

Ông Xã Phúc Hắc, Vợ Ngọc Đáng Yêu

Contents

Ông Xã Phúc Hắc, Vợ Ngọc Đáng Yêu	5
1. Chương 1: Chó Muốn Cướp.	5
2. Chương 1: Chó Muốn Cướp	7
3. Chương 2: Tôi Dập Đầu Xin Anh.	7
4. Chương 2: Tôi Dập Đầu Xin Anh	8
5. Chương 3: Chạy Là Thượng Sách.	9
6. Chương 3-1: Chạy Là Thượng Sách (1)	10
7. Chương 4: Bán Bao Cao Su.	12
8. Chương 3-2: Chạy Là Thượng Sách (2)	13
9. Chương 5: Bà Chủ Nhà Phù Thủy.	14
10. Chương 4: Bán Bao Cao Su	16
11. Chương 6: Phủ Tổng Thống.	17
12. Chương 5: Bà Chủ Nhà Phù Thủy	18
13. Chương 7: Có Gì Đặc Biệt Hơn Người.	20
14. Chương 6: Phủ Tổng Thống	21
15. Chương 8: Sợ Đến Ngây Người.	22
16. Chương 7: Có Gì Đặc Biệt Hơn Người	23
17. Chương 9: Có Gì Đặc Biệt Hơn Người.	24
18. Chương 8: Sợ Đến Ngây Người	25
19. Chương 10: Cô Thật Sự Là Một Người Thông Minh.	26
20. Chương 9: Có Gì Đặc Biệt Hơn Người	28
21. Chương 11: Người Giúp Việc.	29
22. Chương 10: Cô Thật Sự Là Một Người Thông Minh	30
23. Chương 12	31
24. Chương 11: Người Giúp Việc	32
25. Chương 13	33
26. Chương 12	34
27. Chương 14	36
28. Chương 13	37
29. Chương 15: Sự Chênh Lệch Rõ Ràng	38
30. Chương 14	39
31. Chương 16: Bắt Tại Trận	40
32. Chương 15: Sự Chênh Lệch Rõ Ràng	42
33. Chương 17: Cậu Chủ	43
34. Chương 16: Bắt Tại Trận	44
35. Chương 18: Tất Cả Đều Nghe Theo Cậu	45
36. Chương 17: Cậu Chủ	46
37. Chương 19	47
38. Chương 18: Tất Cả Đều Nghe Theo Cậu	48
39. Chương 20: Dối Trá	49
40. Chương 19	51
41. Chương 21: Vẫn Là Miễn Đi.	52

42. Chương 20: Dối Trá	53
43. Chương 22	54
44. Chương 21	55
45. Chương 24	56
46. Chương 22	57
47. Chương 25	58
48. Chương 23	59
49. Chương 26	59
50. Chương 24	60
51. Chương 27	61
52. Chương 25	63
53. Chương 28	63
54. Chương 26	65
55. Chương 29	66
56. Chương 27	68
57. Chương 30	69
58. Chương 28	70
59. Chương 31	71
60. Chương 29	73
61. Chương 32	74
62. Chương 30	75
63. Chương 33	76
64. Chương 31	77
65. Chương 34	78
66. Chương 32	79
67. Chương 35	80
68. Chương 33	81
69. Chương 36	82
70. Chương 34	83
71. Chương 37	84
72. Chương 35	85
73. Chương 38	86
74. Chương 36	89
75. Chương 39	90
76. Chương 37	91
77. Chương 40	92
78. Chương 38	93
79. Chương 41	94
80. Chương 39	96
81. Chương 42	97
82. Chương 40	98
83. Chương 43	99
84. Chương 41	100
85. Chương 44	101
86. Chương 42	103
87. Chương 45	104
88. Chương 43	105
89. Chương 46	106
90. Chương 44	107
91. Chương 47	108
92. Chương 45	109
93. Chương 48	110
94. Chương 46	111
95. Chương 49	112

96. Chương 47	113
97. Chương 50	114
98. Chương 48	116
99. Chương 51	117
100. Chương 49	120
101. Chương 52	121
102. Chương 50	123
103. Chương 53	124
104. Chương 51	127
105. Chương 54	128
106. Chương 52	129
107. Chương 55	129
108. Chương 53	132
109. Chương 56	132
110. Chương 54	134
111. Chương 57	135
112. Chương 55	140
113. Chương 58	141
114. Chương 56	145
115. Chương 59	146
116. Chương 57	151
117. Chương 60	152
118. Chương 58	156
119. Chương 61	157
120. Chương 59	159
121. Chương 62	160
122. Chương 60	162
123. Chương 63	163
124. Chương 61	165
125. Chương 64	166
126. Chương 62	169
127. Chương 65	170
128. Chương 63	173
129. Chương 66: Chương 66	173
130. Chương 64	173
131. Chương 67: Chương 67	175
132. Chương 65	175
133. Chương 68: Chương 68	176
134. Chương 66	176
135. Chương 69: Chương 69	177
136. Chương 67	177
137. Chương 70: Chương 70	178
138. Chương 68	178
139. Chương 71: Chương 71	179
140. Chương 69	179
141. Chương 72: Chương 72	180
142. Chương 70	180
143. Chương 73: Chương 73	181
144. Chương 71	181
145. Chương 74: Chương 74	183
146. Chương 72	183
147. Chương 75: Chương 75	185
148. Chương 73	185
149. Chương 76: Chương 76	189

150.	Chương 77: Chương 77	189
151.	Chương 78: Chương 78	189
152.	Chương 79: Chương 79	189
153.	Chương 80: Chương 80	189
154.	Chương 81: Chương 81	189
155.	Chương 82: Chương 82	189
156.	Chương 83: Chương 83	189
157.	Chương 84: Chương 84	189
158.	Chương 85: Chương 85	189
159.	Chương 86: Chương 86	189
160.	Chương 87: Chương 87	189
161.	Chương 88: Chương 88	189
162.	Chương 89: Chương 89	189
163.	Chương 90: Chương 90	189
164.	Chương 91: Chương 91	189
165.	Chương 92: Chương 92	189
166.	Chương 93: Chương 93	189
167.	Chương 94: Chương 94	189
168.	Chương 95: Chương 95	189
169.	Chương 96: Chương 96	189
170.	Chương 97: Chương 97	189
171.	Chương 98: Chương 98	189
172.	Chương 99: Chương 99	189
173.	Chương 100: Chương 100	189
174.	Chương 101: Chương 101	189
175.	Chương 102: Chương 102	189
176.	Chương 103: Chương 103	189
177.	Chương 104: Chương 104	189
178.	Chương 105: Chương 105	189
179.	Chương 106: Chương 106	189
180.	Chương 107: Chương 107	189
181.	Chương 108: Chương 108	189
182.	Chương 109: Chương 109	189
183.	Chương 110: Chương 110	189
184.	Chương 111: Chương 111	189
185.	Chương 112: Chương 112	189
186.	Chương 113: Chương 113	189
187.	Chương 114: Chương 114	189
188.	Chương 115: Chương 115	189
189.	Chương 116: Chương 116	189
190.	Chương 117: Chương 117	189
191.	Chương 118: Chương 118	189
192.	Chương 119: Chương 119	189
193.	Chương 120: Chương 120	189
194.	Chương 121: Chương 121	189
195.	Chương 122: Chương 122	189
196.	Chương 123: Chương 123	189
197.	Chương 124: Chương 124	189
198.	Chương 125: Chương 125	189
199.	Chương 126: Chương 126	189
200.	Chương 127: Chương 127	189
201.	Chương 128: Chương 128	189
202.	Chương 129	189
203.	Chương 130: Chương 130	189

204. Chương 131: Chương 131	189
205. Chương 132: Chương 132	189
206. Chương 133: Chương 133	189
207. Chương 134: Chương 134	189
208. Chương 135: Chương 135	189
209. Chương 136: Chương 136	189
210. Chương 137: Chương 137	189
211. Chương 138: Chương 138	189
212. Chương 139: Chương 139	189
213. Chương 140: Chương 140	189
214. Chương 141: Chương 141	189
215. Chương 142: Chương 142	189
216. Chương 143: Chương 143	189
217. Chương 144: Chương 144	189
218. Chương 145: Chương 145	189
219. Chương 146: Chương 146	189
220. Chương 147: Chương 147	189
221. Chương 148: Chương 148	189
222. Chương 149: Chương 149	189
223. Chương 150: Chương 150	189
224. Chương 151: Chương 151	189
225. Chương 152: Chương 152	189
226. Chương 153: Chương 153	189
227. Chương 154: Chương 154	189
228. Chương 155: Chương 155	189
229. Chương 156: Chương 156	189
230. Chương 157: Chương 157	189

Ông Xã Phúc Hắc, Vợ Ngọc Đáng Yêu

Giới thiệu

Cô chẳng qua chỉ là một người bình thường trên phố, vì sao lại bị trói đưa đến phủ tổng thống làm n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-xa-phuc-hac-vo-ngoc-dang-yeu>

1. Chương 1: Chó Muốn Cướp.

“Những người phụ nữ bên ngoài không phải ai cũng có kinh nghiệm, cô dựa vào cái gì mà bắt tôi phải có kinh nghiệm làm việc?” Một giọng nói sắc bén cùng với tiếng chất vắn vang lên từ phòng nhân sự của công ty.

Cùng lúc đó liền nghe thấy từ trong phòng làm việc truyền tới một câu nói khiến người khác muôn vàn sợ hãi “Bây giờ lập tức thu dọn đồ đạc cút đi.....”

Đỗ Lôi Ti bị thương dọn dẹp sơ yếu lý lịch của mình, sau đó ôm hận rời khỏi công ty, đây là lần thứ n cô đi phỏng vấn tại các công ty.

Ai nói học đại học xong có thể tìm được một công việc tốt chứ, là ai nói, có được một công việc tốt sẽ có được một tương lai tốt đẹp, bây giờ mới phát hiện thì ra đều là những lời nói nhảm.

Đỗ Lôi Ti tức giận móc từ trong túi xách ra một cái sandwich, lúc này vừa mới ngồi trên ghế nghỉ ngơi, chưa kịp ăn sáng, kết quả vừa vào công ty liền bị sa thải một cách hoa lệ.

Giữa lúc Đỗ Lôi Ti vẫn còn đang tức giận ăn sáng, bên cạnh chợt xuất hiện một con chó mực đang kêu “hừ hừ”

“Mày đó, ngay cả một con chó mực cũng tới bắt nạt tao!” Nói xong liền dùng chân đá một chút.

Không ngờ, chân chưa kịp đá con chó mực đã kêu “oăng oăng” rồi nhảy lên trước.

Đỗ Lôi Ti bị dọa sợ đến mức sắc mặt tái nhợt, co chân chạy, vừa chạy vừa quay đầu nhìn con chó mực đang đuổi sát theo không buông “Cứu mạng, chó muốn cướp.....”

Đúng lúc Đỗ Lôi Ti không còn nơi nào để trốn liền phát hiện một chiếc xe đang dừng đèn đỏ ở phía trước.

Đỗ Lôi Ti không chút suy nghĩ trực tiếp mở cửa xe chui vào.

Con chó mực nhìn thấy thức ăn ở trước mắt đã không còn nữa, giơ hai bàn chân trước lên cào lên trước cửa xe tuyệt đẹp một vài dấu vết, nhìn thấy người trong xe căn bản sẽ không đưa thức ăn cho mình liền hậm hực phần nộ bỏ đi.

Đỗ Lôi Ti khê thở dài, thật nguy hiểm, con chó kia đuổi theo cũng quá nhanh làm cho chân cô chạy thật là đau, vừa nghĩ liền bóp đôi chân nhỏ của mình, còn một bên cảm thán.

“Cô là ai?” Đỗ Lôi Ti đang bóp chân, đột nhiên cảm thấy “huyệt” thái dương đang bị một vật gì đó đẩy từ phía sau, cái đồ vật kia còn không ngừng di chuyển, đang giúp cô ấn huyệt thái dương sao? Thật lịch sự.

Đỗ Lôi Ti lúc này vẫn còn đang suy nghĩ, đột nhiên từ từ quay đầu nhìn về phía đồ vật đang ở trên “huyệt” thái dương của mình cùng với người đàn ông đang cầm nó trên tay.....

Đây chẳng lẽ chính là các đồ vật cần thiết chuẩn bị cho “phụ nữ” trong khuê phòng trong truyền thuyết?

Không thể nào, vừa mới bị chó cướp, bây giờ lại bị con người cướp sao?

Đây lại là chuyện gì xảy ra chứ?

Chẳng lẽ lại bị cướp?

Bản thân rõ ràng nhìn không giống như người có tiền, vì sao lại muốn cướp chứ?

Nhưng mà người đàn ông này ngược lại xem ra rất có tiền, có xe, có đồ tây, trong ngực còn có một chị gái.

Đỗ Lôi Ti nhìn người đàn ông trước mặt trong lòng khê run.

Choáng, nếu là cướp “sắc” thì dễ nói rồi, nếu là cướp tiền, bây giờ trong túi cô còn dư lại mười tệ, có thể nào người đàn ông này sẽ bán cô vào trong lầu xanh không?

Cướp tiền là không thể, nhất định là cướp “sắc” rồi, oa, mặc dù xinh đẹp.....dưới tình huống như vậy Đỗ Lôi Ti vẫn không quên một chút tự mãn.

“Đồ đàn bà xấu xí, sao cô lại chạy lên đây?” Người phụ nữ nửa người trên khóa thân, rõ ràng chưa thỏa mãn dục vọng nói.

Lúc này Đỗ Lôi Ti mới nhìn thấy người phụ nữ bị người đàn ông nằm đè phía dưới, mất hứng “Cô mới là đàn bà xấu xí, cả nhà cô đều xấu xí, ban ngày ban mặt không mặc quần áo mà không biết ngượng, toàn bộ lộ hết ra ngoài.” Một hơi nói xong mới phát hiện, người đàn ông lắc người ngồi chính tề ngay ngắn nhìn cô.

2. Chương 1: Chó Muốn Cướp

Từ khi Đỗ Lôi Ti có đàn ông, có thể tin dụng liền biến thành một người phụ nữ khác.

Cô chẳng qua chỉ là một người bình thường trên phố, vì sao lại bị trời đưa đến phủ tổng thống làm nữ giúp việc chứ?

Nhìn kỹ lại cũng quá vô lý không phải sao?

Cô thực sự đưa tổng thống đại nhân cho.....

Phải làm thế nào? Tại sao sự việc như thế lại phát sinh trên người cô? Cứ như vậy thì trái tim nhỏ bé của cô sẽ không chịu được.

Bỏ đi, nhìn lại túi tiền của mình một chút, còn lại mấy chục tệ, vẫn là đưa hết toàn bộ cho chủ tịch đại nhân vậy!

Người đàn ông yêu nghiệt bên cạnh từ từ tỉnh lại sau một giấc ngủ dài, dùng đôi mắt yêu mị nhìn người phụ nữ đã ngủ với mình: “Tiểu Dương, em muốn bỏ chạy, em đã ngủ với anh rồi vẫn còn nghĩ muốn chạy sao? Em chính là người vô trách nhiệm như vậy sao?”

“Tổng, tổng thống, anh có thể đừng nhìn tôi một cách quyến rũ như vậy được không, tôi sợ tôi không cẩn thận sẽ nhào lên.....”

Kết hôn, ngủ một giấc tỉnh dậy liền kết hôn.....

Có ai nói với bản thân rằng chồng mình lại vô lại như vậy không?

Ngay sau đó, cô gái nào đó khóc long trời lở đất chạy trốn dương vật.....

3. Chương 2: Tôi Dập Đầu Xin Anh.

Người đàn ông chỉnh sửa quần áo ngồi ngay ngắn lại, nhìn cô gái ngồi trước mặt không được xem là “đẹp” lắm, tại sao cô lại xuất hiện trong xe của anh chứ?

“Cô.....cô.....tổng thống, anh xem người phụ nữ quê mùa, xấu xí kia lại đang chửi em.” Người phụ nữ ở trong lòng người đàn ông nũng nịu nói nhưng ánh mắt lại giống như một thanh kiếm sắc chia thẳng vào người cô.

Tôm tép?

Tôm tép???

Mẹ kiếp, chuyện này là thế nào, không phải nói tổng thống là người quản lý thiên hạ sao? Làm gì có thời gian ở đây? Lại còn làm chuyện xấu xa như vậy?

Nghĩ tới đây Đỗ Lôi Ti không hề có hình tượng, phá lên cười: “Chị gái à, chị quá vui tính rồi, nếu anh ta là tổng thống thì tôi chính là vợ tổng thống, đùa kiểu gì vậy chứ, đừng làm hỏng mất hình tượng của tổng thống trong lòng tôi!”

Nói xong còn nhìn ra ngoài cửa xe xem con chó mực còn ở đó không, phát hiện con chó đã đi vẫn không quên cầm miếng sandwich trên tay cắn một miếng, từ từ thưởng thức.

Người phụ nữ kia thấy cô phá hư chuyện tốt của mình, không có ý muốn xuống xe còn ngồi đó ăn mấy thứ linh tinh, đưa tay giặt lại, nhấn cửa sổ xe, ném ra ngoài.

Người phụ nữ chỉnh sửa lại quần áo, nhịu mảy, lau miệng, mắt húng nói: “Đồ nhà quê, sao cô vẫn còn chưa xuống xe? Cô cho rằng chiếc xe này là thứ cô có thể ngồi sao?”

Đỗ Lôi Ti vừa nghe thấy giọng nói của cô ta liền muốn nhổ nước miếng rồi, cả người không tự chủ run lên “Chị gái à, chị có thể nói chuyện với giọng bình thường một chút được không, may mà tôi chỉ mới ăn một ít, nếu không nhất định sẽ ói hết ra.”

Người phụ nữ kia nghe thấy cô phản bác lại mình như thế, giận đỏ mặt, quay đầu lại nhờ người đàn ông ngồi bên cạnh giúp đỡ “Tổng thống, anh xem đồ nhà quê kia đang bắt nạt em, sao anh không giúp em chứ?”

Bùi Tuấn Vũ nhìn một chút, phát hiện ra người phụ nữ mới vừa quan hệ với mình tại sao lại không có chút biểu hiện dục dăng nào, nhất thời cảm thấy mất hứng thú.

“Tổng.....”

Lời còn chưa nói hết đã bị giọng nói lạnh lẽo ngăn lại.

Bùi Tuấn Vũ nhấn hộp điều khiển, cửa sổ thủy tinh bên trong xe dần hạ xuống.

Mặt lạnh lùng phân phó với thư ký trước mặt: “Đường Vũ, đưa cho cô ấy một tờ chi phiếu!”

“Dạ, tổng thống!”

Soạt soạt soạt vài cái, viết một tờ chi phiếu, thư ký đưa tới trước mặt người phụ nữ kia.

“Tổng thống, em không muốn đi. Em còn chưa hầu hạ anh mà?”

“Lập tức rời khỏi đây, nhớ, chuyện ngày hôm nay không được nói ra ngoài, nếu không thì cô biết hậu quả sẽ thế nào.” Đường Vũ nói xong đi xuống xe, mở cửa xe, người phụ nữ kia hậm hực phần nộ xuống xe, dậm chân một cái, tức giận nhìn chiếc xe rời đi.

Từ đầu đến cuối, người đàn ông kia không nói một câu, sắc mặt tối sầm.

Đỗ Lôi Ti bị dọa sợ, chuyện gì đang xảy ra vậy? Ai tới nói cho cô biết với?

Đường Vũ nhìn cô gái đang còn ngồi ngẩn ngơ, sau đó hỏi: “Tổng thống, cô gái này phải xử lý thế nào?”

Lúc này Đỗ Lôi Ti mới phục hồi tinh thần, mặt như muốn khóc “Tổng thống, tổng thống, xin anh tha thứ, tôi dập đầu xin anh, van xin anh.....”

4. Chương 2: Tôi Dập Đầu Xin Anh

Người đàn ông chỉnh sửa quần áo ngồi ngay ngắn lại, nhìn cô gái ngồi trước mặt không được xem là “đẹp” lắm, tại sao cô lại xuất hiện trong xe của anh chứ?

“Cô.....cô.....tổng thống, anh xem người phụ nữ quê mùa, xấu xí kia lại đang chửi em.” Người phụ nữ ở trong lòng người đàn ông nũng nịu nói nhưng ánh mắt lại giống như một thanh kiếm sắc chia thẳng vào người cô.

Tôm tép?

Tôm tép???

Mẹ kiếp, chuyện này là thế nào, không phải nói tổng thống là người quản lý thiên hạ sao? Làm gì có thời gian ở đây? Lại còn làm chuyện xấu xa như vậy?

Nghĩ tới đây Đỗ Lôi Ti không hề có hình tượng, phá lên cười: “Chị gái à, chị quá vui tính rồi, nếu anh ta là tổng thống thì tôi chính là vợ tổng thống, đùa kiểu gì vậy chứ, đừng làm hỏng mất hình tượng của tổng thống trong lòng tôi!”

Nói xong còn nhìn ra ngoài cửa xe xem con chó mực còn ở đó không, phát hiện con chó đã đi vẫn không quên cầm miếng sandwich trên tay cắn một miếng, từ từ thưởng thức.

Người phụ nữ kia thấy cô phá hư chuyện tốt của mình, không có ý muốn xuống xe còn ngồi đó ăn mấy thứ linh tinh, đưa tay giặt lại, nhấn cửa sổ xe, ném ra ngoài.

Người phụ nữ chỉnh sửa lại quần áo, nhíu mày, lau miệng, mặt hững hờ nói: “Đồ nhà quê, sao cô vẫn còn chưa xuống xe? Cô cho rằng chiếc xe này là thứ cô có thể ngồi sao?”

Đỗ Lôi Ti vừa nghe thấy giọng nói của cô ta liền muốn nhỏ nước miếng rồi, cả người không tự chủ run lên “Chị gái à, chị có thể nói chuyện với giọng bình thường một chút được không, may mà tôi chỉ mới ăn một ít, nếu không nhất định sẽ ói hết ra.”

Người phụ nữ kia nghe thấy cô phản bác lại mình như thế, giận đỏ mặt, quay đầu lại nhờ người đàn ông ngồi bên cạnh giúp đỡ “Tổng thống, anh xem đồ nhà quê kia đang bắt nạt em, sao anh không giúp em chứ?”

Bùi Tuấn Vũ nhìn một chút, phát hiện ra người phụ nữ mới vừa quan hệ với mình tại sao lại không có chút biểu hiện dịu dàng nào, nhất thời cảm thấy mất hứng thú.

“Tổng.....”

Lời còn chưa nói hết đã bị giọng nói lạnh lẽo ngăn lại.

Bùi Tuấn Vũ nhấn hộp điều khiển, cửa sổ thủy tinh bên trong xe dần hạ xuống.

Mặt lạnh lùng phân phó với thư ký trước mặt: “Đường Vũ, đưa cho cô ấy một tờ chi phiếu!”

“Dạ, tổng thống!”

Soạt soạt soạt vài cái, viết một tờ chi phiếu, thư ký đưa tới trước mặt người phụ nữ kia.

“Tổng thống, em không muốn đi. Em còn chưa hầu hạ anh mà?”

“Lập tức rời khỏi đây, nhớ, chuyện ngày hôm nay không được nói ra ngoài, nếu không thì cô biết hậu quả sẽ thế nào.” Đường Vũ nói xong đi xuống xe, mở cửa xe, người phụ nữ kia hậm hực phần nộ xuống xe, dậm chân một cái, tức giận nhìn chiếc xe rời đi.

Từ đầu đến cuối, người đàn ông kia không nói một câu, sắc mặt tối sầm.

Đỗ Lôi Ti bị dọa sợ, chuyện gì đang xảy ra vậy? Ai tới nói cho cô biết với?

Đường Vũ nhìn cô gái đang còn ngồi ngẩn ngơ, sau đó hỏi: “Tổng thống, cô gái này phải xử lý thế nào?”

Lúc này Đỗ Lôi Ti mới phục hồi tinh thần, mặt như muốn khóc “Tổng thống, tổng thống, xin anh tha thứ, tôi dập đầu xin anh, van xin anh.....”

5. Chương 3: Chạy Là Thượng Sách.

Vốn dĩ Đỗ Lôi Ti định cầu xin tha thứ trước, sau đó thừa cơ hội mở cửa xe chạy đi, nhưng không ngờ.....

Cô bị ghìm chặt rồi, ông trời cũng không chịu giúp cô, cảnh vật bên ngoài không ngừng di chuyển, thì ra xe đã chạy, lại còn chạy rất nhanh a a a a a!

Đỗ Lôi Ti cảm phần trong lòng, nhưng mà không biết phải làm sao?

Bùi Tuấn Vũ thu hết mọi cử động của cô gái ngồi trước mặt vào trong mắt, cảm thấy thật sự rất thú vị, tính cách của cô không giống với những người phụ nữ mà anh từng quen, nhất thời khiến cho anh cảm thấy muốn trêu chọc cô.

Đỗ Lôi Ti nhìn thấy ánh mắt cười như không cười của anh, nhất thời cảm thấy cực kỳ đáng sợ “Tổng, tổng giám đốc, không phải, không phải, tổng, chủ tịch, không đúng, không đúng, là tổng thống, tổng thống đại nhân, van xin anh, xin hãy tha cho cái mạng nhỏ này, không nên so đo với tôi, thật sự không phải tôi muốn phá hư chuyện tốt của anh, van xin anh.” Một hơi nói xong vẫn không quên nặn ra vài giọt nước mắt cá sấu.

Vốn dĩ Bùi Tuấn Vũ định trêu chọc cô, giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, sắp tới giờ họp ở Bộ Ngoại Giao, cho nên từ bỏ suy nghĩ này.

“Dừng xe!”

Thư Ký ngồi ở phía trước quay đầu hỏi “Tổng thống có chuyện gì?”

“Cho cô gái này xuống xe!”

Đỗ Lôi Ti vừa nghe thấy tổng thống buông tha mình, trong lòng rất vui mừng, thiếu chút nữa la lên, vận số của cô hôm nay tốt vậy sao, tổng thống lại không so đo với cô.

Tổng thống đại nhân, hôm nay anh không so đo với tôi, sau này tôi sẽ càng kính yêu anh hơn, tôi sẽ khiến người trong nhà càng kính yêu anh, nghĩ tới đây liền cảm thấy rất vui.

Ha ha ha!!!

Mặc dù trong lòng Đỗ Lôi Ti rất vui nhưng trên mặt không có bất kỳ biểu hiện nào, nếu tổng thống nhớ ra gì đó, không thả cô đi, vậy cô phải làm sao.

Xe dừng lại ven đường, Đỗ Lôi Ti vội vàng mở cửa, bước xuống xe, tổng thống, đây chính là tổng thống, không phải là người mà cô có thể chọc vào, ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách.

Lúc đóng cửa xe, Đỗ Lôi Ti đột nhiên nghĩ phải nói gì đó, lúc xoay người lại nhìn thấy mười mấy vết xước do móng chó cào ở trên cửa sau xe. Bị dọa đến hồn bay phách lạc, đừng nói là phải nói gì, chỉ cần liếc nhìn cửa xe cũng thấy mất mạng rồi.

Bùi Tuấn Vũ ngồi trên xe chỉnh sửa quần áo, trong lúc vô tình nhìn thấy một cái thẻ ngay cạnh chỗ ngồi.

Vì vậy đưa tay cầm lên nhìn, thì ra là chứng minh thư.

Họ tên: Đỗ Lôi Ti

Tuổi: 23

.....

Bùi Tuấn Vũ đưa chứng minh thư cho Đường Vũ, Đường Vũ mở cửa xe gọi “Cô gái.....”

Lúc Bùi Tuấn Vũ đưa chứng minh thư cho Đường Vũ, thái độ rất phấn khích, Đỗ Lôi Ti, Đỗ Lôi Ti, là ai đặt tên vậy chứ, một cô gái như một đóa hoa nở rộ lại bị cái tên này hủy hoại.

Cái tên này thật sự rất thú vị, tên lại giống như tên bao cao su, khuôn mặt đẹp trai của Bùi Tuấn Vũ khẽ cười.

Đỗ Lôi Ti nghe thấy người kia gọi mình, sợ đến nỗi không dám nói gì, lập tức chạy hết tốc độ có thể, vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn xem người trên xe có đuổi theo hay không.

Đỗ Lôi Ti vừa chạy vừa suy nghĩ, có phải tổng thống yêu nghiệt kia biết chuyện mấy vết xước trên xe rồi không, rõ ràng anh đã thả cô, sao còn gọi cô lại chứ?

Sau khi chạy qua hai con đường Đỗ Lôi Ti dừng lại, bởi vì cô thật sự chạy không nổi nữa, cô là một người cực kỳ lười vận động, bây giờ lại chạy qua hai con đường thật sự là không thể tưởng tượng được.

Đỗ Lôi Ti khom người, thở hổn hển, hy vọng tổng thống không đem chuyện mấy vết xước trên xe tính sổ với cô.

Muốn trách thì trách con chó mực kia, cào xe nào không cào lại đi cào xe tổng thống thành như vậy, thật sự là rất thâm hiểm, không dám nhìn.

6. Chương 3-1: Chạy Là Thượng Sách (1)

Vốn dĩ Đỗ Lôi Ti định cầu xin tha thứ trước, sau đó thừa cơ hội mở cửa xe chạy đi, nhưng không ngờ.....

Cô bị ghìm chặt rồi, ông trời cũng không chịu giúp cô, cảnh vật bên ngoài không ngừng di chuyển, thì ra xe đã chạy, lại còn chạy rất nhanh a a a a a!

Đỗ Lôi Ti cảm phấn trong lòng, nhưng mà không biết phải làm sao?

Bùi Tuấn Vũ thu hết mọi cử động của cô gái ngồi trước mặt vào trong mắt, cảm thấy thật sự rất thú vị, tính cách của cô không giống với những người phụ nữ mà anh từng quen, nhất thời khiến cho anh cảm thấy muốn trêu chọc cô.

Đỗ Lôi Ti nhìn thấy ánh mắt cười như không cười của anh, nhất thời cảm thấy cực kỳ đáng sợ “Tổng, tổng giám đốc, không phải, không phải, tổng, chủ tịch, không đúng, không đúng, là tổng thống, tổng thống đại nhân, van xin anh, xin hãy tha cho cái mạng nhỏ này, không nên so đo với tôi, thật sự không phải tôi muốn phá hư chuyện tốt của anh, van xin anh.” Một hơi nói xong vẫn không quên nặn ra vài giọt nước mắt cá sấu.

Vốn dĩ Bùi Tuấn Vũ định trêu chọc cô, giờ cổ tay lên nhìn đồng hồ, sắp tới giờ họp ở Bộ Ngoại Giao, cho nên từ bỏ suy nghĩ này.

“Dừng xe!”

Thư Ký ngồi ở phía trước quay đầu hỏi “Tổng thống có chuyện gì?”

“Cho cô gái này xuống xe!”

Đỗ Lôi Ti vừa nghe thấy tổng thống buông tha mình, trong lòng rất vui mừng, thiếu chút nữa la lên, vận số của cô hôm nay tốt vậy sao, tổng thống lại không so đo với cô.

Tổng thống đại nhân, hôm nay anh không so đo với tôi, sau này tôi sẽ càng kính yêu anh hơn, tôi sẽ khiến người trong nhà càng kính yêu anh, nghĩ tới đây liền cảm thấy rất vui.

Ha ha ha!!!

Mặc dù trong lòng Đỗ Lôi Ti rất vui nhưng trên mặt không có bất kỳ biểu hiện nào, nếu tổng thống nhớ ra gì đó, không thả cô đi, vậy cô phải làm sao.

Xe dừng lại ven đường, Đỗ Lôi Ti vội vàng mở cửa, bước xuống xe, tổng thống, đây chính là tổng thống, không phải là người mà cô có thể chọc vào, ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách.

Lúc đóng cửa xe, Đỗ Lôi Ti đột nhiên nghĩ phải nói gì đó, lúc xoay người lại nhìn thấy mười mấy vết xước do móng chó cào ở trên cửa sau xe. Bị dọa đến hồn bay phách lạc, dừng nói là phải nói gì, chỉ cần liếc nhìn cửa xe cũng thấy mất mạng rồi.

Bùi Tuấn Vũ ngồi trên xe chỉnh sửa quần áo, trong lúc vô tình nhìn thấy một cái thẻ ngay cạnh chỗ ngồi.

Vì vậy đưa tay cầm lên nhìn, thì ra là chứng minh thư.

Họ tên: Đỗ Lôi Ti

Tuổi: 23

.....

Bùi Tuấn Vũ đưa chứng minh thư cho Đường Vũ, Đường Vũ mở cửa xe gọi “Cô gái.....”

Lúc Bùi Tuấn Vũ đưa chứng minh thư cho Đường Vũ, thái độ rất phấn khích, Đỗ Lôi Ti, Đỗ Lôi Ti, là ai đặt tên vậy chứ, một cô gái như một đóa hoa nở rộ lại bị cái tên này hủy hoại.

Cái tên này thật sự rất thú vị, tên lại giống như tên bao cao su, khuôn mặt đẹp trai của Bùi Tuấn Vũ khẽ cười.

Đỗ Lôi Ti nghe thấy người kia gọi mình, sợ đến nỗi không dám nói gì, lập tức chạy hết tốc độ có thể, vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn xem người trên xe có đuổi theo hay không.

Đỗ Lôi Ti vừa chạy vừa suy nghĩ, có phải tổng thống yêu nghiệt kia biết chuyện mấy vết xước trên xe rồi không, rõ ràng anh đã thả cô, sao còn gọi cô lại chứ?

Sau khi chạy qua hai con đường Đỗ Lôi Ti dừng lại, bởi vì cô thật sự chạy không nổi nữa, cô là một người cực kỳ lười vận động, bây giờ lại chạy qua hai con đường thật sự là không thể tưởng tượng được.

Đỗ Lôi Ti khom người, thở hổn hển, hy vọng tổng thống không đem chuyện mấy vết xước trên xe tính sổ với cô.

Muốn trách thì trách con chó mực kia, cào xe nào không cào lại đi cào xe tổng thống thành như vậy, thật sự là rất thê thảm, không dám nhìn.

7. Chương 4: Bán Bao Cao Su.

Khi đoàn xe tổng thống đến bộ ngoại giao những nghị sĩ đang chuẩn bị vào họp đều dừng chân đứng lại chờ đợi tổng thống bước xuống khỏi xe.

Có một nghị sĩ mắt tinh tường vô tình nhìn thấy cánh cửa sau xe có mười mấy vết xước dài nhất thời mở to mắt, những nghị sĩ khác nhìn thấy biểu hiện của ông cũng nhìn theo.

Chờ đến khi Bùi Tuấn Vũ xuống xe đã nhìn thấy một cảnh như vậy.

Nghị sĩ Lý đi lên trước, cung kính nói với tổng thống: “Tổng thống, có phải xe của ngài vừa mới va chạm ở chỗ nào không?”

Bùi Tuấn Vũ nhìn theo hướng mà nghị sĩ nói, sắc mặt nhất thời tối sầm.

Đường Vũ lập tức đi lên trước: “Tổng thống, sao vậy, xảy ra chuyện gì sao?”

Rõ ràng xe chưa từng xảy ra va chạm, làm sao lại có nhiều vết xước như vậy?

“Cậu xem một chút những vết xước này từ đâu mà có cho tôi!” Nói xong xoay người đi vào bộ ngoại giao họp.

Những nghị sĩ kia nhìn thấy tổng thống đi vào bộ ngoại giao cũng lập tức đi theo.

Bùi Tuấn Vũ ngồi ở vị trí lãnh đạo cao nhất, những nghị sĩ còn lại đều tìm được chỗ rồi rít ngòi xuống.

“Cuộc họp lần này chủ yếu là nhằm vào việc nước Hàn xuất binh gây rối nước ta, đối với sự việc này các vị có ý kiến gì không?” Nói xong, Bùi Tuấn Vũ nhìn các nghị sĩ đang ngồi chung quanh.

“Tổng thống, nước Hàn không biết sống chết thể nào liền muốn khiêu chiến, vậy chúng ta cũng không cần khách khí nữa.

“Tổng thống, chúng ta vẫn nên xem xét một chút, tại sao nước Hàn muốn khiêu chiến với nước ta, như vậy mới có thể tìm ra phương án giải quyết.”

Cuộc họp lần này diễn ra trong ba tiếng, trong lúc mọi người vẫn còn đang bàn luận âm ỉ liền kết thúc.

Thật ra thì lần này Bùi Tuấn Vũ muốn nghe xem ý kiến của những nghị sĩ kia như thế nào, anh đã sớm nghĩ xong phương án giải quyết, dù sao anh cũng là người lãnh đạo cao nhất của đất nước, một chuyện nhỏ như vậy cũng không giải quyết được vậy thì không xứng đáng với vị trí này rồi.

Bùi Tuấn dẫn đầu đi ra khỏi phòng họp, Đường Vũ cùng những nghị sĩ khác đi theo phía sau.

“Đường Vũ, tôi nhớ ra tại sao cửa sổ xe lại có mấy vết xước kia rồi, bây giờ cậu lập tức tìm cô gái ngu ngốc kia cho tôi!”

“Vâng, tổng thống!” Nói xong lên xe, một đoàn xe từ từ tiến về phía phủ tổng thống.

Sau khi quay về phủ tổng thống Bùi Tuấn Vũ lập tức đi vào phòng làm việc, anh đã nghĩ ra phương án giải quyết, làm sao để kiềm chế nước Hàn cho nên anh không lo lắng.

Ngược lại cô gái ngu ngốc lúc sáng phá hư chuyện tốt của anh, lại còn biến xe của anh trở thành như vậy, trong lòng nhất thời giận sôi lên.

Bên này, Đỗ Lô Ti vừa chạy thực mạng trốn thoát khỏi tổng thống điện thoại lại vang lên.

“Alo, anh Bân, nhớ em sao? Công việc hôm nay của em lại bị từ chối rồi, phải làm sao đây?” Đỗ Lô Ti nhìn tên trên điện thoại, nũng nịu nói.

“Lôi Lôi, chúng ta chia tay đi!”

“Tại sao? Em làm gì sai sao?”

“Không phải em làm gì sai, mà là.....”

“Là cái gì?”

“Bởi vì bây giờ anh thật sự chịu không nổi mỗi lần đưa em ra ngoài, lúc giới thiệu tên em với bạn bè tất cả mọi người đều cho rằng anh đang bán bao cao su, được rồi Lôi Lôi, anh đã quyết định rồi, chia tay, cứ như vậy đi!” Nói xong liền dứt khoát cúp máy.

“Này, alo, alo.....” Đỗ Lôi Ti vẫn hướng về phía điện thoại la to.

Đỗ Lôi Ti tự an ủi mình, nhất định là anh Bân đang đùa giỡn với cô, tình cảm ba năm không thể nào kết thúc bằng một cú điện thoại như thế, cô không tin, cô tìm cho mình một lý do, có lẽ tâm tình anh Bân không tốt mới nói chia tay với cô.

Vì vậy, Đỗ Lôi Ti ấn điện thoại gọi lại “Thật xin lỗi, số quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy, sorry.....”

8. Chương 3-2: Chạy Là Thượng Sách (2)

Đỗ Lôi Ti quay về phủ tổng thống, vào phòng thay đồ giúp việc đi ra.

Cô biết, chỉ cần tổng thống không lên tiếng, cô không thể rời khỏi phủ tổng thống, cô là người giúp việc ở đây, chỉ có thể học tập, thích ứng với hoàn cảnh nơi đây.

Cô nghĩ lại liền thấy hối hận, chỉ vì một bữa ăn sáng mà khiến tuổi thanh xuân của mình trở thành người giúp việc ở đây, đây chưa là gì, phải phục vụ hai ba con với tính tình không ổn định, tốt nhất là nên giữ cái mạng nhỏ của bản thân trước.

.....

.....

Buổi sáng cứ lặng lẽ trôi qua, cô đã bị tính khí nóng nảy của tổng thống làm cho đầu óc choáng váng không có thời gian dành cho những việc yêu thích nữa, tiểu Ngọc đi về phía cô.

“Có chuyện gì không?” Cô từ từ ngẩng đầu, thuận miệng hỏi.

“Lôi Ti, quản gia gọi cô xuống, ông ấy đang ở phòng ăn chờ cô!” Tiểu Ngọc nghiêm túc nói.

“Uh.....Tôi biết rồi!” Đỗ Lôi Ti yếu ớt trả lời.

Bây giờ cô thật sự rất buồn bực, rõ ràng cô chỉ mới vào làm ngày đầu tiên liền sắp xếp cho cô gọi tổng thống dậy, không biết lần này gọi cô lên làm gì, bây giờ trong lòng cô cảm thấy rất sợ hãi.

Không còn cách nào khác, cai bảo bây giờ cô là người giúp việc trong phủ tổng thống, quản gia giao việc gì thì cô làm việc đó, người làm bây giờ cũng thật là khổ. Nhưng mà cái mạng của cô là khổ nhất.

Đi tới phòng ăn, cô tới trước mặt quản gia “Quản gia, ông tìm cháu có việc gì?”

Quản gia đưa một cuốn thực đơn để trước mặt cô.

Đỗ Lôi Ti không hiểu nhận thực đơn, quản gia đưa cho cô xem cái này làm gì? Chẳng lẽ lại muốn cô nấu cơm sao?

Nghĩ đến đây liền cảm thấy sợ, bữa ăn tối qua như một bức tranh không ngừng xuất hiện trước mặt cô.

Nếu như thật sự phải nấu cơm, cô đoán có chết cô cũng không thể bồi thường hết cho tổng thống.....?

Quản gia nhìn sự biến đổi trên khuôn mặt cô cũng biết cô đang nghĩ gì, vì vậy mở miệng nói “Nước Hàn muốn qua thăm cho nên đây là thực đơn dành riêng cho khách.”

Đỗ Lôi Ti như rơi vào trong sương mù, thực đơn dành cho khách sao lại đưa cho cô làm gì? Cô chỉ là một người làm nhỏ nhỏ mà thôi.

“Cho cô xem thực đơn dành cho khách là để đề phòng buổi tối nếu có tình huống khẩn cấp xảy ra thì mỗi người giúp việc phải trợ giúp đối phó, biết chưa?” Quản gia tiếp tục nói.

Xuay người nhìn tiểu Ngọc đứng bên cạnh “Cô đi tìm thư ký của công chúa nước Hàn, hỏi xem công chúa có kiêng cử gì không, nếu muốn ăn gì thì cứ nói với đầu bếp là được!”

Giờ phút này tất cả người giúp việc đều bận rộn công việc của mình, Đỗ Lôi Ti từ phòng ăn đi ra, nhìn thấy bình hoa cúc trên bàn ăn liền nhíu mày.

Cô đã từng nhìn thấy trên tivi, nước Hàn nổi tiếng là hoa hướng dương, tại sao lại bày hoa cúc trên bàn ăn chứ? Thật sự là không thích hợp để đãi khách, không ngờ quản gia cũng có lúc phạm lỗi.

Đỗ Lôi Ti liền nghĩ tới trong vườn hoa có trồng rất nhiều loài hoa, trong đó có hoa hướng dương, cô cầm thực đơn đi vào vườn hoa, cắt một bó hoa hướng dương, thay thế bình hoa cúc trên bàn.

“Cô đang làm gì vậy?” Người giúp việc tên Thanh dùng ánh mắt khinh bỉ nói.

“Tôi? Cô không nhìn thấy sao? Tôi đang thay hoa, không được sao?” Đỗ Lôi Ti không thèm để ý tới cô ta. Nói xong liền đi ra phòng khách.

9. Chương 5: Bà Chủ Nhà Phù Thủy.

Đỗ Lôi Ti mặt đầy nước mắt quay trở về phòng trọ.

Ném túi xách lên giường, cô cũng nằm dằng chữ đại trên giường, hít thở thật sâu, muốn đem hết tất cả những không khí ô nhiễm hôm nay hít phải thả ra ngoài.

“Ding ding.....” Tiếng chuông điện thoại vang lên Đỗ Lôi Ti ủ rũ nghe điện thoại.

“Anh Bân, chuyện chia tay có phải là anh đang đùa hay không?” Đỗ Lôi Ti theo bản năng ngồi dậy, lo lắng hỏi.

“Xin chào, cô Đỗ, tôi là nhân viên ngân hàng, tháng này thể tín dụng của cô chỉ nhiều hơn thu, không thể nào dùng được nữa, xin cô cuối tháng trả đủ toàn bộ số tiền, nếu không sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của cô sau này.”

“Vâng, tôi biết rồi!” Đỗ Lôi Ti buồn bực cúp điện thoại.

Sớm biết như vậy thì đã không nộp đơn cũng sẽ không mất tiền mua quần áo, nếu không phải mua quần áo thì đã không có chuyện chi nhiều hơn thu, sao hôm nay lại xui xẻo như vậy chứ?

Đầu tiên là bị công ty đuổi ra ngoài, tiếp theo bị chó rượt, sau đó ngồi lên xe tổng thống lại còn phá hư chuyện tốt của tổng thống đại nhân, tổng thống có lòng tốt thả cô ra nhưng những vết xước trên cửa xe thì phải làm sao?

Hy vọng tổng thống không biết, nếu không có bán cô đi cũng không đủ tiền cho tổng thống sửa xe.

Trong một ngày, Đỗ Lôi Ti từ một cô gái có bạn trai, không có công việc, có thể tín dụng, lắc mình một cái trở thành không có bạn trai, không có công việc, không có tiền tiêu, hoàn toàn biến thành du dân ba không rồi.

Hình như vận đen của ngày hôm nay vẫn chưa hết.

“Cốc cốc.....” Tiếng gõ cửa vang lên.

Khuôn mặt Đỗ Lôi Ti như đưa đám, miễn cưỡng từ trên giường đi xuống, chậm rãi đi ra mở cửa.

Nhìn thấy khuôn mặt béo phì của bà chủ nhà đang đứng ở cửa nở nụ cười.

Trong lòng cô thoáng hồi hộp.....chỉ có lúc thu tiền nhà bà chủ nhà mới nở nụ cười hiền lành như vậy.

“Tiểu Lôi ăn cơm chưa?”

“Cháu chưa ăn.....” Đỗ Lôi Ti hơi lo lắng.

“Ai ui, đã trễ như vậy rồi sao còn chưa ăn cơm, hay là sau này cháu cứ sang nhà dì ăn cơm đi, dù sao cũng chỉ là thêm một đôi đũa.” Bà chủ nhà nở nụ cười hiền lành.

Đỗ Lôi Ti vội vàng lắc đầu, nếu thật sự qua nhà bà ta ăn cơm, bà phù thủy này cũng sẽ cộng vào trong tiền nhà.

Sau khi nói chuyện mấy câu, bà chủ nhà trực tiếp vào thẳng vấn đề “Tiểu Lô à, tiền phòng tháng sau của cháu.....”

“Vấn đề này, tiền phòng có thể muộn một hai ngày không dì? Bây giờ cháu hơi kẹt tiền.....”

Bà chủ nhà vừa nghe, sắc mặt biến đổi, chỉ chốc lát sau miễn cưỡng mở miệng nói “Không sao, dù sao tình hình kinh tế của cháu cũng không ổn, vậy thì thêm hai ngày nữa, hai ngày sau dì quay lại nếu cháu vẫn không có tiền thì đừng trách dì không khách khí!” Nói xong lắc lắc cái mông béo ú đi ra ngoài.

Đỗ Lô Ti thở dài nhưng vừa nghe thấy hai ngày sau bà chủ nhà sẽ quay lại, trong lòng không tránh khỏi có chút khẩn trương nhưng khi nhìn thấy nét mặt của bà chủ cô cũng chỉ có thể dạ dạ vâng vâng đồng ý.

Đỗ Lô Ti đóng cửa phòng nhớ tới cơm trưa cùng cơm tối cô vẫn chưa ăn, vào phòng bếp lấy ra một gói mì ăn liền.

Ăn tối no nê, Đỗ Lô Ti thay quần áo ngủ, nằm trên giường nhỏ, hai ngày biết đi đâu kiếm tiền trả tiền phòng.....

Nghĩ một lúc liền nằm ngủ thiếp đi.....

Ngày hôm sau Đỗ Lô Ti liền bị tiếng chuông đồng hồ đánh thức.

Đỗ Lô Ti mở to mắt, nhìn trần nhà, quyết định, hôm nay cứ ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, không đi đâu, cứ như vậy, thoáng một cái một ngày cứ như vậy trôi qua.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 5: Bà chủ nhà phù thủy.

Đỗ Lô Ti mặt đầy nước mắt quay trở về phòng trọ.

Ném túi xách lên giường, cô cũng nằm dằng chữ đại trên giường, hít thở thật sâu, muốn đem hết tất cả những không khí ô nhiễm hôm nay hít phải thả ra ngoài.

“Ding ding.....” Tiếng chuông điện thoại vang lên Đỗ Lô Ti ủ rũ nghe điện thoại.

“Anh Bân, chuyện chia tay có phải là anh đang đùa hay không?” Đỗ Lô Ti theo bản năng ngồi dậy, lo lắng hỏi.

“Xin chào, cô Đỗ, tôi là nhân viên ngân hàng, tháng này thể tín dụng của cô chi nhiều hơn thu, không thể nào dùng được nữa, xin cô cuối tháng trả đủ toàn bộ số tiền, nếu không sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của cô sau này.”

“Vâng, tôi biết rồi!” Đỗ Lô Ti buồn bực cúp điện thoại.

Sớm biết như vậy thì đã không nộp đơn cũng sẽ không mất tiền mua quần áo, nếu không phải mua quần áo thì đã không có chuyện chi nhiều hơn thu, sao hôm nay lại xui xẻo như vậy chứ?

Đầu tiên là bị công ty đuổi ra ngoài, tiếp theo bị chó rượt, sau đó ngồi lên xe tổng thống lại còn phá hư chuyện tốt của tổng thống đại nhân, tổng thống có lòng tốt thả cô ra nhưng những vết xước trên cửa xe thì phải làm sao?

Hy vọng tổng thống không biết, nếu không có bán cô đi cũng không đủ tiền cho tổng thống sửa xe.

Trong một ngày, Đỗ Lô Ti từ một cô gái có bạn trai, không có công việc, có thể tín dụng, lắc mình một cái trở thành không có bạn trai, không có công việc, không có tiền tiêu, hoàn toàn biến thành du dân ba không rồi.

Hình như vận đen của ngày hôm nay vẫn chưa hết.

“Cốc cốc.....” Tiếng gõ cửa vang lên.

Khuôn mặt Đỗ Lô Ti như đưa đám, miễn cưỡng từ trên giường đi xuống, chậm rãi đi ra mở cửa.

Nhìn thấy khuôn mặt béo phì của bà chủ nhà đang đứng ở cửa nở nụ cười.

Trong lòng cô thoáng hồi hộp.....chỉ có lúc thu tiền nhà bà chủ nhà mới nở nụ cười hiền lành như vậy.

“Tiểu Lôi ăn cơm chưa?”

“Cháu chưa ăn.....” Đỗ Lôi Ti hơi lo lắng.

“Ai ui, đã trễ như vậy rồi sao còn chưa ăn cơm, hay là sau này cháu cứ sang nhà dì ăn cơm đi, dù sao cũng chỉ là thêm một đôi đũa.” Bà chủ nhà nở nụ cười hiền lành.

Đỗ Lôi Ti vội vàng lắc đầu, nếu thật sự qua nhà bà ta ăn cơm, bà phù thủy này cũng sẽ cộng vào trong tiền nhà.

Sau khi nói chuyện mấy câu, bà chủ nhà trực tiếp vào thẳng vấn đề “Tiểu Lôi à, tiền phòng tháng sau của cháu.....”

“Vấn đề này, tiền phòng có thể muộn một hai ngày không dì? Bây giờ cháu hơi kẹt tiền.....”

Bà chủ nhà vừa nghe, sắc mặt biến đổi, chỉ chốc lát sau miễn cưỡng mở miệng nói “Không sao, dù sao tình hình kinh tế của cháu cũng không ổn, vậy thì thêm hai ngày nữa, hai ngày sau dì quay lại nếu cháu vẫn không có tiền thì đừng trách dì không khách khí!” Nói xong lắc lắc cái móng béo ú đi ra ngoài.

Đỗ Lôi Ti thở dài nhưng vừa nghe thấy hai ngày sau bà chủ nhà sẽ quay lại, trong lòng không tránh khỏi có chút khẩn trương nhưng khi nhìn thấy nét mặt của bà chủ cô cũng chỉ có thể dạ dạ vâng vâng đồng ý.

Đỗ Lôi Ti đóng cửa phòng nhớ tới cơm trưa cùng cơm tối cô vẫn chưa ăn, vào phòng bếp lấy ra một gói mì ăn liền.

Ăn tối no nê, Đỗ Lôi Ti thay quần áo ngủ, nằm trên giường nhỏ, hai ngày biết đi đâu kiếm tiền trả tiền phòng.....

Nghĩ một lúc liền nằm ngủ thiếp đi.....

Ngày hôm sau Đỗ Lôi Ti liền bị tiếng chuông đồng hồ đánh thức.

Đỗ Lôi Ti mở to mắt, nhìn trần nhà, quyết định, hôm nay cứ ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, không đi đâu, cứ như vậy, thoáng một cái một ngày cứ như vậy trôi qua.

10. Chương 4: Bán Bao Cao Su

Khi đoàn xe tổng thống đến bộ ngoại giao những nghị sĩ đang chuẩn bị vào họp đều dừng chân đứng lại chờ đợi tổng thống bước xuống khỏi xe.

Có một nghị sĩ mắt tinh tường vô tình nhìn thấy cánh cửa sau xe có mười mấy vết xước dài nhất thời mở to mắt, những nghị sĩ khác nhìn thấy biểu hiện của ông cũng nhìn theo.

Chờ đến khi Bùi Tuấn Vũ xuống xe đã nhìn thấy một cảnh như vậy.

Nghị sĩ Lý đi lên trước, cung kính nói với tổng thống: “Tổng thống, có phải xe của ngài vừa mới va chạm ở chỗ nào không?”

Bùi Tuấn Vũ nhìn theo hướng mà nghị sĩ nói, sắc mặt nhất thời tối sầm.

Đường Vũ lập tức đi lên trước: “Tổng thống, sao vậy, xảy ra chuyện gì sao?”

Rõ ràng xe chưa từng xảy ra va chạm, làm sao lại có nhiều vết xước như vậy?

“Cậu xem một chút những vết xước này từ đâu mà có cho tôi!” Nói xong xoay người đi vào bộ ngoại giao họp.

Những nghị sĩ kia nhìn thấy tổng thống đi vào bộ ngoại giao cũng lập tức đi theo.

Bùi Tuấn Vũ ngồi ở vị trí lãnh đạo cao nhất, những nghị sĩ còn lại đều tìm được chỗ rồi rít ngồi xuống.

“Cuộc họp lần này chủ yếu là nhằm vào việc nước Hàn xuất binh gây rối nước ta, đối với sự việc này các vị có ý kiến gì không?” Nói xong, Bùi Tuấn Vũ nhìn các nghị sĩ đang ngồi chung quanh.

“Tổng thống, nước Hàn không biết sống chết thế nào liền muốn khiêu chiến, vậy chúng ta cũng không cần khách khí nữa.

“Tổng thống, chúng ta vẫn nên xem xét một chút, tại sao nước Hàn muốn khiêu chiến với nước ta, như vậy mới có thể tìm ra phương án giải quyết.”

Cuộc họp lần này diễn ra trong ba tiếng, trong lúc mọi người vẫn còn đang bàn luận ầm ĩ liền kết thúc.

Thật ra thì lần này Bùi Tuấn Vũ muốn nghe xem ý kiến của những nghị sĩ kia như thế nào, anh đã sớm nghĩ xong phương án giải quyết, dù sao anh cũng là người lãnh đạo cao nhất của đất nước, một chuyện nhỏ như vậy cũng không giải quyết được vậy thì không xứng đáng với vị trí này rồi.

Bùi Tuấn dẫn đầu đi ra khỏi phòng họp, Đường Vũ cùng những nghị sĩ khác đi theo phía sau.

“Đường Vũ, tôi nhớ ra tại sao cửa sổ xe lại có mấy vết xước kia rồi, bây giờ cậu lập tức tìm cô gái ngu ngốc kia cho tôi!”

“Vâng, tổng thống!” Nói xong lên xe, một đoàn xe từ từ tiến về phía phủ tổng thống.

Sau khi quay về phủ tổng thống Bùi Tuấn Vũ lập tức đi vào phòng làm việc, anh đã nghĩ ra phương án giải quyết, làm sao để kiềm chế nước Hàn cho nên anh không lo lắng.

Ngược lại cô gái ngu ngốc lúc sáng phá hư chuyện tốt của anh, lại còn biến xe của anh trở thành như vậy, trong lòng nhất thời giận sôi lên.

Bên này, Đỗ Lô Ti vừa chạy thực mạng trốn thoát khỏi tổng thống điện thoại lại vang lên.

“Alo, anh Bân, nhớ em sao? Công việc hôm nay của em lại bị từ chối rồi, phải làm sao đây?” Đỗ Lô Ti nhìn tên trên điện thoại, nũng nịu nói.

“Lôi Lôi, chúng ta chia tay đi!”

“Tại sao? Em làm gì sai sao?”

“Không phải em làm gì sai, mà là.....”

“Là cái gì?”

“Bởi vì bây giờ anh thật sự chịu không nổi mỗi lần đưa em ra ngoài, lúc giới thiệu tên em với bạn bè tất cả mọi người đều cho rằng anh đang bán bao cao su, được rồi Lôi Lôi, anh đã quyết định rồi, chia tay, cứ như vậy đi!” Nói xong liền dứt khoát cúp máy.

“Này, alo, alo.....” Đỗ Lô Ti vẫn hướng về phía điện thoại la to.

Đỗ Lô Ti tự an ủi mình, nhất định là anh Bân đang đùa giỡn với cô, tình cảm ba năm không thể nào kết thúc bằng một cú điện thoại như thế, cô không tin, cô tìm cho mình một lý do, có lẽ tâm tình anh Bân không tốt mới nói chia tay với cô.

Vì vậy, Đỗ Lô Ti ấn điện thoại gọi lại “Thật xin lỗi, số quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy, sorry.....”

11. Chương 6: Phủ Tổng Thống.

Ngày hôm sau khi trời vừa rạng sáng, Đỗ Lô Ti muốn dậy sớm đi tìm việc, không ngờ bà chủ nhà phù thủy đã đứng trước cửa phòng cô.

Bà chủ nhà phù thủy bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười “Tiểu Lôi, sớm như vậy đã muốn đi ra ngoài sao, thời gian đóng tiền phòng đã tới!”

Đỗ Lô Ti nở nụ cười còn khó coi hơn khóc “Dì, có thể trễ thêm mấy ngày không, bây giờ cháu muốn ra ngoài tìm việc làm, linh lương liền lập tức trả tiền phòng cho dì có được không?”

“Cái gì? Cô không có việc làm? Vậy cô còn ở đây làm gì? Tiền phòng còn không đóng nổi vậy thì tôi cũng không cho thuê phòng nữa, cô mau thu dọn đồ đạc đi!” Bà chủ nhà phù thủy lộ ra khuôn mặt sắc sảo quát tháo.

Đỗ Lôi Ti vừa nghe thấy không cho thuê phòng, vậy không phải cô phải ngủ dưới gầm cầu rồi sao, nghĩ đến đây nhất thời hoảng sợ đến khấn trương “Dì, làm ơn, thư thả cho cháu mấy ngày đi, nếu bây giờ cháu dọn đi cũng sẽ không có chỗ nào để ở!”

“Cô có chỗ ở hay không liên quan gì đến tôi, có hai con đường cô tự chọn đi, một là bây giờ đóng tiền thuê nhà cho tôi, hai là ngay lập tức thu dọn đồ đạc rời đi!”

“Dì, con có thể không chọn cái nào được không? Còn có lựa chọn thứ ba không?” Đỗ Lôi Ti khê hỏi, chỉ sợ chọc bà chủ nhà phù thủy này phát điên lên.

Bà chủ nhà phù thủy cười hì hì nhìn cô, lập tức lộ ra nét mặt hung ác “Điều thứ ba là ngay lập tức cút đi!” Nói xong đi vào trong phòng ném va li của Đỗ Lôi Ti ra ngoài.

Vừa nhìn thấy va li của mình nằm ở ngoài hành lang, Đỗ Lôi Ti nhất thời bùng nổ “Bà, bà phù thủy, không thuê thì không thuê, sao lại ném va li của tôi ra ngoài?”

“Cái gì, cô kêu tôi là phù thủy, đúng là hồ ly tinh, tôi tốt bụng cho cô thuê phòng, cô lại chửi tôi như vậy?” Bà chủ nhà phù thủy giơ tay lên như muốn đánh Đỗ Lôi Ti.

Đỗ Lôi Ti nhắm hai mắt lại, che đầu, chờ đợi cái tát này giáng xuống, nhưng mà chờ cả một lúc lâu vẫn không thấy đau, kết quả là, từ từ mở hai mắt của mình, chuẩn bị xem chuyện gì xảy ra cô liền hoàn toàn kinh ngạc!

A a a a!

Chuyện gì xảy ra vậy?

Ai tới nói cho cô biết với?

Tại sao thư ký tổng thống lại tìm tới đây?

Trong nháy mắt Đỗ Lôi Ti liền nghĩ đến mấy vết xước trên cửa sổ xe tổng thống, kết quả liền giả vờ cười khúc khích hỏi: “Thư ký đại nhân, anh tìm tôi có việc gì sao?”

Đường Vũ nghe thấy có người gọi mình là đại nhân, thiếu chút nữa nhịn không được bật cười, nhẹ nhàng ho khan hai tiếng: “Tổng thống muốn gặp cô!”

“Thư ký đại nhân, tổng thống một ngày kiếm cả tỷ bạc, tại sao lại muốn gặp tôi, lại nói bây giờ tôi thất nghiệp còn phải ra ngoài tìm việc nên không thể đi theo!” Nói xong muốn xách va li của mình chạy đi.

Đường Vũ quay đầu lại, ý nói bảo vệ ở sau lưng mình ngăn người lại, đi lên trước, mặt không có biểu hiện gì nói “Cô Đỗ, tổng thống muốn gặp cô, cô phải đi một chuyến.”

Bà chủ nhà đứng một bên ngăn người, vừa nghe thấy hai chữ tổng thống, vội vàng khóa cửa, chạy về nhà mình, chỉ sợ dính vào rắc rối.

Đỗ Lôi Ti nhìn thấy bộ dáng chạy trốn của bà chủ nhà liền tối sầm mặt, mẹ kiếp, chẳng lẽ lại sợ tổng thống như vậy sao?

12. Chương 5: Bà Chủ Nhà Phù Thủy

Đỗ Lôi Ti mặt đầy nước mắt quay trở về phòng trọ.

Ném túi xách lên giường, cô cũng nằm dãn chữ đại trên giường, hít thở thật sâu, muốn đem hết tất cả những không khí ô nhiễm hôm nay hít phải thả ra ngoài.

“Ding ding.....” Tiếng chuông điện thoại vang lên Đỗ Lôi Ti ủ rũ nghe điện thoại.

“Anh Bân, chuyện chia tay có phải là anh đang đùa hay không?” Đỗ Lôi Ti theo bản năng ngồi dậy, lo lắng hỏi.

“Xin chào, cô Đỗ, tôi là nhân viên ngân hàng, tháng này thẻ tín dụng của cô chi nhiều hơn thu, không thể nào dùng được nữa, xin cô cuối tháng trả đủ toàn bộ số tiền, nếu không sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của cô sau này.”

“Vâng, tôi biết rồi!” Đỗ Lôi Ti buồn bực cúp điện thoại.

Sớm biết như vậy thì đã không nộp đơn cũng sẽ không mất tiền mua quần áo, nếu không phải mua quần áo thì đã không có chuyện chi nhiều hơn thu, sao hôm nay lại xui xẻo như vậy chứ?

Đầu tiên là bị công ty đuổi ra ngoài, tiếp theo bị chó rượt, sau đó ngồi lên xe tổng thống lại còn phá hư chuyện tốt của tổng thống đại nhân, tổng thống có lòng tốt thả cô ra nhưng những vết xước trên cửa xe thì phải làm sao?

Hy vọng tổng thống không biết, nếu không có bán cô đi cũng không đủ tiền cho tổng thống sửa xe.

Trong một ngày, Đỗ Lôi Ti từ một cô gái có bạn trai, không có công việc, có thẻ tín dụng, lách mình một cái trở thành không có bạn trai, không có công việc, không có tiền tiêu, hoàn toàn biến thành du dân ba không rồi.

Hình như vận đen của ngày hôm nay vẫn chưa hết.

“Cốc cốc.....” Tiếng gõ cửa vang lên.

Khuôn mặt Đỗ Lôi Ti như đưa đám, miễn cưỡng từ trên giường đi xuống, chậm rãi đi ra mở cửa.

Nhìn thấy khuôn mặt béo phì của bà chủ nhà đang đứng ở cửa nở nụ cười.

Trong lòng cô thoáng hồi hộp.....chỉ có lúc thu tiền nhà bà chủ nhà mới nở nụ cười hiền lành như vậy.

“Tiểu Lôi ăn cơm chưa?”

“Cháu chưa ăn.....” Đỗ Lôi Ti hơi lo lắng.

“Ai ui, đã trễ như vậy rồi sao còn chưa ăn cơm, hay là sau này cháu cứ sang nhà dì ăn cơm đi, dù sao cũng chỉ là thêm một đôi đũa.” Bà chủ nhà nở nụ cười hiền lành.

Đỗ Lôi Ti vội vàng lắc đầu, nếu thật sự qua nhà bà ta ăn cơm, bà phù thủy này cũng sẽ cộng vào trong tiền nhà.

Sau khi nói chuyện mấy câu, bà chủ nhà trực tiếp vào thẳng vấn đề “Tiểu Lôi à, tiền phòng tháng sau của cháu.....”

“Vấn đề này, tiền phòng có thể muộn một hai ngày không dì? Bây giờ cháu hơi kẹt tiền.....”

Bà chủ nhà vừa nghe, sắc mặt biến đổi, chỉ chốc lát sau miễn cưỡng mở miệng nói “Không sao, dù sao tình hình kinh tế của cháu cũng không ổn, vậy thì thêm hai ngày nữa, hai ngày sau dì quay lại nếu cháu vẫn không có tiền thì đừng trách dì không khách khí!” Nói xong lắc lắc cái miệng béo ú đi ra ngoài.

Đỗ Lôi Ti thở dài nhưng vừa nghe thấy hai ngày sau bà chủ nhà sẽ quay lại, trong lòng không tránh khỏi có chút khẩn trương nhưng khi nhìn thấy nét mặt của bà chủ cô cũng chỉ có thể dạ dạ vâng vâng đồng ý.

Đỗ Lôi Ti đóng cửa phòng nhớ tới cơm trưa cùng cơm tối cô vẫn chưa ăn, vào phòng bếp lấy ra một gói mì ăn liền.

Ăn tối no nê, Đỗ Lôi Ti thay quần áo ngủ, nằm trên giường nhỏ, hai ngày biết đi đâu kiếm tiền trả tiền phòng.....

Nghĩ một lúc liền nằm ngủ thiếp đi.....

Ngày hôm sau Đỗ Lôi Ti liền bị tiếng chuông đồng hồ đánh thức.

Đỗ Lôi Ti mở to mắt, nhìn trần nhà, quyết định, hôm nay cứ ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, không đi đâu, cứ như vậy, thoáng một cái một ngày cứ như vậy trôi qua.

--- ----- BỔ SUNG THÊM --- -----

13. Chương 7: Có Gì Đặc Biệt Hơn Người.

Cứ như vậy Đỗ Lôi Ti bị hai người đàn ông cao to vạm vỡ đeo kính đen đỡ lên xe.

Đỗ Lôi Ti vừa giãy giụa vừa la to “A, va li của tôi, hai người nhanh buông tôi a, không muốn đến phủ tổng thống, buông tôi ra.....”

Đường Vũ xách va li đang nằm trên mặt đất lên nhét vào trong cốp ở sau xe, ngay sau đó ngồi vào ghế phụ cạnh ghế tài xế.

Tiếc rằng Đỗ Lôi Ti đâu không lại hai người đàn ông to lớn nên cứ như vậy bị đưa lên xe.

Dọc đường đi cô không ngừng giãy giụa, đi tới nơi mà cô chỉ có thể nhìn thấy trên tivi.

Tổng, tổng thống, phủ tổng thống.....

Không thể nào, thật sự đưa cô đến phủ tổng thống sao?

Hiện tại Đỗ Lôi Ti rất sợ, trái tim bé bỏng của cô không ngừng đập loạn nhịp, cơ thể cũng tự động run lên.

Xe dừng lại bên trong biệt thự, Đường Vũ đi xuống xe, đứng ở cửa chờ cô.

Đường Vũ chờ lâu không nhin được nín chặt chân mày nói “Cô Đỗ, sao cô còn chưa xuống xe, tổng thống đang đợi cô!”

“Cái đó.....hiện tại chân tôi mềm nhũn, không đi được.” Đỗ Lôi Ti không ngừng vịn vào vạt áo, giọng điệu trả lời càng ngày càng nhỏ.

“Diu cô ấy xuống xe, đến phòng làm việc của tổng thống!” Đường Vũ nói với bảo vệ đang đứng bên cạnh.

Vừa nghe thấy hai người bảo vệ hung ác kia sẽ tới đỡ mình Đỗ Lôi Ti sợ tới mức từ trên xe nhảy ra ngoài, lo lắng trả lời “Không, không cần, tôi tự đi được.”

Có nằm mơ Đỗ Lôi Ti cũng không nghĩ đến cô lại có thể đến phủ tổng thống, nếu là ở thời cổ đại thì đây chính là nơi vua ở.

“Vậy thì tốt, tổng thống đợi cô rất lâu rồi!” Nói xong, Đường Vũ nhắc chân đi vào biệt thự.

“Này, anh thư ký, tôi...va li của tôi phải làm sao?”

Đỗ Lôi Ti nhăn mặt, theo sát phía sau.

Mẹ kiếp, rốt cuộc là người thế nào chứ, thư ký tổng thống thì sao, có gì đặc biệt hơn người, cô đang suy nghĩ, tương lai nhất định phải lớn hơn chức vụ thư ký của anh ta, để cho bọn họ nhìn một chút xem cô là ai.

Nghĩ thì nghĩ, lại nói ở đây trừ tổng thống là người có chức vụ to nhất cũng chỉ có phu nhân tổng thống mới là người đứng thứ hai, nghĩ tới đây vẫn là thôi đi, Đỗ Lôi Ti chỉ là một công dân nhỏ, đời sau cũng không thể ngồi lên vị trí phu nhân tổng thống.

Khi đi vào sảnh lớn, Đỗ Lôi Ti không tự chủ nhìn xung quanh đến choáng váng, cảm giác như cô đang đi vào xứ sở thần tiên, nhìn quanh bốn phía, trong lòng không khỏi cảm thán.....

Người có tiền chính là không thiếu tiền a a!!!

Khi tới phòng làm việc của tổng thống, Đỗ Lôi Ti khẩn trương đến nỗi chân không ngừng run lên.

“Cốc cốc.....” Đường Vũ lễ phép gõ cửa phòng làm việc.

“Mời vào!” Bùi Tuấn Vũ vẫn cúi đầu xem tài liệu.

“Tổng thống, đã đưa người đến!”

“Được, cậu có thể đi ra ngoài!”

Đường Vũ đi ra khỏi phòng làm việc, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Bùi Tuấn Vũ từ trong tài liệu ngẩng mặt lên, nhìn cô gái trước mặt, dửng dưng thanh tú, chỉ có ăn mặc.....
“Cô có biết tại sao hôm nay lại bị bắt đưa tới đây không?” Bùi Tuấn Vũ khẽ nhếch miệng nhìn cô gái trước mặt.

“Tiểu nhân không biết, tổng thống đại nhân một ngày kiếm cả tỷ bạc, tìm cái mạng nhỏ này có chuyện gì sao?” Đỗ Lôi Ti giả vờ ngây ngốc hỏi.

Bùi Tuấn Vũ vừa nghe thấy cô nói như vậy, thật sự không nhịn được cười nhưng anh là tổng thống, không thể tùy tiện biểu lộ cảm xúc ra ngoài.

“Xe của tôi do cô làm xước phải không!”

Đỗ Lôi Ti dùng hết công lực mở to hai mắt, lắc đầu liên tục “Tổng, tổng thống, anh đừng hiểu lầm, xe của anh bị xước sao lại liên quan đến tôi.”

“Thật sao?” Bùi Tuấn Vũ đi lên trước, đứng trước mặt Đỗ Lôi Ti.

Đỗ Lôi Ti bị dọa sợ, lui về phía sau, mắt nhìn ra chỗ khác “Thật, thật sự không liên quan đến tôi.”

Đỗ Lôi Ti từ nhỏ đã có tật, nếu cô nói dối mặt sẽ quay ra chỗ khác nhìn lung tung.

14. Chương 6: Phủ Tổng Thống

Ngày hôm sau khi trời vừa rạng sáng, Đỗ Lôi Ti muốn dậy sớm đi tìm việc, không ngờ bà chủ nhà phù thủy đã đứng trước cửa phòng cô.

Bà chủ nhà phù thủy bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười “Tiểu Lôi, sớm như vậy đã muốn đi ra ngoài sao, thời gian đóng tiền phòng đã tới!”

Đỗ Lôi Ti nở nụ cười còn khó coi hơn khóc “Dì, có thể trễ thêm mấy ngày không, bây giờ cháu muốn ra ngoài tìm việc làm, lĩnh lương liền lập tức trả tiền phòng cho dì có được không?”

“Cái gì? Cô không có việc làm? Vậy cô còn ở đây làm gì? Tiền phòng còn không đóng nổi vậy thì tôi cũng không cho thuê phòng nữa, cô mau thu dọn đồ đạc đi!” Bà chủ nhà phù thủy lộ ra khuôn mặt sắc sảo quát tháo.

Đỗ Lôi Ti vừa nghe thấy không cho thuê phòng, vậy không phải cô phải ngủ dưới gầm cầu rồi sao, nghĩ đến đây nhất thời hoảng sợ đến khần trương “Dì, làm ơn, thư thả cho cháu mấy ngày đi, nếu bây giờ cháu dọn đi cũng sẽ không có chỗ nào để ở!”

“Cô có chỗ ở hay không liên quan gì đến tôi, có hai con đường cô tự chọn đi, một là bây giờ đóng tiền thuê nhà cho tôi, hai là ngay lập tức thu dọn đồ đạc rời đi!”

“Dì, con có thể không chọn cái nào được không? Còn có lựa chọn thứ ba không?” Đỗ Lôi Ti khẽ hỏi, chỉ sợ chọc bà chủ nhà phù thủy này phát điên lên.

Bà chủ nhà phù thủy cười hì hì nhìn cô, lập tức lộ ra nét mặt hung ác “Điều thứ ba là ngay lập tức cút đi!” Nói xong đi vào trong phòng ném va li của Đỗ Lôi Ti ra ngoài.

Vừa nhìn thấy va li của mình nằm ở ngoài hành lang, Đỗ Lôi Ti nhất thời bùng nổ “Bà, bà phù thủy, không thuê thì không thuê, sao lại ném va li của tôi ra ngoài?”

“Cái gì, cô kêu tôi là phù thủy, đúng là hồ ly tinh, tôi tốt bụng cho cô thuê phòng, cô lại chửi tôi như vậy?” Bà chủ nhà phù thủy giơ tay lên như muốn đánh Đỗ Lôi Ti.

Đỗ Lôi Ti nhắm hai mắt lại, che đầu, chờ đợi cái tát này giáng xuống, nhưng mà chờ cả một lúc lâu vẫn không thấy đau, kết quả là, từ từ mở hai mắt của mình, chuẩn bị xem chuyện gì xảy ra cô liền hoàn toàn kinh ngạc!

A a a a!

Chuyện gì xảy ra vậy?

Ai tới nói cho cô biết với?

Tại sao thư ký tổng thống lại tìm tới đây?

Trong nháy mắt Đỗ Lôi Ti liền nghĩ đến mấy vết xước trên cửa sổ xe tổng thống, kết quả liền giả vờ cười khúc khích hỏi: “Thư ký đại nhân, anh tìm tôi có việc gì sao?”

Đường Vũ nghe thấy có người gọi mình là đại nhân, thiếu chút nữa nhin không được bật cười, nhẹ nhàng ho khan hai tiếng: “Tổng thống muốn gặp cô!”

“Thư ký đại nhân, tổng thống một ngày kiếm cả tỷ bạc, tại sao lại muốn gặp tôi, lại nói bây giờ tôi thất nghiệp còn phải ra ngoài tìm việc nên không thể đi theo!” Nói xong muốn xách va li của mình chạy đi.

Đường Vũ quay đầu lại, ý nói bảo vệ ở sau lưng mình ngăn người lại, đi lên trước, mặt không có biểu hiện gì nói “Cô Đỗ, tổng thống muốn gặp cô, cô phải đi một chuyến.”

Bà chủ nhà đứng một bên ngăn người, vừa nghe thấy hai chữ tổng thống, vội vàng khóa cửa, chạy về nhà mình, chỉ sợ dính vào rắc rối.

Đỗ Lôi Ti nhìn thấy bộ dáng chạy trốn của bà chủ nhà liền tối sầm mặt, mẹ kiếp, chẳng lẽ lại sợ tổng thống như vậy sao?

15. Chương 8: Sợ Đến Ngây Người.

Bùi Tuấn Vũ nhìn cô gái trước mặt đùa giỡn nói: “Trước khi cô lên xe ngồi , xe của tôi không có vết xước!”

“Tôi...tôi thật sự không biết, hoàng, hoàng thượng, tôi xin quỳ lạy người.....” Thiếu chút nữa Đỗ Lôi Ti thật sự quỳ xuống.

Bùi Tuấn Vũ hơi nhếch miệng, nhìn cô gái trước mặt đang trợn to hai mắt, thật giống như hai con người sắp rớt ra ngoài, anh tự nhiên hiểu tại sao cô gái trước mặt lại có biểu hiện như vậy.

“Nói thật, tại sao xe của tôi bị xước, cho cô một cơ hội cuối cùng!” Giờ phút này Bùi Tuấn Vũ thu lại nụ cười đùa giỡn từ nãy đến giờ, vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô.

Đỗ Lôi Ti nhìn tổng thống đứng trước mặt hình như hơi tức giận, bất đắc dĩ không thể làm gì khác là nói thật “Chính là lúc tôi ngồi nghỉ bên đường ăn sáng, có một con chó mực muốn cướp của tôi...tôi thấy không có chỗ trốn liền lên chiếc xe đang dừng bên đường!” Nói xong, Đỗ Lôi Ti vẫn không quên ngẩng đầu nhìn về mặt tổng thống thế nào.

“Nói tiếp!”

“Con chó mực kia nhìn thấy tôi chạy lên xe, giơ chân cào lên trên cửa xe, trên cửa xe liền xuất hiện mấy vết xước kia.”

Đỗ Lôi Ti chuẩn bị tinh thần, nói hết những lời kia xong nhắm hai mắt chờ hoàng đế xử tội chết, nhưng chờ thật lâu cũng không thấy cơ thể có bất cứ đau đớn nào.

Bùi Tuấn Vũ nhìn cô gái ngu ngốc trước mặt nhắm chặt hai mắt, đi lên trước muốn nhìn xem là nguyên nhân gì, không ngờ cô lại đột nhiên mở mắt.

Đỗ Lôi Ti bị dọa đến nỗi kêu to lên “A.....”

Bảo vệ trước cửa phòng làm việc nghe thấy tiếng hét chói tai từ trong phòng truyền ra liền cầm súng xông vào.

Bùi Tuấn Vũ vừa nhìn thấy bảo vệ xông vào, vẻ mặt lộ ra vẻ nghiêm túc, lạnh lùng mở miệng nói “Đi ra ngoài đi!”

Bảo vệ nghe thấy tổng thống lên tiếng liền xoay người đi ra ngoài.

Giờ phút này Đỗ Lôi Ti đang ôm trái tim bé nhỏ không ngừng đập loạn, lúc này thật sự dọa cô hoảng sợ.

Cô ngơ ngác đứng đó, cả người run rẩy, hoàn toàn bị dọa sợ đến ngây người.

Bùi Tuấn Vũ nhìn thấy biểu hiện kia của cô thì khẽ cười nhưng trong chốc lát lại trở lại vẻ nghiêm túc.

“Cô Đỗ, cô Đỗ, cô Đỗ.....” Bùi Tuấn Vũ lớn tiếng gọi.

Cô phục hồi tinh thần, lộ ra vẻ mặt diêm dã đáng yêu “Tổng, tổng thống, tôi đã nói hết mọi việc, van xin anh, rộng lòng bỏ qua cho tôi.”

“Tôi sẽ không truy cứu!”

Đỗ Lôi Ti vừa nghe thấy tổng thống không truy cứu, lập tức cười như hoa, đi tới nắm lấy tay tổng thống “Có thật không? Tổng thống anh là người đứng đầu cả một nước, nói lời cần phải giữ lời!”

Bùi Tuấn Vũ rút tay ra, quay về ghế ngồi trước bàn làm việc, nói tiếp “Cô Đỗ, tôi còn chưa nói hết.”

Đỗ Lôi Ti thấy động tác vừa rồi của tổng thống khiến cô cảm thấy lúng túng, đặt tay sau lưng, nghe tổng thống nói như vậy nét mặt cô liền trở nên kinh ngạc, vội vàng mở miệng “Cái gì?”

“Cô Đỗ, khi tôi nói chuyện không thích bị người khác chen ngang!” Bùi Tuấn Vũ nhìn cô gái trước mặt nói.

Mẹ kiếp, tổng thống thì ngon sao, nói chuyện còn không thích bị người khác chen ngang, cô nói chuyện cũng không thích bị người khác cắt ngang.

16. Chương 7: Có Gì Đặc Biệt Hơn Người

Cứ như vậy Đỗ Lôi Ti bị hai người đàn ông cao to vạm vỡ đeo kính đen đỡ lên xe.

Đỗ Lôi Ti vừa giãy giụa vừa la to “A, va li của tôi, hai người nhanh buông tôi a, không muốn đến phủ tổng thống, buông tôi ra.....”

Đường Vũ xách va li đang nằm trên mặt đất lên nhét vào trong cốp ở sau xe, ngay sau đó ngồi vào ghế phụ cạnh ghế tài xế.

Tiếc rằng Đỗ Lôi Ti đâu không lại hai người đàn ông to lớn nên cứ như vậy bị đưa lên xe.

Dọc đường đi cô không ngừng giãy giụa, đi tới nơi mà cô chỉ có thể nhìn thấy trên ti vi.

Tổng, tổng thống, phủ tổng thống.....

Không thể nào, thật sự đưa cô đến phủ tổng thống sao?

Hiện tại Đỗ Lôi Ti rất sợ, trái tim bé bỏng của cô không ngừng đập loạn nhịp, cơ thể cũng tự động run lên.

Xe dừng lại bên trong biệt thự, Đường Vũ đi xuống xe, đứng ở cửa chờ cô.

Đường Vũ chờ lâu không nhin được níu chặt chân mày nói “Cô Đỗ, sao cô còn chưa xuống xe, tổng thống đang đợi cô!”

“Cái đó.....hiện tại chân tôi mềm nhũn, không đi được.” Đỗ Lôi Ti không ngừng vịn vào vạt áo, giọng điệu trả lời càng ngày càng nhỏ.

“Diu cô ấy xuống xe, đến phòng làm việc của tổng thống!” Đường Vũ nói với bảo vệ đang đứng bên cạnh.

Vừa nghe thấy hai người bảo vệ hung ác kia sẽ tới đỡ mình Đỗ Lôi Ti sợ tới mức từ trên xe nhảy ra ngoài, lo lắng trả lời “Không, không cần, tôi tự đi được.”

Có nằm mơ Đỗ Lôi Ti cũng không nghĩ đến cô lại có thể đến phủ tổng thống, nếu là ở thời cổ đại thì đây chính là nơi vua ở.

“Vậy thì tốt, tổng thống đợi cô rất lâu rồi!” Nói xong, Đường Vũ nhấc chân đi vào biệt thự.

“Này, anh thư ký, tôi...va li của tôi phải làm sao?”

Đỗ Lôi Ti nhẩn mặt, theo sát phía sau.

Mẹ kiếp, rốt cuộc là người thế nào chứ, thư ký tổng thống thì sao, có gì đặc biệt hơn người, cô đang suy nghĩ, tương lai nhất định phải lớn hơn chức vụ thư ký của anh ta, để cho bọn họ nhìn một chút xem cô là ai.

Nghĩ thì nghĩ, lại nói ở đây trừ tổng thống là người có chức vụ to nhất cũng chỉ có phu nhân tổng thống mới là người đứng thứ hai, nghĩ tới đây vẫn là thôi đi, Đỗ Lô Ti chỉ là một công dân nhỏ, đời sau cũng không thể ngồi lên vị trí phu nhân tổng thống.

Khi đi vào sảnh lớn, Đỗ Lô Ti không tự chủ nhìn xung quanh đến choáng váng, cảm giác như cô đang đi vào xứ sở thần tiên, nhìn quanh bốn phía, trong lòng không khỏi cảm thán.....

Người có tiền chính là không thiếu tiền a a a!!!

Khi tới phòng làm việc của tổng thống, Đỗ Lô Ti khấn trương đến nỗi chân không ngừng run lên.

“Cốc cốc.....” Đường Vũ lễ phép gõ cửa phòng làm việc.

“Mời vào!” Bùi Tuấn Vũ vẫn cúi đầu xem tài liệu.

“Tổng thống, đã đưa người đến!”

“Được, cậu có thể đi ra ngoài!”

Đường Vũ đi ra khỏi phòng làm việc, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Bùi Tuấn Vũ từ trong tài liệu ngẩng mặt lên, nhìn cô gái trước mặt, dáng dấp thanh tú, chỉ có ăn mặc.....

“Cô có biết tại sao hôm nay lại bị bắt đưa tới đây không?” Bùi Tuấn Vũ khẽ nhếch miệng nhìn cô gái trước mặt.

“Tiểu nhân không biết, tổng thống đại nhân một ngày kiếm cả tỷ bạc, tìm cái mạng nhỏ này có chuyện gì sao?” Đỗ Lô Ti giả vờ ngây ngốc hỏi.

Bùi Tuấn Vũ vừa nghe thấy cô nói như vậy, thật sự không nhịn được cười nhưng anh là tổng thống, không thể tùy tiện biểu lộ cảm xúc ra ngoài.

“Xe của tôi do cô làm xước phải không!”

Đỗ Lô Ti dùng hết công lực mở to hai mắt, lắc đầu liên tục “Tổng, tổng thống, anh đừng hiểu lầm, xe của anh bị xước sao lại liên quan đến tôi.”

“Thật sao?” Bùi Tuấn Vũ đi lên trước, đứng trước mặt Đỗ Lô Ti.

Đỗ Lô Ti bị dọa sợ, lui về phía sau, mắt nhìn ra chỗ khác “Thật, thật sự không liên quan đến tôi.”

Đỗ Lô Ti từ nhỏ đã có tật, nếu cô nói dối mặt sẽ quay ra chỗ khác nhìn lung tung.

17. Chương 9: Có Gì Đặc Biệt Hơn Người.

“Cô Đỗ, cô chỉ cần thanh toán tiền sửa xe liền có thể rời đi!”

“Cái gì? Tại sao tôi phải thanh toán tiền sửa xe? Rõ ràng xe anh không phải do tôi làm xước, tôi sẽ không thanh toán tiền sửa xe!” Đỗ Lô Ti trợn to mắt nói.

Sắc mặt Bùi Tuấn Vũ nhất thời tối sầm, mặc dù không nói gì nhưng ánh mắt kia đủ chứng minh ranh giới của người đàn ông này.

Không có cách nào khác, ai nói cô vừa nghe thấy liên quan đến tiền bạc liền không khỏi khấn trương.

Sau đó, tổng thống thay đổi nét mặt, từ trên ghế đứng lên, đi tới trước mặt cô “Được, cô nói không liên quan đến cô vậy bây giờ tôi hỏi cô, tại sao cô lại lên xe tôi ngồi?”

Đỗ Lô Ti nhìn thấy tốc độ thay đổi sắc mặt của tổng thống thật nhanh, một giây trước còn tối sầm một giây sau lại nở nụ cười anh tuấn, khiến cho người khác không đoán được rốt cuộc sắc mặt anh ta ra sao?

Bùi Tuấn Vũ nhìn cô gái đứng trước mặt đang ngây ngốc, bất đắc dĩ đưa tay lên quơ quơ trước mắt cô.

Cô bị một bàn tay đột nhiên xuất hiện trước mặt dọa sợ một lần nữa thét lên “A.....”

“Không cần kêu nữa, cô muốn bảo vệ ở ngoài cửa xông vào nữa sao?” Bùi Tuấn Vũ uy hiếp nói.

Đỗ Lôi Ti lập tức đưa tay bịt miệng mình nhìn tổng thống.

“Lời tôi nói cô không nghe thấy sao?”

“Hả? Nói cái gì?” Đỗ Lôi Ti hỏi lại.

“Xem ra cô không nghĩ muốn giải quyết vấn đề!” Bùi Tuấn Vũ ấn điện thoại “Đường Vũ, cậu vào đây, đưa cô gái này ra ngoài!”

“Vâng, tổng thống!” Đường Vũ ở chỗ khác nghe điện thoại nói.

“Tổng, tổng thống, van xin anh, tôi muốn giải quyết.....”

“Nhưng tôi không nhìn thấy thành ý của cô!”

Tôi thật sự rất có thành ý!” Nói xong Đỗ Lôi Ti không quên gật đầu.

Bùi Tuấn Vũ lại nói qua điện thoại “Đường Vũ, không cần anh qua nữa!”

Đỗ Lôi Ti vừa nghe thấy tổng thống gọi điện thoại, trong lòng khê thở dài.

Bùi Tuấn Vũ lại hỏi “Tại sao cô lại lên xe của tôi?”

“Tôi, tôi...haiz. chính là con chó mực.....đuổi tôi không chịu dừng, không có cách nào, tôi nhìn thấy chiếc xe dừng ở bên đường liền leo lên!”

“Cô lên xe không chú ý, còn chứng kiến việc không nên nhìn, chuyện này muốn tính thế nào đây?”

“Tổng, tổng thống, tôi không nhìn thấy gì hết.”

“Thật sự không nhìn thấy?”

“Thật sự không nhìn thấy!”

Anh, ở trên xe làm chuyện xấu như vậy lại còn ép người khác không được nhìn thấy, cái này chẳng phải bắt cô nói dối sao? Mẹ kiếp, từ nhỏ cô giáo đã có dạy, nói dối thì mũi sẽ dài ra, nghĩ tới đây, Đỗ Lôi Ti liền đưa tay lên sờ mũi mình.

Bùi Tuấn Vũ thấy động tác của cô, thật sự rất buồn cười, vì vậy lại nói tiếp “Vì con chó mực đuổi theo cô...cô mới leo lên xe của tôi, xe của tôi liền bị con chó mực cào xước?”

Đỗ Lôi Ti vừa nghe liền vội vàng gật đầu, giống như chuyện này thật sự không liên quan đến cô.

“Từ lời nói của cô tôi thấy nếu cô không leo lên xe của tôi thì xe của tôi sẽ không bị cào xước!” Bùi Tuấn Vũ lại đi tới cạnh cô nói.

18. Chương 8: Sợ Đến Ngây Người

Bùi Tuấn Vũ nhìn cô gái trước mặt đùa giỡn nói: “Trước khi cô lên xe ngồi , xe của tôi không có vết xước!”

“Tôi...tôi thật sự không biết, hoàng, hoàng thượng, tôi xin quỳ lạy người.....” Thiếu chút nữa Đỗ Lôi Ti thật sự quỳ xuống.

Bùi Tuấn Vũ hơi nhếch miệng, nhìn cô gái trước mặt đang trợn to hai mắt, thật giống như hai con người sắp rớt ra ngoài, anh tự nhiên hiểu tại sao cô gái trước mặt lại có biểu hiện như vậy.

“Nói thật, tại sao xe của tôi bị xước, cho cô một cơ hội cuối cùng!” Giờ phút này Bùi Tuấn Vũ thu lại nụ cười đùa giỡn từ nãy đến giờ, vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô.

Đỗ Lôi Ti nhìn tổng thống đứng trước mặt hình như hơi tức giận, bất đắc dĩ không thể làm gì khác là nói thật “Chính là lúc tôi ngồi nghỉ bên đường ăn sáng, có một con chó mực muốn cướp của tôi...tôi thấy không có chỗ trốn liền lên chiếc xe đang dừng bên đường!” Nói xong, Đỗ Lôi Ti vẫn không quên ngẩng đầu nhìn về mặt tổng thống thế nào.

“Nói tiếp!”

“Con chó mực kia nhìn thấy tôi chạy lên xe, giơ chân cào lên trên cửa xe, trên cửa xe liền xuất hiện mấy vết xước kia.”

Đỗ Lôi Ti chuẩn bị tinh thần, nói hết những lời kia xong nhắm hai mắt chờ hoàng đế xử tội chết, nhưng chờ thật lâu cũng không thấy cơ thể có bất cứ đau đớn nào.

Bùi Tuấn Vũ nhìn cô gái ngu ngốc trước mặt nhắm chặt hai mắt, đi lên trước muốn nhìn xem là nguyên nhân gì, không ngờ cô lại đột nhiên mở mắt.

Đỗ Lôi Ti bị dọa đến nỗi kêu to lên “A.....”

Bảo vệ trước cửa phòng làm việc nghe thấy tiếng hét chói tai từ trong phòng truyền ra liền cầm súng xông vào.

Bùi Tuấn Vũ vừa nhìn thấy bảo vệ xông vào, vẻ mặt lộ ra vẻ nghiêm túc, lạnh lùng mở miệng nói “Đi ra ngoài đi!”

Bảo vệ nghe thấy tổng thống lên tiếng liền xoay người đi ra ngoài.

Giờ phút này Đỗ Lôi Ti đang ôm trái tim bé nhỏ không ngừng đập loạn, lúc này thật sự dọa cô hoảng sợ.

Cô ngơ ngác đứng đó, cả người run rẩy, hoàn toàn bị dọa sợ đến ngây người.

Bùi Tuấn Vũ nhìn thấy biểu hiện kia của cô thì khẽ cười nhưng trong chớp lát lại trở lại vẻ nghiêm túc.

“Cô Đỗ, cô Đỗ, cô Đỗ.....” Bùi Tuấn Vũ lớn tiếng gọi.

Cô phục hồi tinh thần, lộ ra vẻ mặt điềm đạm đáng yêu “Tổng, tổng thống, tôi đã nói hết mọi việc, van xin anh, rộng lòng bỏ qua cho tôi.”

“Tôi sẽ không truy cứu!”

Đỗ Lôi Ti vừa nghe thấy tổng thống không truy cứu, lập tức cười như hoa, đi tới nắm lấy tay tổng thống “Có thật không? Tổng thống anh là người đứng đầu cả một nước, nói lời cần phải giữ lời!”

Bùi Tuấn Vũ rút tay ra, quay về ghế ngồi trước bàn làm việc, nói tiếp “Cô Đỗ, tôi còn chưa nói hết.”

Đỗ Lôi Ti thấy động tác vừa rồi của tổng thống khiến cô cảm thấy lúng túng, đặt tay sau lưng, nghe tổng thống nói như vậy nét mặt cô liền trở nên kinh ngạc, vội vàng mở miệng “Cái gì?”

“Cô Đỗ, khi tôi nói chuyện không thích bị người khác chen ngang!” Bùi Tuấn Vũ nhìn cô gái trước mặt nói.

Mẹ kiếp, tổng thống thì ngon sao, nói chuyện còn không thích bị người khác chen ngang, cô nói chuyện cũng không thích bị người khác cắt ngang.

19. Chương 10: Cô Thật Sự Là Một Người Thông Minh.

Đỗ Lôi Ti vừa nghe vội vàng gạt đầu, giống như chuyện này không liên quan đến cô.

“Theo như lời cô nói nếu cô không lên xe của tôi thì tôi nghĩ xe tôi sẽ không bị xước!” Bùi Tuấn Vũ lại đi tới bên cạnh cô.

“Tôi.....tôi.....tôi.....” Đỗ Lôi Ti bị hỏi đến không tả lời được, từ từ lui về phía sau, lui đến sát vách tường mới dừng lại.

“Không phải cô chỉ biết nói một chữ thôi đấy chứ?” Bùi Tuấn Vũ ép chặt cô hỏi, nhìn cô gái có biểu hiện biến đổi vô số lần trước mặt.

Đỗ Lôi Ti bị dọa sợ đến nỗi quỳ xuống tại chỗ, còn nặn ra vài giọt nước mắt cá sấu, tranh thủ lấy sự thương hại từ tổng thống “Tổng, tổng thống, tôi biết sai rồi, van xin anh, bỏ qua cho tôi đi.....”

“Tôi đã nói chỉ cần cô bồi thường chi phí sửa xe thì không còn vấn đề gì nữa!” Nói xong đỡ cô gái đang quỳ dưới đất đứng dậy.

Đỗ Lôi Ti khấn trương nắm vạt áo mình hỏi “Tổng, tổng thống, chi phí sửa xe của anh hết bao nhiêu?”

“Gọi tôi tổng thống, xin hãy bỏ chữ tổng ở trước đi!”

Mẹ kiếp, tổng thống này cũng quá quy tắc, cô đã rất khấn trương mới nói nhiều hơn một chữ, vậy mà vẫn còn tính toán chi li như vậy?

“Tổng thống, xin hỏi chi phí sửa xe hết bao nhiêu?” Đỗ Lôi Ti lại hỏi lần nữa.

“Không nhiều lắm, hai trăm nghìn tệ!” Bùi Tuấn Vũ khoanh tay trước ngực, ung dung nhìn cô.

“Cái...cái gì? Hai trăm nghìn tệ? Anh định ăn cướp sao, chỉ có mấy vết xước kia mà hai trăm nghìn tệ? Anh chính là lừa đảo, lừa đảo ngay giữa ban ngày!” Đỗ Lôi Ti chất vấn.

Vừa nói xong Đỗ Lôi Ti liền hối hận, tự trách mình sao lại nói như vậy?

Sau khi tâm tình trở lại bình thường, Đỗ Lôi Ti nở nụ cười lấy lòng, chưa từ bỏ ý định mở miệng hỏi “Tổng thống, có phải anh nhớ nhầm không? Có phải là hai ngàn tệ không?”

“Cô cho rằng tôi sẽ tính sai sao?”

“Chỉ có mấy vết xước kia sao lại nhiều tiền như vậy chứ?”

“Bởi vì đó là xe nhập khẩu, đương nhiên sẽ đắt như vậy!”

Mẹ kiếp, không phải chỉ là tổng thống thôi sao, lại mua xe đắt như vậy. Không cần nghĩ cũng biết là tiền của dân chúng.

“Cái đó, tổng thống, có thể thương lượng một chút không?” Lúc này Đỗ Lôi Ti nở nụ cười lấy lòng hỏi.

“Nói!” Bùi Tuấn Vũ ngồi trên ghế sa lon, anh thật sự muốn xem cô gái này sẽ nói gì.

“Hai trăm ngàn tệ tiền sửa xe có thể trả theo kỳ được không?” Đỗ Lôi Ti nói xong câu đó liền không dám nhìn anh.

“Cô nghĩ sẽ trả trong vòng bao lâu?” Bùi Tuấn Vũ ung dung nhìn cô.

“Không lâu, hai mươi năm có được không?”

“Nếu như theo cô tính toán chẳng phải đến khi xe tôi thành phế liệu rồi, tiền sửa xe này cô không phải trả nữa không phải sao?”

Đỗ Lôi Ti vừa nghe tổng thống nói như thế, vội vàng mở miệng “Không, làm sao có thể như vậy chứ!”

“Tôi nghĩ cô Đỗ, cô nghĩ sai rồi, tôi gọi cô đến không phải để nghe cô nói hai mươi năm mới trả hết tiền, hoặc là trả tiền sửa xe, không thì trực tiếp đến đồn công an đi!” Bùi Tuấn Vũ ngồi trên ghế sa lon thay đổi tư thế ngồi khác, bắt chéo hai chân, cầm điều thuốc lên hút.

Đỗ Lôi Ti vừa nghe nói đi đến đồn công an liền đi tới trước mặt anh khóc lóc “Tổng thống, tôi không muốn đến đồn công an, nếu tôi đến đồn công an thì đời tôi coi như xong, van xin anh, tôi có tiền nhất định sẽ trả lại cho anh, tôi làm trâu làm bò cũng sẽ báo đáp ân tình của anh, tôi có biến thành quỷ cũng sẽ không quên anh!”

Mẹ kiếp, nói xong những lời này, Đỗ Lôi Ti mới nhớ tới, đây không phải là những lời thoại trong một vở kịch mà ti vi mới chiếu mấy ngày trước sao, không ngờ bây giờ cũng có lúc cần dùng.

Oa, cô thật sự là một người thông minh!!!

20. Chương 9: Có Gì Đặc Biệt Hơn Người

“Cô Đỗ, cô chỉ cần thanh toán tiền sửa xe liền có thể rời đi!”

“Cái gì? Tại sao tôi phải thanh toán tiền sửa xe? Rõ ràng xe anh không phải do tôi làm xước, tôi sẽ không thanh toán tiền sửa xe!” Đỗ Lôi Ti trợn to mắt nói.

Sắc mặt Bùi Tuấn Vũ nhất thời tối sầm, mặc dù không nói gì nhưng ánh mắt kia đủ chứng minh ranh giới của người đàn ông này.

Không có cách nào khác, ai nói cô vừa nghe thấy liên quan đến tiền bạc liền không khỏi khấn thưng.

Sau đó, tổng thống thay đổi nét mặt, từ trên ghế đứng lên, đi tới trước mặt cô “Được, cô nói không liên quan đến cô vậy bây giờ tôi hỏi cô, tại sao cô lại lên xe tôi ngồi?”

Đỗ Lôi Ti nhìn thấy tốc độ thay đổi sắc mặt của tổng thống thật nhanh, một giây trước còn tối sầm một giây sau lại nở nụ cười anh tuấn, khiến cho người khác không đoán được rốt cuộc sắc mặt anh ta ra sao?

Bùi Tuấn Vũ nhìn cô gái đứng trước mặt đang ngây ngốc, bất đắc dĩ đưa tay lên quơ quơ trước mắt cô.

Cô bị một bàn tay đột nhiên xuất hiện trước mặt dọa sợ một lần nữa thét lên “A.....”

“Không cần kêu nữa, cô muốn bảo vệ ở ngoài cửa xông vào nữa sao?” Bùi Tuấn Vũ uy hiếp nói.

Đỗ Lôi Ti lập tức đưa tay bịt miệng mình nhìn tổng thống.

“Lời tôi nói cô không nghe thấy sao?”

“Hả? Nói cái gì?” Đỗ Lôi Ti hỏi lại.

“Xem ra cô không nghĩ muốn giải quyết vấn đề!” Bùi Tuấn Vũ ấn điện thoại “Đường Vũ, cậu vào đây, đưa cô gái này ra ngoài!”

“Vâng, tổng thống!” Đường Vũ ở chỗ khác nghe điện thoại nói.

“Tổng, tổng thống, van xin anh, tôi muốn giải quyết.....”

“Nhưng tôi không nhìn thấy thành ý của cô!”

Tôi thật sự rất có thành ý!” Nói xong Đỗ Lôi Ti không quên gật đầu.

Bùi Tuấn Vũ lại nói qua điện thoại “Đường Vũ, không cần anh qua nữa!”

Đỗ Lôi Ti vừa nghe thấy tổng thống gọi điện thoại, trong lòng khê thở dài.

Bùi Tuấn Vũ lại hỏi “Tại sao cô lại lên xe của tôi?”

“Tôi, tôi...haiz. chính là con chó mực.....đuổi tôi không chịu dừng, không có cách nào, tôi nhìn thấy chiếc xe dừng ở bên đường liền leo lên!”

“Cô lên xe không chú ý, còn chứng kiến việc không nên nhìn, chuyện này muốn tính thế nào đây?”

“Tổng, tổng thống, tôi không nhìn thấy gì hết.”

“Thật sự không nhìn thấy?”

“Thật sự không nhìn thấy!”

Anh, ở trên xe làm chuyện xấu như vậy lại còn ép người khác không được nhìn thấy, cái này chẳng phải bắt cô nói dối sao? Mẹ kiếp, từ nhỏ cô giáo đã có dạy, nói dối thì mũi sẽ dài ra, nghĩ tới đây, Đỗ Lôi Ti liền đưa tay lên sờ mũi mình.

Bùi Tuấn Vũ thấy động tác của cô, thật sự rất buồn cười, vì vậy lại nói tiếp “Vì con chó mực đuổi theo cô...cô mới leo lên xe của tôi, xe của tôi liền bị con chó mực cào xước?”

Đỗ Lôi Ti vừa nghe liền vội vàng gật đầu, giống như chuyện này thật sự không liên quan đến cô.

“Từ lời nói của cô tôi thấy nếu cô không leo lên xe của tôi thì xe của tôi sẽ không bị cào xước!” Bùi Tuấn Vũ lại đi tới cạnh cô nói.

21. Chương 11: Người Giúp Việc.

Lúc này khuôn mặt tuần tú của Bùi Tuấn Vũ trở nên tối sầm, giọng nói cũng không còn dịu dàng như trước “Cô Đỗ, cô nói như vậy là có ý gì? Cái gì gọi là có thành quả cũng không quên tôi? Tôi làm khó cô đến nỗi cô muốn đi gặp diêm vương sớm như vậy sao?”

Lúc này Đỗ Lôi Ti càng hoảng loạn hơn, vội vàng lắc đầu nói “Tổng, tổng thống, đều là tôi sai, anh đại nhân đại lượng, đừng so đo với tôi!” Nói xong nâng bàn tay nhỏ bé của mình lên tự đánh vào má trái một cái.

Bùi Tuấn Vũ nhất thời ngây ngẩn cả người, anh thật sự không ngờ, cô gái nhỏ bé trước mặt lại có thể làm động tác kinh người như vậy.

Bùi Tuấn Vũ phục hồi tinh thần, ho khan hai tiếng, che giấu vẻ mặt kích động vừa rồi, mở miệng nói “Cuối cùng nói cho rõ là trả tiền hay muốn đến đồn công an, tự mình lựa chọn đi!”

Đỗ Lôi Ti biết bây giờ có nói gì đi nữa cũng không có tác dụng, tổng thống vừa nói lên hai sự lựa chọn này cô đều không muốn chọn nhưng phải làm thế nào đây?

Nghĩ tới đây nhất thời hai mắt Đỗ Lôi Ti tỏa sáng, cô thật sự nghĩ ra một cách không biết tổng thống có đồng ý hay không?

Dù sao cũng chết, không bằng đánh cược một lần, vì vậy Đỗ Lôi Ti nhắm mắt lại, chỉnh đốn tinh thần nói “Tổng, tổng thống, tôi không thể chọn một trong hai việc kia, bây giờ tiền thuê phòng tôi còn không trả nổi, hay là tôi ở lại đây làm người giúp việc để trả tiền sửa xe cho anh có được không?”

Bùi Tuấn Vũ thấy nét mặt cô thì muốn cười nhưng không biểu lộ bất cứ điều gì ra mặt, ánh mắt nhìn cô còn hơi khinh người.

Đỗ Lôi Ti chờ mòn mỏi vẫn không thấy tổng thống nói chuyện, mở mắt nhìn thấy tổng thống đang nhìn cô chằm chằm, khuôn mặt nhất thời đỏ lên.

Đây là lần đầu tiên cô được trai đẹp nhìn chăm chú như vậy làm cho cô rất bất ngờ.

Bùi Tuấn Vũ đang suy nghĩ, có lẽ giữ cô lại làm người giúp việc cũng là chuyện tốt, anh thật sự có một ý đó chính là muốn xem rốt cuộc cô là loại phụ nữ như thế nào.

Qua một lúc lâu, Bùi Tuấn Vũ ấn điện thoại “Đường Vũ, anh vào đây một chút!”

Đỗ Lôi Ti bị dọa sợ đến nỗi còn tưởng tổng thống kêu người đưa cô đến đồn công an, vội vàng đi tới bên cạnh Bùi Tuấn Vũ, quỳ gối trên sàn nhà khóc lóc thảm thương “Tổng, tổng thống, tôi sẽ trả lại tiền cho anh, van xin anh đừng kêu người đưa tôi đến đồn công an được không?”

Đỗ Lôi Ti vừa nghĩ tới nhà tù thê thảm, thân thể cũng tự giác run lên, cô thật sự rất sợ chỗ đó, ba cô người yêu thương cô nhất qua đời ngay trong nhà tù, cô vẫn không tin ba cô là hung thủ.

Anh thật không ngờ, cô gái này sẽ khóc lóc thê thảm như vậy, vốn dĩ muốn gọi điện thoại gọi Đường Vũ đi vào là để sắp xếp cho cô làm người giúp việc, không nghĩ đến lại dọa cô khóc.

Bùi Tuấn Vũ dịu dàng đỡ cô từ trên sàn nhà đứng dậy, dùng bàn tay lau sạch nước mắt cho cô.

Đỗ Lôi Ti sững sờ nhìn động tác của người đàn ông trước mặt, sao mà dịu dàng đến vậy làm cho tim cô đập thình thịch, khuôn mặt lại bắt đầu đỏ lên.

“Cốc cốc.....” Tiếng gõ cửa truyền tới.

“Mời vào!” Bùi Tuấn Vũ khôi phục lại sắc mặt ban đầu.

“Tổng thống, anh gọi tôi có chuyện gì?” Đường Vũ lão luyện nói.

“Cậu đưa cô gái này tìm quản gia phân việc cho cô ấy làm!” Nói xong quay trở về bàn tiếp tục làm việc.

Vừa rồi thật sự anh rất luống cuống, từ sau khi người phụ nữ kia rời đi, tất cả những người phụ nữ ở bên người anh chỉ có giới hạn ở trên giường, mặc dù anh là tổng thống nhưng cũng là một người đàn ông bình thường.

Nhưng khi nhìn thấy cô gái ngu ngốc kia khóc, tại sao tim của anh lại khó chịu như vậy? Đây là tại sao?

22. Chương 10: Cô Thật Sự Là Một Người Thông Minh

Đỗ Lôi Ti vừa nghe vội vàng gạt đầu, giống như chuyện này không liên quan đến cô.

“Theo như lời cô nói nếu cô không lên xe của tôi thì tôi nghĩ xe tôi sẽ không bị xước!” Bùi Tuấn Vũ lại đi tới bên cạnh cô.

“Tôi.....tôi.....tôi.....” Đỗ Lôi Ti bị hỏi đến không tả lời được, từ từ lui về phía sau, lui đến sát vách tường mới dừng lại.

“Không phải cô chỉ biết nói một chữ thôi đấy chứ?” Bùi Tuấn Vũ ép chặt cô hỏi, nhìn cô gái có biểu hiện biến đổi vô số lần trước mặt.

Đỗ Lôi Ti bị dọa sợ đến nỗi quỳ xuống tại chỗ, còn nặn ra vài giọt nước mắt cá sấu, tranh thủ lấy sự thương hại từ tổng thống “Tổng, tổng thống, tôi biết sai rồi, van xin anh, bỏ qua cho tôi đi.....”

“Tôi đã nói chỉ cần cô bồi thường chi phí sửa xe thì không còn vấn đề gì nữa!” Nói xong đỡ cô gái đang quỳ dưới đất đứng dậy.

Đỗ Lôi Ti khẩn trương nắm vạt áo mình hỏi “Tổng, tổng thống, chi phí sửa xe của anh hết bao nhiêu?”

“Gọi tôi tổng thống, xin hãy bỏ chữ tổng ở trước đi!”

Mẹ kiếp, tổng thống này cũng quá quy tắc, cô đã rất khẩn trương mới nói nhiều hơn một chữ, vậy mà vẫn còn tính toán chi li như vậy?

“Tổng thống, xin hỏi chi phí sửa xe hết bao nhiêu?” Đỗ Lôi Ti lại hỏi lần nữa.

“Không nhiều lắm, hai trăm nghìn tệ!” Bùi Tuấn Vũ khoanh tay trước ngực, ung dung nhìn cô.

“Cái...cái gì? Hai trăm nghìn tệ? Anh định ăn cướp sao, chỉ có mấy vết xước kia mà hai trăm nghìn tệ? Anh chính là lừa đảo, lừa đảo ngay giữa ban ngày!” Đỗ Lôi Ti chất vấn.

Vừa nói xong Đỗ Lôi Ti liền hối hận, tự trách mình sao lại nói như vậy?

Sau khi tâm tình trở lại bình thường, Đỗ Lôi Ti nở nụ cười lấy lòng, chưa từ bỏ ý định mở miệng hỏi “Tổng thống, có phải anh nhớ nhầm không? Có phải là hai ngàn tệ không?”

“Cô cho rằng tôi sẽ tính sai sao?”

“Chỉ có mấy vết xước kia sao lại nhiều tiền như vậy chứ?”

“Bởi vì đó là xe nhập khẩu, đương nhiên sẽ đắt như vậy!”

Mẹ kiếp, không phải chỉ là tổng thống thôi sao, lại mua xe đắt như vậy. Không cần nghĩ cũng biết là tiền của dân chúng.

“Cái đó, tổng thống, có thể thương lượng một chút không?” Lúc này Đỗ Lôi Ti nở nụ cười lấy lòng hỏi.

“Nói!” Bùi Tuấn Vũ ngồi trên ghế sa lon, anh thật sự muốn xem cô gái này sẽ nói gì.

“Hai trăm ngàn tệ tiền sửa xe có thể trả theo kỳ được không?” Đỗ Lôi Ti nói xong câu đó liền không dám nhìn anh.

“Cô nghĩ sẽ trả trong vòng bao lâu?” Bùi Tuấn Vũ ung dung nhìn cô.

“Không lâu, hai mươi năm có được không?”

“Nếu như theo cô tính toán chẳng phải đến khi xe tôi thành phế liệu rồi, tiền sửa xe này cô không phải trả nữa không phải sao?”

Đỗ Lôi Ti vừa nghe tổng thống nói như thế, vội vàng mở miệng “Không, làm sao có thể như vậy chứ!”

“Tôi nghĩ cô Đỗ, cô nghĩ sai rồi, tôi gọi cô đến không phải để nghe cô nói hai mươi năm mới trả hết tiền, hoặc là trả tiền sửa xe, không thì trực tiếp đến đồn công an đi!” Bùi Tuấn Vũ ngồi trên ghế sa lon thay đổi tư thế ngồi khác, bắt chéo hai chân, cầm điếu thuốc lên hút.

Đỗ Lôi Ti vừa nghe nói đi đến đồn công an liền đi tới trước mặt anh khóc lóc “Tổng thống, tôi không muốn đến đồn công an, nếu tôi đến đồn công an thì đời tôi coi như xong, van xin anh, tôi có tiền nhất định sẽ trả lại cho anh, tôi làm trâu làm bò cũng sẽ báo đáp ân tình của anh, tôi có biến thành quỷ cũng sẽ không quên anh!”

Mẹ kiếp, nói xong những lời này, Đỗ Lôi Ti mới nhớ tới, đây không phải là những lời thoại trong một vở kịch mà ti vi mới chiếu mấy ngày trước sao, không ngờ bây giờ cũng có lúc cần dùng.

Oa, cô thật sự là một người thông minh!!!

23. Chương 12

Anh đang tự hỏi lòng mình, anh là một người cuồng công việc nhưng bây giờ lại không thể nào chuyên tâm làm việc.

Bùi Tuấn Vũ dựa vào chiếc ghế da, nhắm hai mắt, đôi tay xoa hai bên huyệt thái dương, muốn làm cho mình tỉnh táo lại.

Quản gia thấy hai người từ trên lầu đi xuống, vội vàng đi tới “Xin hỏi, thư ký Đường, anh muốn.....”

Đường Vũ nhìn người quản gia đã sáu mươi tuổi, thái độ ôn hòa nói “Quản gia, tổng thống bảo ông sắp xếp cho cô gái này một công việc, cô ấy tên là Đỗ Lôi Ti.”

“Vâng, tôi biết rồi, vậy tôi đưa cô ấy đi thay quần áo trước!” Quản gia nói xong muốn đưa Đỗ Lôi Ti đi.

“Cái đó.....” Đỗ Lôi Ti muốn nói lại thôi.

Tại sao thư ký với tổng thống lại có tính cách hoàn toàn khác nhau vậy? Hai người đều anh tuấn nhưng mà thật sự chênh lệch rất lớn.

Người thư ký trước mặt, sắc mặt không bao giờ thay đổi, làm cho người ta có cảm giác không dám đến gần nhưng tổng thống lại không giống như vậy, mặc dù đây là lần thứ hai cô gặp tổng thống nhưng hai lần này tổng thống mặc dù có nghiêm mặt nhưng ánh mắt anh lại rất dịu dàng.

Có lẽ ánh mắt có nhiều thay đổi nên mới có lực sát thương lớn như vậy, nếu không làm sao có thể quản lý đất nước chứ?

“Hành lý của cô lát nữa sẽ có người đưa vào!” Nói xong xoay người đi lên lầu.

Đỗ Lôi Ti đi theo quản gia đến phòng dự trữ, quản gia lấy ra một bộ quần áo của người giúp việc, đưa cho cô, hết sức hiền lành nói: “Lát nữa tiểu Ngọc sẽ đưa cô đi thay quần áo, thay quần áo xong đến phòng khách là được!”

“Dạ, cháu biết rồi!” Đỗ Lôi Ti gật đầu với quản gia.

Hai người đi ra khỏi phòng dự trữ, quản gia đi tới bên cạnh người giúp việc đang quét dọn nói “Tiểu Ngọc, đây là người giúp việc mới đến, gọi Ti Ti là được, bây giờ cô đưa cô ấy đi làm quen mọi thứ một chút!”

Cảm giác đầu tiên mà tiểu Ngọc mang lại chính là giống như một cô em gái.....Đỗ Lôi Ti nhìn thấy liền rất thích cô ấy.

“Xin chào, tôi là Đỗ Lôi Ti, sau này xin hãy giúp đỡ!” Nói xong Đỗ Lôi Ti đưa tay ra trước.

Tiểu Ngọc nghe cô giới thiệu bản thân cũng đưa tay ra “Xin chào, gọi tôi là tiểu Ngọc là được, bây giờ tôi đưa cô đi làm quen với hoàn cảnh xung quanh, đi thôi!”

Nói xong tiểu Ngọc dẫn cô đi vào bên trong biệt thự giới thiệu “Lầu một là phòng khách và phòng ăn, lầu hai, bên tay phải là phòng ngủ của tổng thống bên cạnh là phòng làm việc, còn có phòng họp, phòng cuối cùng bên trái là cấm địa, phòng thứ hai là phòng cậu chủ, cậu chủ ở trường cho nên chỉ có cuối tuần mới về.” Tiểu Ngọc vừa đi vừa giới thiệu kỹ càng.

Đỗ Lôi Ti bị hấp dẫn bởi phòng cấm địa mà tiểu Ngọc nói, tò mò mở miệng “Tiểu Ngọc, tại sao đó lại là cấm địa?”

Tiểu Ngọc nhìn xung quanh không có ai, vì vậy nhỏ giọng nói “Đó hình như là phòng phụ nhân tổng thống, sau khi sinh cậu chủ xong phụ nhân liền bỏ đi, lúc đó tổng thống vẫn còn là một nghị sĩ. Tôi cũng chỉ nghe một người giúp việc lâu đời ở đây nó nên không biết thật hay giả?”

Đỗ Lôi Ti nghe tiểu Ngọc nói liền bất ngờ.

Cái gì?

Phụ nhân tổng thống bỏ đi?

Thật hay giả?

Thật sự rất kinh người.....

24. Chương 11: Người Giúp Việc

Lúc này khuôn mặt tuần tú của Bùi Tuấn Vũ trở nên tối sầm, giọng nói cũng không còn dịu dàng như trước “Cô Đỗ, cô nói như vậy là có ý gì? Cái gì gọi là có thành quỹ cũng không quên tôi? Tôi làm khó cô đến nỗi cô muốn đi gặp diêm vương sớm như vậy sao?”

Lúc này Đỗ Lôi Ti càng hoảng loạn hơn, vội vàng lắc đầu nói “Tổng, tổng thống, đều là tôi sai, anh đại nhân đại lượng, đừng so đo với tôi!” Nói xong nâng bàn tay nhỏ bé của mình lên tự đánh vào má trái một cái.

Bùi Tuấn Vũ nhất thời ngây ngẩn cả người, anh thật sự không ngờ, cô gái nhỏ bé trước mặt lại có thể làm động tác kinh người như vậy.

Bùi Tuấn Vũ phục hồi tinh thần, ho khan hai tiếng, che giấu vẻ mặt kích động vừa rồi, mở miệng nói “Cuối cùng nói cho rõ là trả tiền hay muốn đến đồn công an, tự mình lựa chọn đi!”

Đỗ Lôi Ti biết bây giờ có nói gì đi nữa cũng không có tác dụng, tổng thống vừa nói lên hai sự lựa chọn này cô đều không muốn chọn nhưng phải làm thế nào đây?

Nghĩ tới đây nhất thời hai mắt Đỗ Lôi Ti tỏa sáng, cô thật sự nghĩ ra một cách không biết tổng thống có đồng ý hay không?

Dù sao cũng chết, không bằng đánh cược một lần, vì vậy Đỗ Lôi Ti nhắm mắt lại, chỉnh đốn tinh thần nói “Tổng, tổng thống, tôi không thể chọn một trong hai việc kia, bây giờ tiền thuê phòng tôi còn không trả nổi, hay là tôi ở lại đây làm người giúp việc để trả tiền sửa xe cho anh có được không?”

Bùi Tuấn Vũ thấy nét mặt cô thì muốn cười nhưng không biểu lộ bất cứ điều gì ra mặt, ánh mắt nhìn cô còn hơi khinh người.

Đỗ Lôi Ti chờ mòn mỏi vẫn không thấy tổng thống nói chuyện, mở mắt nhìn thấy tổng thống đang nhìn cô chằm chằm, khuôn mặt nhất thời đỏ lên.

Đây là lần đầu tiên cô được trai đẹp nhìn chăm chú như vậy làm cho cô rất bất ngờ.

Bùi Tuấn Vũ đang suy nghĩ, có lẽ giữ cô lại làm người giúp việc cũng là chuyện tốt, anh thật sự có một ý đó chính là muốn xem rốt cuộc cô là loại phụ nữ như thế nào.

Qua một lúc lâu, Bùi Tuấn Vũ ấn điện thoại “Đường Vũ, anh vào đây một chút!”

Đỗ Lôi Ti bị dọa sợ đến nỗi còn tưởng tổng thống kêu người đưa cô đến đồn công an, vội vàng đi tới bên cạnh Bùi Tuấn Vũ, quỳ gối trên sàn nhà khóc lóc thảm thương “Tổng, tổng thống, tôi sẽ trả lại tiền cho anh, van xin anh đừng kêu người đưa tôi đến đồn công an được không?”

Đỗ Lôi Ti vừa nghĩ tới nhà tù thê thảm, thân thể cũng tự giác run lên, cô thật sự rất sợ chỗ đó, ba cô người yêu thương cô nhất qua đời ngay trong nhà tù, cô vẫn không tin ba cô là hung thủ.

Anh thật không ngờ, cô gái này sẽ khóc lóc thê thảm như vậy, vốn dĩ muốn gọi điện thoại gọi Đường Vũ đi vào là để sắp xếp cho cô làm người giúp việc, không nghĩ đến lại dọa cô khóc.

Bùi Tuấn Vũ dịu dàng đỡ cô từ trên sàn nhà đứng dậy, dùng bàn tay lau sạch nước mắt cho cô.

Đỗ Lôi Ti sững sờ nhìn động tác của người đàn ông trước mặt, sao mà dịu dàng đến vậy làm cho tim cô đập thành thịch, khuôn mặt lại bắt đầu đỏ lên.

“Cốc cốc.....” Tiếng gõ cửa truyền tới.

“Mời vào!” Bùi Tuấn Vũ khôi phục lại sắc mặt ban đầu.

“Tổng thống, anh gọi tôi có chuyện gì?” Đường Vũ lão luyện nói.

“Cậu đưa cô gái này tìm quản gia phân việc cho cô ấy làm!” Nói xong quay trở về bàn tiếp tục làm việc.

Vừa rồi thật sự anh rất luống cuống, từ sau khi người phụ nữ kia rời đi, tất cả những người phụ nữ ở bên người anh chỉ có giới hạn ở trên giường, mặc dù anh là tổng thống nhưng cũng là một người đàn ông bình thường.

Nhưng khi nhìn thấy cô gái ngu ngốc kia khóc, tại sao tim của anh lại khó chịu như vậy? Đây là tại sao?

25. Chương 13

Sau khi tiểu Ngọc đưa Đỗ Lôi Ti đi tham quan một vòng bên trong liền đưa cô ra ngoài vườn hoa.

Đỗ Lôi Ti nhìn vườn hoa giống như một biển hoa, còn có một cái đu dây, một cây cầu hình vòm nổi thẳng biệt thự với ao nhỏ phía dưới, bên trong dòng suối nhỏ nuôi không ít cá, thật sự rất đẹp.

Đỗ Lôi Ti đứng bên dòng suối nhỏ nhìn đàn cá vui vẻ bơi lội trong dòng nước, khoe miệng khê mỉm cười.

Tiểu Ngọc nhìn thấy biểu hiện của cô cũng không tự giác nở nụ cười “Lôi Ti, cô đã quen hết mọi thứ trong phủ tổng thống, bây giờ chúng ta quay vào bên trong chuẩn bị bữa ăn.” Nói xong hai người đi vào biệt thự.

Tiểu Ngọc hình như nhớ ra điều gì, lại mở miệng nói “Lôi Ti, hôm nay là thứ bảy, cậu chủ sẽ quay về, tính cách cậu chủ rất cổ quái, không thích nói chuyện, nếu cô nhìn thấy cậu chủ thì nên tránh xa một chút, bằng không sẽ bị chỉnh rất thảm.”

Đỗ Lôi Ti kinh ngạc hỏi “Cậu chủ mấy tuổi, tại sao tính cách lại cổ quái chứ?”

“Kể từ sau khi phu nhân đi, cậu chủ cũng không thích nói chuyện tình yêu.....” Tiểu Ngọc còn chưa nói hết bên cạnh đã có hai tiếng ho khan.

“Không được nói xấu sau lưng người khác!” Đường Vũ đi tới trước mặt hai người.

“Dạ, tôi biết rồi!” Nói xong hai người ảo não đi vào.

Quản gia nhìn thấy hai người đi vào liền đi tới an ủi “Sau này nên nhớ bất luận là chuyện gì liên quan đến phủ tổng thống cũng không nên nói, an phận làm xong công việc của bản thân là được!”

Đỗ Lôi Ti đỏ mặt, không ngờ mới vừa cùng tiểu Ngọc nói những lời đó liền bị thư ký cùng quản gia nghe thấy, sau này vẫn là không nên nói xấu sau lưng người khác.

Bởi vì tối qua thức khuya làm việc nên Bùi Tuấn Vũ cảm thấy mệt mỏi, ấn điện thoại “Cho người đưa tới cho tôi một ly cà phê!”

Quản gia nhận được điện thoại liền thông báo nhà bếp chuẩn bị cà phê, Đỗ Lôi Ti nghe thấy liền suy nghĩ, có phải cô nên có biểu hiện tốt một chút hay không, tổng thống có thể động lòng trừ bớt tiền sửa xe cho cô không?

Nghĩ tới đây lập tức cười hì hì đi lên trước “Quản gia, để tôi đi đưa cà phê tới cho tổng thống!”

Quản gia thật sự không ngờ, cô gái mới tới này lại chịu khó như vậy, vì vậy liền gật đầu, xem như đồng ý.

Đỗ Lôi Ti hấp tấp bưng cà phê tới phòng làm việc, nhẹ nhàng gõ cửa “Cốc cốc.....”

“Mời vào!”

Đỗ Lôi Ti dùng tay mở cửa phòng đi vào “Tổng thống, cà phê của anh đây.”

Đỗ Lôi Ti nhìn người đàn ông đang chăm chú trước bàn làm việc, dùng một chút nói “Tổng...tổng thống, cà phê của anh để ở đâu?” Luống cuống nói giống như sợ ảnh hưởng đến công việc của anh.

Ánh mắt lạnh lùng quét về phía cô gái bưng cà phê trước mặt, lại một lần nữa quay về đồng tài liệu trước mặt “Để lên bàn !”

Đỗ Lôi Ti nghe thấy liền đi tới, đem ly cà phê trước mặt đặt lên bàn, xoay người khẩn trương muốn lui ra ngoài.

“Chờ một chút!”

Đỗ Lôi Ti giống như chim sợ náy thận trọng quay đầu lại, người đàn ông vẫn hết sức chăm chú nhưng giọng nói lại rõ ràng truyền đến bên tai cô.

“Cầm chậu hoa kia ném ra ngoài!”

“Vâng, tổng thống!”

Đỗ Lôi Ti khẩn trương nói hai chữ tổng thống này thiếu chút nữa cắn vào lưỡi.

Mẹ kiếp, cái gì chứ? Không phải chỉ là một chậu hoa nhỏ, sao lại muốn vứt đi chứ, thật là một người lạnh lùng.

Lại lần nữa quay về bàn làm việc, Đỗ Lôi Ti từ trên bàn làm việc cầm lên chậu hoa, có lẽ do quá khẩn trương hoặc là do nguyên nhân khác, tay không tự giác run rẩy.....

“A!!!”

Kèm theo một tiếng kêu nhỏ, Đỗ Lôi Ti trừng to mắt, nhìn ly cà phê ở một bên đổ xuống đồng tài liệu, chất lỏng màu nâu đen chậm rãi chảy ra, bắn thẳng vào người tổng thống.

Lúc này trong phòng làm việc bỗng trở nên im lặng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đỗ Lôi Ti bỗng trở nên trắng bệch, nhìn áo sơ mi trước mặt xuất hiện một vài dấu vết.

Trước mặt người nào đó Đỗ Lôi Ti thấp thỏm lo âu, mở to hai mắt, trong đầu liền nghĩ đến giá trị chiếc áo sơ mi tổng thống đang mặc.

Áo sơ mi này nhất định là rất đắt tiền.....

Nghĩ đến đây, tiền sửa xe có thể bị tăng thêm, mẹ kiếp, bây giờ thì tốt rồi, hai mươi năm trả tiền sẽ được tăng thêm vài năm.

Nghĩ đến đây, trong đầu Đỗ Lôi Ti đang nghĩ xem phải làm sao để tiêu diệt chứng cứ này, kết quả là, khẩn trương từ trên bàn làm việc rút khăn giấy ra điên cuồng lau.....

26. Chương 12

Anh đang tự hỏi lòng mình, anh là một người cuồng công việc nhưng bây giờ lại không thể nào chuyên tâm làm việc.

Bùi Tuấn Vũ dựa vào chiếc ghế da, nhắm hai mắt, đôi tay xoa hai bên huyệt thái dương, muốn làm cho mình tỉnh táo lại.

Quản gia thấy hai người từ trên lầu đi xuống, vội vàng đi tới “Xin hỏi, thư ký Đường, anh muốn.....”

Đường Vũ nhìn người quản gia đã sáu mươi tuổi, thái độ ôn hòa nói “ Quản gia, tổng thống bảo ông sắp xếp cho cô gái này một công việc, cô ấy tên là Đỗ Lôi Ti.”

“Vâng, tôi biết rồi, vậy tôi đưa cô ấy đi thay quần áo trước!” Quản gia nói xong muốn đưa Đỗ Lôi Ti đi.

“Cái đó.....” Đỗ Lôi Ti muốn nói lại thôi.

Tại sao thư ký với tổng thống lại có tính cách hoàn toàn khác nhau vậy? Hai người đều anh tuấn nhưng mà thật sự chênh lệch rất lớn.

Người thư ký trước mặt, sắc mặt không bao giờ thay đổi, làm cho người ta có cảm giác không dám đến gần nhưng tổng thống lại không giống như vậy, mặc dù đây là lần thứ hai cô gặp tổng thống nhưng hai lần này tổng thống mặc dù có nghiêm mặt nhưng ánh mắt anh lại rất dịu dàng.

Có lẽ ánh mắt có nhiều thay đổi nên mới có lực sát thương lớn như vậy, nếu không làm sao có thể quản lý đất nước chứ?

“Hành lý của cô lát nữa sẽ có người đưa vào!” Nói xong xoay người đi lên lầu.

Đỗ Lôi Ti đi theo quản gia đến phòng dự trữ, quản gia lấy ra một bộ quần áo của người giúp việc, đưa cho cô, hết sức hiền lành nói: “Lát nữa tiểu Ngọc sẽ đưa cô đi thay quần áo, thay quần áo xong đến phòng khách là được!”

“Dạ, cháu biết rồi!” Đỗ Lôi Ti gật đầu với quản gia.

Hai người đi ra khỏi phòng dự trữ, quản gia đi tới bên cạnh người giúp việc đang quét dọn nói “Tiểu Ngọc, đây là người giúp việc mới đến, gọi Ti Ti là được, bây giờ cô đưa cô ấy đi làm quen mọi thứ một chút!”

Cảm giác đầu tiên mà tiểu Ngọc mang lại chính là giống như một cô em gái.....Đỗ Lôi Ti nhìn thấy liền rất thích cô ấy.

“Xin chào, tôi là Đỗ Lôi Ti, sau này xin hãy giúp đỡ!” Nói xong Đỗ Lôi Ti đưa tay ra trước.

Tiểu Ngọc nghe cô giới thiệu bản thân cũng đưa tay ra “Xin chào, gọi tôi là tiểu Ngọc là được, bây giờ tôi đưa cô đi làm quen với hoàn cảnh xung quanh, đi thôi!”

Nói xong tiểu Ngọc dẫn cô đi vào bên trong biệt thự giới thiệu “Lầu một là phòng khách và phòng ăn, lầu hai, bên tay phải là phòng ngủ của tổng thống bên cạnh là phòng làm việc, còn có phòng họp, phòng cuối cùng bên trái là cấm địa, phòng thứ hai là phòng cậu chủ, cậu chủ ở trường cho nên chỉ có cuối tuần mới về.” Tiểu Ngọc vừa đi vừa giới thiệu kỹ càng.

Đỗ Lôi Ti bị hấp dẫn bởi phòng cấm địa mà tiểu Ngọc nói, tò mò mở miệng “Tiểu Ngọc, tại sao đó lại là cấm địa?”

Tiểu Ngọc nhìn xung quanh không có ai, vì vậy nhỏ giọng nói “Đó hình như là phòng phụ nhân tổng thống, sau khi sinh cậu chủ xong phụ nhân liền bỏ đi, lúc đó tổng thống vẫn còn là một nghị sĩ. Tôi cũng chỉ nghe một người giúp việc lâu đời ở đây nó nên không biết thật hay giả?”

Đỗ Lôi Ti nghe tiểu Ngọc nói liền bất ngờ.

Cái gì?

Phụ nhân tổng thống bỏ đi?

Thật hay giả?

Thật sự rất kinh người.....

27. Chương 14

Đỗ Lôi Ti vội bước nhanh đến trước mặt tổng thống.

“Thật xin lỗi.....tổng thống, tôi không chú ý.....” Đỗ Lôi Ti liếc mạng dùng khăn giấy lau chùi dấu vết trên áo, nhưng càng lau càng bẩn, một bên vừa khóc vừa xin lỗi.

Nếu như tổng thống nổi giận vậy cô phải làm sao? Cô vẫn chưa tìm được công việc, chưa kết hôn còn chưa có con nữa chứ.

Càng nghĩ bàn tay cô càng hoảng loạn, cô luôn cảm giác gần đây sao bản thân lại xui xẻo như vậy chứ?

Xui xẻo còn chưa tính lại còn chọc phải tổng thống, không phải là đẩy cô vào cảnh nước sôi lửa bỏng sao?

“Tổng, tổng thống, quần của anh cũng bị dính cà phê.” Đỗ Lôi Ti kính cẩn nói xong liền cầm khăn giấy trong tay như muốn.....

“Đủ rồi!” Đang định cầm khăn giấy lau người đàn ông vẫn luôn im lặng từ nãy đến giờ đột nhiên đưa ra nắm chặt bàn tay nhỏ bé không an phận của cô, khuôn mặt lạnh lùng không thể nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào.

Đỗ Lôi Ti sững sờ nhìn cặp mắt lạnh lùng kia, lần đầu tiên cô nhìn thẳng vào mắt anh như vậy.

Khuôn mặt trơn bóng, lộ ra sự lạnh lùng, đôi mắt đen mà mê người, đôi chân mày đậm, sống mũi cao, đôi môi tuyệt đẹp, tất cả hiện lên trên con người ưu nhã mà cao quý này, căn bản giống như bạch mã hoàng tử trong truyền thuyết vậy.

Mặc dù đã gặp qua tổng thống mấy lần nhưng mấy lần trước bởi vì quá khấn trương, căn bản không dám nhìn anh, còn lần này, cô nhìn hết sức rõ ràng.

Choáng, bây giờ không phải lúc nhìn trai đẹp!

Trong lúc Đỗ Lôi Ti đang hối tiếc.....

“Pằng!” một tiếng, cửa phòng làm việc bị người ngoài đẩy vào.

“Anh, mẹ nói em bảo.....”Giọng nói biến mất.

Ngay sau đó, giọng nói hài hước vang lên “Hai người tiếp tục, tí nữa tôi quay lại!”

“Ầm” tiếng đóng cửa vang lên khiến Đỗ Lôi Ti không tự chủ khẽ run, cô run rẩy nhìn cà phê dính trên quần, sắc mặt so với khóc còn khó coi hơn, vị trí này không phải là vị trí nổi bật tông đường trong truyền thuyết chứ?

Đỗ Lôi Ti nhất thời cảm thấy mọi thứ biến thành tro.

“Tổng, tổng thống, thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi quỳ xuống van xin anh đừng giết tôi, bây giờ đang là giữa trưa, đừng giết tôi!” Nói xong Đỗ Lôi Ti vẫn không quên nặn ra vài giọt nước mắt tranh thủ lấy lòng người đàn ông trước mặt.

“Cút, ra, ngoài, sau này không được xuất hiện trong phòng làm việc nữa, nếu còn xuất hiện ở đây tôi sẽ đưa cô làm mồi cho cá!” Bùi Tuấn Vũ chỉ ra cửa, lạnh lùng nói.

Thật vất vả thức suốt đêm hoàn thành công việc liền bị cô gái ngu ngốc này phá hoại trong chốc lát, sao anh có thể không tức giận chứ?

Đỗ Lôi Ti hai mắt đỏ hoe, nhìn người đàn ông tức giận trước mặt, xoay người chạy ra ngoài.

Chạy qua phòng khách nhìn thấy cô gái vừa mới xuất hiện ở trong phòng làm việc đang thoải mái nhàn nhã ngồi trên ghế sa lon uống cà phê, lúc Đỗ Lôi Ti đi ngang qua cô ấy thì bị gọi lại.

“Cô tên gì?” Cô gái vừa uống cà phê vừa quan sát cô.

“Tôi tên Đỗ Lôi Ti!!” Mặc dù Đỗ Lôi Ti bị uất ức nhưng vẫn cung kính trả lời, bởi vì hình như vừa rồi cô gái này gọi tổng thống là anh trai.

“Phốc.....” Cà phê trong miệng bắn ra ngoài cứ thế bắn lên người Đỗ Lôi Ti, sau đó, rất không dè dàng phả lên cười.

“Ha ha.....Tên cô thật sự rất thú vị, ai đặt tên này cho cô vậy?” Cô gái tò mò hỏi.

28. Chương 13

Sau khi tiểu Ngọc đưa Đỗ Lôi Ti đi tham quan một vòng bên trong liền đưa cô ra ngoài vườn hoa.

Đỗ Lôi Ti nhìn vườn hoa giống như một biển hoa, còn có một cái đu dây, một cây cầu hình vòm nổi thẳng biệt thự với ao nhỏ phía dưới, bên trong dòng suối nhỏ nuôi không ít cá, thật sự rất đẹp.

Đỗ Lôi Ti đứng bên dòng suối nhỏ nhìn đàn cá vui vẻ bơi lội trong dòng nước, khoe miệng khê mỉm cười.

Tiểu Ngọc nhìn thấy biểu hiện của cô cũng không tự giác nở nụ cười “Lôi Ti, cô đã quen hết mọi thứ trong phủ tổng thống, bây giờ chúng ta quay vào bên trong chuẩn bị bữa ăn.” Nói xong hai người đi vào biệt thự.

Tiểu Ngọc hình như nhớ ra điều gì, lại mở miệng nói “Lôi Ti, hôm nay là thứ bảy, cậu chủ sẽ quay về, tính cách cậu chủ rất cổ quái, không thích nói chuyện, nếu cô nhìn thấy cậu chủ thì nên tránh xa một chút, bằng không sẽ bị chính rất thảm.”

Đỗ Lôi Ti kinh ngạc hỏi “Cậu chủ mấy tuổi, tại sao tính cách lại cổ quái chứ?”

“Kể từ sau khi phu nhân đi, cậu chủ cũng không thích nói chuyện tình yêu.....” Tiểu Ngọc còn chưa nói hết bên cạnh đã có hai tiếng ho khan.

“Không được nói xấu sau lưng người khác!” Đường Vũ đi tới trước mặt hai người.

“Dạ, tôi biết rồi!” Nói xong hai người ào ào đi vào.

Quản gia nhìn thấy hai người đi vào liền đi tới an ủi “Sau này nên nhớ bất luận là chuyện gì liên quan đến phủ tổng thống cũng không nên nói, an phận làm xong công việc của bản thân là được!”

Đỗ Lôi Ti đỏ mặt hỏi, không ngờ mới vừa cùng tiểu Ngọc nói những lời đó liền bị thư ký cùng quản gia nghe thấy, sau này vẫn là không nên nói xấu sau lưng người khác.

Bởi vì tối qua thức khuya làm việc nên Bùi Tuấn Vũ cảm thấy mệt mỏi, ấn điện thoại “Cho người đưa tới cho tôi một ly cà phê!”

Quản gia nhận được điện thoại liền thông báo nhà bếp chuẩn bị cà phê, Đỗ Lôi Ti nghe thấy liền suy nghĩ, có phải cô nên có biểu hiện tốt một chút hay không, tổng thống có thể động lòng trừ bớt tiền sửa xe cho cô không?

Nghĩ tới đây lập tức cười hì hì đi lên trước “Quản gia, để tôi đi đưa cà phê tới cho tổng thống!”

Quản gia thật sự không ngờ, cô gái mới tới này lại chịu khó như vậy, vì vậy liền gật đầu, xem như đồng ý.

Đỗ Lôi Ti hấp tấp bưng cà phê tới phòng làm việc, nhẹ nhàng gõ cửa “Cốc cốc.....”

“Mời vào!”

Đỗ Lôi Ti dùng tay mở cửa phòng đi vào “Tổng thống, cà phê của anh đây.”

Đỗ Lôi Ti nhìn người đàn ông đang chăm chú trước bàn làm việc, dừng một chút nói “Tổng...tổng thống, cà phê của anh để ở đâu?” Luống cuống nói giống như sợ ảnh hưởng đến công việc của anh.

Ánh mắt lạnh lùng quét về phía cô gái bưng cà phê trước mặt, lại một lần nữa quay về đồng hồ tài liệu trước mặt “Đặt lên bàn !”

Đỗ Lôi Ti nghe thấy liền đi tới, đem ly cà phê trước mặt đặt lên bàn, xoay người khẩn trương muốn lui ra ngoài.

“Chờ một chút!”

Đỗ Lôi Ti giống như chim sợ nã thận trọng quay đầu lại, người đàn ông vẫn hết sức chăm chú nhưng giọng nói lại rõ ràng truyền đến bên tai cô.

“Cầm chậu hoa kia ném ra ngoài!”

“Vâng, tổng thống!”

Đỗ Lôi Ti khẩn trương nói hai chữ tổng thống này thiếu chút nữa cắn vào lưỡi.

Mẹ kiếp, cái gì chứ? Không phải chỉ là một chậu hoa nhỏ, sao lại muốn vứt đi chứ, thật là một người lạnh lùng.

Lại lần nữa quay về bàn làm việc, Đỗ Lôi Ti từ trên bàn làm việc cầm lên chậu hoa, có lẽ do quá khẩn trương hoặc là do nguyên nhân khác, tay không tự giác run rẩy.....

“A!!!”

Kèm theo một tiếng kêu nhỏ, Đỗ Lôi Ti trừng to mắt, nhìn ly cà phê ở một bên đổ xuống đồng tài liệu, chất lỏng màu nâu đen chậm rãi chảy ra, bắn thẳng vào người tổng thống.

Lúc này trong phòng làm việc bỗng trở nên im lặng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đỗ Lôi Ti bỗng trở nên trắng bệch, nhìn áo sơ mi trước mặt xuất hiện một vài dấu vết.

Trước mặt người nào đó Đỗ Lôi Ti thấp thỏm lo âu, mở to hai mắt, trong đầu liền nghĩ đến giá trị chiếc áo sơ mi tổng thống đang mặc.

Áo sơ mi này nhất định là rất đắt tiền.....

Nghĩ đến đây, tiền sửa xe có thể bị tăng thêm, mẹ kiếp, bây giờ thì tốt rồi, hai mươi năm trả tiền sẽ được tăng thêm vài năm.

Nghĩ đến đây, trong đầu Đỗ Lôi Ti đang nghĩ xem phải làm sao để tiêu diệt chứng cứ này, kết quả là, khẩn trương từ trên bàn làm việc rút khăn giấy ra điên cuồng lau.....

29. Chương 15: Sự Chênh Lệch Rõ Ràng

Đỗ Lôi Ti nhìn cô gái trước mặt không có hình tượng gì cứ như vậy cười to, cô đang suy nghĩ, cô ấy thật sự là em gái của tổng thống sao? Tại sao hai người lại chênh lệch lớn như vậy?

Bùi Mộng Na nhìn cô, lại một lần nữa hỏi “Sao cô lại có một cái tên như vậy chứ?”

“A, là mẹ đặt cho tôi, thưa cô nếu không có chuyện gì vậy tôi xin phép lui xuống!” Đỗ Lôi Ti đỏ mặt nói.

“Chờ một chút” Bùi Mộng Na đứng lên, kéo Đỗ Lôi Ti ngồi lên ghế.

Đỗ Lôi Ti bị dọa sợ đứng bật dậy giải thích “Cô chủ, tôi là người giúp việc, tôi đi làm việc đây!”

Bùi Mộng Na mất hứng nói “Tôi cho cô làm thì cô làm, hôm nay cô không cần làm việc gì nữa, dù sao tôi cũng mới về, không có ý gì, cô hãy theo tôi đi!”

“Nhưng mà, nhưng.....” Đỗ Lôi Ti muốn từ chối.

“Không có nhưng nhị gì hết!” Bùi Mộng Na tiếp tục gọi “Quản gia, quản gia.....”

Quản gia sải bước đi tới “Xin hỏi, cô chủ có việc gì?”

Bùi Mộng Na chỉ Đỗ Lôi Ti đang đứng bên cạnh “Quản gia, người này hôm nay không cần làm việc!” Nói xong liền lôi cô đi ra khỏi phòng, đi vào trong vườn hoa.

Tại sao người nhà tổng thống lại kỳ quặc như vậy chứ? Thái độ của tổng thống giống như băng mà sao em gái của anh lại chênh lệch nhiều như vậy chứ? Một người lạnh lùng một người nhiệt tình, thật sự chênh lệch rất rõ ràng.

Hai người đứng cạnh dòng suối, nhìn đàn cá tự do bơi lội, Bùi Mộng Na hỏi “Sao lúc đầu tôi không thấy cô?”

“Tôi.....hôm nay tôi mới vào làm.” Đỗ Lôi Ti đơn giản trả lời.

Bùi Mộng Na nhìn cô hỏi “Cô rất sợ tôi?”

Mẹ kiếp, cái này không thể giỡn chơi được, các người đều là người nhà tổng thống cao quý, ai mà không sợ chứ!!!

Đỗ Lôi Ti giả bộ ngu “Ha ha, không có, không có, ha ha!”

“Được rồi, đừng cười ngây ngô như vậy, rất khó coi, trong mắt tôi không có phân biệt chủ với tớ, ai cũng đều giống nhau!”

Đỗ Lôi Ti bị nói trúng liền xấu hổ, gãi tay gãi đầu, bây giờ mới thật sự cảm thấy tính khí cô gái trước mặt không như một đại tiểu thư khó chịu, rất dễ chung sống.

Hai người trong vườn hoa nói chuyện một hồi, hình như Bùi Mộng Na nghĩ tới điều gì đó liền mở miệng “Làm sao cô lại đến đây? Vừa rồi có phải cô khóc không?”

Đỗ Lôi Ti vừa nghe cô nói như vậy, nước mắt lại lăn dài xuống gò má “Tôi mới vừa phạm lỗi, gây tai họa rất lớn!”

Bùi Mộng Na nở nụ cười xấu xa “Ha ha, hình như vừa rồi tôi thấy cô với anh trai đang làm chuyện thân mật, sao có thể xem là phạm lỗi chứ? Lại nói, tôi còn cảm thấy cô cùng anh trai tôi thật sự rất.....”

Đỗ Lôi Ti nghe cô nói khuôn mặt liền ửng đỏ như trái cà chua, vội vàng khoát tay giải thích “Không, không phải vậy, cô chủ, cô hiểu lầm rồi.”

“Tôi rất tin tưởng vào ánh mắt của mình!”

“Cô chủ thật sự hiểu lầm rồi, tôi làm đổ cà phê, văng lên quần áo tổng thống, tôi chỉ giúp tổng thống lau thôi!”

“A, hóa ra là như vậy!” Bùi Mộng Na gật đầu tiếp tục hỏi “Vậy làm sao cô và anh tôi quen nhau?”

“Cái này nói đến thì hơi dài.”

“Vậy cô hãy nói tôi nghe một chút xem?”

Đỗ Lôi Ti đem chuyện làm sao mình quen biết tổng thống còn có chuyện làm người giúp việc cho tổng thống nói ra.

Vừa nghĩ tới, cơ thể chị gái xinh đẹp đó lộ hết ra ngoài, khuôn mặt xấu hổ đỏ hết lên.

Bùi Mộng Na vừa nghe xong những chuyện đã xảy ra liền phá lên cười “Ha ha, cô thật sự rất biết trêu người, thật mới lạ, lại còn gọi người phụ nữ kia là chị gái xinh đẹp, tôi nghĩ, người phụ nữ kia chắc chắn bị chọc điên lên, ha ha.....ha ha!”

Hai người vừa cười vừa đi vào trong.

30. Chương 14

Đỗ Lôi Ti vội bước nhanh đến trước mặt tổng thống.

“Thật xin lỗi.....tổng thống, tôi không chú ý.....” Đỗ Lôi Ti liều mạng dùng khăn giấy lau chùi dấu vết trên áo, nhưng càng lau càng bẩn, một bên vừa khóc vừa xin lỗi.

Nếu như tổng thống nổi giận vậy cô phải làm sao? Cô vẫn chưa tìm được công việc, chưa kết hôn còn chưa có con nữa chứ.

Càng nghĩ bàn tay cô càng hoảng loạn, cô luôn cảm giác gần đây sao bản thân lại xui xẻo như vậy chứ?

Xui xẻo còn chưa tính lại còn chọc phải tổng thống, không phải là đẩy cô vào cảnh nước sôi lửa bỏng sao?

“Tổng, tổng thống, quần của anh cũng bị dính cà phê.” Đỗ Lôi Ti kính cẩn nói xong liền cầm khăn giấy trong tay như muốn.....

“Đủ rồi!” Đang định cầm khăn giấy lau người đàn ông vẫn luôn im lặng từ này đến giờ đột nhiên đưa ra nắm chặt bàn tay nhỏ bé không an phận của cô, khuôn mặt lạnh lùng không thể nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào.

Đỗ Lôi Ti sững sờ nhìn cặp mắt lạnh lùng kia, lần đầu tiên cô nhìn thẳng vào mắt anh như vậy.

Khuôn mặt trơn bóng, lộ ra sự lạnh lùng, đôi mắt đen mà mê người, đôi chân mày đậm, sống mũi cao, đôi môi tuyệt đẹp, tất cả hiện lên trên con người ưu nhã mà cao quý này, căn bản giống như bạch mã hoàng tử trong truyền thuyết vậy.

Mặc dù đã gặp qua tổng thống mấy lần nhưng mấy lần trước bởi vì quá khẩn trương, căn bản không dám nhìn anh, còn lần này, cô nhìn hết sức rõ ràng.

Choáng, bây giờ không phải lúc nhìn trai đẹp!

Trong lúc Đỗ Lôi Ti đang hối tiếc.....

“Pằng!” một tiếng, cửa phòng làm việc bị người ngoài đẩy vào.

“Anh, mẹ nói em bảo.....” Giọng nói biến mất.

Ngay sau đó, giọng nói hài hước vang lên “Hai người tiếp tục, tí nữa tôi quay lại!”

“Ầm” tiếng đóng cửa vang lên khiến Đỗ Lôi Ti không tự chủ khẽ run, cô run rẩy nhìn cà phê dính trên quần, sắc mặt so với khóc còn khó coi hơn, vị trí này không phải là vị trí nổi dãi tông đường trong truyền thuyết chứ?

Đỗ Lôi Ti nhất thời cảm thấy mọi thứ biến thành tro.

“Tổng, tổng thống, thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi quỳ xuống xin anh đừng giết tôi, bây giờ đang là giữa trưa, đừng giết tôi!” Nói xong Đỗ Lôi Ti vẫn không quên nặn ra vài giọt nước mắt tranh thủ lấy lòng người đàn ông trước mặt.

“Cút, ra, ngoài, sau này không được xuất hiện trong phòng làm việc nữa, nếu còn xuất hiện ở đây tôi sẽ đưa cô làm mồi cho cá!” Bùi Tuấn Vũ chỉ ra cửa, lạnh lùng nói.

Thật vất vả suốt đêm hoàn thành công việc liền bị cô gái ngu ngốc này phá hoại trong chốc lát, sao anh có thể không tức giận chứ?

Đỗ Lôi Ti hai mắt đỏ hoe, nhìn người đàn ông tức giận trước mặt, xoay người chạy ra ngoài.

Chạy qua phòng khách nhìn thấy cô gái vừa mới xuất hiện ở trong phòng làm việc đang thoải mái nhàn nhã ngồi trên ghế sofa uống cà phê, lúc Đỗ Lôi Ti đi ngang qua cô ấy thì bị gọi lại.

“Cô tên gì?” Cô gái vừa uống cà phê vừa quan sát cô.

“Tôi tên Đỗ Lôi Ti!!” Mặc dù Đỗ Lôi Ti bị uất ức nhưng vẫn cung kính trả lời, bởi vì hình như vừa rồi cô gái này gọi tổng thống là anh trai.

“Phốc.....” Cà phê trong miệng bắn ra ngoài cứ thế bắn lên người Đỗ Lôi Ti, sau đó, rất không dè dàng phá lên cười.

“Ha ha.....Tên cô thật sự rất thú vị, ai đặt tên này cho cô vậy?” Cô gái tò mò hỏi.

31. Chương 16: Bắt Tại Trận

Bùi Tuấn Vũ tối sầm mặt đi vào phòng tắm, cô gái đáng chết thật sự gây phiền toái cho anh, lúc bàn tay nhỏ bé của cô vừa mới đụng phải vật tượng trưng cho người đàn ông, không ngờ lại nổi lên phản ứng nguyên thủy của đàn ông, bây giờ chỉ có thể đi tắm nước lạnh.

Khi anh đi xuống lầu liền nhìn thấy hai người vừa nói vừa cười đi vào.

Đỗ Lôi Ti vừa nhìn thấy khuôn mặt tối sầm của tổng thống, chân liền run lên, bàn tay nắm chặt vạt áo “Tổng, tổng thống.....”

Bùi Mộng Na nhìn thấy cô khẩn trương, vỗ vỗ bả vai cô an ủi “Không có chuyện gì, anh tôi chính là người như vậy, cô đừng sợ anh ấy, đi thôi, chúng ta đi ăn cơm, hôm nay cô ăn chung với tôi!” Nói xong dắt tay Đỗ Lôi Ti đi về phía bàn ăn.

Đỗ Lôi Ti vội vàng từ chối “Cô chủ, không cần, cảm ơn cô, tôi ăn chung với những người giúp việc khác là được, cô và tổng thống cứ từ từ ăn.” Nói xong chạy vào phòng ăn dành cho người giúp việc nhanh như làn khói.

Mẹ kiếp, ai dám ăn cơm cùng người có khuôn mặt tối sầm thế kia chứ, làm sao có thể tiêu hóa chứ, lại nói, ở đây người giúp việc nhiều như vậy cô cũng không muốn bị người khác bàn tán.

“Anh, anh không cảm thấy cô ấy thật đáng yêu sao?”

“Không có cảm thấy, ngược lại cảm thấy có chút ngu ngốc!” Bùi Tuấn Vũ lạnh lùng nói.

“Anh, lúc nói chuyện anh nhất định phải cay nghiệt vậy sao? Anh vẫn chưa quên người phụ nữ kia sao?”

“Ăn cơm, không nên nhắc lại người đó, anh ăn no rồi!” Dùng khăn giấy lau miệng, xoay người trở lại phòng làm việc.

Anh vẫn yêu người phụ nữ đó, sau khi sinh con lại bỏ trốn cùng với người đàn ông khác, chỉ vì khi đó anh chỉ là một nghị sĩ nhỏ.

Bây giờ trong mắt anh, tất cả phụ nữ đều giống nhau, đều ham hư vinh, anh sẽ không tin tưởng vào tình yêu nữa.

Trong mắt anh đàn bà chỉ là một món đồ chơi, có cũng được mà không có cũng không sao.

“Cậu chủ về rồi!” Quản gia nói.

Bé trai nhìn ông một cái liền đi tới bên cạnh Bùi Mộng Na ngồi xuống “Cô, cháu đã về, cô không mua trò chơi cho cháu à?”

Đỗ Lôi Ti vừa nghe thấy quản gia gọi cậu chủ, rất tò mò nhìn bé trai một cái, thật sự giống tổng thống y như đúc.

Đây là chuyện gì chứ? Không phải nói tính tình cậu chủ rất cổ quái sao? Sao cô nhìn không giống? Ngược lại cô còn cảm thấy bé trai này rất đáng yêu.

Bé trai nhìn thấy Đỗ Lôi Ti ở trong phòng ăn dành cho người giúp việc nhìn lên, vì vậy phách lối mở miệng nói, “Cô kia, cô qua đây, không cần đứng đó nhìn lên tôi như vậy!”

Tình huống này là thế nào vậy?

Cô giống như bị sét đánh, bị bắt tại trận, khuôn mặt tối sầm.....

Đỗ Lôi Ti từ từ đi tới, khẩn trương hỏi “Cậu chủ có chuyện gì không?”

“Sao cô lại nhìn lên tôi?”

Mẹ kiếp thằng bé này thật sự không có lễ phép, không hổ là cha con, tính cách đều giống nhau!

Bùi Mộng Na ngồi một bên che miệng cười, sau đó nói “Tiểu Vũ, không được không lễ phép như vậy, phải gọi là dì.”

Đỗ Lôi Ti vừa nghe thấy cách gọi này, thật sự không hài lòng, rõ ràng cô hơn thằng bé chưa tới hai mươi tuổi, tại sao lại gọi là dì chứ? Rõ ràng phải gọi là chị chứ?

32. Chương 15: Sự Chênh Lệch Rõ Ràng

Đỗ Lôi Ti nhìn cô gái trước mặt không có hình tượng gì cứ như vậy cười to, cô đang suy nghĩ, cô ấy thật sự là em gái của tổng thống sao? Tại sao hai người lại chênh lệch lớn như vậy?

Bùi Mộng Na nhìn cô, lại một lần nữa hỏi “Sao cô lại có một cái tên như vậy chứ?”

“A, là mẹ đặt cho tôi, thưa cô nếu không có chuyện gì vậy tôi xin phép lui xuống!” Đỗ Lôi Ti đỏ mặt nói.

“Chờ một chút” Bùi Mộng Na đứng lên, kéo Đỗ Lôi Ti ngồi lên ghế.

Đỗ Lôi Ti bị dọa sợ đứng bật dậy giải thích “Cô chủ, tôi là người giúp việc, tôi đi làm việc đây!”

Bùi Mộng Na mắt húng nói “Tôi cho cô làm thì cô làm, hôm nay cô không cần làm việc gì nữa, dù sao tôi cũng mới về, không có ý gì, cô hãy theo tôi đi!”

“Nhưng mà, nhưng.....” Đỗ Lôi Ti muốn từ chối.

“Không có nhưng nhị gì hết!” Bùi Mộng Na tiếp tục gọi “Quản gia, quản gia.....”

Quản gia sải bước đi tới “Xin hỏi, cô chủ có việc gì?”

Bùi Mộng Na chỉ Đỗ Lôi Ti đang đứng bên cạnh “Quản gia, người này hôm nay không cần làm việc!” Nói xong liền lôi cô đi ra khỏi phòng, đi vào trong vườn hoa.

Tại sao người nhà tổng thống lại kỳ quặc như vậy chứ? Thái độ của tổng thống giống như băng mà sao em gái của anh lại chênh lệch nhiều như vậy chứ? Một người lạnh lùng một người nhiệt tình, thật sự chênh lệch rất rõ ràng.

Hai người đứng cạnh dòng suối, nhìn đàn cá tự do bơi lội, Bùi Mộng Na hỏi “Sao lúc đầu tôi không thấy cô?”

“Tôi.....hôm nay tôi mới vào làm.” Đỗ Lôi Ti đơn giản trả lời.

Bùi Mộng Na nhìn cô hỏi “Cô rất sợ tôi?”

Mẹ kiếp, cái này không thể giỡn chơi được, các người đều là người nhà tổng thống cao quý, ai mà không sợ chứ!!!

Đỗ Lôi Ti giả bộ ngu “Ha ha, không có, không có, ha ha!”

“Được rồi, đừng cười ngây ngô như vậy, rất khó coi, trong mắt tôi không có phân biệt chủ với tớ, ai cũng đều giống nhau!”

Đỗ Lôi Ti bị nói trúng liền xấu hổ, gơ tay gãi đầu, bây giờ mới thật sự cảm thấy tính khí cô gái trước mặt không như một đại tiểu thư khó chịu, rất dễ chung sống.

Hai người trong vườn hoa nói chuyện một hồi, hình như Bùi Mộng Na nghĩ tới điều gì đó liền mở miệng “Làm sao cô lại đến đây? Vừa rồi có phải cô khóc không?”

Đỗ Lôi Ti vừa nghe cô nói như vậy, nước mắt lại lăn dài xuống gò má “Tôi mới vừa phạm lỗi, gây tai họa rất lớn!”

Bùi Mộng Na nở nụ cười xấu xa “Ha ha, hình như vừa rồi tôi thấy cô với anh trai đang làm chuyện thân mật, sao có thể xem là phạm lỗi chứ? Lại nói, tôi còn cảm thấy cô cùng anh trai tôi thật sự rất.....”

Đỗ Lôi Ti nghe cô nói khuôn mặt liền ửng đỏ như trái cà chua, vội vàng khoát tay giải thích “Không, không phải vậy, cô chủ, cô hiểu lầm rồi.”

“Tôi rất tin tưởng vào ánh mắt của mình!”

“Cô chủ thật sự hiểu lầm rồi, tôi làm đổ cà phê, văng lên quần áo tổng thống, tôi chỉ giúp tổng thống lau thôi!”

“A, hóa ra là như vậy!” Bùi Mộng Na gật đầu tiếp tục hỏi “Vậy làm sao cô và anh tôi quen nhau?”

“Cái này nói đến thì hơi dài.”

“Vậy cô hãy nói tôi nghe một chút xem?”

Đỗ Lôi Ti đem chuyện làm sao mình quen biết tổng thống còn có chuyện làm người giúp việc cho tổng thống nói ra.

Vừa nghĩ tới, cơ thể chị gái xinh đẹp đó lộ hết ra ngoài, khuôn mặt xấu hổ đỏ hết lên.

Bùi Mộng Na vừa nghe xong những chuyện đã xảy ra liền phá lên cười “Ha ha, cô thật sự rất biết trêu người, thật mới lạ, lại còn gọi người phụ nữ kia là chị gái xinh đẹp, tôi nghĩ, người phụ nữ kia chắc chắn bị chọc điên lên, ha ha.....ha ha!”

Hai người vừa cười vừa đi vào trong.

33. Chương 17: Cậu Chủ

Bùi Vũ nhìn người mặc đồ giúp việc đứng trước mặt “Cô kia sao cô lại nhìn lên tôi?”

“Tôi...tôi không có nhìn lên.” Đỗ Lôi Ti vội vàng giải thích.

Bùi Mộng Na ngồi bên cạnh nhìn hai người nói chuyện, thật sự rất thú vị, vì vậy mở miệng nói “Lôi Ti, đây chính là con trai của anh tôi, thằng bé này từ nhỏ đã được chiều hư rồi.”

Bùi Vũ bắt mắt nhìn cô nói “Cô, mọi người căn bản không cò chiều cháu, kể từ lúc đi học cháu đều ở trường.” Nói xong nét mặt lộ vẻ bi thương.

Đỗ Lôi Ti nhìn thấy biểu hiện kia không khỏi đồng tình, nhẹ nhàng nói “Cậu chủ, ở trường cũng tốt, ở trường có rất nhiều bạn chơi cùng cậu chủ.”

“Cô thì biết gì, ở trường không có ai chơi chung với tôi.”

“Cái gì?” Đỗ Lôi Ti trợn to mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Bùi Vũ nhìn nét mặt của cô, khẽ lườm “Cô kia, thu hồi ánh mắt đồng tình của cô lại.”

Mẹ kiếp, thằng bé này còn có thể đoán được tâm tình của người khác, thật sự khiến cho cô cảm thấy không có chốn dung thân.

Đỗ Lôi Ti bị người khác nhìn thấu tâm tư, cảm thấy xấu hổ ho khan hai tiếng “Cậu chủ, tôi không có đồng tình với cậu là cậu nhìn nhầm rồi.”

Bùi Mộng Na nhìn thấy vẻ mặt khó xử của Đỗ Lôi Ti, mở miệng nói giúp “Tiểu Vũ, cháu phải về phòng làm bài tập rồi.”

Bùi Vũ vừa nghe thấy cô nói như vậy, cầm cặp sách quay về phòng của mình.

“Cô chủ, tôi thật sự không phải là đồng tình với cậu chủ.” Đỗ Lôi Ti hoảng loạn giải thích.

Bùi Mộng Na buồn cười nhìn cô “Lôi Ti, cô không cần khẩn trương như vậy, hôm nay là lần đầu tiên tôi thấy tiểu Vũ biểu hiện như vậy, thì ra không phải là nó không thích nói chuyện.”

Đỗ Lôi Ti không dám tin khi nghe những lời cô nói, vì vậy liền hiếu kỳ hỏi “Sao cậu chủ lại không thích nói chuyện?”

Bùi Mộng Na thu lại nụ cười “Bởi vì từ nhỏ tiểu Vũ đã không có mẹ nên không giống những đứa trẻ khác.”

Đỗ Lôi Ti vừa nghe đến đây cảm thấy ngượng ngùng, đều do cô tò mò đụng chạm vào nỗi đau của người khác “Cô chủ, thật xin lỗi, là tại tôi không tốt.”

Bùi Mộng Na cười cười “Không có gì, đây không phải là bí mật gì, chỉ là, tôi cũng cảm thấy kỳ quái, xem ra tiểu Vũ rất có ẩn tượng với cô.”

“Ha ha, cô chủ, chắc cô nhìn lầm rồi, cô chủ, nếu không còn chuyện gì vậy tôi lui xuống trước.” Đỗ Lôi Ti giả vờ ngượng ngùng cười.

“Được!” Bùi Mộng Na khẽ trả lời.

Sau khi Bùi Vũ quay về phòng cất cặp sách liền đi ra khỏi phòng của mình.

“Ba, trường học muốn họp phụ huynh, cô giáo muốn ba có mặt.” Bùi Vũ không gõ cửa trực tiếp đi vào phòng làm việc.

Bùi Tuấn Vũ không ngẩng đầu, trực tiếp từ chối “Không có thời gian, con nói người giúp việc đi đi.”

Kể từ sau khi người phụ nữ kia rời đi, Bùi Tuấn Vũ cũng không muốn nhìn mặt con trai mình, không phải là anh không thương con mà là vừa nhìn thấy thằng bé anh sẽ lại nghĩ tới người phụ nữ kia.

34. Chương 16: Bắt Tại Trận

Bùi Tuấn Vũ tối sầm mặt đi vào phòng tắm, cô gái đáng chết thật sự gây phiền toái cho anh, lúc bàn tay nhỏ bé của cô vừa mới đụng phải vật tượng trưng cho người đàn ông, không ngờ lại nổi lên phản ứng nguyên thủy của đàn ông, bây giờ chỉ có thể đi tắm nước lạnh.

Khi anh đi xuống lầu liền nhìn thấy hai người vừa nói vừa cười đi vào.

Đỗ Lôi Ti vừa nhìn thấy khuôn mặt tối sầm của tổng thống, chân liền run lên, bàn tay nắm chặt vạt áo “Tổng, tổng thống.....”

Bùi Mộng Na nhìn thấy cô khăn trương, vỗ vỗ bả vai cô an ủi “Không có chuyện gì, anh tôi chính là người như vậy, cô đừng sợ anh ấy, đi thôi, chúng ta đi ăn cơm, hôm nay cô ăn chung với tôi!” Nói xong dắt tay Đỗ Lôi Ti đi về phía bàn ăn.

Đỗ Lôi Ti vội vàng từ chối “Cô chủ, không cần, cảm ơn cô, tôi ăn chung với những người giúp việc khác là được, cô và tổng thống cứ từ từ ăn.” Nói xong chạy vào phòng ăn dành cho người giúp việc nhanh như làn khói.

Mẹ kiếp, ai dám ăn cơm cùng người có khuôn mặt tối sầm thế kia chứ, làm sao có thể tiêu hóa chứ, lại nói, ở đây người giúp việc nhiều như vậy cô cũng không muốn bị người khác bàn tán.

“Anh, anh không cảm thấy cô ấy thật đáng yêu sao?”

“Không có cảm thấy, ngược lại cảm thấy có chút ngu ngốc!” Bùi Tuấn Vũ lạnh lùng nói.

“Anh, lúc nói chuyện anh nhất định phải cay nghiệt vậy sao? Anh vẫn chưa quên người phụ nữ kia sao?”

“Ăn cơm, không nên nhắc lại người đó, anh ăn no rồi!” Dùng khăn giấy lau miệng, xoay người trở lại phòng làm việc.

Anh vẫn yêu người phụ nữ đó, sau khi sinh con lại bỏ trốn cùng với người đàn ông khác, chỉ vì khi đó anh chỉ là một nghị sĩ nhỏ.

Bây giờ trong mắt anh, tất cả phụ nữ đều giống nhau, đều ham hư vinh, anh sẽ không tin tưởng vào tình yêu nữa.

Trong mắt anh đàn bà chỉ là một món đồ chơi, có cũng được mà không có cũng không sao.

“Cậu chủ về rồi!” Quản gia nói.

Bé trai nhìn ông một cái liền đi tới bên cạnh Bùi Mộng Na ngồi xuống “Cô, cháu đã về, cô không mua trò chơi cho cháu à?”

Đỗ Lôi Ti vừa nghe thấy quản gia gọi cậu chủ, rất tò mò nhìn bé trai một cái, thật sự giống tổng thống y như đúc.

Đây là chuyện gì chứ? Không phải nói tính tình cậu chủ rất cổ quái sao? Sao cô nhìn không giống? Ngược lại cô còn cảm thấy bé trai này rất đáng yêu.

Bé trai nhìn thấy Đỗ Lôi Ti ở trong phòng ăn dành cho người giúp việc nhìn lên, vì vậy phách lối mở miệng nói, “Cô kia, cô qua đây, không cần đứng đó nhìn lên tôi như vậy!”

Tình huống này là thế nào vậy?

Cô giống như bị sét đánh, bị bắt tại trận, khuôn mặt tối sầm.....

Đỗ Lôi Ti từ từ đi tới, khấn trương hỏi “Cậu chủ có chuyện gì không?”

“Sao cô lại nhìn lên tôi?”

Mẹ kiếp thằng bé này thật sự không có lễ phép, không hổ là cha con, tính cách đều giống nhau!

Bùi Mộng Na ngồi một bên che miệng cười, sau đó nói “Tiểu Vũ, không được không lễ phép như vậy, phải gọi là dì.”

Đỗ Lôi Ti vừa nghe thấy cách gọi này, thật sự không hài lòng, rõ ràng cô hơn thằng bé chưa tới hai mươi tuổi, tại sao lại gọi là dì chứ? Rõ ràng phải gọi là chị chứ?

35. Chương 18: Tất Cả Đều Nghe Theo Cậu

Bùi Vũ mất mác rời khỏi phòng, đi tới vườn hoa ngồi lên xích đu, nghĩ những chuyện mà tuổi của anh chưa phải nghĩ.

Đỗ Lôi Ti nhìn thấy thằng bé đi vào vườn hoa, cô len lén đi qua, nhìn thấy mặt thằng bé không vui, đi lên trước an ủi “Cậu chủ có chuyện gì sao?”

Bùi Vũ liền xem như cô cùng tiếng nói chuyện của cô không tồn tại.

Đỗ Lôi Ti chưa từ bỏ ý định lại hỏi “Cậu chủ, cậu sao thế? Có phải có chuyện không vui sao?”

Bùi Vũ vẫn im lặng như cũ.

Mẹ kiếp, không phải chỉ là con tổng thống thôi sao? Cứ như vậy không để người khác trong mắt sao?

Cảm xúc của Đỗ Lôi Ti trong nháy mắt bị bộc phát, không quản thằng bé có phải là con trai của tổng thống hay không, cũng không quản là mình có thể chọc vào nhân vật hay không, cứ như vậy không che miệng mà nói những lời không nên nói.

“Thằng bé kia cậu chảnh cái gì chứ? Sao không nói lời nào, như vậy là không lễ phép cậu có biết không?”

Đỗ Lôi Ti tức giận nói xong thằng bé vẫn im lặng như cũ không thèm để ý đến cô.

“Nếu như cậu không lễ phép như vậy tôi sẽ đánh mông cậu.” Đỗ Lôi Ti chưa từ bỏ ý định.

“Hu hu.....” Bùi Vũ khóc.

Đỗ Lôi Ti nhất thời bị dọa sợ, mở to mắt, mẹ kiếp, cô cũng chưa có nói gì, sao lại khóc chứ, cô quay đầu xem có người đi qua hay không, nếu như bị phát hiện cô làm cho cậu chủ khóc, vậy thì cô xong đời rồi.

“Cậu chủ, vừa rồi tôi chỉ đùa một chút thôi, cậu chủ đừng khóc có được không?”

“Tôi muốn đi nói với ba, còn có cô, ông nội, bà nội, nói cô bắt nạt tôi, hu hu.....” Bùi Vũ vừa khóc vừa nói.

“Cậu chủ, tôi biết sai rồi, cậu chủ đừng khóc, nếu người khác nhìn thấy thì tôi sẽ chết chắc.”

Đỗ Lôi Ti bây giờ mới phát hiện người muốn khóc là cô mới phải, cô cũng không nói gì, nếu như thằng bé đi mách với mọi người trong nhà vậy thì cô thật sự là bị thương, vừa tới đây liền gặp phải hai người khó trị như vậy.

Bùi Vũ nhìn cô mở miệng nói “Không muốn tôi khóc, không muốn tôi tố cáo thì về sau cô nhất định phải nghe lời tôi có được không?”

Đỗ Lôi Ti vừa nghe thấy thằng bé nói như vậy, nhất thời cảm giác như mình lên nhầm thuyền của cướp biển, nhưng bây giờ không còn cách nào, chỉ cần thằng bé không khóc, chuyện gì cô cũng đồng ý.

“Được, tôi đồng ý với cậu chủ, cậu đừng khóc nữa được không?” Đỗ Lôi Ti miễn cưỡng nói.

Bùi Vũ dùng bàn tay nhỏ bé của mình lau nước mắt, ngay sau đó lộ ra khuôn mặt lừ gạt nói “Đây là do cô nói, sau này phải nghe lời tôi, nếu không nghe tôi liền đi tố cáo.”

Không ngờ một thằng bé nhỏ tuổi nhưng lại xấu xa như vậy, giống y như ba thằng bé, thật không hổ là hai cha con.

Mẹ kiếp sao cô lại xui xẻo như vậy, đụng phải hai người đàn ông xấu xa như vậy, không biết có người phụ nữ nào bị thương như cô không.

Bùi Vũ nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhú lại, nhạo báng nói “Sao, không muốn à? Vậy được, bây giờ tôi sẽ đi tìm ba nói cô bắt nạt tôi.” Nói xong muốn xuống khỏi xích đu.

Đỗ Lôi Ti vừa nghe thằng bé nói như vậy, sợ đến nỗi thiếu chút nữa khóc lên, khuôn mặt nhỏ nhắn phàn nàn “Đừng, cậu chủ, tất cả đều nghe theo cậu, lần này được rồi chứ?”

36. Chương 17: Cậu Chủ

Bùi Vũ nhìn người mặc đồ giúp việc đứng trước mặt “Cô kia sao cô lại nhìn lên tôi?”

“Tôi...tôi không có nhìn lên.” Đỗ Lôi Ti vội vàng giải thích.

Bùi Mộng Na ngồi bên cạnh nhìn hai người nói chuyện, thật sự rất thú vị, vì vậy mở miệng nói “Lôi Ti, đây chính là con trai của anh tôi, thằng bé này từ nhỏ đã được chiều hư rồi.

Bùi Vũ bắt mắt nhìn cô nói “Cô, mọi người căn bản không cò chiều cháu, kể từ lúc đi học cháu đều ở trường.” Nói xong nét mặt lộ vẻ bị thương.

Đỗ Lôi Ti nhìn thấy biểu hiện kia không khỏi đồng tình, nhẹ nhàng nói “Cậu chủ, ở trường cũng tốt, ở trường có rất nhiều bạn chơi cùng cậu chủ.”

“Cô thì biết gì, ở trường không có ai chơi chung với tôi.”

“Cái gì?” Đỗ Lôi Ti trợn to mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Bùi Vũ nhìn nét mặt của cô, khẽ lườm “Cô kia, thu hồi ánh mắt đồng tình của cô lại.”

Mẹ kiếp, thằng bé này còn có thể đoán được tâm tình của người khác, thật sự khiến cho cô cảm thấy không có chốn dung thân.

Đỗ Lôi Ti bị người khác nhìn thấu tâm tư, cảm thấy xấu hổ ho khan hai tiếng “Cậu chủ, tôi không có đồng tình với cậu là cậu nhìn nhầm rồi.”

Bùi Mộng Na nhìn thấy vẻ mặt khó xử của Đỗ Lôi Ti, mở miệng nói giúp “Tiểu Vũ, cháu phải về phòng làm bài tập rồi.”

Bùi Vũ vừa nghe thấy cô nói như vậy, cầm cặp sách quay về phòng của mình.

“Cô chủ, tôi thật sự không phải là đồng tình với cậu chủ.” Đỗ Lôi Ti hoảng loạn giải thích.

Bùi Mộng Na buồn cười nhìn cô “Lôi Ti, cô không cần khẩn trương như vậy, hôm nay là lần đầu tiên tôi thấy tiểu Vũ biểu hiện như vậy, thì ra không phải là nó không thích nói chuyện.”

Đỗ Lôi Ti không dám tin khi nghe những lời cô nói, vì vậy liền hiếu kỳ hỏi “Sao cậu chủ lại không thích nói chuyện?”

Bùi Mộng Na thu lại nụ cười “Bởi vì từ nhỏ tiểu Vũ đã không có mẹ nên không giống những đứa trẻ khác.”

Đỗ Lôi Ti vừa nghe đến đây cảm thấy ngượng ngùng, đều do cô tò mò đụng chạm vào nỗi đau của người khác “Cô chủ, thật xin lỗi, là tại tôi không tốt.”

Bùi Mộng Na cười cười “Không có gì, đây không phải là bí mật gì, chỉ là, tôi cũng cảm thấy kỳ quái, xem ra tiểu Vũ rất có ấn tượng với cô.”

“Ha ha, cô chủ, chắc cô nhìn lầm rồi, cô chủ, nếu không còn chuyện gì vậy tôi lui xuống trước.” Đỗ Lôi Ti giả vờ ngây ngốc cười.

“Được!” Bùi Mộng Na khẽ trả lời.

Sau khi Bùi Vũ quay về phòng cất cặp sách liền đi ra khỏi phòng của mình.

“Ba, trường học muốn họp phụ huynh, cô giáo muốn ba có mặt.” Bùi Vũ không gõ cửa trực tiếp đi vào phòng làm việc.

Bùi Tuấn Vũ không ngẩng đầu, trực tiếp từ chối “Không có thời gian, con nói người giúp việc đi đi.”

Kể từ sau khi người phụ nữ kia rời đi, Bùi Tuấn Vũ cũng không muốn nhìn mặt con trai mình, không phải là anh không thương con mà là vừa nhìn thấy thằng bé anh sẽ lại nghĩ tới người phụ nữ kia.

37. Chương 19

Lần này đổi lại là Đỗ Lôi Ti muốn khóc, sao cô lại có thể tùy tiện như vậy, rõ ràng không liên quan gì đến cô, sao cô lại phải quan tâm tới thằng bé chứ, bây giờ thì tốt rồi, cô lớn như vậy lại phải nghe theo tất cả những gì thằng bé nói, cô cảm thấy bản thân là người bị thương nhất thế giới.

Bùi Vũ nhìn nét mặt cô như muốn khóc, trong lòng thiếu chút nữa sướng đến nỗi muốn ngất, từ trên xích đu nhảy xuống, nắm chặt hai bàn tay, ngâm nga hát, đi vào trong biệt thự.

Đỗ Lôi Ti nhìn thấy thằng bé chảnh chọe đi vào, tức giận đến nỗi nghiêng chặt hai răng, cô thật sự muốn đánh vào mông thằng bé này.

Khi cô đi vào biệt thự, quần gia đi tới trước mặt cô, tươi cười nói “Lôi Ti, bắt đầu từ ngày mai, cô phải gọi tổng thống dậy, biết không? Nhớ là tám giờ ba mươi phải đánh thức tổng thống.”

Đỗ Lôi Ti nghe vậy liền cảm thấy không thể giải thích được nhưng vẫn đồng ý.

Quần gia nhìn thấy cô gật đầu đồng ý, cười hấp tấp đi ra ngoài, để lại một mình cô vẫn đang mờ mịt đứng trong phòng khách.

Cô là người giúp việc mới tới, sao lại phải đi gọi tổng thống dậy chứ?

Chuyện gì xảy ra vậy chứ?

Tại sao vậy chứ?

Đây là vì cái gì chứ?

Rõ ràng tổng thống đã cấm không cho cô vào phòng làm việc nữa, không biết nếu cô vào phòng anh thì sẽ như thế nào?

Nghĩ tới đây Đỗ Lôi Ti liền cảm thấy được bi kịch của mình rồi.

Tiểu Ngọc nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhăn lại liền đi tới hỏi “Lôi Ti, sao vậy?”

“Tiểu Ngọc, tôi muốn hỏi cô một vấn đề, à không, hai vấn đề có được không?”

Tiểu Ngọc gật đầu “Nói đi!”

Đỗ Lôi Ti kéo tiểu Ngọc đến chỗ không có người, nhìn chung quanh xác định không có ai mới dám mở miệng “Tại sao quần gia lại nói tôi sau này phải gọi tổng thống dậy? Còn có, không phải cô nói tính tình cậu chủ rất cổ quái sao? Tại sao tôi cảm thấy.....”

“Hà? Cô nói cái gì? Quần gia nói cô gọi tổng thống dậy?” Tiểu Ngọc trợn to hai mắt kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy! Quần gia vừa mới nói cho tôi biết, ասo vậy?”

Tiểu Ngọc vừa nghe vội vàng lắc đầu “Không có, không sao cả, ha ha.....” Tiểu Ngọc cười ngây ngô mở miệng nói “Lôi Ti, tôi còn chưa làm xong việc, tôi đi làm đây.” Nói xong liền chạy nhanh như chớp.

Đỗ Lôi Ti buồn bực nhìn bóng dáng hai người đi khuất, trong lòng cô có một dự cảm không lành, bây giờ thì tốt rồi, phải đi gọi tổng thống dậy, tại sao những chuyện bi thương như vậy luôn dính trên người cô chứ, rõ ràng cô là người mới mà.

Vừa nghĩ tới ngày đầu tiên đi làm đã dính hai chuyện xấu, cô thật sự cảm thấy cảm giác giống như bị người khác bán đi.

Hu Hu.....ai có thể nói cho cô biết phải làm sao.....

Tâm tình của cô bây giờ chính là áp lực rất lớn!!!

Bùi Tuấn Vũ thấy cô ngây ngô đứng ở phòng khách liền đi lên trước, giọng nói nhẹ nhàng “Xem ra bây giờ cô rất rảnh phải không?”

Đỗ Lôi Ti nghe thấy giọng nói liền giật mình, vội vàng đưa tay che ngực, trấn an trái tim bé nhỏ vừa mới bị dọa sợ, vừa nhìn thấy người đàn ông đứng trước mặt mình, vội vàng lùi về sau một bước “Tổng, tổng thống.....”

“Tôi gọi tôi tới làm người giúp việc, không phải gọi cô tới để ngăn người như vậy, tối nay cô chuẩn bị bữa tối đi!” Bùi Tuấn Vũ đùa giỡn nhìn cô.

Đỗ Lôi Ti ngây ngốc nhìn tổng thống, lộ ra nét mặt giống như nhìn thấy người ngoài hành tinh.

Đây lại là chuyện gì chứ?

Mẹ kiếp, mới ngày đầu tiên đã gặp nhiều chuyện phiền phức như vậy, cô phải làm sao chứ?

Nghe theo cậu chủ không thành vấn đề, gọi tổng thống dậy cũng không thành vấn đề nhưng nấu cơm lại là vấn đề rất lớn.

Từ nhỏ đến lớn mẹ đều cấm không cho phép cô đi vào nhà bếp, cũng chỉ vì một lần nấu cơm thiếu chút nữa thiêu rụi nhà bếp.

Mấy năm đi học, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, có ba trăm ngày là cô ăn mì, chỉ có sáu mươi lăm ngày là cô ăn cơm hộp.

Bây giờ vừa nghĩ tới phải vào bếp, thật sự chính là khổ sai a a a a a!!!

38. Chương 18: Tất Cả Đều Nghe Theo Cậu

Bùi Vũ mất mát rời khỏi phòng, đi tới vườn hoa ngồi lên xích đu, nghĩ những chuyện mà tuổi của anh chưa phải nghĩ.

Đỗ Lôi Ti nhìn thấy thằng bé đi vào vườn hoa, cô len lén đi qua, nhìn thấy mặt thằng bé không vui, đi lên trước an ủi “Cậu chủ có chuyện gì sao?”

Bùi Vũ liền xem như cô cùng tiếng nói chuyện của cô không tồn tại.

Đỗ Lôi Ti chưa từ bỏ ý định lại hỏi “Cậu chủ, cậu sao thế? Có phải có chuyện không vui sao?”

Bùi Vũ vẫn im lặng như cũ.

Mẹ kiếp, không phải chỉ là con tổng thống thôi sao? Cứ như vậy không để người khác trong mắt sao?

Cảm xúc của Đỗ Lôi Ti trong nháy mắt bị bộc phát, không quản thằng bé có phải là con trai của tổng thống hay không, cũng không quản là mình có thể chọc vào nhân vật hay không, cứ như vậy không che miệng mà nói những lời không nên nói.

“Thằng bé kia cậu chán cái gì chứ? Sao không nói lời nào, như vậy là không lễ phép cậu có biết không?” Đỗ Lôi Ti tức giận nói xong thằng bé vẫn im lặng như cũ không thèm để ý đến cô.

“Nếu như cậu không lễ phép như vậy tôi sẽ đánh mông cậu.” Đỗ Lôi Ti chưa từ bỏ ý định.

“Hu hu.....” Bùi Vũ khóc.

Đỗ Lôi Ti nhất thời bị dọa sợ, mở to mắt, mẹ kiếp, cô cũng chưa có nói gì, sao lại khóc chứ, cô quay đầu xem có người đi qua hay không, nếu như bị phát hiện cô làm cho cậu chủ khóc, vậy thì cô xong đời rồi.

“Cậu chủ, vừa rồi tôi chỉ đùa một chút thôi, cậu chủ đừng khóc có được không?”

“Tôi muốn đi nói với ba, còn có cô, ông nội, bà nội, nói cô bắt nạt tôi, hu hu.....” Bùi Vũ vừa khóc vừa nói.

“Cậu chủ, tôi biết sai rồi, cậu chủ đừng khóc, nếu người khác nhìn thấy thì tôi sẽ chết chắc.”

Đỗ Lôi Ti bây giờ mới phát hiện người muốn khóc là cô mới phải, cô cũng không nói gì, nếu như thằng bé đi mách với mọi người trong nhà vậy thì cô thật sự là bị thương, vừa tới đây liền gặp phải hai người khó trị như vậy.

Bùi Vũ nhìn cô mở miệng nói “Không muốn tôi khóc, không muốn tôi tố cáo thì về sau cô nhất định phải nghe lời tôi có được không?”

Đỗ Lôi Ti vừa nghe thấy thằng bé nói như vậy, nhất thời cảm giác như mình lên nhầm thuyền của cướp biển, nhưng bây giờ không còn cách nào, chỉ cần thằng bé không khóc, chuyện gì cô cũng đồng ý.

“Được, tôi đồng ý với cậu chủ, cậu đừng khóc nữa được không?” Đỗ Lôi Ti miễn cưỡng nói.

Bùi Vũ dùng bàn tay nhỏ bé của mình lau nước mắt, ngay sau đó lộ ra khuôn mặt lừa gạt nói “Đây là do cô nói, sau này phải nghe lời tôi, nếu không nghe tôi liền đi tố cáo.”

Không ngờ một thằng bé nhỏ tuổi nhưng lại xấu xa như vậy, giống y như ba thằng bé, thật không hổ là hai cha con.

Mẹ kiếp sao cô lại xui xẻo như vậy, đụng phải hai người đàn ông xấu xa như vậy, không biết có người phụ nữ nào bị thương như cô không.

Bùi Vũ nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhú lại, nhạo báng nói “Sao, không muốn à? Vậy được, bây giờ tôi sẽ đi tìm ba nói cô bắt nạt tôi.” Nói xong muốn xuống khỏi xích đu.

Đỗ Lôi Ti vừa nghe thằng bé nói như vậy, sợ đến nỗi thiếu chút nữa khóc lên, khuôn mặt nhỏ nhắn phàn nàn “Đừng, cậu chủ, tất cả đều nghe theo cậu, lần này được rồi chứ?”

39. Chương 20: Đối Trá

Lúc nấu bữa tối, Đỗ Lôi Ti nhìn thấy nguyên liệu trong tủ lạnh, quyết định nấu trứng gà sốt cà chua, lại chọn mấy loại rau, ở trong phòng bếp chuẩn bị.

Quản gia cùng những người giúp việc khác đứng ở ngoài nhìn cô, trong lòng mọi người đều thắc mắc, trong phủ tổng thống có đầu bếp cao cấp sao không dùng lại muốn người giúp việc chuẩn bị bữa tối chứ?

Bởi vì trong nồi vẫn còn nước, Đỗ Lôi Ti đổ dầu vào liền bắn lên bàn tay cô, bàn tay trắng như tuyết liền xuất hiện dấu vết hồng hồng.

Bây giờ tay cô bị phỏng rất đau nhưng không nghĩ nhiều, trực tiếp đổ trứng gà đã đánh vào trong nồi, nướn cháy đen mới lấy ra.

Đỗ Lôi Ti chuẩn bị xong bốn món mặn một món canh, bày trên bàn ăn, ba người ngồi trên bàn ăn tròn to mắt nhìn bàn ăn, sau đó lại cùng nhau ngẩng đầu nhìn cô.

Tất cả người giúp việc đều há miệng nhìn cô giống như người ngoài hành tinh.

Đỗ Lôi Ti len lén nuốt nước miếng, trong lòng bị thương, cô cũng không muốn như vậy.

Bùi Tuấn Vũ mặt không đổi cầm đũa lên, khều khều món ăn bị khét trên bàn nói “Cái này là cái gì?”

Đỗ Lôi Ti nuốt nước miếng, khăn trương đến nỗi cà lăm “Là, là, là.....”

“Là cái gì?” Giọng Bùi Tuấn Vũ tỏa ra khí lạnh.

“Dạ, trứng sốt cà chua!” Đỗ Lôi Ti bị dọa sợ khóc thút thút nói.

“Cái này thì sao?”

“Là, là canh nấm.”

Bùi Tuấn Vũ nặng nề bỏ đôi đũa lên bàn ăn, mặt tối sầm nhìn cô gái trước mặt đang khóc thút thít, lại nhìn các món ăn trên bàn, xoay người bỏ đi.

Đỗ Lôi Ti cùng tất cả người giúp việc vừa nhìn thấy tổng thống rời đi, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm, quần gia cầm chiếc khăn trên tay nhẹ nhàng lau mồ hôi.

Bùi Mộng Na đứng lên nói “Đầu bếp, bây giờ chuẩn bị lại bữa tối!” Sau đó đi tới trước mặt Đỗ Lôi Ti.

Cầm tay Đỗ Lôi Ti đến ghế sa lon ngồi.

“Đau.....” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đỗ Lôi Ti nhú lại.

“Sao vậy?” Bùi Mộng Na nhìn thấy bàn tay nhỏ bé của cô bị phỏng, dắt cô về phòng mình.

Mọi người thấy bóng lưng của hai người đều đứng bàn tán, rốt cuộc người giúp việc mới tới này có quan hệ như thế nào với người nhà tổng thống?

“Sao cô chủ lại đối xử tốt với người giúp việc mới như vậy?”

“Không biết, có thể là có quan hệ gì đó không?”

“Tổng thống nhìn thấy một bàn thức ăn như vậy chỉ lạnh lùng bỏ đi, lúc trước có đầu bếp nấu các món khó ăn tổng thống liền đuổi việc, tại sao lần này lại không như vậy?”

“Đúng là như vậy ư?”

“Ai.....”

Mọi người đang rối rít bàn luận, quần gia đứng một bên ho khan hai tiếng, nghiêm khắc nói “ Không nên nói lung tung, đây là phủ tổng thống, không phải chợ bán thức ăn, biết chưa?”

Tất cả người giúp việc nghe thấy vội vàng tản ra làm việc của mình.

Bùi Mộng Na kéo Đỗ Lôi Ti vào phòng mình, để cô ngồi trên giường, lấy hộp thuốc, tìm thuốc trị bỏng.

“Cô chủ, không cần đâu, không còn đau nữa.” Đỗ Lôi Ti cẩn thận từ chối.

Bùi Mộng Na nhìn bộ dáng khẩn trương của cô nở nụ cười “Sao lại không đau, không phải bây giờ cô rất đau sao? Lúc trước tôi cũng từng bị phỏng, tôi biết rõ cảm giác thế nào.”

“Nhưng, nhưng mà cô là cô chủ, tôi chỉ là một người giúp việc.”

“Trong mắt tôi người giúp việc cũng là người, hơn nữa tôi đã xem cô là bạn, cô không muốn tôi làm bạn cô sao?” Bùi Mộng Na nghi ngờ nhìn cô.

Cô chủ thật sự là người tốt, so với hai cha con tổng thống thật sự chênh lệch rất lớn.

“Nhưng nhưng.....” Đỗ Lôi Ti nhìn cô như còn muốn nói gì liền bị cắt ngang.

“Không cần nhưng gì hết, tôi đã xem cô là bạn tôi.” Nói xong cầm lọ thuốc trị bỏng bôi lên tay cô.

Bùi Mộng Na cũng không biết là chuyện gì xảy ra, lần đầu nhìn thấy cô liền có cảm giác muốn cô làm bạn, nhìn thấy cô đi cùng với anh trai còn có lần cô khóc từ trong phòng làm việc đi ra, cảm thấy cô thật sự là một người rất đơn thuần, cô thật sự muốn làm bạn với một người đơn thuần như Đỗ Lôi Ti.

Không giống như những người phụ nữ bên ngoài kia, biết cô là em gái tổng thống liền nịnh bợ cô, khiến cho cô cảm thấy những người đó thật sự chính là đối trá.

40. Chương 19

Lần này đổi lại là Đỗ Lô Ti muốn khóc, sao cô lại có thể tùy tiện như vậy, rõ ràng không liên quan gì đến cô, sao cô lại phải quan tâm tới thằng bé chứ, bây giờ thì tốt rồi, cô lớn như vậy lại phải nghe theo tất cả những gì thằng bé nói, cô cảm thấy bản thân là người bị thương nhất thế giới.

Bùi Vũ nhìn nét mặt cô như muốn khóc, trong lòng thiếu chút nữa sững đến nỗi muốn ngắt, từ trên xích đu nhảy xuống, nắm chặt hai bàn tay, ngậm nga hát, đi vào trong biệt thự.

Đỗ Lô Ti nhìn thấy thằng bé chảnh chọe đi vào, tức giận đến nỗi nghiêng chặt hai răng, cô thật sự muốn đánh vào mông thằng bé này.

Khi cô đi vào biệt thự, quản gia đi tới trước mặt cô, tươi cười nói “Lôi Ti, bắt đầu từ ngày mai, cô phải gọi tổng thống dậy, biết không? Nhớ là tám giờ ba mươi phải đánh thức tổng thống.”

Đỗ Lô Ti nghe vậy liền cảm thấy không thể giải thích được nhưng vẫn đồng ý.

Quản gia nhìn thấy cô gật đầu đồng ý, cười hấp tấp đi ra ngoài, để lại một mình cô vẫn đang mờ mịt đứng trong phòng khách.

Cô là người giúp việc mới tới, sao lại phải đi gọi tổng thống dậy chứ?

Chuyện gì xảy ra vậy chứ?

Tại sao vậy chứ?

Đây là vì cái gì chứ?

Rõ ràng tổng thống đã cấm không cho cô vào phòng làm việc nữa, không biết nếu cô vào phòng anh thì sẽ như thế nào?

Nghĩ tới đây Đỗ Lô Ti liền cảm thấy được bị kịch của mình rồi.

Tiểu Ngọc nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhăn lại liền đi tới hỏi “Lôi Ti, sao vậy?”

“Tiểu Ngọc, tôi muốn hỏi cô một vấn đề, à không, hai vấn đề có được không?”

Tiểu Ngọc gật đầu “Nói đi!”

Đỗ Lô Ti kéo tiểu Ngọc đến chỗ không có người, nhìn chung quanh xác định không có ai mới dám mở miệng “Tại sao quản gia lại nói tôi sau này phải gọi tổng thống dậy? Còn có, không phải cô nói tính tình cậu chủ rất cổ quái sao? Tại sao tôi cảm thấy.....”

“Hả? Cô nói cái gì? Quản gia nói cô gọi tổng thống dậy?” Tiểu Ngọc tròn to hai mắt kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy! Quản gia vừa mới nói cho tôi biết, ưo vậy?”

Tiểu Ngọc vừa nghe vội vàng lắc đầu “Không có, không sao cả, ha ha.....” Tiểu Ngọc cười ngây ngô mở miệng nói “Lôi Ti, tôi còn chưa làm xong việc, tôi đi làm đây.” Nói xong liền chạy nhanh như chớp.

Đỗ Lô Ti buồn bực nhìn bóng dáng hai người đi khuất, trong lòng cô có một dự cảm không lành, bây giờ thì tốt rồi, phải đi gọi tổng thống dậy, tại sao những chuyện bị thương như vậy luôn dính trên người cô chứ, rõ ràng cô là người mới mà.

Vừa nghĩ tới ngày đầu tiên đi làm đã dính hai chuyện xấu, cô thật sự cảm thấy cảm giác giống như bị người khác bán đi.

Hu Hu.....ai có thể nói cho cô biết phải làm sao.....

Tâm tình của cô bây giờ chính là áp lực rất lớn!!!

Bùi Tuấn Vũ thấy cô ngây ngô đứng ở phòng khách liền đi lên trước, giọng nói nhẹ nhàng “Xem ra bây giờ cô rất rảnh phải không?”

Đỗ Lôi Ti nghe thấy giọng nói liền giật mình, vội vàng đưa tay che ngực, trấn an trái tim bé nhỏ vừa mới bị dọa sợ, vừa nhìn thấy người đàn ông đứng trước mặt mình, vội vàng lùi về sau một bước “Tổng, tổng thống.....”

“Tôi gọi tôi tới làm người giúp việc, không phải gọi cô tới để ngăn người như vậy, tối nay cô chuẩn bị bữa tối đi!” Bùi Tuấn Vũ đùa giỡn nhìn cô.

Đỗ Lôi Ti ngây ngốc nhìn tổng thống, lộ ra nét mặt giống như nhìn thấy người ngoài hành tinh.

Đây lại là chuyện gì chứ?

Mẹ kiếp, mới ngày đầu tiên đã gặp nhiều chuyện phiền phức như vậy, cô phải làm sao chứ?

Nghe theo cậu chủ không thành vấn đề, gọi tổng thống dậy cũng không thành vấn đề nhưng nấu cơm lại là vấn đề rất lớn.

Từ nhỏ đến lớn mẹ đều cấm không cho phép cô đi vào nhà bếp, cũng chỉ vì một lần nấu cơm thiếu chút nữa thiêu rụi nhà bếp.

Mấy năm đi học, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, có ba trăm ngày là cô ăn mì, chỉ có sáu mươi lăm ngày là cô ăn cơm hộp.

Bây giờ vừa nghĩ tới phải vào bếp, thật sự chính là khổ sai a a a a a!!!

41. Chương 21: Vẫn Là Miễn Đi.

Bùi Mộng Na cầm hộp thuốc để bên người Đỗ Lôi Ti, cầm hộp thuốc trị bỏng nhẹ nhàng bôi lên bàn tay cô.

Đỗ Lôi Ti nhìn cô, cảm thấy cô gái này thật sự rất tốt, tính cách không giống như con nhà giàu, đáng đáp xinh đẹp, nhất định sẽ có rất nhiều người theo cô ấy.

Bùi Mộng Na nhìn cô nhẹ nhàng nói “Lôi Ti, rốt cuộc cô với anh trai đã xảy ra chuyện gì?”

Đỗ Lôi Ti tránh ánh mắt cô “Không có, không có gì.....”

“Lôi Ti, cô có bạn trai sao?”

“Đã từng nhưng vừa mới chia tay không lâu.”

Bùi Mộng Na nhìn cô gái trước mặt, cảm thấy bộ dáng của cô rất đáng yêu, tại sao lại chia tay chứ? Vì vậy tò mò hỏi “Lôi Ti, vì sao hai người chia tay?” Cô nhìn nét mặt Đỗ Lôi Ti còn tưởng rằng cô ấy không muốn nói chuyện đau lòng này “Lôi Ti, không nói cũng không sao, tôi chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi.”

“Không sao, bạn trai tôi nói tên của tôi rất khó nghe, mỗi lần giới thiệu bạn bè anh ấy đều tưởng rằng anh ấy bán bao cao su.” Đỗ Lôi Ti cười hì hì nói hoàn toàn không có cảm giác đau lòng.

Hai người không kiêng kỵ gì cùng nhau cười.

Lúc Bùi Tuấn Vũ đi ngang qua phòng liền nghe thấy bên trong truyền tới tiếng cười, dừng bước, mở cửa phòng “Xuống ăn cơm!”

Đỗ Lôi Ti lập tức từ trên giường đứng dậy, khom người, vội vã nói “Tổng, tổng, tổng thống

Bùi Mộng Na nhìn thấy cô khẩn trương, sau đó cũng đứng dậy, đưa tay đặt lên bả vai cô, trêu đùa “Lôi Ti, Không cần phải khẩn trương như vậy, anh tôi cũng không phải là cọp, cô không cần sợ anh ấy.”

“Không có, không có, tôi không sợ nhưng mà lúc nhìn thấy tổng thống chân tôi tự động mềm nhũn.....”

“Ha ha.....Lôi Ti cô thật là buồn cười!”

Bùi Tuấn Vũ vừa nghe cô nói như thế, khuôn mặt tối sầm, không sợ mà chân lại có thể mềm nhũn sao?

“Này, cô tới đây một chút!” Cơ thể bé nhỏ của Bùi Vũ xuất hiện sau lưng tổng thống.

Lúc này ba người đồng thời quay lại nhìn về phía thẳng bé, khuôn mặt lộ vẻ không hiểu.

Bùi Tuấn Vũ phục hồi tinh thần “Tiểu Vũ, không được không lễ phép như vậy!”

“Con thích gọi như vậy!” Bùi Vũ không thèm nhìn ba mình, trực tiếp từ chối.

Bùi Mộng Na vội vàng hòa giải “Tiểu Vũ, phải nghe lời ba nói mới là đứa bé ngoan, sau này không được nói với ba như vậy nữa.”

“Cô, cô có nhớ nhầm không, con có ba nhưng mà ba chưa bao giờ quan tâm cháu.....”

Bùi Tuấn Vũ tối sầm mặt đi ra khỏi phòng, xem ra thằng bé này càng ngày càng kỳ cục.

“Ba, từ ngày mai con không muốn ở trường nữa.” Bùi Vũ nói.

“Không được, con nhất định phải ở trường, không có ai đưa đón con!” Bùi Tuấn Vũ từ chối.

“Có người đưa đón con!”

“Ai?”

“Chính là cô ấy!” Bùi Vũ nói xong hướng về phía Đỗ Lôi Ti.

Đỗ Lôi Ti phát hiện tình huống bây giờ không đúng lắm, vội vàng mở miệng “Cậu chủ nhỏ, tôi không có thời gian, tôi còn phải quét dọn phòng, còn phải nấu cơm.”

Ba người đứng ở đó nghĩ tới bàn ăn đen thui liền đồng thanh nói “Vẫn là miễn đi!”

Đỗ Lôi Ti nhất thời cảm thấy một đàn quạ đen đang bay trên đầu.

42. Chương 20: Đối Trá

Lúc nấu bữa tối, Đỗ Lôi Ti nhìn thấy nguyên liệu trong tủ lạnh, quyết định nấu trứng gà sốt cà chua, lại chọn mấy loại rau, ở trong phòng bếp chuẩn bị.

Quản gia cùng những người giúp việc khác đứng ở ngoài nhìn cô, trong lòng mọi người đều thắc mắc, trong phủ tổng thống có đầu bếp cao cấp sao không dùng lại muốn người giúp việc chuẩn bị bữa tối chứ?

Bởi vì trong nồi vẫn còn nước, Đỗ Lôi Ti đổ dầu vào liền bắn lên bàn tay cô, bàn tay trắng như tuyết liền xuất hiện dấu vết hồng hồng.

Bây giờ tay cô bị phỏng rất đau nhưng không nghĩ nhiều, trực tiếp đổ trứng gà đã đánh vào trong nồi, nướng cháy đen mới lấy ra.

Đỗ Lôi Ti chuẩn bị xong bốn món mặn một món canh, bày trên bàn ăn, ba người ngồi trên bàn ăn trợn to mắt nhìn bàn ăn, sau đó lại cùng nhau ngẩng đầu nhìn cô.

Tất cả người giúp việc đều há miệng nhìn cô giống như người ngoài hành tinh.

Đỗ Lôi Ti len lén nuốt nước miếng, trong lòng bị thương, cô cũng không muốn như vậy.

Bùi Tuấn Vũ mặt không đổi cầm đĩa lên, khều khều món ăn bị khét trên bàn nói “Cái này là cái gì?”

Đỗ Lôi Ti nuốt nước miếng, khăn trương đến nổi cà lăm “Là, là, là.....”

“Là cái gì?” Giọng Bùi Tuấn Vũ tỏa ra khí lạnh.

“Dạ, trứng sốt cà chua!” Đỗ Lôi Ti bị dọa sợ khóc thút thút nói.

“Cái này thì sao?”

“Là, là canh nấm.”

Bùi Tuấn Vũ nặng nề bỏ đôi đĩa lên bàn ăn, mặt tối sầm nhìn cô gái trước mặt đang khóc thút thút, lại nhìn các món ăn trên bàn, xoay người bỏ đi.

Đỗ Lôi Ti cùng tất cả người giúp việc vừa nhìn thấy tổng thống rời đi, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm, quản gia cầm chiếc khăn trên tay nhẹ nhàng lau mồ hôi.

Bùi Mộng Na đứng lên nói “Đầu bếp, bây giờ chuẩn bị lại bữa tối!” Sau đó đi tới trước mặt Đỗ Lôi Ti.
Cầm tay Đỗ Lôi Ti đến ghế sa lon ngồi.

“Đau.....” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đỗ Lôi Ti nhú lại.

“Sao vậy?” Bùi Mộng Na nhìn thấy bàn tay nhỏ bé của cô bị phỏng, dắt cô về phòng mình.

Mọi người thấy bóng lưng của hai người đều đứng bàn tán, rốt cuộc người giúp việc mới tới này có quan hệ như thế nào với người nhà tổng thống?

“Sao cô chủ lại đối xử tốt với người giúp việc mới như vậy?”

“Không biết, có thể là có quan hệ gì đó không?”

“Tổng thống nhìn thấy một bàn thức ăn như vậy chỉ lạnh lùng bỏ đi, lúc trước có đầu bếp nấu các món khó ăn tổng thống liền đuổi việc, tại sao lần này lại không như vậy?”

“Đúng là như vậy ư?”

“Ai.....”

Mọi người đang rối rít bàn luận, quản gia đứng một bên ho khan hai tiếng, nghiêm khắc nói “ Không nên nói lung tung, đây là phủ tổng thống, không phải chợ bán thức ăn, biết chưa?”

Tất cả người giúp việc nghe thấy vội vàng tản ra làm việc của mình.

Bùi Mộng Na kéo Đỗ Lôi Ti vào phòng mình, để cô ngồi trên giường, lấy hộp thuốc, tìm thuốc trị bỏng.

“Cô chủ, không cần đâu, không còn đau nữa.” Đỗ Lôi Ti cẩn thận từ chối.

Bùi Mộng Na nhìn bộ dáng khẩn trương của cô nở nụ cười “Sao lại không đau, không phải bây giờ cô rất đau sao? Lúc trước tôi cũng từng bị phỏng, tôi biết rõ cảm giác thế nào.”

“Nhưng, nhưng mà cô là cô chủ, tôi chỉ là một người giúp việc.”

“Trong mắt tôi người giúp việc cũng là người, hơn nữa tôi đã xem cô là bạn, cô không muốn tôi làm bạn cô sao?” Bùi Mộng Na nghi ngờ nhìn cô.

Cô chủ thật sự là người tốt, so với hai cha con tổng thống thật sự chênh lệch rất lớn.

“Nhưng nhưng.....” Đỗ Lôi Ti nhìn cô như còn muốn nói gì liền bị cắt ngang.

“Không cần nhưng gì hết, tôi đã xem cô là bạn tôi.” Nói xong cầm lọ thuốc trị bỏng bôi lên tay cô.

Bùi Mộng Na cũng không biết là chuyện gì xảy ra, lần đầu nhìn thấy cô liền có cảm giác muốn cô làm bạn, nhìn thấy cô đi cùng với anh trai còn có lần cô khóc từ trong phòng làm việc đi ra, cảm thấy cô thật sự là một người rất đơn thuần, cô thật sự muốn làm bạn với một người đơn thuần như Đỗ Lôi Ti.

Không giống như những người phụ nữ bên ngoài kia, biết cô là em gái tổng thống liền nịnh bợ cô, khiến cho cô cảm thấy những người đó thật sự chính là đối trá.

43. Chương 22

Bùi Mộng Na nhìn thấy Đỗ Lôi Ti lúng túng, vội vàng đi tới an ủi “Lôi Ti, bọn tôi không có ý gì chỉ là cảm thấy bàn tay cô đã bị phỏng.....” Giọng nói ngang càng nhỏ, không dám nhìn thẳng cô.

Bùi Tuấn Vũ kìm nén nụ cười, xoay người đi ra khỏi phòng, nét mặt vừa rồi của cô quả thật rất buồn cười, anh đã gặp qua rất nhiều người, lần đầu tiên thấy một người đặc biệt như vậy.

Bùi Vũ lắc đầu làm ra vẻ người lớn “Cô, cô nên nói thật đi, không cần phải quanh co như vậy.”

“Ha ha ha.....Lôi Ti, tôi không có ý đó, cô đừng nghe thằng nhóc này nói lung tung!” Nói xong lườm Bùi Vũ ý nói con nít không nên nói lung tung.

Bùi Vũ vòng tay sau lưng giống như người lớn, xoay người rời khỏi phòng.

Mẹ kiếp, thằng nhóc chết tiệt, sao cứ phải chảnh như vậy chứ? Không phải chỉ là một bữa tối thôi sao, sao lại phải nói rõ như vậy chứ?

Bùi Mộng Na giải thích “Lôi Ti, cô đừng chấp thằng bé làm gì, đi thôi, cùng nhau xuống ăn cơm.”

Đỗ Lôi Ti nhìn một chút rồi nhẹ nhàng nói “Cô chủ, thật xin lỗi, tôi làm hư bữa tối, cậu chủ nói không sai, thật xin lỗi.” Khuôn mặt tỏ vẻ áy náy.

“Sau này đừng kêu cô chủ nữa, nếu đã là bạn thì cứ gọi tôi là Mộng Na, thật ra thì cũng không thể trách cô, nếu như không phải anh trai tôi nổi điên bắt cô đi nấu ăn thì sẽ không có chuyện như vậy, hơn nữa, trong nhà rõ ràng cũng có đầu bếp, không biết anh tôi đang nghĩ gì nữa?” Nói xong dặt tay Đỗ Lôi Ti đi xuống lầu.

Đỗ Lôi Ti nhìn cô chủ trước mặt, cảm thấy cô ấy thật sự rất tốt, không giống như những cô con gái nhà giàu khác tỏ thái độ chảnh chọe, kể từ khi tốt nghiệp đến bây giờ cô chưa từng gặp người bạn nào tốt như vậy, không ngờ khi đến đây lại có thể làm bạn với em gái tổng thống.

“Cô, cô cùng người phụ nữ kia ngồi cạnh cháu đi?” Thằng bé đưa bàn tay mập mập chỉ sang chỗ bên cạnh.

Bùi Mộng Na dắt Đỗ Lôi Ti đi tới, kéo ghế ra muốn Đỗ Lôi Ti ngồi xuống.

Đỗ Lôi Ti khấn trương lắc đầu từ chối, giọng cà lăm “Cô chủ, cậu chủ, tôi chỉ là người hầu, làm sao có thể ngồi ăn cơm cùng với mọi người được chứ.”

“Cô giúp việc kia, cô không phát hiện ra bây giờ cô thật sự rất ngu sao?” Thằng bé nói ra những lời chết người.

Đỗ Lôi Ti ngồi một bên sững sờ, cô thật sự không ngờ bản thân lớn như vậy lại bị một thằng bé mắng, thật là mất mặt.....

Dám mắng cô là người ngu ngốc?

Cả nhà cậu mới ngu ngốc!

Đỗ Lôi Ti phát hiện, sao có thể gộp cô chủ vào mắng chứ như vậy thật không tốt.

“Tôi.....tôi.....” Xoay đầu về phía tổng thống nói “Tổng thống, nếu không còn chuyện gì tôi xin phép đi ăn tối.” Nói xong xoay người bước về phía phòng ăn dành cho người giúp việc.

“Đợi chút.... ..” Bùi Tuấn Vũ mở miệng.

Đỗ Lôi Ti vội vàng dừng lại, quay đầu nhìn anh hỏi “Tổng thống, còn có chuyện gì sao?”

“Đồ ăn tối nay cô làm đều tính vào tiền sửa xe.” Bùi Tuấn Vũ vừa ăn vừa nói.

44. Chương 21

Bùi Mộng Na cầm hộp thuốc để bên người Đỗ Lôi Ti, cầm hộp thuốc trị bỏng nhẹ nhàng bôi lên bàn tay cô.

Đỗ Lôi Ti nhìn cô, cảm thấy cô gái này thật sự rất tốt, tính cách không giống như con nhà giàu, đáng đáp xinh đẹp, nhất định sẽ có rất nhiều người theo cô ấy.

Bùi Mộng Na nhìn cô nhẹ nhàng nói “Lôi Ti, rốt cuộc cô với anh trai đã xảy ra chuyện gì?”

Đỗ Lôi Ti tránh ánh mắt cô “Không có, không có gì.....”

“Lôi Ti, cô có bạn trai sao?”

“Đã từng nhưng vừa mới chia tay không lâu.”

Bùi Mộng Na nhìn cô gái trước mặt, cảm thấy bộ dáng của cô rất đáng yêu, tại sao lại chia tay chứ? Vì vậy tò mò hỏi “Lôi Ti, vì sao hai người chia tay?” Cô nhìn nét mặt Đỗ Lôi Ti còn tưởng rằng cô ấy không muốn nói chuyện đau lòng này “Lôi Ti, không nói cũng không sao, tôi chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi.”

“Không sao, bạn trai tôi nói tên của tôi rất khó nghe, mỗi lần giới thiệu bạn bè anh ấy đều tưởng rằng anh ấy bán bao cao su.” Đỗ Lôi Ti cười hì hì nói hoàn toàn không có cảm giác đau lòng.

Hai người không kiêng kỵ gì cùng nhau cười.

Lúc Bùi Tuấn Vũ đi ngang qua phòng liền nghe thấy bên trong truyền tới tiếng cười, dừng bước, mở cửa phòng “Xuống ăn cơm!”

Đỗ Lôi Ti lập tức từ trên giường đứng dậy, khom người, vội vã nói “Tổng, tổng, tổng thống

Bùi Mộng Na nhìn thấy cô khẩn trương, sau đó cũng đứng dậy, đưa tay đặt lên bả vai cô, trêu đùa “Lôi Ti, Không cần phải khẩn trương như vậy, anh tôi cũng không phải là cọp, cô không cần sợ anh ấy.”

“Không có, không có, tôi không sợ nhưng mà lúc nhìn thấy tổng thống chân tôi tự động mềm nhũn.....”

“Ha ha.....Lôi Ti cô thật là buồn cười!”

Bùi Tuấn Vũ vừa nghe cô nói như thế, khuôn mặt tối sầm, không sợ mà chân lại có thể mềm nhũn sao?

“Này, cô tới đây một chút!” Cơ thể bé nhỏ của Bùi Vũ xuất hiện sau lưng tổng thống.

Lúc này ba người đồng thời quay lại nhìn về phía thằng bé, khuôn mặt lộ vẻ không hiểu.

Bùi Tuấn Vũ phục hồi tinh thần “Tiểu Vũ, không được không lễ phép như vậy!”

“Con thích gọi như vậy!” Bùi Vũ không thèm nhìn ba mình, trực tiếp từ chối.

Bùi Mộng Na vội vàng hòa giải “Tiểu Vũ, phải nghe lời ba nói mới là đứa bé ngoan, sau này không được nói với ba như vậy nữa.”

“Cô, cô có nhớ nhầm không, con có ba nhưng mà ba chưa bao giờ quan tâm cháu.....”

Bùi Tuấn Vũ tối sầm mặt đi ra khỏi phòng, xem ra thằng bé này càng ngày càng kỳ cục.

“Ba, từ ngày mai con không muốn ở trường nữa.” Bùi Vũ nói.

“Không được, con nhất định phải ở trường, không có ai đưa đón con!” Bùi Tuấn Vũ từ chối.

“Có người đưa đón con!”

“Ai?”

“Chính là cô ấy!” Bùi Vũ nói xong hướng về phía Đỗ Lôi Ti.

Đỗ Lôi Ti phát hiện tình huống bây giờ không đúng lắm, vội vàng mở miệng “Cậu chủ nhỏ, tôi không có thời gian, tôi còn phải quét dọn phòng, còn phải nấu cơm.”

Ba người đứng ở đó nghĩ tới bàn ăn đen thui liền đồng thanh nói “Vẫn là miễn đi!”

Đỗ Lôi Ti nhất thời cảm thấy một đàn quạ đen đang bay trên đầu.

45. Chương 24

Quản gia cùng Đỗ Lôi Ti đi xuống phòng ăn dành cho người giúp việc, hai người ngồi xuống, quản gia tức giận nói “Lôi Ti, có đầu cô bị nước vào rồi không, sao lại muốn chống đối với tổng thống chứ? Cô không muốn sống nữa sao?”

Đỗ Lôi Ti mím môi, hai mắt ươn ướt nhìn quản gia “Quản gia, thật sự xin lỗi, cháu mới làm chuyện ngu ngốc, thật sự rất xin lỗi, lần sau cháu không dám nữa.”

Những người giúp việc khác vừa ăn cơm, vừa hã hê nhìn cô, chỉ có tiểu Ngọc mở miệng khuyên “Lôi Ti, cô đừng khóc, vừa rồi bọn tôi cũng nghe thấy hết, cô mới đến liền chống đối tổng thống, tổng thống so đo với cô như vậy cô cũng đừng để trong lòng nữa, lần sau chú ý một chút là được

Đỗ Lôi Ti nhìn tiểu Ngọc, lấy tay lau nước mắt “Tiểu Ngọc, vẫn là cô tốt nhất.” Lại ngẩng đầu về phía quản gia “Quản gia, lần sau cháu không dám nữa”

Quản gia nhìn cô một chút, lắc đầu một cái, không nói gì nữa, ăn tối.

Tiểu Ngọc đưa dưa cho cô “Lôi Ti, ăn cơm đi.”

“Cảm ơn!” Đỗ Lôi Ti cầm dưa, ăn tối.

Vừa lúc đó, một người giúp việc cùng tuổi Đỗ Lôi Ti mở miệng châm chọc “Ai u, thật sự quá giỏi, mới tới một ngày đã dám chống đối tổng thống, đúng là người không bình thường.”

“Đúng vậy? Lá gan cũng thật to!”

“Ai, cây mình có một chút sắc đẹp liền.....”

Quản gia tức giận, đập bàn nói “Các người nói xong chưa? Có phải các người quá rảnh rồi rồi không? Nếu đã ăn no rồi thì đi quét dọn vệ sinh đi, các người nghĩ đây là chợ bán thức ăn sao?”

Mấy người giúp việc đang nói chuyện liền ngậm miệng lại nhưng vẫn hung hăng trừng mắt nhìn Đỗ Lôi Ti.

Đỗ Lôi Ti lại lần nữa chảy nước mắt, từ nhỏ đến lớn cho đến bây giờ cô chưa từng bị bắt nạt như vậy? Cô cũng không trêu chọc mấy người giúp việc này, sao bọn họ lại cứ nhắm vào cô chứ?

Quản gia nhìn thấy Đỗ Lôi Ti khóc “Được rồi, cô cũng đừng khóc nữa, ăn cơm đi!”

Bùi Vũ nhìn cô từ trên lầu đi xuống, há mồm hỏi “Cô, cô muốn đi đâu?”

“Cô đi tìm Lôi Ti, cháu đi không?” Bùi Mộng Na quay đầu nhìn cậu bé.

“Được!” Bùi Vũ nhảy từ trên ghế sa lon xuống, đi theo vào phòng ăn dành cho người giúp việc

Bùi Tuấn Vũ nhìn thấy hai người đi ra khỏi phòng ăn, vẫn ngồi tức giận, anh thật sự không ngờ, người phụ nữ ngu ngốc này vừa mới vào trong nhà liền làm cho hai người luôn ngoan ngoãn nghe lời anh dám mạnh miệng chống lại anh, anh thật sự xem thường người phụ nữ này rồi.

Bùi Tuấn Vũ bị hai người làm cho mất hứng không muốn ăn nữa, dùng khăn giấy lau miệng, quay về phòng làm việc.

Ngồi trên ghế, anh không có tâm tư gì để làm việc, trong lòng rất phiền não, con trai không muốn ở trong trường nữa, bây giờ ngày ngày phải nhìn thấy thằng bé, anh thật sự không thể thích ứng với việc làm ba.

Nhưng mà bây giờ không còn cách nào khác, bây giờ con trai quyết định ở nhà, cũng chỉ có thể thuận theo thằng bé, vậy thì để người phụ nữ ngu ngốc kia phụ trách đưa đón thằng bé.

Tiểu Vũ cùng Bùi Mộng Na đi vào phòng ăn dành cho người giúp việc, liền nhìn thấy Đỗ Lôi Ti đang quét phòng, đi lên trước nói “Lôi Ti, chúng ta ra vườn hoa đi dạo một chút, bây giờ không cần làm.”

“Cô chủ, như vậy không tốt đâu. Tôi vẫn phải làm việc nếu không tổng thống sẽ tức giận.” Đỗ Lôi Ti cẩn thận nói, sợ mình lại mắc lỗi nữa.

Đã có vết xe đổ rồi nên cô nói chuyện nhất định phải cẩn thận, không thể chông đối bất kỳ ai nữa.

46. Chương 22

Bùi Mộng Na nhìn thấy Đỗ Lôi Ti lúng túng, vội vàng đi tới an ủi “Lôi Ti, bọn tôi không có ý gì chỉ là cảm thấy bàn tay cô đã bị phỏng.....” Giọng nói ngang càng nhỏ, không dám nhìn thẳng cô.

Bùi Tuấn Vũ kìm nén nụ cười, xoay người đi ra khỏi phòng, nét mặt vừa rồi của cô quả thật rất buồn cười, anh đã gặp qua rất nhiều người, lần đầu tiên thấy một người đặc biệt như vậy.

Bùi Vũ lắc đầu làm ra vẻ người lớn “Cô, cô nên nói thật đi, không cần phải quanh co như vậy.”

“Ha ha ha.....Lôi Ti, tôi không có ý đó, cô đừng nghe thằng nhóc này nói lung tung!” Nói xong lườm Bùi Vũ ý nói con nít không nên nói lung tung.

Bùi Vũ vòng tay sau lưng giống như người lớn, xoay người rời khỏi phòng.

Mẹ kiếp, thằng nhóc chết tiệt, sao cứ phải chảnh như vậy chứ? Không phải chỉ là một bữa tối thôi sao, sao lại phải nói rõ như vậy chứ?

Bùi Mộng Na giải thích “Lôi Ti, cô đừng chấp thằng bé làm gì, đi thôi, cùng nhau xuống ăn cơm.”

Đỗ Lôi Ti nhìn một chút rồi nhẹ nhàng nói “Cô chủ, thật xin lỗi, tôi làm hư bữa tối, cậu chủ nói không sai, thật xin lỗi.” Khuôn mặt tỏ vẻ áy náy.

“Sau này đừng kêu cô chủ nữa, nếu đã là bạn thì cứ gọi tôi là Mộng Na, thật ra thì cũng không thể trách cô, nếu như không phải anh trai tôi nổi điên bắt cô đi nấu ăn thì sẽ không có chuyện như vậy, hơn nữa, trong nhà rõ ràng cũng có đầu bếp, không biết anh tôi đang nghĩ gì nữa?” Nói xong dặt tay Đỗ Lôi Ti đi xuống lầu.

Đỗ Lôi Ti nhìn cô chủ trước mặt, cảm thấy cô ấy thật sự rất tốt, không giống như những cô con gái nhà giàu khác tỏ thái độ chảnh chọe, kể từ khi tốt nghiệp đến bây giờ cô chưa từng gặp người bạn nào tốt như vậy, không ngờ khi đến đây lại có thể làm bạn với em gái tổng thống.

“Cô, cô cùng người phụ nữ kia ngồi cạnh cháu đi?” Thằng bé đưa bàn tay mập mập chỉ sang chỗ bên cạnh.

Bùi Mộng Na dắt Đỗ Lôi Ti đi tới, kéo ghế ra muốn Đỗ Lôi Ti ngồi xuống.

Đỗ Lôi Ti khấn trương lắc đầu từ chối, giọng cà lăm “Cô chủ, cậu chủ, tôi chỉ là người hầu, làm sao có thể ngồi ăn cơm cùng với mọi người được chứ.”

“Cô giúp việc kia, cô không phát hiện ra bây giờ cô thật sự rất ngu sao?” Thằng bé nói ra những lời chết người.

Đỗ Lôi Ti ngồi một bên sững sờ, cô thật sự không ngờ bản thân lớn như vậy lại bị một thằng bé mắng, thật là mất mặt.....

Dám mắng cô là người ngu ngốc?

Cả nhà cậu mới ngu ngốc!

Đỗ Lôi Ti phát hiện, sao có thể gộp cô chủ vào mắng chứ như vậy thật không tốt.

“Tôi.....tôi.....” Xoay đầu về phía tổng thống nói “Tổng thống, nếu không còn chuyện gì tôi xin phép đi ăn tối.” Nói xong xoay người bước về phía phòng ăn dành cho người giúp việc.

“Đợi chút.... ..” Bùi Tuấn Vũ mở miệng.

Đỗ Lôi Ti vội vàng dừng lại, quay đầu nhìn anh hỏi “Tổng thống, còn có chuyện gì sao?”

“Đồ ăn tối nay cô làm đều tính vào tiền sửa xe.” Bùi Tuấn Vũ vừa ăn vừa nói.

47. Chương 25

Bùi Mộng Na mỉm cười nhìn cô “Lôi Ti, tôi là cô chủ tôi có quyền quyết định, công việc của cô bây giờ chính là cùng tôi và tiểu Vũ ra vườn hoa ngồi một chút.” Nói xong lôi kéo bàn tay nhỏ bé của cô cùng cháu mình đi ra vườn hoa.

Lúc này Bùi Vũ nhìn hai người phụ nữ trước mặt mình, một người là cô của cậu, một người sắp thành quản gia của cậu, sao lại có sự chênh lệch lớn như vậy chứ?

Đỗ Lôi Ti cảm thấy có ánh mắt vẫn luôn nhìn cô, cô nhìn theo hướng đó, tại sao thằng bé lại nhìn cô như vậy chứ? Cô biết bản thân có sức hấp dẫn. Nhưng cũng không đến nỗi mê hoặc cả một đứa trẻ chứ? Đỗ Lôi Ti nghĩ đến điều này không tự chủ bắt đầu cười ngây ngô.

“Cô kia, cô cười thật khó coi!” Bùi Vũ lạnh lùng nói.

Đỗ Lôi Ti bị nói đến sững sờ, tức giận “Nhóc con, sao cháu lại không lễ phép như vậy? Sao lại nói trước mặt người lớn như vậy?”

“Vốn dĩ cô cười rất khó coi không tin cô hỏi cô tôi xem?”

“Cháu...cháu, thật sự quá đáng ghét.” Đỗ Lôi Ti tức giận nói.

Bùi Vũ làm mặt quỷ, cười nói “Xấu xí!”

Đỗ Lôi Ti bị chọc tức, đứng tại chỗ dậm chân.

Bùi Mộng Na nhìn hai người một lớn một nhỏ nói chuyện cảm thấy rất vui, kể từ sau khi mẹ tiểu Vũ bỏ đi, phủ tổng thống chưa bao giờ có tiếng cười.

“Được rồi, hai người không cần cãi nhau nữa.” Bùi Mộng Na đi tới ngăn hai người.

Đỗ Lôi Ti nhất thời như bị sét đánh, hoảng sợ nhìn cô, vội vàng nói “Cô chủ, thật xin lỗi!” Nói xong nâng bàn tay nhỏ bé của mình tát lên má một cái.

“Lôi Ti, cô làm gì vậy?” Bùi Mộng Na đi tới ngăn cản động tác của cô.

“Thật xin lỗi, cô chủ, lại là tôi nói sai, không nên mạnh miệng với cậu chủ.” Đỗ Lôi Ti ảo não cúi đầu nói.

Bùi Vũ ngồi một bên im lặng nhìn cô, không biết quyết định để cô làm quản gia của mình có đúng hay không.

“Lôi Ti, tôi phải cảm ơn cô mặc dù chúng ta mới quen nhưng mà tôi vừa nhìn thấy tiểu Vũ cãi nhau với cô mới phát hiện thì ra thằng bé vẫn chỉ là một đứa trẻ.”

Đỗ Lôi Ti nghe thấy cô nói như vậy liền cảm thấy hồ đồ, rõ ràng cô không nên mạnh miệng với chủ nhân, đây còn là con trai tổng thống.

Bùi Mộng Na biết bây giờ cô nghĩ gì, quay sang phía tiểu Vũ “Tiểu Vũ, cháu về phòng học bài đi, cô có chuyện muốn nói với dì.”

Bùi Vũ nhìn hai người, không thể làm gì khác hơn là đi quay về phòng của mình.

“Lôi Ti, tôi biết rõ cô nghĩ gì.” Bùi Mộng Na nhìn cô cười

“Hả? Cái...cái gì? Không có, tôi không có nghĩ gì.” Đỗ Lôi Ti cười khúc khích, muốn tránh.

48. Chương 23

Nguồn không có chương 23 mời các bạn đọc chương tiếp theo.

49. Chương 26

Bùi Mộng Na nhìn cô, quay đầu nhìn về phía phòng làm việc của tổng thống, mở miệng nói “Anh tôi cùng chị dâu làm đám hỏi, anh rất thích chị dâu, kết hôn sau một năm thì có tiểu Vũ, lúc tiểu Vũ hai tuổi, chị dâu bỏ anh trai tôi đi cùng với người đàn ông khác.”

Đỗ Lôi Ti nghe đến đó liền kinh ngạc thiếu chút nữa rớt cả cằm, sắp xếp duy nghĩ một chút, nhìn cô chủ đứng trước mặt, an ủi “Cô chủ.....”

Bùi Mộng Na biết cô muốn nói gì, vì vậy cắt đứt “Kể từ sau khi người phụ nữ kia bỏ đi, anh tôi cả ngày chỉ biết đến công việc, không thích nói chuyện, ngay cả nhìn con trai cũng không muốn nhìn, có lẽ anh tôi thật sự bị đả kích, vốn dĩ không muốn nghĩ đến người phụ nữ kia nên anh tôi mới cho tiểu Vũ học rồi ở lại trong trường luôn.”

Đỗ Lôi Ti không thể giấu được sự tò mò “Cô chủ, tôi cảm thấy tổng thống rất đẹp trai, hơn nữa còn là người lãnh đạo cả một đất nước, tại sao người phụ nữ kia lại bỏ đi?”

Cô nhăn mặt, trong lòng cảm thấy buồn bực, có phải do tính cách tổng thống không tốt hay là do tổng thống quá keo kiệt? Cho nên cô ta mới chạy theo người đàn ông khác?

Bùi Mộng Na nhìn sự biến đổi trên nét mặt của cô, dùng ngón tay chỉ vào đầu cô, mỉm cười nói “Lôi Ti, đang nghĩ gì thế?”

Đỗ Lôi Ti giống như bị người khác nhìn thấu tâm sự, vội vàng giải thích “Không có, tôi không nghĩ gì!”

“Tôi cũng không có bạn bè, cô là người bạn duy nhất của tôi ở đây, tôi hy vọng có thể chia sẻ mọi bí mật với tôi.” Bùi Mộng Na chân thành nói.

Lần này Đỗ Lôi Ti bị làm cho ngượng ngùng, không thể làm gì khác hơn là mở miệng nói “Đúng là tôi đang có suy nghĩ, có phải do tính cách tổng thống không tốt hay bởi vì anh ta keo kiệt cho nên người phụ nữ kia mới bỏ đi?”

“Ai, không phải bởi vì hai nguyên nhân mà cô nói, mà là người phụ nữ kia cảm thấy anh tôi không có tiền đồ, chỉ là một nghị sĩ nhỏ tiền đồ không tươi sáng lắm.”

“VẬY.....” Đỗ Lôi Ti cảm thấy có lỗi.

Cô thật sự không ngờ cô còn có tính nhiều chuyện!!!

“Hả? Lôi Ti, cô muốn hỏi gì cứ hỏi đi!”

“Tính cách tổng thống như thế nào?”

“Thật ra tính cách anh tôi rất tốt, tính cách bây giờ nguyên nhân một phần là bởi vì người phụ nữ kia còn có một nguyên nhân nữa là do công việc hiện tại. Tôi cũng không chắc chắn lắm.”

“Vì sao tổng thống lại keo kiệt như vậy? Rõ ràng cũng rất có tiền.”

“Ặc, cái này tôi cũng không rõ lắm, sau này có thời gian tôi sẽ giúp cô hỏi.”

!!!

Cô chỉ nhất thời tò mò, thật sự không muốn biết, cô cũng không muốn chết chỉ vì một chút tò mò.

Đỗ Lôi Ti cười một cách ngây thơ “Cô chủ, cô không cần phải hỏi.”

“Ha ha, Lôi Ti, tôi chỉ chọc cô thôi, cô nghĩ rằng tôi thật sự sẽ đi hỏi sao.” Bùi Mộng Na ôm bụng cười.

Cười một lúc sau đó Bùi Mộng Na hỏi “Cô đừng chỉ nhìn vào chức vụ tổng thống bây giờ của anh tôi, để ngồi vào được vị trí đó thật sự không dễ dàng, sau khi người phụ nữ kia bỏ đi, anh tôi làm việc cả ngày lẫn đêm không ngừng nghỉ để chứng minh bản thân cũng có năng lực, bây giờ anh tôi thật sự thành công nhưng đằng sau đó là cả một quá trình khó khăn, không phải ai cũng biết.”

“Lôi Ti, chúng ta đi vào thôi, cô cũng nghỉ sớm một chút đi!” Nói xong Bùi Mộng Na từ trên ghế đứng lên.

“Cô chủ, cô đi vào trước đi, lát nữa tôi sẽ vào.”

“Được!” Bùi Mộng Na đi vào phủ tổng thống.

Đỗ Lôi Ti đi tới ghế ngồi xuống, cô suy nghĩ về những điều mà cô chủ vừa mới nói, thật sự cảm thấy tổng thống cùng cậu chủ rất đáng thương, cả hai người đều bị một người phụ nữ từ bỏ.

Tại sao sau khi nghe thấy những điều này cô cảm thấy đau lòng? Ngay cả lúc chia tay với anh Bân cũng không có đau như vậy, tại sao cô lại như thế này?

Cô lắc đầu, muốn bỏ đi những suy nghĩ này, cô chỉ cảm thấy tổng thống bị chính người phụ nữ mà mình yêu mến từ bỏ thật đáng tiếc.

Đúng, chính là lý do này, không còn gì khác.

50. Chương 24

Quản gia cùng Đỗ Lôi Ti đi xuống phòng ăn dành cho người giúp việc, hai người ngồi xuống, quản gia tức giận nói “Lôi Ti, có đầu cô bị nước vào rồi không, sao lại muốn chống đối với tổng thống chứ? Cô không muốn sống nữa sao?”

Đỗ Lôi Ti mím môi, hai mắt ươn ướt nhìn quản gia “Quản gia, thật sự xin lỗi, cháu mới làm chuyện ngu ngốc, thật sự rất xin lỗi, lần sau cháu không dám nữa.”

Những người giúp việc khác vừa ăn cơm, vừa hả hê nhìn cô, chỉ có tiểu Ngọc mở miệng khuyên “Lôi Ti, cô đừng khóc, vừa rồi bọn tôi cũng nghe thấy hết, cô mới đến liền chống đối tổng thống, tổng thống so đo với cô như vậy cô cũng đừng để trong lòng nữa, lần sau chú ý một chút là được

Đỗ Lôi Ti nhìn tiểu Ngọc, lấy tay lau nước mắt “Tiểu Ngọc, vẫn là cô tốt nhất.” Lại ngẩng đầu về phía quản gia “Quản gia, lần sau cháu không dám nữa”

Quản gia nhìn cô một chút, lắc đầu một cái, không nói gì nữa, ăn tối.

Tiểu Ngọc đưa dưa cho cô “Lôi Ti, ăn cơm đi.”

“Cảm ơn!” Đỗ Lôi Ti cầm dưa, ăn tối.

Vừa lúc đó, một người giúp việc cùng tuổi Đỗ Lôi Ti mở miệng châm chọc “Ai u, thật sự quá giỏi, mới tới một ngày đã dám chống đối tổng thống, đúng là người không bình thường.”

“Đúng vậy? Lá gan cũng thật to!”

“Ai, cậu mình có một chút sắc đẹp liền.....”

Quản gia tức giận, đập bàn nói “Các người nói xong chưa? Có phải các người quá rảnh rồi rồi không? Nếu đã ăn no rồi thì đi quét dọn vệ sinh đi, các người nghĩ đây là chợ bán thức ăn sao?”

Mấy người giúp việc đang nói chuyện liền ngậm miệng lại nhưng vẫn hung hăng trừng mắt nhìn Đỗ Lôi Ti.

Đỗ Lôi Ti lại lần nữa chảy nước mắt, từ nhỏ đến lớn cho đến bây giờ cô chưa từng bị bắt nạt như vậy? Cô cũng không trêu chọc mấy người giúp việc này, sao bọn họ lại cứ nhắm vào cô chứ?

Quản gia nhìn thấy Đỗ Lôi Ti khóc “Được rồi, cô cũng đừng khóc nữa, ăn cơm đi!”

Bùi Vũ nhìn cô từ trên lầu đi xuống, há mồm hỏi “Cô, cô muốn đi đâu?”

“Cô đi tìm Lôi Ti, cháu đi không?” Bùi Mộng Na quay đầu nhìn cậu bé.

“Được!” Bùi Vũ nhảy từ trên ghế sa lon xuống, đi theo vào phòng ăn dành cho người giúp việc

Bùi Tuấn Vũ nhìn thấy hai người đi ra khỏi phòng ăn, vẫn ngồi tức giận, anh thật sự không ngờ, người phụ nữ ngu ngốc này vừa mới vào trong nhà liền làm cho hai người luôn ngoan ngoãn nghe lời anh dám mạnh miệng chống lại anh, anh thật sự xem thường người phụ nữ này rồi.

Bùi Tuấn Vũ bị hai người làm cho mất hứng không muốn ăn nữa, dùng khăn giấy lau miệng, quay về phòng làm việc.

Ngồi trên ghế, anh không có tâm tư gì để làm việc, trong lòng rất phiền não, con trai không muốn ở trong trường nữa, bây giờ ngày ngày phải nhìn thấy thằng bé, anh thật sự không thể thích ứng với việc làm ba.

Nhưng mà bây giờ không còn cách nào khác, bây giờ con trai quyết định ở nhà, cũng chỉ có thể thuận theo thằng bé, vậy thì để người phụ nữ ngu ngốc kia phụ trách đưa đón thằng bé.

Tiểu Vũ cùng Bùi Mộng Na đi vào phòng ăn dành cho người giúp việc, liền nhìn thấy Đỗ Lôi Ti đang quét phòng, đi lên trước nói “Lôi Ti, chúng ta ra vườn hoa đi dạo một chút, bây giờ không cần làm.”

“Cô chủ, như vậy không tốt đâu. Tôi vẫn phải làm việc nếu không tổng thống sẽ tức giận.” Đỗ Lôi Ti cẩn thận nói, sợ mình lại mắc lỗi nữa.

Đã có vết xe đổ rồi nên cô nói chuyện nhất định phải cẩn thận, không thể chống đối bất kỳ ai nữa.

51. Chương 27

Khi cô đi vào phòng khách của phủ tổng thống, nhìn thấy đèn trong phòng làm việc ở lầu hai vẫn còn sáng.

Đỗ Lôi Ti giơ cổ tay lên, nhìn đồng hồ thì đã là hơn chín giờ, không ngờ một người được nhiều người hâm mộ như tổng thống lại có quá khứ như vậy, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Đỗ Lôi Ti quay về phòng thay đồ ngủ nằm trên giường, lẩn qua lẩn lại vẫn không ngủ được, không biết có phải do lạ giường hay bởi vì những lời cô chủ nói vẫn luôn vang vọng bên tai.....

Cô xuống giường đi tới nhà bếp rót nước uống, lại nhìn ra ngoài một lần, thì ra thời gian trôi qua rất nhanh, đã mười một giờ, không ngờ ngày đầu tiên đến đây đã được gấp hết tất cả mọi người.

“Ah? Quản gia, ông vẫn chưa ngủ sao?” Đỗ Lôi Ti tò mò hỏi.

“Chưa, tổng thống vẫn chưa ngủ, tôi sợ lát nữa tổng thống tìm lại không thấy nên không dám ngủ”

Đỗ Lôi Ti lại tò mò “Quản gia, ông làm ở đây bao lâu rồi?”

Quản gia nghĩ lại thời gian đã qua ở phủ tổng thống, dề dặt mở miệng “Phải mấy chục năm rồi!”

“Ồ!” Đỗ Lôi Ti uống nước gật đầu.

“Đúng rồi, quản gia, tổng thống thường hay ngủ trễ như vậy sao?”

“Đây là chuyện thường xuyên, có khi là thức thâu đêm.”

“Quản gia hay là ông nghỉ trước đi, cháu ở đây thay ông...ông tuổi cũng đã cao, nên nghỉ ngơi sớm một chút.” Đỗ Lôi Ti bỏ ly nước xuống, đi tới bên cạnh quản gia nói.

“Vậy cũng được, tuổi tôi cũng đã lớn, thật sự là chịu không nổi.” Quản gia nhìn cảm thấy cô gái giúp việc mới tới này rất chịu khó, xoay người quay về phòng nghỉ ngơi.

Đỗ Lôi Ti cầm một ly cà phê đi lên lầu hai, gõ cửa phòng làm việc.

“Cốc cốc.....”

“Mời vào!” Giọng nói lạnh lùng từ bên trong truyền ra.

Cô thật sự cảm thấy hơi sợ, cô vẫn còn nhớ rõ chuyện xảy ra ban ngày.

Làm đổ cà phê bắn lên người tổng thống lại còn không sợ chết mà lau chỗ đó của đàn ông, bây giờ suy nghĩ lại cảm thấy thật là xấu hổ.

“Mời vào!” Gọng nói không vui của tổng thống lại một lần nữa vang lên.

Bùi Tuấn Vũ nhìn thấy vẫn không có người đi vào, nhú máy đứng dậy, mở cửa.

“Cô ở đây làm gì?”

“Hả?” Đỗ Lôi Ti bị người đàn ông đứng trước mặt dọa sợ, thiếu chút nữa làm đổ cà phê ra ngoài.

Bùi Tuấn Vũ tối sầm mặt, anh thật sự không còn gì để nói, rõ ràng cô gõ cửa lại không đi vào, cứ đứng ở đây.

“Hả cái gì? Cô gõ cửa làm gì?” Bùi Tuấn Vũ mất kiên nhẫn nói.

Anh ghét nhất lúc làm việc mà bị người khác cắt ngang, lại còn là một người ngu ngốc như cô.

Đỗ Lôi Ti ngượng ngùng cúi đầu “Tôi thấy đã trễ như vậy mà tổng thống vẫn làm việc nên mới đưa cà phê đến cho anh.”

Bùi Tuấn Vũ dựa vào cửa ra vào không vui nói “ Không phải tôi đã nói cô không được bước vào phòng làm việc nữa bước sao?”

“Cái này, tôi biết rõ.”

“Biết mà vẫn còn dám tới?” Bùi Tuấn Vũ thật sự là không nói nổi, lần đầu tiên anh nhìn thấy một người phụ nữ như vậy.

“Tôi chỉ là thấy đã trễ như vậy mới đưa cà phê tới cho anh tỉnh người, còn có, xin lỗi vì những chuyện đã xảy ra ngày hôm nay.” Nói xong Đỗ Lôi Ti khom người nâng hai tay bưng cà phê lên nói xin lỗi.

52. Chương 25

Bùi Mộng Na mỉm cười nhìn cô “Lôi Ti, tôi là cô chủ tôi có quyền quyết định, công việc của cô bây giờ chính là cùng tôi và tiểu Vũ ra vườn hoa ngồi một chút.” Nói xong lôi kéo bàn tay nhỏ bé của cô cùng cháu mình đi ra vườn hoa.

Lúc này Bùi Vũ nhìn hai người phụ nữ trước mặt mình, một người là cô của cậu, một người sắp thành quản gia của cậu, sao lại có sự chênh lệch lớn như vậy chứ?

Đỗ Lôi Ti cảm thấy có ánh mắt vẫn luôn nhìn cô, cô nhìn theo hướng đó, tại sao thẳng bé lại nhìn cô như vậy chứ? Cô biết bản thân có sức hấp dẫn. Nhưng cũng không đến nỗi mê hoặc cả một đứa trẻ chứ? Đỗ Lôi Ti nghĩ đến điều này không tự chủ bắt đầu cười ngây ngô.

“Cô kia, cô cười thật khó coi!” Bùi Vũ lạnh lùng nói.

Đỗ Lôi Ti bị nói đến sững sờ, tức giận “Nhóc con, sao cháu lại không lễ phép như vậy? Sao lại nói trước mặt người lớn như vậy?”

“Vốn dĩ cô cười rất khó coi không tin cô hỏi cô tôi xem?”

“Cháu...cháu, thật sự quá đáng ghét.” Đỗ Lôi Ti tức giận nói.

Bùi Vũ làm mặt quỷ, cười nói “Xấu xí!”

Đỗ Lôi Ti bị chọc tức, đứng tại chỗ dậm chân.

Bùi Mộng Na nhìn hai người một lớn một nhỏ nói chuyện cảm thấy rất vui, kể từ sau khi mẹ tiểu Vũ bỏ đi, phủ tổng thống chưa bao giờ có tiếng cười.

“Được rồi, hai người không cần cãi nhau nữa.” Bùi Mộng Na đi tới ngăn hai người.

Đỗ Lôi Ti nhất thời như bị sét đánh, hoảng sợ nhìn cô, vội vàng nói “Cô chủ, thật xin lỗi!” Nói xong nâng bàn tay nhỏ bé của mình tát lên má một cái.

“Lôi Ti, cô làm gì vậy?” Bùi Mộng Na đi tới ngăn cản động tác của cô.

“Thật xin lỗi, cô chủ, lại là tôi nói sai, không nên mạnh miệng với cậu chủ.” Đỗ Lôi Ti ảo não cúi đầu nói.

Bùi Vũ ngồi một bên im lặng nhìn cô, không biết quyết định để cô làm quản gia của mình có đúng hay không.

“Lôi Ti, tôi phải cảm ơn cô mặc dù chúng ta mới quen nhưng mà tôi vừa nhìn thấy tiểu Vũ cãi nhau với cô mới phát hiện thì ra thẳng bé vẫn chỉ là một đứa trẻ.”

Đỗ Lôi Ti nghe thấy cô nói như vậy liền cảm thấy hồ đồ, rõ ràng cô không nên mạnh miệng với chủ nhân, đây còn là con trai tổng thống.

Bùi Mộng Na biết bây giờ cô nghĩ gì, quay sang phía tiểu Vũ “Tiểu Vũ, cháu về phòng học bài đi, cô có chuyện muốn nói với dì.”

Bùi Vũ nhìn hai người, không thể làm gì khác hơn là đi quay về phòng của mình.

“Lôi Ti, tôi biết rõ cô nghĩ gì.” Bùi Mộng Na nhìn cô cười

“Hả? Cái...cái gì? Không có, tôi không có nghĩ gì.” Đỗ Lôi Ti cười khúc khích, muốn tránh.

53. Chương 28

Bùi Tuấn Vũ đứng ở cửa nhìn thấy bộ dáng của cô thật hết nói nổi, nửa đêm bùng cà phê đến xin lỗi, không biết có phải là cố ý hay không?

Đỗ Lôi Ti khom người chờ cả một lúc lâu cũng không thấy anh nó gì, mẹ kiếp, không biết có phải người đàn ông này đang cố tẩy chính cô hay không?

Thật sự là mệt chết, hết cách rồi, cô đành mở miệng trước “Tổng, tổng thống, sao anh không nhận cà phê?”

“Tại sao tôi phải nhận?” Bùi Tuấn Vũ nhìn cô đùa giỡn.

“Hả?” Đỗ Lôi Ti bị câu nói này làm cho sững sờ.

“Còn nữa, bây giờ cũng đã nửa đêm, ai nói cô đem cà phê tới?” Bùi Tuấn Vũ lại hỏi.

“Không có, không có ai, là tôi muốn tới xin lỗi anh.” Đỗ Lôi Ti nhỏ giọng nói.

Bùi Tuấn Vũ thu hồi nụ cười lạnh lùng nói “Nửa đêm đưa cà phê tới, cô muốn tôi cả đêm không ngủ sao?”

Đỗ Lôi Ti nghe thấy anh nói như vậy cảm thấy bản thân thật sự quá ngu xuẩn, ừ ừ cúi đầu “Xin lỗi, tôi không nghĩ tới, tôi còn tưởng công việc của anh chưa xong cho nên đưa cà phê tới muốn anh tỉnh táo, không ngờ anh đã làm xong rồi.”

“Trễ thế này tôi mới làm xong việc là lỗi của ai? Chân tay vụng về, nếu không phải là cô thì tôi đã không phải thức khuya làm việc như thế này.”

Đỗ Lôi Ti vừa nghe thấy anh nói như thế, lập tức đứng thẳng dậy, mặt không vui “Mẹ kiếp, sao anh có thể như vậy chứ? Chuyện ban ngày đúng là tôi sai nhưng không phải tôi đã xin lỗi rồi hay sao? Tại sao còn bắt bẻ mãi không tha? Rốt cuộc thì anh có phải là đàn ông không?”

Đây lần đầu tiên có người dám nói như vậy với anh, gân xanh trên trán nổi lên, âm trầm nói “Được, tốt lắm, cô không biết tôi có phải đàn ông hay không vậy bây giờ chúng ta thử một chút, thử xong cô sẽ biết tôi có phải đàn ông hay không.”

Đỗ Lôi Ti nghe anh nói thế khuôn mặt lúc đỏ lúc trắng, lần đầu tiên cô bị một người đàn ông nói như vậy, nhưng bộ dáng kia giống như là muốn ăn thịt người, khiến cô cảm thấy sợ hãi.

Hình như Đỗ Lôi Ti nghĩ ra điều gì đó, xong rồi, rõ ràng là cô tới để nói xin lỗi, không phải tới để chống đối tổng thống liền đưa tay lên gõ đầu mình một cái.

Lại vội vàng cúi người xuống “ Tổng, tổng thống.....” Lời còn chưa nói hết, cũng bởi vì nhanh chóng khom lưng, cà phê trong tay lại một lần nữa đổ lên người anh.

“A.....” Đỗ Lôi Ti sợ hãi.

Làm sao đây?

Làm sao đây?

Đỗ Lôi Ti chân tay cuống cuống ném tách cà phê xuống đất, cầm áo ngủ của mình lau trên bộ phận quan trọng của tổng thống.

Ah?

Chuyện này là sao chứ?

Cô chỉ lau mấy cái tại sao chỗ đó lại phồng lên chứ?

Ánh mắt của Bùi Tuấn Vũ bây giờ thật sự có thể giết người, nhìn cô gái ngu ngốc trước mặt, cô thật sự lợi hại, một chuyện cô có thể làm sai hai lần trong một ngày, bây giờ anh thật sự hối hận vì đã để cô gái ngu ngốc này vào làm.

Đỗ Lôi Ti bị dọa sợ đến nỗi khóc lên, hu hu.....

Cô phải làm sao đây? Cô thật sự không có ý, Đỗ Lôi Ti tay chân luống cuống nhìn người đàn ông trước mặt dính đầy cà phê, nước mắt lã lã, bây giờ cô bị dọa sợ đến ngây người, hoàn toàn không biết phải làm sao.

“Không cần kêu nữa, cô còn gọi nữa cô có tin tôi đem cô làm mồi cho sói hay không!” Bùi Tuấn Vũ lạnh lùng nhìn cô nói.

Đỗ Lôi Ti nước mắt lã lã, hai tay che miệng, không muốn phát ra tiếng kêu.

Có lẽ do đang đứng trên thảm trong hành lang, cũng có thể do phòng làm việc cách khá xa các phòng khác cho nên không làm ảnh hưởng đến người khác.

“Nhặt cái ly lên đi khỏi đây, nhớ sau này không được xuất hiện ở đây nữa!” Nói xong Bùi Tuấn Vũ hung hăng đóng cửa phòng.

Đứng ngoài cửa Đỗ Lôi Ti lại gõ cửa “Cốc cốc.....”

“Vào đi!”

Đỗ Lôi Ti mở cửa phòng làm việc “Tổng.....tổng thống.....” Nhìn thấy người đàn ông trong phòng lúc này không có mặc quần, cô đỏ mặt đứng đó nhìn anh thiếu chút nữa chảy máu mũi.

“Nhìn đủ chưa?” Bùi Tuấn Vũ châm chọc.

“Hả?” Đỗ Lôi Ti lấy lại tinh thần.

“Rất đẹp sao? Cô sắp chảy nước miếng ra rồi!”

“A.....” Đỗ Lôi Ti lấy hai tay che mặt, chạy thẳng xuống dưới lầu.

Xong rồi, cô còn chưa kết hôn, tại sao có thể nhìn cơ thể của người đàn ông khác chứ, cô làm sao sống nữa chứ?

Thật sự quá bi thương!

Chỉ là, bây giờ thì tốt rồi, không bị đau mắt hột rồi, không ngờ cơ thể tổng thống lại đẹp như vậy, cơ bụng sáu múi, bụng bằng phẳng, thật là một người đàn ông đẹp trai, nghĩ tới đây, khuôn mặt lại đỏ giống như trái cà chua.

54. Chương 26

Bùi Mộng Na nhìn cô, quay đầu nhìn về phía phòng làm việc của tổng thống, mở miệng nói “Anh tôi cùng chị dâu làm đám hỏi, anh rất thích chị dâu, kết hôn sau một năm thì có tiểu Vũ, lúc tiểu Vũ hai tuổi, chị dâu bỏ anh trai tôi đi cùng với người đàn ông khác.”

Đỗ Lôi Ti nghe đến đó liền kinh ngạc thiếu chút nữa rớt cả cằm, sắp xếp duy nghĩ một chút, nhìn cô chủ đứng trước mặt, an ủi “Cô chủ.....”

Bùi Mộng Na biết cô muốn nói gì, vì vậy cắt đứt “Kể từ sau khi người phụ nữ kia ỏ đi, anh tôi cả ngày chỉ biết đến công việc, không thích nói chuyện, ngay cả nhìn con trai cũng không muốn nhìn, có lẽ anh tôi thật sự bị đả kích, vốn dĩ không muốn nghĩ đến người phụ nữ kia nên anh tôi mới cho tiểu Vũ học rồi ở lại trong trường luôn.”

Đỗ Lôi Ti không thể giấu được sự tò mò “Cô chủ, tôi cảm thấy tổng thống rất đẹp trai, hơn nữa còn là người lãnh đạo cả một đất nước, tại sao người phụ nữ kia lại bỏ đi?”

Cô nhăn mặt, trong lòng cảm thấy buồn bực, có phải do tính cách tổng thống không tốt hay là do tổng thống quá keo kiệt? Cho nên cô ta mới chạy theo người đàn ông khác?

Bùi Mộng Na nhìn sự biến đổi trên nét mặt của cô, dùng ngón tay chỉ vào đầu cô, mỉm cười nói “Lôi Ti, đang nghĩ gì thế?”

Đỗ Lôi Ti giống như bị người khác nhìn thấu tâm sự, vội vàng giải thích “Không có, tôi không nghĩ gì!”

“Tôi cũng không có bạn bè, cô là người bạn duy nhất của tôi ở đây, tôi hy vọng có thể chia sẻ mọi bí mật với tôi.” Bùi Mộng Na chân thành nói.

Lần này Đỗ Lôi Ti bị làm cho ngượng ngùng, không thể làm gì khác hơn là mở miệng nói “Đúng là tôi đang có suy nghĩ, có phải do tính cách tổng thống không tốt hay bởi vì anh ta keo kiệt cho nên người phụ nữ kia mới bỏ đi?”

“Ai, không phải bởi vì hai nguyên nhân mà cô nói, mà là người phụ nữ kia cảm thấy anh tôi không có tiền đồ, chỉ là một nghị sĩ nhỏ tiền đồ không tươi sáng lắm.”

“VẬY.....” Đỗ Lôi Ti cảm thấy có lỗi.

Cô thật sự không ngờ cô còn có tính nhiều chuyện!!!

“HẢ? Lôi Ti, cô muốn hỏi gì cứ hỏi đi!”

“Tính cách tổng thống như thế nào?”

“Thật ra tính cách anh tôi rất tốt, tính cách bây giờ nguyên nhân một phần là bởi vì người phụ nữ kia còn có một nguyên nhân nữa là do công việc hiện tại. Tôi cũng không chắc chắn lắm.”

“VÌ sao tổng thống lại keo kiệt như vậy? Rõ ràng cũng rất có tiền.”

“Ặc, cái này tôi cũng không rõ lắm, sau này có thời gian tôi sẽ giúp cô hỏi.”

!!!

Cô chỉ nhất thời tò mò, thật sự không muốn biết, cô cũng không muốn chết chỉ vì một chút tò mò.

Đỗ Lôi Ti cười một cách ngây thơ “Cô chủ, cô không cần phải hỏi.”

“Ha ha, Lôi Ti, tôi chỉ chọc cô thôi, cô nghĩ rằng tôi thật sự sẽ đi hỏi sao.” Bùi Mộng Na ôm bụng cười.

Cười một lúc sau đó Bùi Mộng Na hỏi “Cô đừng chỉ nhìn vào chức vụ tổng thống bây giờ của anh tôi, để ngồi vào được vị trí đó thật sự không dễ dàng, sau khi người phụ nữ kia bỏ đi, anh tôi làm việc cả ngày lẫn đêm không ngừng nghỉ để chứng minh bản thân cũng có năng lực, bây giờ anh tôi thật sự thành công nhưng đằng sau đó là cả một quá trình khó khăn, không phải ai cũng biết.”

“Lôi Ti, chúng ta đi vào thôi, cô cũng nghỉ sớm một chút đi!” Nói xong Bùi Mộng Na từ trên ghế đứng lên.

“Cô chủ, cô đi vào trước đi, lát nữa tôi sẽ vào.”

“Được!” Bùi Mộng Na đi vào phủ tổng thống.

Đỗ Lôi Ti đi tới ghế ngồi xuống, cô suy nghĩ về những điều mà cô chủ vừa mới nói, thật sự cảm thấy tổng thống cùng cậu chủ rất đáng thương, cả hai người đều bị một người phụ nữ từ bỏ.

Tại sao sau khi nghe thấy những điều này cô cảm thấy đau lòng? Ngay cả lúc chia tay với anh Bân cũng không có đau như vậy, tại sao cô lại như thế này?

Cô lắc đầu, muốn bỏ đi những suy nghĩ này, cô chỉ cảm thấy tổng thống bị chính người phụ nữ mà mình yêu mến từ bỏ thật đáng tiếc.

Đúng, chính là lý do này, không còn gì khác.

55. Chương 29

Sáng sớm ngày hôm sau, Đỗ Lôi Ti đi xuống phòng ăn dành cho người giúp việc, quản gia nhìn thấy cô liền lên tiếng chào hỏi “Chào buổi sáng!”

“Chào buổi sáng quản gia!” Cô lễ phép trả lời.

Đỗ Lôi Ti chào quản gia sau đó ngồi xuống từ từ ăn sáng.

Quản gia ăn được một nửa liền để ly cà phê trong tay xuống nhìn Đỗ Lôi Ti hỏi “Đêm đầu tiên ngủ ở đây có quen không?”

“Dạ, nói thế nào nhỉ, đây là lần đầu tiên cháu đến đây nên cũng chưa quen lắm.” Đỗ Lôi Ti khẽ trả lời.

“Quản gia, cháu muốn hỏi ông, hôm qua ông bảo cháu thay ông gọi tổng thống dậy, tại sao ông lại vui mừng như vậy?” Đỗ Lôi Ti không khách khí hỏi.

“À.....Không có gì!” Quản gia ngồi một bên cười lại nói “Lôi Ti, còn mấy phút nữa là cô phải gọi tổng thống dậy, lát nữa còn phải đưa cậu chủ đi học.”

“Cái...cái gì...Còn mấy phút nữa phải gọi tổng thống dậy sao? Sau đó còn phải đưa cậu chủ đến trường?” Đỗ Lôi Ti nghe vậy liền sửng sốt.

“Cô còn mấy phút nữa!” Quản gia lại nhắc lại một lần nữa.

“Đợi chút...Quản gia, có thể thương lượng một chút không?” Đỗ Lôi Ti dùng ánh mắt van xin quản gia.

“Chuyện gì?”

“Có thể để người khác gọi tổng thống dậy được không?” Đỗ Lôi Ti cầu xin nói.

Bây giờ cô chỉ cần nghĩ tới bộ dáng ngày hôm qua của tổng thống đã cảm thấy sợ, hơn nữa tối qua còn ngắm nhìn cơ thể của tổng thống, nghĩ đến đây máu mũi như muốn chảy ra.

“Không thể!” Quản gia trực tiếp từ chối.

Đỗ Lôi Ti buồn bực cúi đầu, từ trên ghế đứng lên, nhìn thấy tiểu Ngọc đang chờ cô.

Tiểu Ngọc đi lên trước nói “Lôi Ti, tôi dẫn cô đến phòng ngủ của tổng thống, lần sau tự cô đi tới đó.”

“Tại sao?” Đỗ Lôi Ti không hiểu hỏi.

“Tổng thống không thích người khác tùy tiện vào đó.” Tiểu Ngọc giải thích xong nhắc chân đi lên lầu.

Đỗ Lôi Ti nhanh chóng đi theo, trong lòng đặt cho tổng thống một dấu chấm hỏi lớn.

Đến lầu hai, tiểu Ngọc dừng lại nói với Đỗ Lôi Ti “Lôi Ti, tí nữa sau khi cô đi vào thì bôi kem đánh răng lên bàn chải cho tổng thống, sau đó giặt khăn đưa cho tổng thống, nhớ, khăn lông không được quá lạnh, tổng thống không thích.....”

“Cái gì?” Đỗ Lôi Ti nghe xong trợn to hai mắt.

Choáng, sao lại phải phục vụ như thế chứ?

“Cô nhanh đi vào đi, không còn nhiều thời gian!” Đỗ Lôi Ti còn chưa hoàn hồn, tiểu Ngọc liền thúc giục.

“Biết rồi!” Đỗ Lôi Ti bị thương trả lời, bước chân nặng nề đi vào phòng ngủ của tổng thống.

Đứng ở cửa phòng ngủ nhìn đồng hồ trên cổ tay, đã là bảy giờ bốn mươi, còn có hai mươi phút để gọi tổng thống dậy, để tổng thống rửa mặt còn phải ăn sáng.

Mẹ kiếp, sao thời gian lại khó khăn như vậy?

Hít sâu một hơi, cô xoay nắm cửa, đi vào, phát hiện trong phòng rất yên tĩnh, không có bất kỳ âm thanh nào.

Quả nhiên, lúc này tổng thống vẫn còn đang trong giấc mộng đẹp, hoàn toàn không biết mặt trời đã chiếu tới tận mộng.

Rón rén đi tới cạnh giường, phóng tầm mắt, chính là đang chiêm ngưỡng dung nhan lúc ngủ của tổng thống.

Nhìn tư thế ngủ thật sự là mất hồn, Đỗ Lôi Ti thấy anh nằm trên giường lớn, đôi vòng tay chắc chắn, trên mặt nở nụ cười, khóe miệng cũng không có nước miếng.

Quả nhiên, trai đẹp khi ngủ cũng có thể khiến người ta mê mẩn.

Cô cứ như vậy đứng ngây ngốc nhìn trai đẹp ngủ, đột nhiên ý thức được mình tới đây làm gì, lập tức không chút do dự vén chăn lên.....

56. Chương 27

Khi cô đi vào phòng khách của phủ tổng thống, nhìn thấy đèn trong phòng làm việc ở lầu hai vẫn còn sáng.

Đỗ Lô Ti giơ cổ tay lên, nhìn đồng hồ thì đã là hơn chín giờ, không ngờ một người được nhiều người hâm mộ như tổng thống lại có quá khứ như vậy, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Đỗ Lô Ti quay về phòng thay đồ ngủ nằm trên giường, lăn qua lăn lại vẫn không ngủ được, không biết có phải do lạ giường hay bởi vì những lời cô chủ nói vẫn luôn vang vọng bên tai.....

Cô xuống giường đi tới nhà bếp rót nước uống, lại nhìn ra ngoài một lần, thì ra thời gian trôi qua rất nhanh, đã mười một giờ, không ngờ ngày đầu tiên đến đây đã được gấp hết tất cả mọi người.

“Ah? Quản gia, ông vẫn chưa ngủ sao?” Đỗ Lô Ti tò mò hỏi.

“Chưa, tổng thống vẫn chưa ngủ, tôi sợ lát nữa tổng thống tìm lại không thấy nên không dám ngủ”

Đỗ Lô Ti lại tò mò “Quản gia, ông làm ở đây bao lâu rồi?”

Quản gia nghĩ lại thời gian đã qua ở phủ tổng thống, dề dặt mở miệng “Phải mấy chục năm rồi!”

“Ồ!” Đỗ Lô Ti uống nước gật đầu.

“Đúng rồi, quản gia, tổng thống thường hay ngủ trễ như vậy sao?”

“Đây là chuyện thường xuyên, có khi là thức thâu đêm.”

“Quản gia hay là ông nghỉ trước đi, cháu ở đây thay ông...ông tuổi cũng đã cao, nên nghỉ ngơi sớm một chút.” Đỗ Lô Ti bỏ ly nước xuống, đi tới bên cạnh quản gia nói.

“Vậy cũng được, tuổi tôi cũng đã lớn, thật sự là chịu không nổi.” Quản gia nhìn cảm thấy cô gái giúp việc mới tới này rất chịu khó, xoay người quay về phòng nghỉ ngơi.

Đỗ Lô Ti cầm một ly cà phê đi lên lầu hai, gõ cửa phòng làm việc.

“Cốc cốc.....”

“Mời vào!” Giọng nói lạnh lùng từ bên trong truyền ra.

Cô thật sự cảm thấy hơi sợ, cô vẫn còn nhớ rõ chuyện xảy ra ban ngày.

Làm đổ cà phê bắn lên người tổng thống lại còn không sợ chết mà lau chỗ đó của đàn ông, bây giờ suy nghĩ lại cảm thấy thật là xấu hổ.

“Mời vào!” Giọng nói không vui của tổng thống lại một lần nữa vang lên.

Bùi Tuấn Vũ nhìn thấy vẫn không có người đi vào, nhú máy đứng dậy, mở cửa.

“Cô ở đây làm gì?”

“Hả?” Đỗ Lô Ti bị người đàn ông đứng trước mặt dọa sợ, thiếu chút nữa làm đổ cà phê ra ngoài.

Bùi Tuấn Vũ tối sầm mặt, anh thật sự không còn gì để nói, rõ ràng cô gõ cửa lại không đi vào, cứ đứng ở đây.

“Hả cái gì? Cô gõ cửa làm gì?” Bùi Tuấn Vũ mất kiên nhẫn nói.

Anh ghét nhất lúc làm việc mà bị người khác cắt ngang, lại còn là một người ngu ngốc như cô.

Đỗ Lô Ti ngượng ngùng cúi đầu “Tôi thấy đã trễ như vậy mà tổng thống vẫn làm việc nên mới đưa cà phê đến cho anh.”

Bùi Tuấn Vũ dựa vào cửa ra vào không vui nói “ Không phải tôi đã nói cô không được bước vào phòng làm việc nữa bước sao?”

“Cái này, tôi biết rõ.”

“Biết mà vẫn còn dám tới?” Bùi Tuấn Vũ thật sự là không nói nổi, lần đầu tiên anh nhìn thấy một người phụ nữ như vậy.

“Tôi chỉ là thấy đã trễ như vậy mới đưa cà phê tới cho anh tỉnh người, còn có, xin lỗi vì những chuyện đã xảy ra ngày hôm nay.” Nói xong Đỗ Lôi Ti khom người nâng hai tay bưng cà phê lên nói xin lỗi.

57. Chương 30

Tổng thống thân yêu của chúng ta có thói quen không mặc gì khi ngủ, vì vậy không có mặc quần áo, bên dưới chỉ có một cái quần lót, ngủ rất ngọt ngào, bởi vì bị người khác vén chăn lên, cơ thể chợt cảm thấy lạnh, ngay lập tức liền mở mắt.

Đỗ Lôi Ti nhìn thấy cảnh tượng như vậy liền bị dọa sợ, không còn thương thức đáng người hoàn hảo của tổng thống, kêu “a” một tiếng, sau đó dùng tay che kín mặt mình.

“Cô ở đây làm gì? Ai cho cô vào đây?” Tổng thống bị tiếng hét chói tai làm cho tỉnh lại, ánh mắt hết sức khó chịu bởi vì cô đã nhìn thấy hết cơ thể của anh.

“Tổng.....tổng.....tổng thống.....phải.....đây.....rồi.....” Phục hồi tinh thần, cô lắp bắp nói, nói rõ nguyên nhân bản thân ở đây, mặc dù đã bỏ tay xuống nhưng vẫn không dám mở mắt.

Vốn cho rằng sau khi nghe cô nói Bùi Tuấn Vũ sẽ lập tức xuống giường nhưng chờ mãi cũng không nghe thấy tiếng động, không cảm thấy trên giường có bất kỳ tiếng động nào.

Cô hơi mở mắt, cô kinh ngạc khi nhìn thấy tổng thống lại kéo chăn ngủ tiếp.

Choáng, sao lại có thể như vậy chứ?

Chẳng lẽ anh ta muốn ngủ nướng sao?

Nghĩ đến nguyên nhân này, Đỗ Lôi Ti thầm khinh bỉ trong lòng, hít một hơi thật sâu, nhìn đồng hồ trên cổ tay còn có mười phút.

Bây giờ thời gian rất gấp gáp, cô cũng không nghĩ nhiều, đưa tay vén chăn lên muốn gọi anh dậy.

Thế nhưng hình như anh đã có chuẩn bị trước, đè chặt chăn dưới người, mặc kệ cô dùng sức thế nào cũng không thể kéo ra.

Sao người đàn ông này lại có thể có dáng vẻ như vậy chứ?

Một người đàn ông lại muốn ngủ nướng, anh ta nghĩ gì vậy chứ?

“Tổng thống, bây giờ anh phải dậy rồi, còn mười phút nữa anh phải đi làm rồi, xin hãy nhanh dậy đi.” Trong lúc khẩn cấp, Đỗ Lôi Ti không thể làm gì khác hơn là dùng ngôn ngữ bắt đầu công kích.

Vậy mà sau khi đã nói xong một lúc lâu cũng không thấy người đàn ông trên giường có phản ứng gì.

Đỗ Lôi Ti lo lắng nhìn đồng hồ trên tay, bây giờ không còn thời gian nữa, phải làm sao chứ? Kết quả là cô chuyển sang khuyên bảo “Tổng thống, nếu anh không chịu dậy thì sẽ không kịp.”

Mẹ kiếp, cô lớn như vậy lại còn phải đi dụ dỗ anh ta, gọi anh ta dậy sao lại mệt như vậy chứ.....

Anh đó, sao có thể ngồi lên được vị trí tổng thống này chứ?A?A?A?A?

Người đàn ông nằm trên giường tiếp tục ngủ không thèm quan tâm đến cô, vẫn còn đang chìm trong giấc mộng, tiếng ngáy khe khẽ vang lên bên tai cô, khiến cho cô nhất thời tức giận.....

Không thể nhẫn nhịn được nữa, Bùi Tuấn Vũ là anh ép tôi làm như vậy đấy!!!

Đỗ Lôi Ti khuyên bảo không có kết quả gì, tốt cuộc nảy sinh tà ác, cô không chút suy nghĩ đi vào phòng vệ sinh, dùng khăn lông nhúng vào nước lạnh, vắt ráo nước rồi đi ra, đắp vào trên mặt của tổng thống.....Bộ dáng rất hạnh phúc.

“A.....Người phụ nữ ngu ngốc này cô làm gì vậy?” Tiếng hét đầy giận dữ của tổng thống như muốn xuyên thấu qua màng nhĩ của Đỗ Lôi Ti.

Đỗ Lôi Ti giặt mình, thấy anh cuối cùng cũng đã tỉnh dậy, sau đó không nói gì cầm khăn lông đi vào phòng vệ sinh.

Sau đó hấp ta hấp tấp đi chuẩn bị kem đánh răng, nước súc miệng, còn có khăn lông đã giặt qua nước ấm đưa tới trước mặt tổng thống, nhìn bộ mặt đầy tức giận của Bùi Tuấn Vũ nói “Tổng thống, anh nhanh rửa mặt đi, thời gian không còn sớm nữa, lát nữa tôi còn phải đưa cậu chủ đi học!”

Nói xong lại cầm nước súc miệng ở bên cạnh đưa cho anh.

58. Chương 28

Bùi Tuấn Vũ đứng ở cửa nhìn thấy bộ dáng của cô thật hết nói nổi, nửa đêm bừng cà phê đến xin lỗi, không biết có phải là cố ý hay không?

Đỗ Lôi Ti khom người chờ cả một lúc lâu cũng không thấy anh nói gì, mẹ kiếp, không biết có phải người đàn ông này đang cố ý chinh cô hay không?

Thật sự là mệt chết, hết cách rồi, cô đành mở miệng trước “Tổng, tổng thống, sao anh không nhận cà phê?”

“Tại sao tôi phải nhận?” Bùi Tuấn Vũ nhìn cô đùa giỡn.

“Hả?” Đỗ Lôi Ti bị câu nói này làm cho sững sờ.

“Còn nữa, bây giờ cũng đã nửa đêm, ai nói cô đem cà phê tới?” Bùi Tuấn Vũ lại hỏi.

“Không có, không có ai, là tôi muốn tới xin lỗi anh.” Đỗ Lôi Ti nhỏ giọng nói.

Bùi Tuấn Vũ thu hồi nụ cười lạnh lùng nói “Nửa đêm đưa cà phê tới, cô muốn tôi cả đêm không ngủ sao?”

Đỗ Lôi Ti nghe thấy anh nói như vậy cảm thấy bản thân thật sự quá ngu xuẩn, ừ ừ cúi đầu “Xin lỗi, tôi không nghĩ tới, tôi còn tưởng công việc của anh chưa xong cho nên đưa cà phê tới muốn anh tỉnh táo, không ngờ anh đã làm xong rồi.”

“Trễ thế này tôi mới làm xong việc là lỗi của ai? Chân tay vụng về, nếu không phải là cô thì tôi đã không phải thức khuya làm việc như thế này.”

Đỗ Lôi Ti vừa nghe thấy anh nói như thế, lập tức đứng thẳng dậy, mặt không vui “Mẹ kiếp, sao anh có thể như vậy chứ? Chuyện ban ngày đúng là tôi sai nhưng không phải tôi đã xin lỗi rồi hay sao? Tại sao còn bắt bẻ mãi không tha? Rốt cuộc thì anh có phải là đàn ông không?”

Đây lần đầu tiên có người dám nói như vậy với anh, gân xanh trên trán nổi lên, âm trầm nói “Được, tốt lắm, cô không biết tôi có phải đàn ông hay không vậy bây giờ chúng ta thử một chút, thử xong cô sẽ biết tôi có phải đàn ông hay không.”

Đỗ Lôi Ti nghe anh nói thế khuôn mặt lúc đỏ lúc trắng, lần đầu tiên cô bị một người đàn ông nói như vậy, nhưng bộ dáng kia giống như là muốn ăn thịt người, khiến cô cảm thấy sợ hãi.

Hình như Đỗ Lôi Ti nghĩ ra điều gì đó, xong rồi, rõ ràng là cô tới để nói xin lỗi, không phải tới để chống đối tổng thống liền đưa tay lên gõ đầu mình một cái.

Lại vội vàng cúi người xuống “ Tổng, tổng thống.....” Lời còn chưa nói hết, cũng bởi vì nhanh chóng khom lưng, cà phê trong tay lại một lần nữa đổ lên người anh.

“A.....” Đỗ Lôi Ti sợ hãi.

Làm sao đây?

Làm sao đây?

Đỗ Lôi Ti chân tay cuống cuống ném tách cà phê xuống đất, cầm áo ngủ của mình lau trên bộ phận quan trọng của tổng thống.

Ah?

Chuyện này là sao chứ?

Cô chỉ lau mấy cái tại sao chỗ đó lại phòng lên chứ?

Ánh mắt của Bùi Tuấn Vũ bây giờ thật sự có thể giết người, nhìn cô gái ngu ngốc trước mặt, cô thật sự lợi hại, một chuyện cô có thể làm sai hai lần trong một ngày, bây giờ anh thật sự hối hận vì đã để cô gái ngu ngốc này vào làm.

Đỗ Lôi Ti bị dọa sợ đến nỗi khóc lên, hu hu.....

Cô phải làm sao đây? Cô thật sự không cố ý, Đỗ Lôi Ti tay chân luống cuống nhìn người đàn ông trước mặt dính đầy cà phê, nước mắt lãnh, bây giờ cô bị dọa sợ đến ngất người, hoàn toàn không biết phải làm sao.

“Không cần kêu nữa, cô còn gọi nữa cô có tin tôi đem cô làm mồi cho sói hay không!” Bùi Tuấn Vũ lạnh lùng nhìn cô nói.

Đỗ Lôi Ti nước mắt lãnh, hai tay che miệng, không muốn phát ra tiếng kêu.

Có lẽ do đang đứng trên thảm trong hành lang, cũng có thể do phòng làm việc cách khá xa các phòng khác cho nên không làm ảnh hưởng đến người khác.

“Nhặt cái ly lên đi khỏi đây, nhớ sau này không được xuất hiện ở đây nữa!” Nói xong Bùi Tuấn Vũ hung hăng đóng cửa phòng.

Đứng ngoài cửa Đỗ Lôi Ti lại gõ cửa “Cốc cốc.....”

“Vào đi!”

Đỗ Lôi Ti mở cửa phòng làm việc “Tổng.....tổng thống.....” Nhìn thấy người đàn ông trong phòng lúc này không có mặc quần, cô đỏ mặt đứng đó nhìn anh thiếu chút nữa chảy máu mũi.

“Nhìn đủ chưa?” Bùi Tuấn Vũ châm chọc.

“Hả?” Đỗ Lôi Ti lấy lại tinh thần.

“Rất đẹp sao? Cô sắp chảy nước miếng ra rồi!”

“A.....” Đỗ Lôi Ti lấy hai tay che mặt, chạy thẳng xuống dưới lầu.

Xong rồi, cô còn chưa kết hôn, tại sao có thể nhìn cơ thể của người đàn ông khác chứ, cô làm sao sống nữa chứ?

Thật sự quá bi thương!

Chỉ là, bây giờ thì tốt rồi, không bị đau mắt hột rồi, không ngờ cơ thể tổng thống lại đẹp như vậy, cơ bụng sáu múi, bụng bằng phẳng, thật là một người đàn ông đẹp trai, nghĩ tới đây, khuôn mặt lại đỏ giống như trái cà chua.

59. Chương 31

Bùi Tuấn Vũ rất tức giận khi bị người khác gọi tỉnh dậy, lại nhìn thấy Đỗ Lôi Ti lác lư qua lại trước mặt như muốn dả kích anh, càng thêm tức giận, tiện tay cầm gối lên đập vào đầu cô nói “Bây giờ lập tức cút ra ngoài cho tôi.....”

A a a a a a!!!

Cút ra ngoài.....Anh ta lại lớn tiếng kêu tôi ra ngoài.....

Trong lúc nhất thời, Đỗ Lôi Ti bị tác động bởi giọng nói của anh, ngây ngốc đứng đó, cô thật sự không nghĩ tới tổng thống lại tức giận như vậy.

Cô gọi anh ta dậy không phải bởi vì anh ta sao? Mặc dù cách thức có hơi mạnh một chút nhưng.....Đây không phải là bởi vì gọi một lúc lâu mà anh mãi không dậy sao.....

Cảm giác uất ức nhất thời lan tràn trong lòng cô, lỗ mũi bắt giác trở nên ê ẩm, cô không nói gì, cất bàn chải cùng ly nước súc miệng, nhặt chiếc gối rớt trên sàn nhà, bỏ lên giường đi ra khỏi phòng.

Lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên cô cảm thấy uất ức như vậy, chưa bao giờ bị người ta quát to như vậy.

Tại sao anh ta có thể quát cô như vậy chứ? Tại sao anh ta lại đối xử với cô như vậy chứ?

Rõ ràng gọi anh dậy là vì muốn tốt cho anh, kết quả lại biến thành bộ dáng như thế này.....

Chạy ra khỏi phòng ngủ của tổng thống, đi xuống dưới lầu, hình như quản gia đã đứng đợi ở đó từ lâu, thấy cô chạy xuống lầu với đôi mắt đỏ hoe, hai người đối diện nhìn nhau lắc đầu “Lôi Ti, xem như đây là kinh nghiệm đi!”

Tiểu Ngọc đi tới trước mặt Lôi Ti, dùng giọng an ủi “Cô quan sát nhiều một chút sẽ hiểu rõ tính cách của tổng thống, đừng nản chí, tất cả những người từng gọi tổng thống dậy đều bị mắng như vậy!” Ý kia rất rõ ràng là đang an ủi cô.

Đỗ Lôi Ti không nói gì, đôi mắt đỏ hồng, trong đầu vẫn còn câu nói “cút ra ngoài” của Bùi Tuấn Vũ.

“Được rồi, không sao, tổng thống lập tức sẽ đi xuống, cô đi gọi cậu chủ đi, lát nữa còn phải đưa cậu chủ đi học, chuyện kếp tiếp giao cho tôi là được.” Thấy cảm xúc của Đỗ Lôi Ti đã lên tới đỉnh điểm, quản gia mở miệng nói sau đó quay đầu nhìn tiểu Ngọc nói “Cô đi xuống trước đi!”

“Vâng! Quản gia!” Tiểu Ngọc gật đầu, nhìn Đỗ Lôi Ti, không nói gì.

Nghe thấy lời quản gia nói, Đỗ Lôi Ti giống như được đặc xá, đi tới phòng của cậu chủ.

Lúc này trong phòng tổng thống, Bùi Tuấn Vũ vừa mới bị Đỗ Lôi Ti dùng khăn lạnh làm cho tỉnh táo, sau khi đuổi cô đi anh lại không thể nào ngủ tiếp.

Ảo não đi xuống giường, vào trong phòng tắm, rửa mặt, thay quần áo, lạnh lùng đi xuống lầu.

Quản gia dự đoán quả không sai, chưa tới mười phút anh đã xuống phòng ăn, xuất hiện trước mặt mọi người.

Mặc dù khuôn mặt tuần tú vẫn còn hơi ngái ngủ nhưng cũng đã tỉnh dậy, vậy là được rồi.

“Tổng thống, ăn sáng!” Quản gia đi lên trước, khom người nhỏ giọng nói.

“Đưa bữa sáng vào phòng làm việc cho tôi, Đường Vũ đã tới chưa?”

“Thư ký Đường lát nữa sẽ đến!” Quản gia thành thật trả lời.

Bùi Tuấn Vũ khoát tay, đi lên lầu.

Quản gia bưng bữa sáng lên phòng làm việc, sau đó Đường thư ký đi vào.

“Báo cáo hành trình ngày hôm nay một chút!” Hơi ngược mắt nhìn Đường Vũ đứng trước bàn, vừa ăn sáng vừa hỏi.

“Mười giờ bộ trưởng bộ tài chính còn có bộ trưởng tài nguyên sẽ đến báo cáo công việc, mười giờ bốn mươi nói chuyện điện thoại với nước Hàn.....” Đường Vũ nghiêm túc báo cáo công việc được một nửa thì Bùi Tuấn Vũ gơ tay ngăn lại.

“Cậu điều tra cẩn thận giúp tôi một chuyện.” Nói xong anh lấy từ trong ngăn kéo ra một túi giấy đưa cho Đường Vũ, tiếp tục nói “Điều tra cẩn thận một chút.”

Đường Vũ mở túi giấy nhìn hình nói “Tổng thống, đây không phải là người giúp việc đó sao? Không phải đã từng điều tra sao?”

“Đúng, đi đi, càng chi tiết càng tốt!”

60. Chương 29

Sáng sớm ngày hôm sau, Đỗ Lôi Ti đi xuống phòng ăn dành cho người giúp việc, quản gia nhìn thấy cô liền lên tiếng chào hỏi “Chào buổi sáng!”

“Chào buổi sáng quản gia!” Cô lễ phép trả lời.

Đỗ Lôi Ti chào quản gia sau đó ngồi xuống từ từ ăn sáng.

Quản gia ăn được một nửa liền để ly cà phê trong tay xuống nhìn Đỗ Lôi Ti hỏi “Đêm đầu tiên ngủ ở đây có quen không?”

“Dạ, nói thế nào nhỉ, đây là lần đầu tiên cháu đến đây nên cũng chưa quen lắm.” Đỗ Lôi Ti khẽ trả lời.

“Quản gia, cháu muốn hỏi ông, hôm qua ông bảo cháu thay ông gọi tổng thống dậy, tại sao ông lại vui mừng như vậy?” Đỗ Lôi Ti không khách khí hỏi.

“À.....Không có gì!” Quản gia ngồi một bên cười lại nói “Lôi Ti, còn mấy phút nữa là cô phải gọi tổng thống dậy, lát nữa còn phải đưa cậu chủ đi học.”

“Cái...cái gì...Còn mấy phút nữa phải gọi tổng thống dậy sao? Sau đó còn phải đưa cậu chủ đến trường?” Đỗ Lôi Ti nghe vậy liền sửng sốt.

“Cô còn mấy phút nữa!” Quản gia lại nhắc lại một lần nữa.

“Đợi chút...Quản gia, có thể thương lượng một chút không?” Đỗ Lôi Ti dùng ánh mắt van xin quản gia.

“Chuyện gì?”

“Có thể để người khác gọi tổng thống dậy được không?” Đỗ Lôi Ti cầu xin nói.

Bây giờ cô chỉ cần nghĩ tới bộ dáng ngày hôm qua của tổng thống đã cảm thấy sợ, hơn nữa tối qua còn ngắm nhìn cơ thể của tổng thống, nghĩ đến đây máu mũi như muốn chảy ra.

“Không thể!” Quản gia trực tiếp từ chối.

Đỗ Lôi Ti buồn bực cúi đầu, từ trên ghế đứng lên, nhìn thấy tiểu Ngọc đang chờ cô.

Tiểu Ngọc đi lên trước nói “Lôi Ti, tôi dẫn cô đến phòng ngủ của tổng thống, lần sau tự cô đi tới đó.”

“Tại sao?” Đỗ Lôi Ti không hiểu hỏi.

“Tổng thống không thích người khác tùy tiện vào đó.” Tiểu Ngọc giải thích xong nhắc chân đi lên lầu.

Đỗ Lôi Ti nhanh chóng đi theo, trong lòng đặt cho tổng thống một dấu chấm hỏi lớn.

Đến lầu hai, tiểu Ngọc dừng lại nói với Đỗ Lôi Ti “Lôi Ti, tí nữa sau khi cô đi vào thì bôi kem đánh răng lên bàn chải cho tổng thống, sau đó giặt khăn đưa cho tổng thống, nhớ, khăn lông không được quá lạnh, tổng thống không thích....”

“Cái gì?” Đỗ Lôi Ti nghe xong trợn to hai mắt.

Choáng, sao lại phải phục vụ như thế chứ?

“Cô nhanh đi vào đi, không còn nhiều thời gian!” Đỗ Lôi Ti còn chưa hoàn hồn, tiểu Ngọc liền thúc giục.

“Biết rồi!” Đỗ Lôi Ti bi thương trả lời, bước chân nặng nề đi vào phòng ngủ của tổng thống.

Đứng ở cửa phòng ngủ nhìn đồng hồ trên cổ tay, đã là bảy giờ bốn mươi, còn có hai mươi phút để gọi tổng thống dậy, để tổng thống rửa mặt còn phải ăn sáng.

Mẹ kiếp, sao thời gian lại khó khăn như vậy?

Hít sâu một hơi, cô xoay nắm cửa, đi vào, phát hiện trong phòng rất yên tĩnh, không có bất kỳ âm thanh nào.

Quả nhiên, lúc này tổng thống vẫn còn đang trong giấc mộng đẹp, hoàn toàn không biết mặt trời đã chiếu tới tận mộng.

Rón rén đi tới cạnh giường, phóng tầm mắt, chính là đang chiêm ngưỡng dung nhan lúc ngủ của tổng thống.

Nhìn tư thế ngủ thật sự là mắt hờn, Đỗ Lôi Ti thấy anh nằm trên giường lớn, đôi vòng tay chắc chắn, trên mặt nở nụ cười, khóe miệng cũng không có nước miếng.

Quả nhiên, trai đẹp khi ngủ cũng có thể khiến người ta mê mẩn.

Cô cứ như vậy đứng ngây ngốc nhìn trai đẹp ngủ, đột nhiên ý thức được mình tới đây làm gì, lập tức không chút do dự vén chăn lên.....

61. Chương 32

Lúc đi tới phòng cậu chủ Đỗ Lôi Ti cảm thấy bản thân thật bi kịch, rõ ràng ở bên ngoài tìm công việc lại bị lôi đến đây, còn bị mắng, càng nghĩ càng bị thương.

Mở cửa phòng cậu chủ, nhìn thấy Bùi Vũ đã mặc quần áo chỉnh tề, lấy tay lau nước mắt, đi lên trước “Cậu chủ, đi thôi, tôi đưa cậu đi học!”

Đỗ Lôi Ti một tay cầm cặp sách, một tay nắm tay cậu chủ đi xuống dưới lầu, may mắn là khi đi xuống phòng khách cô không gặp tổng thống, nếu không cô thật sự không biết phải làm sao.

Bùi Vũ nhìn đôi mắt đỏ au của cô, giọng nói không vui “Cô khóc sao?”

“Đâu.....làm gì có.....” Đỗ Lôi Ti khẩn trương trả lời, cô cũng không muốn thằng bé nhìn thấy vẻ thảm hại của cô.

Cô thật sự buồn bực, sao hai ba con nhà này đều nhìn cô không vừa mắt?

Cứ như vậy hai người lên xe, có mấy bảo vệ đi theo phía sau, chạy về phía trường học.

Xe đi khoảng hai mươi phút thì tới trường học, Đỗ Lôi Ti cùng Bùi Vũ ngồi trên xe không nói với nhau câu nào, một lớn một nhỏ đều có suy nghĩ riêng của mình.

Đến trường học, xe dừng lại, Đỗ Lôi Ti đưa cặp sách cho thằng bé dặn dò “Phải học cho tốt, nghe lời cô giáo, biết không?”

Bùi Vũ lộ ra vẻ mặt khinh thường “Cô nghĩ tôi là con nít hai tuổi sao?”

Không cần phải dặn dò như vậy, được rồi, tôi muốn đi vào.” Nói xong liền đi vào không thèm quay đầu lại.

Đỗ Lôi Ti sững sờ đứng tại chỗ, sao thằng bé lại khó chịu như vậy? Con nhà người ta có như thằng bé đâu?

Thôi, dù sao thằng bé cũng không giống những đứa trẻ khác, tại sao cô phải dài dòng như vậy, tự làm mình mất mặt!

Đỗ Lôi Ti lên xe cùng với bảo vệ quay trở về, Đỗ Lôi Ti ngồi trong xe, lấy điện thoại ra gọi “Mẹ, mẹ vẫn khỏe chứ?”

“Mẹ vẫn khỏe, con thì sao?” Lý Phượng quan tâm hỏi con gái.

Đỗ Lôi Ti vừa nghe thấy mẹ hỏi như vậy, chớp mũi khê cay, nước mắt chảy xuống, cô cố nhịn để không phát ra tiếng, cô không muốn làm cho mẹ lo lắng, sau đi ổn định cảm xúc của mình, mở miệng nói “Mẹ, con rất tốt, bây giờ con đã có công việc, hơn nữa công việc rất nhẹ nhàng, mẹ không cần lo lắng cho con, mẹ chú ý giữ gìn sức khỏe, có thời gian con sẽ về thăm mẹ.”

“Khi nào con cùng Bàn kết hôn?” Lý Phượng tiếp tục hỏi.

“A, con cùng anh Bàn bây giờ đang cố gắng làm tốt công việc, không muốn cưới sớm như vậy, mẹ con còn bận việc không nói chuyện với mẹ được, bái bai!” Đỗ Lôi Ti lo lắng cúp điện thoại, sau đó đem toàn bộ uất ức khóc ra ngoài.

Tài xế liếc nhìn trong gương, thấy cô khóc thật đáng thương, chỉ lắc đầu, tiếp tục lái xe.

Chuyện cô và anh Bân chia tay không thể để mẹ biết, cô không muốn mẹ lo lắng cho mình, bây giờ cô rất muốn sà vào trong lòng mẹ nhưng.....

Công việc bây giờ là ở phủ tổng thống, không giống như những công việc khác, chủ nhật cũng không được nghỉ, không biết khi nào mới có thể quay về thăm mẹ?

62. Chương 30

Tổng thống thân yêu của chúng ta có thói quen không mặc gì khi ngủ, vì vậy không có mặc quần áo, bên dưới chỉ có một cái quần lót, ngủ rất ngọt ngào, bởi vì bị người khác vén chăn lên, cơ thể chợt cảm thấy lạnh, ngay lập tức liền mở mắt.

Đỗ Lôi Ti nhìn thấy cảnh tượng như vậy liền bị dọa sợ, không còn thưởng thức dáng người hoàn hảo của tổng thống, kêu “a” một tiếng, sau đó dùng tay che kín mặt mình.

“Cô ở đây làm gì? Ai cho cô vào đây?” Tổng thống bị tiếng hét chói tai làm cho tỉnh lại, ánh mắt hết sức khó chịu bởi vì cô đã nhìn thấy hết cơ thể của anh.

“Tổng.....tổng.....tổng thống.....phải.....đây.....rồi.....” Phục hồi tinh thần, cô lắp bắp nói, nói rõ nguyên nhân bản thân ở đây, mặc dù đã bỏ tay xuống nhưng vẫn không dám mở mắt.

Vốn cho rằng sau khi nghe cô nói Bùi Tuấn Vũ sẽ lập tức xuống giường nhưng chờ mãi cũng không nghe thấy tiếng động, không cảm thấy trên giường có bất kỳ tiếng động nào.

Cô hơi mở mắt, cô kinh ngạc khi nhìn thấy tổng thống lại kéo chăn ngủ tiếp.

Choáng, sao lại có thể như vậy chứ?

Chẳng lẽ anh ta muốn ngủ nướng sao?

Nghĩ đến nguyên nhân này, Đỗ Lôi Ti thầm khinh bỉ trong lòng, hít một hơi thật sâu, nhìn đồng hồ trên cổ tay còn có mười phút.

Bây giờ thời gian rất gấp gáp, cô cũng không nghĩ nhiều, đưa tay vén chăn lên muốn gọi anh dậy.

Thế nhưng hình như anh đã có chuẩn bị trước, đè chặt chăn dưới người, mặc kệ cô dùng sức thế nào cũng không thể kéo ra.

Sao người đàn ông này lại có thể có dáng vẻ như vậy chứ?

Một người đàn ông lại muốn ngủ nướng, anh ta nghĩ gì vậy chứ?

“Tổng thống, bây giờ anh phải dậy rồi, còn mười phút nữa anh phải đi làm rồi, xin hãy nhanh dậy đi.” Trong lúc khẩn cấp, Đỗ Lôi Ti không thể làm gì khác hơn là dùng ngôn ngữ bắt đầu công kích.

Vậy mà sau khi đã nói xong một lúc lâu cũng không thấy người đàn ông trên giường có phản ứng gì.

Đỗ Lôi Ti lo lắng nhìn đồng hồ trên tay, bây giờ không còn thời gian nữa, phải làm sao chứ? Kết quả là cô chuyển sang khuyên bảo “Tổng thống, nếu anh không chịu dậy thì sẽ không kịp.”

Mẹ kiếp, cô lớn như vậy lại còn phải đi dụ dỗ anh ta, gọi anh ta dậy sao lại mệt như vậy chứ.....

Anh đó, sao có thể ngồi lên được vị trí tổng thống này chứ?A?A?A?A?A?

Người đàn ông nằm trên giường tiếp tục ngủ không thèm quan tâm đến cô, vẫn còn đang chìm trong giấc mộng, tiếng ngáy khe khẽ vang lên bên tai cô, khiến cho cô nhất thời tức giận.....

Không thể nhẫn nhịn được nữa, Bùi Tuấn Vũ là anh ép tôi làm như vậy đấy!!!

Đỗ Lôi Ti khuyên bảo không có kết quả gì, tốt cuộc nảy sinh tà ác, cô không chút suy nghĩ đi vào phòng vệ sinh, dùng khăn lông nhúng vào nước lạnh, vắt ráo nước rồi đi ra, đắp vào trên mặt của tổng thống.....Bộ dáng rất hạnh phúc.

“A.....Người phụ nữ ngu ngốc này cô làm gì vậy?” Tiếng hét đầy giận dữ của tổng thống như muốn xuyên thấu qua màng nhĩ của Đỗ Lôi Ti.

Đỗ Lôi Ti giặt mình, thấy anh cuối cùng cũng đã tỉnh dậy, sau đó không nói gì cầm khăn lông đi vào phòng vệ sinh.

Sau đó hấp ta hấp tấp đi chuẩn bị kem đánh răng, nước súc miệng, còn có khăn lông đã giặt qua nước ấm đưa tới trước mặt tổng thống, nhìn bộ mặt đầy tức giận của Bùi Tuấn Vũ nói “Tổng thống, anh nhanh rửa mặt đi, thời gian không còn sớm nữa, lát nữa tôi còn phải đưa cậu chủ đi học!”

Nói xong lại cầm nước súc miệng ở bên cạnh đưa cho anh.

63. Chương 33

Đỗ Lôi Ti quay về phủ tổng thống, vào phòng thay đồ giúp việc đi ra.

Cô biết, chỉ cần tổng thống không lên tiếng, cô không thể rời khỏi phủ tổng thống, cô là người giúp việc ở đây, chỉ có thể học tập, thích ứng với hoàn cảnh nơi đây.

Cô nghĩ lại liền thấy hối hận, chỉ vì một bữa ăn sáng mà khiến tuổi thanh xuân của mình trở thành người giúp việc ở đây, đây chưa là gì, phải phục vụ hai ba con với tính tình không ổn định, tốt nhất là nên giữ cái mạng nhỏ của bản thân trước.

.....

.....

Buổi sáng cứ lặng lẽ trôi qua, cô đã bị tính khí nóng nảy của tổng thống làm cho đầu óc choáng váng không có thời gian dành cho những việc yêu thích nữa, tiểu Ngọc đi về phía cô.

“Có chuyện gì không?” Cô từ từ ngẩng đầu, thuận miệng hỏi.

“Lôi Ti, quản gia gọi cô xuống, ông ấy đang ở phòng ăn chờ cô!” Tiểu Ngọc nghiêm túc nói.

“Uh.....Tôi biết rồi!” Đỗ Lôi Ti yếu ớt trả lời.

Bây giờ cô thật sự rất buồn bực, rõ ràng cô chỉ mới vào làm ngày đầu tiên liền sắp xếp cho cô gọi tổng thống dậy, không biết lần này gọi cô lên làm gì, bây giờ trong lòng cô cảm thấy rất sợ hãi.

Không còn cách nào khác, cai bảo bây giờ cô là người giúp việc trong phủ tổng thống, quản gia giao việc gì thì cô làm việc đó, người làm bây giờ cũng thật là khổ. Nhưng mà cái mạng của cô là khổ nhất.

Đi tới phòng ăn, cô tới trước mặt quản gia “Quản gia, ông tìm cháu có việc gì?”

Quản gia đưa một cuốn thực đơn để trước mặt cô.

Đỗ Lôi Ti không hiểu nhận thực đơn, quản gia đưa cho cô xem cái này làm gì? Chẳng lẽ lại muốn cô nấu cơm sao?

Nghĩ đến đây liền cảm thấy sợ, bữa ăn tối qua như một bức tranh không ngừng xuất hiện trước mặt cô.

Nếu như thật sự phải nấu cơm, cô đoán có chết cô cũng không thể bồi thường hết cho tổng thống.....?

Quản gia nhìn sự biến đổi trên khuôn mặt cô cũng biết cô đang nghĩ gì, vì vậy mở miệng nói “Nước Hàn muốn qua thăm cho nên đây là thực đơn dành riêng cho khách.”

Đỗ Lôi Ti như rơi vào trong sương mù, thực đơn dành cho khách sao lại đưa cho cô làm gì? Cô chỉ là một người làm nho nhỏ mà thôi.

“Cho cô xem thực đơn dành cho khách là để đề phòng buổi tối nếu có thành hướng khẩn cấp xảy ra thì mỗi người giúp việc phải trợ giúp đối phó, biết chưa?” Quản gia tiếp tục nói.

Xuay người nhìn tiểu Ngọc đứng bên cạnh “Cô đi tìm thư ký của công chúa nước Hàn, hỏi xem công chúa có kiêng cử gì không, nếu muốn ăn gì thì cứ nói với đầu bếp là được!”

Giờ phút này tất cả người giúp việc đều bận rộn công việc của mình, Đỗ Lôi Ti từ phòng ăn đi ra, nhìn thấy bình hoa cúc trên bàn ăn liền nhíu mày.

Cô đã từng nhìn thấy trên tivi, nước Hàn nổi tiếng là hoa hướng dương, tại sao lại bày hoa cúc trên bàn ăn chứ? Thật sự là không thích hợp để đãi khách, không ngờ quản gia cũng có lúc phạm lỗi.

Đỗ Lôi Ti liền nghĩ tới trong vườn hoa có trồng rất nhiều loài hoa, trong đó có hoa hướng dương, cô cầm thực đơn đi vào vườn hoa, cắt một bó hoa hướng dương, thay thế bình hoa cúc trên bàn.

“Cô đang làm gì vậy?” Người giúp việc tên Thanh dùng ánh mắt khinh bỉ nói.

“Tôi? Cô không nhìn thấy sao? Tôi đang thay hoa, không được sao?” Đỗ Lôi Ti không thèm để ý tới cô ta. Nói xong liền đi ra phòng khách.

64. Chương 31

Bùi Tuấn Vũ rất tức giận khi bị người khác gọi tỉnh dậy, lại nhìn thấy Đỗ Lôi Ti lác lác qua lại trước mặt như muốn đả kích anh, càng thêm tức giận, tiện tay cầm gối lên đập vào đầu cô nói “Bây giờ lập tức rút ra ngoài cho tôi.....”

A a a a a a!!!

Cút ra ngoài.....Anh ta lại lớn tiếng kêu tôi ra ngoài.....

Trong lúc nhất thời, Đỗ Lôi Ti bị tác động bởi giọng nói của anh, ngây ngốc đứng đó, cô thật sự không nghĩ tới tổng thống lại tức giận như vậy.

Cô gọi anh ta dậy không phải bởi vì anh ta sao? Mặc dù cách thức có hơi mạnh một chút nhưng.....Đây không phải là bởi vì gọi một lúc lâu mà anh mãi không dậy sao.....

Cảm giác uất ức nhất thời lan tràn trong lòng cô, lỗ mũi bất giác trở nên ê ẩm, cô không nói gì, cầm bàn chải cùng ly nước súc miệng, nhặt chiếc gối rớt trên sàn nhà, bỏ lên giường đi ra khỏi phòng.

Lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên cô cảm thấy uất ức như vậy, chưa bao giờ bị người ta quát to như vậy.

Tại sao anh ta có thể quát cô như vậy chứ? Tại sao anh ta lại đối xử với cô như vậy chứ?

Rõ ràng gọi anh dậy là vì muốn tốt cho anh, kết quả lại biến thành bộ dáng như thế này.....

Chạy ra khỏi phòng ngủ của tổng thống, đi xuống dưới lầu, hình như quản gia đã đứng đợi ở đó từ lâu, thấy cô chạy xuống lầu với đôi mắt đỏ hoe, hai người đối diện nhìn nhau lắc đầu “Lôi Ti, xem như đây là kinh nghiệm đi!”

Tiểu Ngọc đi tới trước mặt Lôi Ti, dùng giọng an ủi “Cô quan sát nhiều một chút sẽ hiểu rõ tính cách của tổng thống, đừng nản chí, tất cả những người từng gọi tổng thống dậy đều bị mắng như vậy!” Ý kia rất rõ ràng là đang an ủi cô.

Đỗ Lôi Ti không nói gì, đôi mắt đỏ hồng, trong đầu vẫn còn câu nói “cút ra ngoài” của Bùi Tuấn Vũ.

“Được rồi, không sao, tổng thống lập tức sẽ đi xuống, cô đi gọi cậu chủ đi, lát nữa còn phải đưa cậu chủ đi học, chuyện tiếp giao cho tôi là được.” Thấy cảm xúc của Đỗ Lôi Ti đã lên tới đỉnh điểm, quản gia mở miệng nói sau đó quay đầu nhìn tiểu Ngọc nói “Cô đi xuống trước đi!”

“Vâng! Quản gia!” Tiểu Ngọc gật đầu, nhìn Đỗ Lôi Ti, không nói gì.

Nghe thấy lời quản gia nói, Đỗ Lôi Ti giống như được đặc xá, đi tới phòng của cậu chủ.

Lúc này trong phòng tổng thống, Bùi Tuấn Vũ vừa mới bị Đỗ Lôi Ti dùng khăn lạnh làm cho tỉnh táo, sau khi đuổi cô đi anh lại không thể nào ngủ tiếp.

Ảo não đi xuống giường, vào trong phòng tắm, rửa mặt, thay quần áo, lạnh lùng đi xuống lầu.

Quản gia dự đoán quả không sai, chưa tới mười phút anh đã xuống phòng ăn, xuất hiện trước mặt mọi người.

Mặc dù khuôn mặt tuần tú vẫn còn hơi ngái ngủ nhưng cũng đã tỉnh dậy, vậy là được rồi.

“Tổng thống, ăn sáng!” Quản gia đi lên trước, khom người nhỏ giọng nói.

“Đưa bữa sáng vào phòng làm việc cho tôi, Đường Vũ đã tới chưa?”

“Thư ký Đường lát nữa sẽ đến!” Quản gia thành thật trả lời.

Bùi Tuấn Vũ khoát tay, đi lên lầu.

Quản gia bưng bữa sáng lên phòng làm việc, sau đó Đường thư ký đi vào.

“Báo cáo hành trình ngày hôm nay một chút!” Hơi ngược mắt nhìn Đường Vũ đứng trước bàn, vừa ăn sáng vừa hỏi.

“Mười giờ bộ trưởng bộ tài chính còn có bộ trưởng tài nguyên sẽ đến báo cáo công việc, mười giờ bốn mươi nói chuyện điện thoại với nước Hàn.....” Đường Vũ nghiêm túc báo cáo công việc được một nửa thì Bùi Tuấn Vũ gơ tay ngăn lại.

“Cậu điều tra cẩn thận giúp tôi một chuyện.” Nói xong anh lấy từ trong ngăn kéo ra một túi giấy đưa cho Đường Vũ, tiếp tục nói “Điều tra cẩn thận một chút.”

Đường Vũ mở túi giấy nhìn hình nói “Tổng thống, đây không phải là người giúp việc đó sao? Không phải đã từng điều tra sao?”

“Đúng, đi đi, càng chi tiết càng tốt!”

65. Chương 34

Năm giờ chiều, Bùi Tuấn Vũ cùng công chúa nước Hàn là Lâm Thanh xuất hiện tại phòng ăn, lúc này quản gia đã đứng chờ sẵn.

Bình hoa cúc trên bàn đã được thay bằng hoa hướng dương, tất cả người giúp việc đều đứng bên cạnh chờ chủ nhân ra lệnh.

Như Đỗ Lô Ti dự đoán, Lâm Thanh nhìn thấy bình hoa hướng dương trên bàn liền nở nụ cười.

Tổng thống cùng công chúa nước Hàn còn có một vài nghị sĩ ở phía sau cùng ngồi xuống bàn, quản gia liền bảo người giúp việc vào nhà bếp.

Đỗ Lô Ti nhìn thấy quản gia sắp xếp mọi chuyện thì rất kính phục, chuyện gì ông cũng đều sắp xếp rất tốt.

Các người giúp việc cẩn thận đặt món ăn lên bàn, bầu không khí trong phòng ăn rất im lặng.

“Hoa hướng dương này thật đẹp!” Lâm Thanh không nhịn được khen ngợi, một bên vẫn không quên liếc mắt đưa tình với tổng thống.

“Lâm công chúa, cô không biết trong phủ tổng thống trồng rất hoa sao?” Một nghị sĩ ngồi bên cạnh mỉm cười nói.

“A, thì ra là như vậy, vậy lát nữa tôi muốn ra ngắm một chút.” Lâm Thanh mỉm cười nói xong liền quay về phía tổng thống hỏi “tổng thống, tôi có thể ngắm hoa hướng dương cùng với anh không?”

Bùi Tuấn Vũ không thềm để ý đến sự đưa tình của cô ta, lịch sự cười như là đồng ý “Quản gia, ông sắp xếp một chút, bày bàn trà cùng điểm tâm ngọt ở vườn hoa.”

“Vâng!” Quản gia lặng lẽ lui xuống, đi tới nhà bếp nhìn những người giúp việc bên trong nói “Tiểu Ngọc còn có Lô Ti, hai người đến vườn hoa chuẩn bị một chút, những người còn lại chờ tổng thống ăn xong thì dọn dẹp bàn!”

Khi Đỗ Lô Ti cùng tiểu Ngọc bày bàn trà cùng điểm tâm, cô vô tình nhìn về nơi xa.....

Khẽ kinh ngạc kêu “Tiểu Ngọc, cô nhìn xem, nhanh nhìn xem, thật là đẹp.....”

Tiểu Ngọc nhìn theo hướng mà cô nói “Cảnh sắc như vậy có gì để nhìn?”

Đỗ Lôi Ti không để ý đến câu nói của tiểu Ngọc, cảnh đẹp như vậy mà không có ai thưởng thức vậy thì cô thưởng thức một mình vậy.

Lúc này mặt trời đang dần lặn về hướng tây, ánh sáng chói mắt nhật dần chỉ còn lại một vòng ánh sáng dịu dịu xung quanh. Bầu trời không có một gợn mây, trong suốt như nước biển, bây giờ màu sắc càng trở nên xanh hơn, càng ngày càng đậm. Ở cuối tận chân trời, màu sắc thanh thúy, dưới ánh nắng chiều, tạo nên một cảnh tráng lệ.

Cô chăm chú nhìn về phía tây. Quả nhiên, một lát sau, mặt trời đỏ chiếu thẳng vào khuôn mặt tròn trịa, hướng về phía không trung, phát ra ánh sáng chói lóa cả một vùng. Ánh chiều tà không ngừng mở rộng phạm vi của nó, trong nháy mắt bao phủ tất cả, giống như một bức tranh đẹp lạ thường.

Nhìn mặt trời lộ ra vẻ đẹp của mình, hã hê đi về hướng tây. Đem ánh nắng khuất xa sau đỉnh núi. Sau đó sương sương biến mất sau núi. Màu sắc từ từ khuếch tán, mơ hồ biến mất.

Đỗ Lôi Ti nở nụ cười không ngừng than “Thật là đẹp, thật là đẹp.....”

“Tiểu Ngọc, cô biết không? Tôi rất thích cùng bạn trai hoặc là cùng chồng mình ngắm cảnh sắc như vậy, thật lãng mạn.....”

66. Chương 32

Lúc đi tới phòng cậu chủ Đỗ Lôi Ti cảm thấy bản thân thật bi kịch, rõ ràng ở bên ngoài tìm công việc lại bị lỗi đến đây, còn bị mắng, càng nghĩ càng bị thương.

Mở cửa phòng cậu chủ, nhìn thấy Bùi Vũ đã mặc quần áo chỉnh tề, lấy tay lau nước mắt, đi lên trước “Cậu chủ, đi thôi, tôi đưa cậu đi học!”

Đỗ Lôi Ti một tay cầm cặp sách, một tay nắm tay cậu chủ đi xuống dưới lầu, may mắn là khi đi xuống phòng khách cô không gặp tổng thống, nếu không cô thật sự không biết phải làm sao.

Bùi Vũ nhìn đôi mắt đỏ au của cô, giọng nói không vui “Cô khóc sao?”

“Đâu.....làm gì có.....” Đỗ Lôi Ti khản trương trả lời, cô cũng không muốn thằng bé nhìn thấy vẻ thảm hại của cô.

Cô thật sự buồn bực, sao hai ba con nhà này đều nhìn cô không vừa mắt?

Cứ như vậy hai người lên xe, có mấy bảo vệ đi theo phía sau, chạy về phía trường học.

Xe đi khoảng hai mươi phút thì tới trường học, Đỗ Lôi Ti cùng Bùi Vũ ngồi trên xe không nói với nhau câu nào, một lớn một nhỏ đều có suy nghĩ riêng của mình.

Đến trường học, xe dừng lại, Đỗ Lôi Ti đưa cặp sách cho thằng bé dặn dò “Phải học cho tốt, nghe lời cô giáo, biết không?”

Bùi Vũ lộ ra vẻ mặt khinh thường “Cô nghĩ tôi là con nít hai tuổi sao?”

Không cần phải dặn dò như vậy, được rồi, tôi muốn đi vào.” Nói xong liền đi vào không thèm quay đầu lại.

Đỗ Lôi Ti đứng sững tại chỗ, sao thằng bé lại khó chịu như vậy? Con nhà người ta có như thằng bé đâu?

Thôi, dù sao thằng bé cũng không giống những đứa trẻ khác, tại sao cô phải dài dòng như vậy, tự làm mình mất mặt!

Đỗ Lôi Ti lên xe cùng với bảo vệ quay trở về, Đỗ Lôi Ti ngồi trong xe, lấy điện thoại ra gọi “Mẹ, mẹ vẫn khỏe chứ?”

“Mẹ vẫn khỏe, con thì sao?” Lý Phượng quan tâm hỏi con gái.

Đỗ Lôi Ti vừa nghe thấy mẹ hỏi như vậy, chớp mũi khê cay, nước mắt chảy xuống, cô cố nhin để không phát ra tiếng, cô không muốn làm cho mẹ lo lắng, sau đi ổn định cảm xúc của mình, mở miệng nói “Mẹ, con rất tốt, bây giờ con đã có công việc, hơn nữa công việc rất nhẹ nhàng, mẹ không cần lo lắng cho con, mẹ chú ý giữ gìn sức khỏe, có thời gian con sẽ về thăm mẹ.”

“Khi nào con cùng Bân kết hôn?” Lý Phượng tiếp tục hỏi.

“A, con cùng anh Bân bây giờ đang cố gắng làm tốt công việc, không muốn cưới sớm như vậy, mẹ con còn bận việc không nói chuyện với mẹ được, bái bai!” Đỗ Lôi Ti lo lắng cúp điện thoại, sau đó đem toàn bộ uất ức khóc ra ngoài.

Tài xế liếc nhìn trong gương, thấy cô khóc thật đáng thương, chỉ lắc đầu, tiếp tục lái xe.

Chuyện cô và anh Bân chia tay không thể để mẹ biết, cô không muốn mẹ lo lắng cho mình, bây giờ cô rất muốn sà vào trong lòng mẹ nhưng.....

Công việc bây giờ là ở phủ tổng thống, không giống như những công việc khác, chủ nhật cũng không được nghỉ, không biết khi nào mới có thể quay về thăm mẹ?

67. Chương 35

Lúc Bùi Tuấn Vũ cùng công chúa Lâm Thanh xuất hiện tại vườn hoa Đỗ Lôi Ti cùng tiểu Ngọc vội vàng đi lên đón.

Hai người ngồi xuống, Lâm Thanh nhìn hoa hướng dương trong phòng thẳng thắn nói rất thích phủ tổng thống, Bùi Tuấn Vũ đối với điều này hết sức không ưa, anh chỉ lười biếng ngồi trên ghế uống trà.

Ngồi được một lát, Bùi Tuấn Vũ lịch sự đứng dậy, lễ phép nói “Công chúa, tôi vào phòng khách có chút chuyện, cô từ từ thưởng thức!”

Lâm Thanh cười cười gật đầu.

Bùi Tuấn Vũ với khuôn mặt âm trầm đi vào phòng khách ngồi trên ghế sa lon hỏi “Quản gia, ai đổi bình hoa trên bàn vậy?”

Quản gia cúi người trả lời “Tổng thống, tôi lập tức đi hỏi.” Nói xong, đứng thẳng người muốn đi về phía phòng ăn.

“Gọi hết toàn bộ người giúp việc đến đây!” Giờ phút này khuôn mặt Bùi Tuấn Vũ rất lạnh lùng.

“Vâng, tổng thống!” Quản gia trả lời.

Đợi mấy phút liền thấy quản gia dẫn tất cả người giúp việc đứng trước mặt tổng thống, tất cả người giúp việc đều không biết chuyện gì đang xảy ra.

Quản gia nghiêm túc mở miệng hỏi “Ai đã đổi bình hoa trên bàn ăn?”

Người giúp việc tiểu Thanh hả hê lập tức trả lời “Là Đỗ Lôi Ti đổi, tôi không cho cô ấy đổi nhưng cô ấy không nghe tôi.” Nói xong liếc mắt nhìn về phía Đỗ Lôi Ti, lộ ra nét mặt khinh bỉ.

“Tất cả mọi người đi xuống đi!” Quản gia lại một lần nữa mở miệng.

Chỉ có một mình Đỗ Lôi Ti đứng lại, cô cảm thấy thật sự sợ hãi, không biết tổng thống hỏi chuyện này rốt cuộc là vui hay tức giận, bởi vì giờ phút này cô không biết tổng thống đang nghĩ gì, hai bàn tay nắm chặt lấy nhau.

“Là cô đổi bình hoa trên bàn ăn sao?” Bùi Tuấn Vũ uống cà phê, nhìn tài liệu trong tay cũng không ngừng đầu nhìn Đỗ Lôi Ti.

“Vâng!” Đỗ Lôi Ti cúi đầu trả lời, nghe thấy giọng nói của tổng thống hình như là không muốn khen ngợi cô, chẳng lẽ anh còn tức giận chuyện lúc sáng cô gọi anh dậy sao?

“Trình độ học vấn của cô thế nào?” Bùi Tuấn Vũ lại hỏi, nét mặt vẫn như cũ.

Đỗ Lôi Ti bị thương không hiểu nhưng vẫn thành thật trả lời “Tốt nghiệp đại học chính quy!”

“Xem ra lúc cô giáo giảng bài, nhất định là cô ngủ gật.”

Đỗ Lôi Ti nghe tổng thống nói như vậy thiếu chút nữa nổi nóng.

Dựa vào cái gì mà tổng thống lại nói như vậy chứ?

Cái này cùng học vấn của cô có quan hệ gì chứ?

Mẹ kiếp, nhân vật lớn thật là khó chiều!!!

“Cô không biết mục đích lần này công chúa nước Hàn tới đây sao?” Bùi Tuấn Vũ tiếp tục hỏi.

“Không biết!” Cô làm gì có thời gian quan sát những chuyện quốc gia đại sự chứ!!!

“Cô không xem tin tức sao?” Đối với câu trả lời của Đỗ Lôi Ti, Bùi Tuấn Vũ thật sự hơi bất ngờ.

“Làm gì có thời gian xem ti vi.” Tốt nghiệp xong cô còn phải đi tìm việc, kết quả không tìm được việc liền bị tổng thống bắt về làm người giúp việc làm gì có thời gian coi ti vi chứ!

“Bây giờ cô đã là người giúp việc của phủ tổng thống, có thời gian nên xem một chút tin tức, hiểu nhiều chuyện một chút, tránh sau này làm ra những chuyện ngu ngốc!” Bùi Tuấn Vũ lạnh lùng nói xong liền đứng dậy đi khỏi phòng khách, ra vườn hoa tiếp tục thưởng thức cảnh sắc bên ngoài.

68. Chương 33

Đỗ Lôi Ti quay về phủ tổng thống, vào phòng thay đồ giúp việc đi ra.

Cô biết, chỉ cần tổng thống không lên tiếng, cô không thể rời khỏi phủ tổng thống, cô là người giúp việc ở đây, chỉ có thể học tập, thích ứng với hoàn cảnh nơi đây.

Cô nghĩ lại liền thấy hối hận, chỉ vì một bữa ăn sáng mà khiến tuổi thanh xuân của mình trở thành người giúp việc ở đây, đây chưa là gì, phải phục vụ hai ba con với tính tình không ổn định, tốt nhất là nên giữ cái mạng nhỏ của bản thân trước.

.....

.....

Buổi sáng cứ lặng lẽ trôi qua, cô đã bị tính khí nóng nảy của tổng thống làm cho đầu óc choáng váng không có thời gian dành cho những việc yêu thích nữa, tiểu Ngọc đi về phía cô.

“Có chuyện gì không?” Cô từ từ ngẩng đầu, thuận miệng hỏi.

“Lôi Ti, quản gia gọi cô xuống, ông ấy đang ở phòng ăn chờ cô!” Tiểu Ngọc nghiêm túc nói.

“Uh.....Tôi biết rồi!” Đỗ Lôi Ti yếu ớt trả lời.

Bây giờ cô thật sự rất buồn bực, rõ ràng cô chỉ mới vào làm ngày đầu tiên liền sắp xếp cho cô gọi tổng thống dậy, không biết lần này gọi cô lên làm gì, bây giờ trong lòng cô cảm thấy rất sợ hãi.

Không còn cách nào khác, cai bảo bây giờ cô là người giúp việc trong phủ tổng thống, quản gia giao việc gì thì cô làm việc đó, người làm bây giờ cũng thật là khổ. Nhưng mà cái mạng của cô là khổ nhất.

Đi tới phòng ăn, cô tới trước mặt quản gia “Quản gia, ông tìm cháu có việc gì?”

Quản gia đưa một cuốn thực đơn để trước mặt cô.

Đỗ Lôi Ti không hiểu nhận thực đơn, quản gia đưa cho cô xem cái này làm gì? Chẳng lẽ lại muốn cô nấu cơm sao?

Nghĩ đến đây liền cảm thấy sợ, bữa ăn tối qua như một bức tranh không ngừng xuất hiện trước mặt cô.

Nếu như thật sự phải nấu cơm, cô đoán có chết cô cũng không thể bồi thường hết cho tổng thống.....?

Quản gia nhìn sự biến đổi trên khuôn mặt cô cũng biết cô đang nghĩ gì, vì vậy mở miệng nói “Nước Hàn muốn qua thăm cho nên đây là thực đơn dành riêng cho khách.”

Đỗ Lôi Ti như rơi vào trong sương mù, thực đơn dành cho khách sao lại đưa cho cô làm gì? Cô chỉ là một người làm nhỏ nhỏ mà thôi.

“Cho cô xem thực đơn dành cho khách là để đề phòng buổi tối nếu có thành hướng khẩn cấp xảy ra thì mỗi người giúp việc phải trợ giúp đối phó, biết chưa?” Quản gia tiếp tục nói.

Xuay người nhìn tiểu Ngọc đứng bên cạnh “Cô đi tìm thư ký của công chúa nước Hàn, hỏi xem công chúa có kiêng cử gì không, nếu muốn ăn gì thì cứ nói với đầu bếp là được!”

Giờ phút này tất cả người giúp việc đều bận rộn công việc của mình, Đỗ Lôi Ti từ phòng ăn đi ra, nhìn thấy bình hoa cúc trên bàn ăn liền nhíu mày.

Cô đã từng nhìn thấy trên tivi, nước Hàn nổi tiếng là hoa hướng dương, tại sao lại bày hoa cúc trên bàn ăn chứ? Thật sự là không thích hợp để đãi khách, không ngờ quản gia cũng có lúc phạm lỗi.

Đỗ Lôi Ti liền nghĩ tới trong vườn hoa có trồng rất nhiều loài hoa, trong đó có hoa hướng dương, cô cầm thực đơn đi vào vườn hoa, cắt một bó hoa hướng dương, thay thế bình hoa cúc trên bàn.

“Cô đang làm gì vậy?” Người giúp việc tên Thanh dùng ánh mắt khinh bỉ nói.

“Tôi? Cô không nhìn thấy sao? Tôi đang thay hoa, không được sao?” Đỗ Lôi Ti không thèm để ý tới cô ta.

Nói xong liền đi ra phòng khách.

69. Chương 36

Đỗ Lôi Ti nghe anh nói chuyện cay nghiệt, trong lòng cảm thấy uất ức, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, thật sự rất muốn đấm cho anh ta một cái, nhưng cô thật sự không có can đảm, cô còn muốn sống thêm vài năm, cho nên chỉ có thể nhịn.

Từ nhỏ đến lớn chưa từng có ai nói với cô như vậy. Ở nhà mẹ xem cô như bảo bối, ở trường học cô giáo cũng rất thương cô bởi vì cô chưa từng làm sai chuyện gì khiến cho người khác trách mắng, bây giờ vừa mới đến phủ tổng thống liền không ngừng bị anh công kích.

Cô không biết bản thân có thể nhẫn nhịn đến bao giờ nhưng cô vẫn cố gắng kiềm chế. Vì cái mạng nhỏ của mình cũng vì sự an toàn của người nhà, cô chỉ có thể kiềm chế.....

Đỗ Lôi Ti tìm thấy quản gia trong phòng ăn, buồn bực mở miệng nói “Quản gia, nếu không có chuyện gì thì cháu đi đón cậu chủ đây.”

“Vâng!” Quản gia gật đầu xem như đồng ý.

Đỗ Lôi Ti quay về phòng thay quần áo, ngồi xe hơi chạy đến trường dành cho quý tộc.....

Đến trường học, Đỗ Lôi Ti vừa xuống xe liền thấy cậu chủ đã đứng ở cổng trường, còn có cô giáo đứng bên cạnh.

Mẹ kiếp, đúng là con trai của tổng thống, cô giáo phải đứng ở cổng trường cùng thằng bé.

“Cô kia, sao cô đến trễ vậy?” Bùi Vũ không vui nói.

Đỗ Lôi Ti đỏ mặt hời!!!

Sao lại không biết lễ phép như vậy chứ? Trước mặt cô giáo lại dám gọi cô là cô kia, không muốn cô sống nữa sao!!!

Đỗ Lôi Ti chỉ có thể cười trả lời “Bởi vì trong phủ có khách cho nên mới đến muộn!”

Bùi Tuấn Vũ mắt hướng lên xe, sau khi chào hỏi cô giáo Đỗ Lôi Ti cũng lên xe, xe chậm rãi rời khỏi trường học.

“Cô kia, về sau phải đứng giờ một chút!” Bùi Vũ lạnh lùng nói.

“Không có cách nào, trong phủ có khách.”

Hai người im lặng ngồi trên xe, không nói chuyện gì nữa.

.....

.....

Đến phủ tổng thống, Bùi Vũ xuống xe trước, Đỗ Lô Ti đi theo phía sau cùng đi vào tổng thống.

Bùi Vũ quay về phòng mình mà Đỗ Lô Ti cũng quay về lên mạng tìm tin tức về nước Hàn.

Thì Ra tổng thống không mắng oan cho cô, chuyện lần này đúng là cô làm sai.

Lần này công chúa nước Hàn đến là bởi vì việc nước Hàn khiêu khích nước ta nhưng công chúa nước Hàn lại thích tổng thống đẹp trai cho nên muốn hai người kết hợp vậy thì hai nước không cần đánh nhau nữa rồi.

Kết quả là tổng thống của chúng ta nói “Loại phụ nữ yêu nghiệt như cô không có cửa đâu, nếu dám phạm phải ranh giới của tôi thì tôi sẽ đem hỏa lực đập nát nước cô!!!”

Oa!!!

Thật sự rất nam tính, rất đàn ông!!!

Cho nên đối với một đất nước như vậy không cần phải đem đồ vật qua làm lễ vật.

Lúc này người giúp việc tiểu Thanh đi vào, dùng giọng giễu cợt nói “Ai, có vài người tự cho là mình đúng, lại dám tự tình làm chủ mọi việc, thật sự dám xem đây như là nhà mình.”

Đỗ Lô Ti nghe thấy cô nói như vậy cũng không tức giận, đứng trước mặt tiểu Thanh, chỉ hơi cười “Tôi dám tự làm chủ mọi chuyện nhưng cô chắc nghĩ cũng không dám, còn nữa, nếu như cô nhìn tôi không vừa mắt thì mời đi cho, nếu không thì tự gánh lấy hậu quả!”

Xem ra nếu cô không phát huy bản tính cọp con thì cô ta sẽ nghĩ cô là một con mèo con.

Tiểu Thanh tự cho mình là người ở đây với thời gian lâu, cũng không thèm để ý lời cô nói “Ai u, cô thật là giỏi, vậy để tôi xem cô có bản lĩnh tới đâu?”

Đỗ Lô Ti thấy cô như vậy liền xoay người quay về máy tính trả lời “Vậy thì cứ chống mắt mà xem!”

70. Chương 34

Năm giờ chiều, Bùi Tuấn Vũ cùng công chúa nước Hàn là Lâm Thanh xuất hiện tại phòng ăn, lúc này quản gia đã đứng chờ sẵn.

Bình hoa cúc trên bàn đã được thay bằng hoa hướng dương, tất cả người giúp việc đều đứng bên cạnh chờ chủ nhân ra lệnh.

Như Đỗ Lô Ti dự đoán, Lâm Thanh nhìn thấy bình hoa hướng dương trên bàn liền nở nụ cười.

Tổng thống cùng công chúa nước Hàn còn có một vài nghị sĩ ở phía sau cùng ngồi xuống bàn, quản gia liền bảo người giúp việc vào nhà bếp.

Đỗ Lô Ti nhìn thấy quản gia sắp xếp mọi chuyện thì rất kính phục, chuyện gì ông cũng đều sắp xếp rất tốt.

Các người giúp việc cẩn thận đặt món ăn lên bàn, bầu không khí trong phòng ăn rất im lặng.

“Hoa hướng dương này thật đẹp!” Lâm Thanh không nhịn được khen ngợi, một bên vẫn không quên liếc mắt đưa tình với tổng thống.

“Lâm công chúa, cô không biết trong phủ tổng thống trồng rất hoa sao?” Một nghị sĩ ngồi bên cạnh mỉm cười nói.

“A, thì ra là như vậy, vậy lát nữa tôi muốn ra ngắm một chút.” Lâm Thanh mỉm cười nói xong liền quay về phía tổng thống hỏi “tổng thống, tôi có thể ngắm hoa hướng dương cùng với anh không?”

Bùi Tuấn Vũ không thềm để ý đến sự đưa tình của cô ta, lịch sự cười như là đồng ý “Quản gia, ông sắp xếp một chút, bày bàn trà cùng điểm tâm ngọt ở vườn hoa.”

“Vâng!” Quản gia lặng lẽ lui xuống, đi tới nhà bếp nhìn những người giúp việc bên trong nói “Tiểu Ngọc còn có Lôi Ti, hai người đến vườn hoa chuẩn bị một chút, những người còn lại chờ tổng thống ăn xong thì dọn dẹp bàn!”

Khi Đỗ Lôi Ti cùng tiểu Ngọc bày bàn trà cùng điểm tâm, cô vô tình nhìn về nơi xa.....

Khẽ kinh ngạc kêu “Tiểu Ngọc, cô nhìn xem, nhanh nhìn xem, thật là đẹp.....”

Tiểu Ngọc nhìn theo hướng mà cô nói “Cảnh sắc như vậy có gì để nhìn?”

Đỗ Lôi Ti không để ý đến câu nói của tiểu Ngọc, cảnh đẹp như vậy mà không có ai thưởng thức vậy thì cô thưởng thức một mình vậy.

Lúc này mặt trời đang dần lặn về hướng tây, ánh sáng chói mắt nhật dần chỉ còn lại một vòng ánh sáng dịu dịu xung quanh. Bầu trời không có một gợn mây, trong suốt như nước biển, bây giờ màu sắc càng trở nên xanh hơn, càng ngày càng đậm. Ở cuối tận chân trời, màu sắc thanh thúy, dưới ánh nắng chiều, tạo nên một cảnh tráng lệ.

Cô chăm chú nhìn về phía tây. Quả nhiên, một lát sau, mặt trời đỏ chiếu thẳng vào khuôn mặt tròn trịa, hướng về phía không trung, phát ra ánh sáng chói lóa cả một vùng. Ánh chiều tà không ngừng mở rộng phạm vi của nó, trong nháy mắt bao phủ tất cả, giống như một bức tranh đẹp lạ thường.

Nhìn mặt trời lộ ra vẻ đẹp của mình, hả hê đi về hướng tây. Đem ánh nắng khuất xa sau đỉnh núi. Sau đó sung sướng biến mất sau núi. Màu sắc từ từ khuếch tán, mơ hồ biến mất.

Đỗ Lôi Ti nở nụ cười không ngừng than “Thật là đẹp, thật là đẹp.....”

“Tiểu Ngọc, cô biết không? Tôi rất thích cùng bạn trai hoặc là cùng chồng mình ngắm cảnh sắc như vậy, thật lãng mạn.....”

71. Chương 37

Bởi vì sáng sớm Bùi Mộng Na đã đi ra ngoài nên không biết trong nhà có khách, vừa vào cửa liền la to “Lôi Ti, tiểu Vũ, hai người mau tới đây, xem tôi mua quà gì cho hai người này.....”

Ah, tại sao không có tiếng trả lời? Mọi người đi đâu hết rồi?

Lúc này Đỗ Lôi Ti đi ra khỏi phòng, nhìn thấy cô xách túi lớn túi nhỏ, vội vàng đi lên trước cầm đồ từ tay Bùi Mộng Na.

Bùi Mộng Na tò mò hỏi “Lôi Ti, người giúp việc đều đi đâu hết rồi? Sao lại yên lặng như vậy? Tiểu Vũ đâu?”

Đỗ Lôi Ti tối sầm mặt, sao cô ấy lại hỏi nhiều như vậy chứ? Không còn cách nào khác, ai bảo người ta là cô chủ, cho nên cô vẫn phải thành thật trả lời “Quản gia, tiểu Ngọc cùng với tổng thống trong vườn hoa, còn tất cả người giúp việc đang dọn phòng cho khách, cậu chủ trong phòng.”

“Phòng cho khách? Chẳng lẽ hôm nay có ai tới sao? Là ai vậy?” Bùi Mộng Na thật sự rất tò mò, một người luôn luôn bận rộn sao hôm nay lại có thời gian ngắm hoa chứ, thật sự rất kỳ lạ.

“Hôm nay công chúa nước Hàn tới chơi, hình như sẽ ở lại mấy ngày? Còn thật sự mấy ngày thì tôi không biết?”

Bùi Mộng Na vừa nghe thấy cô nói như vậy liền quên luôn những túi đồ mình mới vừa mua, kéo Đỗ Lôi Ti đi đến vườn hoa.

Hai người cầm tay nhau một trước một sau cùng đi tới vườn hoa.

Lâm Thanh nghe thấy sau lưng có tiếng động, quay đầu lại, nhú mày nhìn hai người phụ nữ trước mặt, một người là người hầu, người kia là ai chứ?

Bùi Tuấn Vũ đứng dậy đầu tiên, hơi nhú mày, giới thiệu đơn giản một chút “Công chúa, đây là em gái tôi, tên là Mộng Na.”

Đỗ Lôi Ti nhìn thấy tổng thống hơi nhú mày, cẩn thận rút tay mình ra, Bùi Mộng Na biết ý đồ của cô, cũng không chịu buông tay mình ra. Mà đưa một bàn tay ra hướng về phía công chúa.

Mặc dù trong lòng Lâm Thanh không muốn nhưng dù sao cũng là em gái của người đàn ông mà mình thích, hơn nữa đây cũng không phải là nước mình cho nên chỉ có thể lịch sự đưa tay ra.

Lâm Thanh thật sự không ngờ, em gái tổng thống cũng đứng tại một chỗ như vậy mà không phân biệt thân phận chủ tớ.

Bùi Mộng Na cũng không phải lần đầu tiên ra ngoài xã hội nên có thể biết công chúa đang nghĩ gì cho nên cô cũng không nghĩ gì, quay đầu về phía anh trai mình nũng nịu “Anh, công chúa nước Hàn tới không phải chúng ta nên tổ chức một bữa tiệc sao?”

Đỗ Lôi Ti nghe cô nói như thế liền ngây người, cô thật sự không ngờ cô chủ lại dám nói như vậy trước mặt tổng thống, rõ ràng khách tới còn chưa được một ngày sao lại muốn tổ chức tiệc nhanh như vậy chứ?

Thật không hổ danh là cô chủ, làm chuyện gì cũng nhanh như vũ bão, ngoan độc, một cách trực tiếp.

Lâm Thanh bị những lời nói này làm cho không biết phải trả lời thế nào, chỉ có thể cầu cứu người đàn ông bên cạnh, ánh mắt giống như rất uất ức.

Bùi Tuấn Vũ nghiêm mặt nói “Mộng Na, nói chuyện phải chú ý một chút, đây là khách, nói chuyện phải đúng mực.”

Anh cố ý nhấn mạnh từ “khách” , nhưng ba người phụ nữ này lại nghe không hiểu.

Lần đầu tiên Lâm Thanh gặp Bùi Mộng Na cũng không thích cô sẽ trở thành cô em chồng của mình, cô là công chúa của một nước, dĩ nhiên bên ngoài vẫn phải tỏ ra lịch sự.

“Tổng thống, anh không cần trách cô ấy, có lẽ lần đầu tiên gặp mặt nên chưa quen, tôi nhìn thấy cô ấy liền rất thích.” Lâm Thanh khách khí nói.

Bùi Mộng Na nghe thấy giọng nói nũng nịu của cô ta liền muốn nôn, vì vậy chu mỏ nhìn Đỗ Lôi Ti nói “Lôi Ti, ở đây thật nhàm chán, hôm nay tôi mua rất nhiều đồ, có mua quà cho cô nữa, chúng ta đi thôi!” Nói xong dắt tay Đỗ Lôi Ti quay về phòng khách, không thèm để ý đến những lời Lâm Thanh nói.

Lâm Thanh lúng túng đứng tại chỗ nhìn bóng lưng hai người, cô ta ghi nhớ nỗi nhục này, nhất định cô ta sẽ trả mối nhục này.

“Ngồi đi, công chúa, cô đừng để bụng những lời Mộng Na nói làm gì.”

”Ha ha, biết làm sao được, tổng thống quá lo lắng rồi!” Bề ngoài Lâm Thanh nở nụ cười nhưng trong lòng âm thầm thề.

72. Chương 35

Lúc Bùi Tuấn Vũ cùng công chúa Lâm Thanh xuất hiện tại vườn hoa Đỗ Lôi Ti cùng tiểu Ngọc vội vàng đi lên đón.

Hai người ngồi xuống, Lâm Thanh nhìn hoa hướng dương trong phòng thẳng thắn nói rất thích phủ tổng thống, Bùi Tuấn Vũ đối với điều này hết sức không ưa, anh chỉ lười biếng ngồi trên ghế uống trà.

Ngồi được một lát, Bùi Tuấn Vũ lịch sự đứng dậy, lễ phép nói “Công chúa, tôi vào phòng khách có chút chuyện, cô từ từ thưởng thức!”

Lâm Thanh cười cười gật đầu.

Bùi Tuấn Vũ với khuôn mặt âm trầm đi vào phòng khách ngồi trên ghế sa lon hỏi “Quản gia, ai đổi bình hoa trên bàn vậy?”

Quản gia cúi người trả lời “Tổng thống, tôi lập tức đi hỏi.” Nói xong, đứng thẳng người muốn đi về phía phòng ăn.

“Gọi hết toàn bộ người giúp việc đến đây!” Giờ phút này khuôn mặt Bùi Tuấn Vũ rất lạnh lùng.

“Vâng, tổng thống!” Quản gia trả lời.

Đợi mấy phút liền thấy quản gia dẫn tất cả người giúp việc đứng trước mặt tổng thống, tất cả người giúp việc đều không biết chuyện gì đang xảy ra.

Quản gia nghiêm túc mở miệng hỏi “Ai đã đổi bình hoa trên bàn ăn?”

Người giúp việc tiểu Thanh hã hê lập tức trả lời “Là Đỗ Lô Ti đổi, tôi không cho cô ấy đổi nhưng cô ấy không nghe tôi.” Nói xong liếc mắt nhìn về phía Đỗ Lô Ti, lộ ra nét mặt khinh bỉ.

“Tất cả mọi người đi xuống đi!” Quản gia lại một lần nữa mở miệng.

Chỉ có một mình Đỗ Lô Ti đứng lại, cô cảm thấy thật sự sợ hãi, không biết tổng thống hỏi chuyện này rốt cuộc là vui hay tức giận, bởi vì giờ phút này cô không biết tổng thống đang nghĩ gì, hai bàn tay nắm chặt lấy nhau.

“Là cô đổi bình hoa trên bàn ăn sao?” Bùi Tuấn Vũ uống cà phê, nhìn tài liệu trong tay cũng không ngừng đầu nhìn Đỗ Lô Ti.

“Vâng!” Đỗ Lô Ti cúi đầu trả lời, nghe thấy giọng nói của tổng thống hình như là không muốn khen ngợi cô, chẳng lẽ anh còn tức giận chuyện lúc sáng cô gọi anh dậy sao?

“Trình độ học vấn của cô thế nào?” Bùi Tuấn Vũ lại hỏi, nét mặt vẫn như cũ.

Đỗ Lô Ti bị thương không hiểu nhưng vẫn thành thật trả lời “Tốt nghiệp đại học chính quy!”

“Xem ra lúc cô giáo giảng bài, nhất định là cô ngủ gật.”

Đỗ Lô Ti nghe tổng thống nói như vậy thiếu chút nữa nổi nóng.

Dựa vào cái gì mà tổng thống lại nói như vậy chứ?

Cái này cùng học vấn của cô có quan hệ gì chứ?

Mẹ kiếp, nhân vật lớn thật là khó chiều!!!

“Cô không biết mục đích lần này công chúa nước Hàn tới đây sao?” Bùi Tuấn Vũ tiếp tục hỏi.

“Không biết!” Cô làm gì có thời gian quan sát những chuyện quốc gia đại sự chứ!!!

“Cô không xem tin tức sao?” Đối với câu trả lời của Đỗ Lô Ti, Bùi Tuấn Vũ thật sự hơi bất ngờ.

“Làm gì có thời gian xem ti vi.” Tốt nghiệp xong cô còn phải đi tìm việc, kết quả không tìm được việc liền bị tổng thống bắt về làm người giúp việc làm gì có thời gian coi ti vi chứ!

“Bây giờ cô đã là người giúp việc của phủ tổng thống, có thời gian nên xem một chút tin tức, hiểu nhiều chuyện một chút, tránh sau này làm ra những chuyện ngu ngốc!” Bùi Tuấn Vũ lạnh lùng nói xong liền đứng dậy đi khỏi phòng khách, ra vườn hoa tiếp tục thưởng thức cảnh sắc bên ngoài.

73. Chương 38

Bùi Mộng Na kéo Đỗ Lô Ti quay về đồng quà cô mua ở trong phòng khách.

Cô lấy quà đưa tới trước mặt Đỗ Lô Ti, vui mừng nói “Lôi Ti, đây là quà dành cho cô!”

Đỗ Lô Ti vội vàng từ chối, sao cô có thể nhận quà mà em gái tổng thống mua chứ? Không được, thật sự không thể, cô vội vã đem quà trả về chỗ cũ.

Bùi Mộng Na giả bộ tức giận “Lôi Ti, xem ra cô thật sự không xem tôi là bạn, tôi rất đau lòng.” Nói xong, hai tay nắm chặt, xoa xoa khuôn mặt mình làm ra vẻ đáng thương.

Đỗ Lôi Ti không thể làm gì khác hơn là nhận lấy nhưng nhìn thấy quà tặng trong tay thật sự rất vui, cô không ngờ, mới đến phủ tổng thống hai ngày đã được cô chủ xem như bạn, cô thật sự rất vui.

Bùi Mộng Na vui mừng kéo cô ngồi lên ghế sa lon, mở quà tặng ra, một chiếc váy dạ hội hiện ra trước mặt Đỗ Lôi Ti.

Lúc Đỗ Lôi Ti nhìn thấy chiếc váy thì rất thích, vui mừng nhận lấy, khi tay sờ vào chất liệu vải cảm giác mềm mại, thật dễ chịu, cô thật sự rất thích, vội vàng nói “Cô chủ, cảm ơn cô, tôi rất thích!”

Bùi Mộng Na thật sự là không ngờ, một chiếc váy nhỏ lại có thể khiến cô vui mừng như vậy “Lôi Ti, ở đây còn có một đôi giày, dùng phối hợp với chiếc váy này, cô nhìn một chút xem.” Nói xong cầm hộp giày mở ra.....

Đỗ Lôi Ti chăm chú nhìn đôi giày, đôi giày thật sự quá đẹp, thật sự rất thu hút.....

Cô thu hồi ánh mắt nhìn Bùi Mộng Na nói “Cô chủ, tôi không thể nhận đôi giày này, cái này thật sự quá quý trọng, tôi không thể nhận.”

“Tại sao không thể nhận, đây là quà tôi mua cho cô, bạn tặng quà cho bạn sao không được chứ?” Bùi Mộng Na không hiểu hỏi.

“Tôi nhận chiếc váy này, đôi giày này tôi không thể nhận, nó thật sự quá quý giá!” Đỗ Lôi Ti cẩn thận giải thích.

Cô biết cô chủ có lòng nhưng không thể nhận, có những thứ không thể nhận, giống như đôi giày này, nó quá quý trọng, không phải thứ mà một người bình thường có thể mang, cho nên thật sự không thể nhận.

Hơn nữa, nếu như cô thật sự muốn vậy cô đeo cho ai xem chứ? Nếu cô mặc vào cô sợ không giữ được cái mạng nhỏ này của mình, giày này thật sự quá giá trị.

Bùi Mộng Na nhìn cô thật sự không có ý muốn nhận lại tiếp tục nói “Lôi Ti, cô đừng xem đó là một đôi giày bình thường, đó là đôi giày của nhà thiết kế nổi tiếng người Pháp, cả thế giới chỉ có ba đôi, đôi giày này là do nhà thiết kế đó xem tôi như bạn mới bán cho tôi đây, giày này còn có ý nghĩa khác là nếu như cô gái nào đi vào có thể có hạnh phúc vĩnh viễn.”

Đỗ Lôi Ti kinh ngạc nhìn cô, không tin hỏi “Cô nói thật sao? Vậy sao cô không mang?”

Bùi Mộng Na nhìn cô than thở “Tôi cũng muốn đeo, đáng tiếc tôi không mang vừa cho nên mới đưa cho cô, cô thử xem thế nào!”

“Cô chủ, tôi làm sao có thể mang chứ?” Đỗ Lôi Ti vẫn từ chối.

Bùi Tuấn Vũ cùng Lâm Thanh nhìn thấy bầu trời từ từ lặn xuống, hai người cùng đi vào phòng khác.

Bùi Mộng Na vui mừng từ trên ghế sa lon đứng dậy, đi tới trước mặt anh trai, đôi tay ôm cánh tay anh, nũng nịu nói “Anh, anh xem quà em mua cho Lôi Ti có đẹp không, thật sự rất hợp với cô ấy.”

Bùi Tuấn Vũ chỉ khẽ “Ừ” một tiếng.

Bùi Mộng Na thả cánh tay anh ra lại nói tiếp “Anh, anh cùng công chúa chờ một chút, bây giờ em giúp Lôi Ti thử một chút.” Nói xong kéo Đỗ Lôi Ti quay về phòng mình.

“Anh, anh cùng công chúa đừng đi đâu hết, nhất định phải xem mặt thẩm mỹ của em thế nào!” Vừa đi vừa không quên dặn dò.

Để lại hai người còn lại trong phòng khách, Bùi Tuấn Vũ mỉm cười nói “Đừng thấy lạ, em gái tôi chính là như vậy!”

“Ha ha, làm sao có thể trách chứ, tôi rất thích tính cách của cô ấy!” Vừa nói vừa che miệng cười nhưng trong lòng không ngừng mắng chửi rất khó nghe.

Khi hai người đi vào phòng, Bùi Mộng Na liền đẩy Đỗ Lôi Ti ngồi vào trước bàn trang điểm, giúp cô trang điểm nhẹ.

“Cô chủ, như vậy không tốt đâu, công chúa nước Hàn vẫn ở đây, sao tôi có thể mặc như vậy chứ.....” Đỗ Lôi Ti lo lắng nói.

Một người giúp việc như cô sao có thể mặc đẹp trước mặt công chúa chứ? Tuy nói dấp dấp cô với cô cung chúa kia chênh lệch không bao nhiêu nhưng dù sao cô cũng chỉ là người giúp việc, người ta lại là công chúa, làm sao có thể so sánh.

“Sợ gì chứ? Bây giờ cô không phải là người giúp việc, bây giờ cô là bạn của Bùi Mộng Na tôi, sao có thể không mặc đẹp!” Bùi Mộng Na tức giận nói.

!!!

Cô thật sự không ngờ, em gái tổng thống lại có thể như thế, oa, thật sự rất ngạc nhiên!!!

“Tôi không sợ gì cả chỉ cảm thấy nếu làm như vậy trước mặt công chúa thì không tốt lắm.” Đỗ Lôi Ti yếu ớt nói.

Bùi Mộng Na vừa giúp cô trang điểm vừa mát hững nói “Công chúa đó tôi vừa nhìn đã thấy ghét, công chúa thì sao, có công chúa ở đây thì người khác không thể mặc đẹp sao?”

Đỗ Lôi Ti suy nghĩ một chút cảm thấy cũng đúng nên không nói gì nữa.

Hai người đang nói chuyện thì thấy hai người phụ nữ chậm rãi từ trên lầu đi xuống.

Bùi Tuấn Vũ không hổ danh là người đứng đầu một nước, rất nhanh liền phục hồi tinh thần, nhìn người giúp việc trước mặt mình, anh thật sự không ngờ cô chừng diện lên nhìn rất xinh đẹp, không, không nên chỉ dùng hai chữ này để hình dung, anh nhất thời không nói được gì.

Lâm Thanh nhìn đôi giày thủy tinh mà cô gái kia mang đầu tiên, tại sao một người giúp việc nhỏ lại có thể có đôi giày đó chứ? Cô ta tìm mọi cách vẫn không thể mua được đôi giày đó.

Cô ta thật sự quá xem thường người giúp việc này, lại nhìn về phía người đàn ông ngồi bên cạnh, cô ta phát hiện ra ánh mắt của anh chăm chú nhìn người giúp việc kia cô ta biết tình địch của mình đã xuất hiện, hơn nữa lại là một người có thân phận cùng bối cảnh rất thấp, cô ta cảm thấy đây chính là sự sỉ nhục đối với mình.

Nhưng cô ta không để người giúp việc đó vào mắt, bởi vì với thân phận cùng hình ảnh còn có dáng người yêu kiều của mình, cô ta có thể chinh phục người đàn ông bên cạnh này, như vậy, trong mấy ngày ở đây cô ta sẽ tóm gọn người đàn ông này biến thành bảo vật trong túi mình.

“Anh, anh nhìn xem mắt thẩm mỹ của em thế nào, không tệ phải không?” Bùi Mộng Na đứng một bên nhìn anh trai mình cũng không quên liếc nhìn cô công chúa kia.

Đỗ Lôi Ti lúng túng đứng yên, không thoải mái lắm, vì vậy nhỏ giọng nói “Cô chủ, tôi đi thay đồ đây, tôi chỉ là một người giúp việc mặc những thứ này vào thật sự không thích hợp!”

“Có gì không thích hợp chứ, cô là bạn tôi, tôi cảm thấy thích hợp chính là thích hợp, công chúa cô nói có đúng không?” Bùi Mộng Na nói xong vẫn không quên hỏi anh trai mình “Anh, anh nói Lôi Ti mặc thế này có xinh đẹp không, người bình thường thật sự không thể so được!”

Bùi Tuấn Vũ khẽ gật đầu, nhẹ nhàng “Ừ”

Đỗ Lôi Ti còn tưởng rằng mình nghe nhầm, tổng thống “Ừ” có phải chứng minh cô thật sự xinh đẹp? Vì vậy còn ngây ngốc nhéo tay mình, cảm thấy đau đến nỗi cô phải nhúu mày.

Mẹ kiếp thật sự rất đau, có phải tổng thống ăn nhầm gì không, hôm nay lại khen cô, mặc dù giọng nói hơi nhỏ, chỉ đơn giản một chữ nhưng dù sao đối với cô như thế là rất tốt rồi.

Bùi Mộng Na đứng một bên nhìn biểu hiện của cô, khẩn trương hỏi “Lôi Ti, có phải cô cảm thấy không thoải mái chỗ nào không?”

Đỗ Lôi Ti khẽ cười “Ha ha.....ha ha.....Không có, không có!”

Bùi Tuấn Vũ nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, bày tỏ trong nhà còn có khách “Công chúa, phòng của cô đã được chuẩn bị xong, cô đi nghỉ ngơi trước đi, hy vọng những ngày ở đây cô có thể chơi một cách vui vẻ!”

“Được, cảm ơn sự chiêu đãi của tổng thống!” Nói xong nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Quản gia dẫn công chúa tới phòng dành cho khách.

74. Chương 36

Đỗ Lôi Ti nghe anh nói chuyện cay nghiệt, trong lòng cảm thấy uất ức, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, thật sự rất muốn đấm cho anh ta một cái, nhưng cô thật sự không có can đảm, cô còn muốn sống thêm vài năm, cho nên chỉ có thể nhịn.

Từ nhỏ đến lớn chưa từng có ai nói với cô như vậy. Ở nhà mẹ xem cô như bảo bối, ở trường học cô giáo cũng rất thương cô bởi vì cô chưa từng làm sai chuyện gì khiến cho người khác trách mắng, bây giờ vừa mới đến phủ tổng thống liền không ngừng bị anh công kích.

Cô không biết bản thân có thể nhẫn nhịn đến bao giờ nhưng cô vẫn cố gắng kiềm chế. Vì cái mạng nhỏ của mình cũng vì sự an toàn của người nhà, cô chỉ có thể kiềm chế.....

Đỗ Lôi Ti tìm thấy quản gia trong phòng ăn, buồn bực mở miệng nói “Quản gia, nếu không có chuyện gì thì cháu đi đón cậu chủ đây.”

“Vâng!” Quản gia gật đầu xem như đồng ý.

Đỗ Lôi Ti quay về phòng thay quần áo, ngồi xe hơi chạy đến trường dành cho quý tộc.....

Đến trường học, Đỗ Lôi Ti vừa xuống xe liền thấy cậu chủ đã đứng ở cổng trường, còn có cô giáo đứng bên cạnh.

Mẹ kiếp, đúng là con trai của tổng thống, cô giáo phải đứng ở cổng trường cùng thằng bé.

“Cô kia, sao cô đến trễ vậy?” Bùi Vũ không vui nói.

Đỗ Lôi Ti đỏ mặt hỏi!!!

Sao lại không biết lễ phép như vậy chứ? Trước mặt cô giáo lại dám gọi cô là cô kia, không muốn cô sống nữa sao!!!

Đỗ Lôi Ti chỉ có thể cười trả lời “Bởi vì trong phủ có khách cho nên mới đến muộn!”

Bùi Tuấn Vũ mắt hướng lên xe, sau khi chào hỏi cô giáo Đỗ Lôi Ti cũng lên xe, xe chậm rãi rời khỏi trường học.

“Cô kia, về sau phải đúng giờ một chút!” Bùi Vũ lạnh lùng nói.

“Không có cách nào, trong phủ có khách.”

Hai người im lặng ngồi trên xe, không nói chuyện gì nữa.

.....

.....

Đến phủ tổng thống, Bùi Vũ xuống xe trước, Đỗ Lôi Ti đi theo phía sau cùng đi vào tổng thống.

Bùi Vũ quay về phòng mình mà Đỗ Lôi Ti cũng quay về lên mạng tìm tin tức về nước Hàn.

Thì Ra tổng thống không mắng oan cho cô, chuyện lần này đúng là cô làm sai.

Lần này công chúa nước Hàn đến là bởi vì việc nước Hàn khiêu khích nước ta nhưng công chúa nước Hàn lại thích tổng thống đẹp trai cho nên muốn hai người kết hợp vậy thì hai nước không cần đánh nhau nữa rồi.

Kết quả là tổng thống của chúng ta nói “Loại phụ nữ yêu nghiệt như cô không có cửa đâu, nếu dám phạm phải ranh giới của tôi thì tôi sẽ đem hỏa lực đập nát nước cô!!!”

Oa!!!

Thật sự rất nam tính, rất đàn ông!!!

Cho nên đối với một đất nước như vậy không cần phải đem đồ vật qua làm lễ vật.

Lúc này người giúp việc tiểu Thanh đi vào, dùng giọng giễu cợt nói “Ai, có vài người tự cho là mình đúng, lại dám tự tình làm chủ mọi việc, thật sự dám xem đây như là nhà mình.”

Đỗ Lôi Ti nghe thấy cô nói như vậy cũng không tức giận, đứng trước mặt tiểu Thanh, chỉ hơi cười “Tôi dám tự làm chủ mọi chuyện nhưng cô chắc nghĩ cũng không dám, còn nữa, nếu như cô nhìn tôi không vừa mắt thì mời đi cho, nếu không thì tự gánh lấy hậu quả!”

Xem ra nếu cô không phát huy bản tính cọp con thì cô ta sẽ nghĩ cô là một con mèo con.

Tiểu Thanh tự cho mình là người ở đây với thời gian lâu, cũng không thêm để ý lời cô nói “Ai u, cô thật là giỏi, vậy để tôi xem cô có bản lĩnh tới đâu?”

Đỗ Lôi Ti thấy cô như vậy liền xoay người quay về máy tính trả lời “Vậy thì cứ chống mắt mà xem!”

75. Chương 39

Bùi Mộng Na vội vàng phụ họa “Anh, tiểu Vũ nói có chuyện muốn nói với anh, công chúa, cô ăn mặc như vậy trước mặt một đứa bé không tốt lắm đâu.”

Bùi Tuấn Vũ nhìn thấy em gái cùng con trai mình quyết tâm muốn ở lại, không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía Lâm Thanh nói “Công chúa, thật xin lỗi, ngày mai chúng ta nói tiếp vậy.”

Lâm Thanh đứng dậy, người hơi khom về phía trước, thiếu chút nữa bộ ngực lộ ra ngoài “Được, tổng thống, ngày mai gặp!” Nói xong cũng không nhìn hai người còn lại trong phòng làm việc, đi thẳng ra ngoài.

Sau khi đóng cửa, Lâm Thanh trợn to mắt, đè nén cơn tức trong lòng, cứ đợi xem, đến lúc cô ta làm chủ ngôi nhà này nhất định sẽ khiến những người này không tốt đẹp gì!

“Anh, người phụ nữ kia thật sự không biết xấu hổ, tại sao lại mặc như vậy trước mặt một đứa bé chứ?” Bùi Mộng Na bất mãn nói.

Bùi Tuấn Vũ nhìn hai người đứng trước mặt “Hai người tới đây là muốn nói chuyện này sao?”

Bùi Mộng Na im lặng, lấy cùi chỏ thúc cháu trai đứng bên cạnh, ý bảo thằng bé nói chuyện.

“Ba, người giúp việc phụ trách việc đưa đón con bị thương!”

“Một người giúp việc bị thương, chở đi bệnh viện là được rồi!” Bùi Tuấn Vũ nói xong cúi đầu nhìn tài liệu.

Bùi Mộng Na nhìn thấy anh trai không hề để ý, thật sự tức chết cô, mắt híp nói “Lôi Ti bị người phụ nữ vừa rồi làm cho bị thương, đôi tay bị phồng nổi lên rất nhiều vết nước, cái này không tính, cô ta còn không cho Lôi Ti băng bó vết thương, kéo cô ấy đi dạo phố, kết quả ngứa xui!”

Bùi Tuấn Vũ nghe em gái nói như thế trong lòng liền cảm thấy hơi hồi hộp, anh cho rằng chỉ là một vết thương nhỏ, không nghĩ đến lại nghiêm trọng như vậy, ngay sau đó bình tĩnh lại “Hai người về phòng đi, tôi biết rồi!”

Hai người một lớn một nhỏ vừa nghe thấy anh nói như vậy, không thể làm gì khác hơn là bắt đắc dĩ đi ra ngoài.

Anh không biết tại sao lúc nghe thấy cô bị thương nghiêm trọng, trái tim liền hồi hộp, đập thành thịch, anh và cô gặp nhau chỉ mấy lần nhưng mỗi lần gặp nhau đều xảy ra chuyện, có thể nào những chuyện này ảnh hưởng đến anh không?

Còn bị tính cách cùng vẻ ngoài xinh đẹp của cô hấp dẫn sao? Bây giờ anh không biết cũng không muốn tìm đáp án, bởi vì anh cùng cô ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau cho nên anh không thể thích cô!

Nhưng mà, bây giờ anh hơi tức giận, không ngờ công chúa nước Hàn lại dám làm càn như vậy, dám làm ra loại chuyện như vậy trên địa bàn của anh, mặc dù cô chỉ là một người giúp việc nhưng dù sao cũng là người trong phủ tổng thống, xem như cô có làm sai chuyện gì cũng không tới phiên người nước Hàn quản giáo.

Anh nỗ lực tập trung xem tài liệu nhưng suy nghĩ đã sớm bay đến bên người phụ nữ đang bị thương rồi.

Anh cho mình một cái cố, bởi vì cô là người giúp việc trong phủ tổng thống, cô lại bị thương, thân là chủ thì anh phải đi xem người giúp việc thế nào.

76. Chương 37

Bởi vì sáng sớm Bùi Mộng Na đã đi ra ngoài nên không biết trong nhà có khách, vừa vào cửa liền la to “Lôi Ti, tiểu Vũ, hai người mau tới đây, xem tôi mua quà gì cho hai người này.....”

Ah, tại sao không có tiếng trả lời? Mọi người đi đâu hết rồi?

Lúc này Đỗ Lôi Ti đi ra khỏi phòng, nhìn thấy cô xách túi lớn túi nhỏ, vội vàng đi lên trước cầm đồ từ tay Bùi Mộng Na.

Bùi Mộng Na tò mò hỏi “Lôi Ti, người giúp việc đều đi đâu hết rồi? Sao lại yên lặng như vậy? Tiểu Vũ đâu?”

Đỗ Lôi Ti tối sầm mặt, sao cô ấy lại hỏi nhiều như vậy chứ? Không còn cách nào khác, ai bảo người ta là cô chủ, cho nên cô vẫn phải thành thật trả lời “Quản gia, tiểu Ngọc cùng với tổng thống trong vườn hoa, còn tất cả người giúp việc đang dọn phòng cho khách, cậu chủ trong phòng.”

“Phòng cho khách? Chẳng lẽ hôm nay có ai tới sao? Là ai vậy?” Bùi Mộng Na thật sự rất tò mò, một người luôn luôn bận rộn sao hôm nay lại có thời gian ngắm hoa chứ, thật sự rất kỳ lạ.

“Hôm nay công chúa nước Hàn tới chơi, hình như sẽ ở lại mấy ngày? Còn thật sự mấy ngày thì tôi không biết?”

Bùi Mộng Na vừa nghe thấy cô nói như vậy liền quên luôn những túi đồ mình mới vừa mua, kéo Đỗ Lôi Ti đi đến vườn hoa.

Hai người cầm tay nhau một trước một sau cùng đi tới vườn hoa.

Lâm Thanh nghe thấy sau lưng có tiếng động, quay đầu lại, nhíu mày nhìn hai người phụ nữ trước mặt, một người là người hầu, người kia là ai chứ?

Bùi Tuấn Vũ đứng dậy đầu tiên, hơi nhíu mày, giới thiệu đơn giản một chút “Công chúa, đây là em gái tôi, tên là Mộng Na.”

Đỗ Lôi Ti nhìn thấy tổng thống hơi nhíu mày, cẩn thận rút tay mình ra, Bùi Mộng Na biết ý đồ của cô, cũng không chịu buông tay mình ra. Mà đưa một bàn tay ra hướng về phía công chúa.

Mặc dù trong lòng Lâm Thanh không muốn nhưng dù sao cũng là em gái của người đàn ông mà mình thích, hơn nữa đây cũng không phải là nước mình cho nên chỉ có thể lịch sự đưa tay ra.

Lâm Thanh thật sự không ngờ, em gái tổng thống cùng đứng tại một chỗ như vậy mà không phân biệt thân phận chủ tớ.

Bùi Mộng Na cũng không phải lần đầu tiên ra ngoài xã hội nên có thể biết công chúa đang nghĩ gì cho nên cô cũng không nghĩ gì, quay đầu về phía anh trai mình nũng nịu “Anh, công chúa nước Hàn tới không phải chúng ta nên tổ chức một bữa tiệc sao?”

Đỗ Lôi Ti nghe cô nói như thế liền ngây người, cô thật sự không ngờ cô chủ lại dám nói như vậy trước mặt tổng thống, rõ ràng khách tới còn chưa được một ngày sao lại muốn tổ chức tiệc nhanh như vậy chứ?

Thật không hổ danh là cô chủ, làm chuyện gì cũng nhanh như vũ bão, ngoan độc, một cách trực tiếp.

Lâm Thanh bị những lời nói này làm cho không biết phải trả lời thế nào, chỉ có thể cầu cứu người đàn ông bên cạnh, ánh mắt giống như rất uất ức.

Bùi Tuấn Vũ nghiêm mặt nói “Mộng Na, nói chuyện phải chú ý một chút, đây là khách, nói chuyện phải đúng mực.”

Anh cố ý nhấn mạnh từ “khách”, nhưng ba người phụ nữ này lại nghe không hiểu.

Lần đầu tiên Lâm Thanh gặp Bùi Mộng Na cũng không thích cô sẽ trở thành cô em chồng của mình, cô là công chúa của một nước, dĩ nhiên bên ngoài vẫn phải tỏ ra lịch sự.

“Tổng thống, anh không cần trách cô ấy, có lẽ lần đầu tiên gặp mặt nên chưa quen, tôi nhìn thấy cô ấy liền rất thích.” Lâm Thanh khách khí nói.

Bùi Mộng Na nghe thấy giọng nói nũng nịu của cô ta liền muốn nôn, vì vậy chủ mỗ nhìn Đỗ Lôi Ti nói “Lôi Ti, ở đây thật nhàm chán, hôm nay tôi mua rất nhiều đồ, có mua quà cho cô nữa, chúng ta đi thôi!” Nói xong dắt tay Đỗ Lôi Ti quay về phòng khách, không thèm để ý đến những lời Lâm Thanh nói.

Lâm Thanh lúng túng đứng tại chỗ nhìn bóng lưng hai người, cô ta ghi nhớ nỗi nhục này, nhất định cô ta sẽ trả mối nhục này.

“Ngồi đi, công chúa, cô đừng để bụng những lời Mộng Na nói làm gì.”

”Ha ha, biết làm sao được, tổng thống quá lo lắng rồi!” Bên ngoài Lâm Thanh nở nụ cười nhưng trong lòng âm thầm thề.

77. Chương 40

Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi giặt khăn tiểu Ngọc giúp Đỗ Lôi Ti lau mặt, nói đùa “Lôi Ti, thật sự không ngờ, hôm qua tôi nói với cô chủ chuyện tay cô bị bỏng, lúc ấy cô chủ rất tức giận, xem ra cô chủ thật sự rất thích cô, cô nói xem, có phải cô chủ cùng cậu chủ muốn cô làm nữ chủ nhân của nơi đây không?”

Đỗ Lôi Ti trợn mắt, im lặng một lúc sau nói “Tiểu Ngọc, cô thật biết tưởng tượng, tôi chỉ là một người bình thường làm sao có thể làm phu nhân tổng thống chứ? Lại nói, trai đẹp chỉ có thể đứng từ xa nhìn!”

“Nhưng.....” Tiểu Ngọc còn muốn nói gì đó liền bị cắt ngang.

Đỗ Lôi Ti lắc đầu, mở miệng nói “Được rồi, tiểu Ngọc, cô đừng đoán mò nữa, tôi muốn đi gọi tổng thống dậy!” Nói xong xoay người đi ra khỏi phòng.

Khi cô đi tới phòng tổng thống, nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, nhìn thấy trên giường trống không không có một bóng người, khi cô đi vào trong thì thấy người đàn ông chỉ quấn một cái khăn tắm che bộ phận quan trọng, cầm khăn lông lau mái tóc còn ướt.....

Cô vội vã dùng đôi tay che mắt, lớn giọng kêu “Lưu manh.....”

Một bên vẫn không quên khẽ hờ ngón tay nhìn người đàn ông mới vừa tắm xong.

Bùi Tuấn Vũ dùng tay bịt kín hai tai, không nhận được nói “Đừng kêu nữa!”

Có thể cô không phản ứng kịp, vẫn không ngừng kêu.

Bùi Tuấn Vũ đi tới lấy tay che miệng cô lại, Đỗ Lôi Ti hoảng sợ mở to mắt nhìn người đàn ông đang che miệng mình.....

Qua một lúc lâu, lúc cô lấy lại tinh thần, cô không ngừng giùng giàng, nỗ lực muốn đẩy người đàn ông trước mặt, một bên vừa đẩy vừa kêu “ô ô”

Bùi Tuấn Vũ một bên che miệng cô, vừa nói cô không cần kêu nữa nhưng rõ ràng cô gái này không nghe lời anh, bây giờ còn dùng chân đá anh.....

Hai người cứ đâm đá như vậy, Đỗ Lôi Ti không đứng vững liền ngã về phía sau.

Bùi Tuấn Vũ cũng ngã theo cô, đè lên người cô.....

Hai đôi môi dính vào nhau, mắt lớn trừng mắt nhỏ nhìn đối phương.

Đỗ Lôi Ti nhìn tổng thống nằm trên người mình, gương mặt đỏ như ớt khi!

Bùi Tuấn Vũ không tự nhiên nhìn người phụ nữ dưới người mình, người phụ nữ này rất có da có thịt.....

“Thật là đau, tay của tôi thật đau.....” Đỗ Lôi Ti nhứ chặt chân mày, lấy cùi chỏ đẩy đẩy người đàn ông, mắt nhìn về hướng khác, mắt tự nhiên nói “Tổng, tổng thống, tôi tới gọi anh dậy!”

Bùi Tuấn Vũ ho khan, vội vàng đứng dậy cũng mắt tự nhiên nói “Ngày hôm qua không phải tôi đã nói cô không cần làm việc sao?”

Người đàn ông này, vừa rồi còn nằm trên người cô, bây giờ đã trở mặt. Mẹ kiếp, tốc độ thay đổi sắc mặt của người đàn ông này có thể nói giống như sự thay đổi của Tứ Xuyên!

Đỗ Lôi Ti cả lăm nói “Tôi...tôi chỉ không có làm việc trong phủ, cho nên....mới.....”

78. Chương 38

Bùi Mộng Na kéo Đỗ Lôi Ti quay về đồng quà cô mua ở trong phòng khách.

Cô lấy quà đưa tới trước mặt Đỗ Lôi Ti, vui mừng nói “Lôi Ti, đây là quà dành cho cô!”

Đỗ Lôi Ti vội vàng từ chối, sao cô có thể nhận quà mà em gái tổng thống mua chứ? Không được, thật sự không thể, cô vội vã đem quà trả về chỗ cũ.

Bùi Mộng Na giả bộ tức giận “Lôi Ti, xem ra cô thật sự không xem tôi là bạn, tôi rất đau lòng.” Nói xong, hai tay nắm chặt, xoa xoa khuôn mặt mình làm ra vẻ đáng thương.

Đỗ Lôi Ti không thể làm gì khác hơn là nhận lấy nhưng nhìn thấy quà tặng trong tay thật sự rất vui, cô không ngờ, mới đến phủ tổng thống hai ngày đã được cô chủ xem như bạn, cô thật sự rất vui.

Bùi Mộng Na vui mừng kéo cô ngồi lên ghế sa lon, mở quà tặng ra, một chiếc váy dạ hội hiện ra trước mặt Đỗ Lôi Ti.

Lúc Đỗ Lôi Ti nhìn thấy chiếc váy thì rất thích, vui mừng nhận lấy, khi tay sờ vào chất liệu vải cảm giác mềm mại, thật dễ chịu, cô thật sự rất thích, vội vàng nói “Cô chủ, cảm ơn cô, tôi rất thích!”

Bùi Mộng Na thật sự là không ngờ, một chiếc váy nhỏ lại có thể khiến cô vui mừng như vậy “Lôi Ti, ở đây còn có một đôi giày, dùng phối hợp với chiếc váy này, cô nhìn một chút xem.” Nói xong cầm hộp giày mở ra.....

Đỗ Lôi Ti chăm chú nhìn đôi giày, đôi giày thật sự quá đẹp, thật sự rất thu hút.....

Cô thu hồi ánh mắt nhìn Bùi Mộng Na nói “Cô chủ, tôi không thể nhận đôi giày này, cái này thật sự quá quý trọng, tôi không thể nhận.”

“Tại sao không thể nhận, đây là quà tôi mua cho cô, bạn tặng quà cho bạn sao không được chứ?” Bùi Mộng Na không hiểu hỏi.

“Tôi nhận chiếc váy này, đôi giày này tôi không thể nhận, nó thật sự quá quý giá!” Đỗ Lôi Ti cẩn thận giải thích.

Cô biết cô chủ có lòng nhưng không thể nhận, có những thứ không thể nhận, giống như đôi giày này, nó quá quý trọng, không phải thứ mà một người bình thường có thể mang, cho nên thật sự không thể nhận.

Hơn nữa, nếu như cô thật sự muốn vậy cô đeo cho ai xem chứ? Nếu cô mặc vào cô sợ không giữ được cái mạng nhỏ này của mình, giày này thật sự quá giá trị.

Bùi Mộng Na nhìn cô thật sự không có ý muốn nhận lại tiếp tục nói “Lôi Ti, cô đừng xem đó là một đôi giày bình thường, đó là đôi giày của nhà thiết kế nổi tiếng người Pháp, cả thế giới chỉ có ba đôi, đôi giày này là do nhà thiết kế đó xem tôi như bạn mới bán cho tôi đấy, giày này còn có ý nghĩa khác là nếu như cô gái nào đi vào có thể có hạnh phúc vĩnh viễn.”

Đỗ Lôi Ti kinh ngạc nhìn cô, không tin hỏi “Cô nói thật sao? Vậy sao cô không mang?”

Bùi Mộng Na nhìn cô than thở “Tôi cũng muốn đeo, đáng tiếc tôi không mang vừa cho nên mới đưa cho cô, cô thử xem thế nào!”

“Cô chủ, tôi làm sao có thể mang chứ?” Đỗ Lôi Ti vẫn từ chối.

Bùi Tuấn Vũ cùng Lâm Thanh nhìn thấy bầu trời từ từ lặn xuống, hai người cùng đi vào phòng khác.

Bùi Mộng Na vui mừng từ trên ghế sa lon đứng dậy, đi tới trước mặt anh trai, đôi tay ôm cánh tay anh, nũng nịu nói “Anh, anh xem quà em mua cho Lôi Ti có đẹp không, thật sự rất hợp với cô ấy.”

Bùi Tuấn Vũ chỉ khẽ “Ừ” một tiếng.

Bùi Mộng Na thả cánh tay anh ra lại nói tiếp “Anh, anh cùng công chúa chờ một chút, bây giờ em giúp Lôi Ti thử một chút.” Nói xong kéo Đỗ Lôi Ti quay về phòng mình.

“Anh, anh cùng công chúa đừng đi đâu hết, nhất định phải xem mắt thẩm mỹ của em thế nào!” Vừa đi vừa không quên dặn dò.

Để lại hai người còn lại trong phòng khách, Bùi Tuấn Vũ mỉm cười nói “Đừng thấy lạ, em gái tôi chính là như vậy!”

“Ha ha, làm sao có thể trách chứ, tôi rất thích tính cách của cô ấy!” Vừa nói vừa che miệng cười nhưng trong lòng không ngừng mắng chửi rất khó nghe.

79. Chương 41

Bùi Mộng Na cùng Đỗ Lôi Ti đi đến vườn hoa, Bùi Mộng Na tức giận nói “tại sao anh có thể như vậy chứ? Tại sao lại giúp người phụ nữ kia nói chuyện chứ? Rõ ràng là lỗi của cô ta, sao lại trách tôi chứ?”

Đỗ Lôi Ti cười cười nói “Cô chủ, tổng thống cũng chỉ vì muốn tốt cho cô, dù sao công chúa cũng là khách, cô chống đối cô ấy như vậy là không được!”

“Haix!” Bùi Mộng Na thở dài, cô giống như nghi4 tới điều gì, cầm tay Đỗ Lôi Ti đi về phía nhà để xe.

“A!” Đỗ Lôi Ti nhíu mày kêu.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, Lôi Ti, thật sự xin lỗi.....” Bùi Mộng Na vội vàng buông tay cô ra.

“Không sao cô chủ, không đau!” Đỗ Lôi Ti nhìn về mặt tự trách mình của cô chủ, lại nói tiếp “Thật sự không đau, bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Tôi muốn đưa cô ra ngoài chuẩn bị đồ cho bữa tiệc, dù sao anh trai cũng cho cô nghỉ, cô ở nhà một mình tôi sợ mù phù thủy kia lại gây rắc rối cho cô!” Bùi Mộng Na nói xong mở cửa xe, hai người cùng ngồi vào xe.

Khi xe chạy ra khỏi phủ tổng thống, ở phía sau có mấy chiếc xe bảo vệ đi theo!

Bùi Mộng Na dắt tay Đỗ Lôi Ti đi dạo phố, hai tiếng sau Bùi Mộng Na nói “Lôi Ti, chúng ta tìm một quán cà phê ngồi nghỉ đi!”

Đỗ Lôi Ti gật đầu “Được!”

Hai người vừa cười vừa nói đi tới một quán cà phê, Đỗ Lôi Ti vừa mới đi vào quán cà phê liền nói “Tôi xỉu tại quán cà phê này!”

Bùi Mộng Na đi tới vị trí gần cửa xe ngồi xuống, cầm menu lên nhìn, sau đó hỏi “Cô muốn uống gì?”

Đỗ Lôi Ti vội vàng trả lời “Cô chủ, không cần, tôi không khát!”

Bùi Mộng Na từ trên bàn ăn ngẩng đầu lên nhìn thấy Đỗ Lôi Ti đứng một bên, không vui nói “Lôi Ti, sao cô không ngồi?”

Đỗ Lôi Ti trả lời “Cô chủ, như vậy không tốt đâu!”

Bùi Mộng Na hết ý kiến, không vui “Cái gì không tốt, cô vẫn để ý lời mụ phù thủy kia nói sao?”

“Cô chủ, tôi chỉ cảm thấy công chúa nói rất đúng, dù sao tôi cũng là người giúp việc, không nên ngồi ăn cùng chủ!”

Bùi Mộng Na tức giận nói “Cô nghe lời cô ta làm gì? Vậy thì cô căn bản không xem tôi là bạn rồi?”

Đỗ Lôi Ti vội vàng khua tay, lo lắng nói “Không có, không có, cô chủ tôi thật sự xem cô là bạn.”

“Nếu xem tôi là bạn vậy thì ngồi xuống nghỉ ngơi cùng tôi!”

Đỗ Lôi Ti thật sự không còn cách nào khác, không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống, mở miệng nói “Cô chủ, cảm ơn!”

Bùi Mộng Na nghiêng đầu nhìn cô “Cảm ơn lông mao à? Nhanh lên, muốn uống gì?”

Đỗ Lôi Ti tối sầm mặt, cô thật sự không ngờ, em gái tổng thống lại nói tục.....

Oa, cô thật sự rất thích tính cách của cô chủ.

“Cho tôi một ly nước trái cây là được rồi!”

Bùi Mộng Na hướng về phía người phục vụ bên cạnh nói “Cho tôi một cà phê, một nước ép trái cây, cùng một ít bánh ngọt!”

Phục vụ viết thực đơn xong lễ phép nói “Xin chờ một chút!”

Qua một lúc lâu, phục vụ bưng cà phê cùng nước trái cây ra, hai người ngồi uống nước, nhìn ra ngoài cửa sổ, Bùi Mộng Na liền nghĩ tới điều gì đó, tò mò hỏi “Lôi Ti, buổi sáng sao cô lại đổ mặt từ trên lầu đi xuống?”

Đỗ Lôi Ti vừa mới uống nước trái cây không phòng bị liền bị sặc, khê ho “Khụ khụ khụ.....khụ” vừa khua tay nói “Không có, khụ khụ, không có, khụ khụ.....không có gì!”

Bùi Mộng Na liếc cô “Cô lừa ai vậy? Tôi không tin đâu, nếu như không có gì, tại sao vừa nghe tôi hỏi cô lại trở thành bộ dáng thế này?”

Đỗ Lôi Ti bị nói trúng tim đen, cà lăm nói “Không có, thật sự không có gì, cô chủ, cô đừng đoán mò!”

Bùi Mộng Na dùng khổ nhục kế, giả bộ tức giận nói “Lôi Ti, thì ra cô vẫn không xem tôi là bạn?”

“Cô chủ, cô thật sự hiểu lầm rồi, tôi làm sao có thể không xem cô là bạn chứ, thật mà!” Đỗ Lôi Ti lo lắng giải thích.

“Cô xem tôi là bạn sao? Trong mắt tôi, bạn tốt chính là không giấu nhau bất cứ điều gì không phải sao?”

Đỗ Lôi Ti toát mồ hôi!!!

Thật sự cảm thấy bị kịch.

Phải nói thế nào?

Phải nói hết toàn bộ sao?

Nếu thật sự nói hết, với tính cách của cô chủ, không cười nguyên ngày mới lạ.

“Lôi Ti, lúc này tôi rất tức giận, không nói thì thôi, sao lại biểu hiện như thế kia chứ?” Bùi Mộng Na bắt màn nói.

Không còn cách nào khác, Đỗ Lôi Ti không thể làm gì khác hơn là trả lời “Cô chủ, nếu tôi nói thật, cô không được cười, nếu không tôi sẽ tức giận.”

Bùi Mộng Na tò mò gật đầu xem như đồng ý, ngay sau đó lo lắng hỏi “Lôi Ti, nhanh nói đi!”

Oh my god, không ngờ em gái tổng thống lại nhiều chuyện như vậy.

Bất đắc dĩ, Đỗ Lôi Ti không thể làm gì khác hơn là nói hết mọi chuyện xảy ra lúc sáng.

Bùi Mộng Na vừa nghe cô nói xong, cố nén cười đến nỗi mặt đỏ bừng, nhưng vẫn nhịn không được mà cười “Lôi Ti, cô thật hài hước, tôi thật sự muốn xem khuôn mặt luôn lạnh lùng của anh trai biểu hiện như thế nào?”

“Cô chủ, không được cười, nếu cô còn cười nữa tôi sẽ tức giận, rõ ràng đã nói không cười rồi, sao lại cười phớt lờ như vậy chứ?” Đỗ Lôi Ti bất mãn nói.

Cô phát hiện ra mình nói sai, vội vàng cúi đầu, không ngừng áy náy “Cô chủ, thật xin lỗi, tôi nói sai, lần sau tôi không dám nữa.”

Bùi Mộng Na thu hồi nụ cười, nghiêm mặt nói “Lôi Ti, chúng ta là bạn bè, không cần quan tâm tới quan hệ chủ tớ biết không? Cô chính là bạn tôi!!!”

Đỗ Lôi Ti thật sự cảm động với cô chủ này, không có một chút đáng về tiểu thư nào, hơn nữa còn rất biết chăm sóc người khác, nếu như ai cưới được cô sẽ rất hạnh phúc.

80. Chương 39

Khi hai người đi vào phòng, Bùi Mộng Na liền đẩy Đỗ Lôi Ti ngồi vào trước bàn trang điểm, giúp cô trang điểm nhẹ.

“Cô chủ, như vậy không tốt đâu, công chúa nước Hàn vẫn ở đây, sao tôi có thể mặc như vậy chứ.....” Đỗ Lôi Ti lo lắng nói.

Một người giúp việc như cô sao có thể mặc đẹp trước mặt công chúa chứ? Tuy nói đáng dấp cô với cô cung chúa kia chênh lệch không bao nhiêu nhưng dù sao cô cũng chỉ là người giúp việc, người ta lại là công chúa, làm sao có thể so sánh.

“Sợ gì chứ? Bây giờ cô không phải là người giúp việc, bây giờ cô là bạn của Bùi Mộng Na tôi, sao có thể không mặc đẹp!” Bùi Mộng Na tức giận nói.

!!!

Cô thật sự không ngờ, em gái tổng thống lại có thể như thế, oa, thật sự rất ngạc nhiên!!!

“Tôi không sợ gì cả chỉ cảm thấy nếu làm như vậy trước mặt công chúa thì không tốt lắm.” Đỗ Lôi Ti yếu ớt nói.

Bùi Mộng Na vừa giúp cô trang điểm vừa mát húng nói “Công chúa đó tôi vừa nhìn đã thấy ghét, công chúa thì sao, có công chúa ở đây thì người khác không thể mặc đẹp sao?”

Đỗ Lôi Ti suy nghĩ một chút cảm thấy cũng đúng nên không nói gì nữa.

Hai người đang nói chuyện thì thấy hai người phụ nữ chậm rãi từ trên lầu đi xuống.

Bùi Tuấn Vũ không hổ danh là người đứng đầu một nước, rất nhanh liền phục hồi tinh thần, nhìn người giúp việc trước mặt mình, anh thật sự không ngờ cô chừng diện lên nhìn rất xinh đẹp, không, không nên chỉ dùng hai chữ này để hình dung, anh nhất thời không nói được gì.

Lâm Thanh nhìn đôi giày thủy tinh mà cô gái kia mang đầu tiên, tại sao một người giúp việc nhỏ lại có thể có đôi giày đó chứ? Cô ta tìm mọi cách vẫn không thể mua được đôi giày đó.

Cô ta thật sự quá xem thường người giúp việc này, lại nhìn về phía người đàn ông ngồi bên cạnh, cô ta phát hiện ra ánh mắt của anh chăm chú nhìn người giúp việc kia cô ta biết tình địch của mình đã xuất hiện, hơn nữa lại là một người có thân phận cùng bối cảnh rất thấp, cô ta cảm thấy đây chính là sự sỉ nhục đối với mình.

Nhưng cô ta không để người giúp việc đó vào mắt, bởi vì với thân phận cùng hính ảnh còn có dáng người yêu kiều của mình, cô ta có thể chinh phục người đàn ông bên cạnh này, như vậy, trong mấy ngày ở đây cô ta sẽ tóm gọn người đàn ông này biến thành bảo vật trong túi mình.

“Anh, anh nhìn xem mắt thẩm mỹ của em thế nào, không tệ phải không?” Bùi Mộng Na đứng một bên nhìn anh trai mình cũng không quên liếc nhìn cô công chúa kia.

Đỗ Lôi Ti lúng túng đứng yên, không thoải mái lắm, vì vậy nhỏ giọng nói “Cô chủ, tôi đi thay đồ đây, tôi chỉ là một người giúp việc mặc những thứ này vào thật sự không thích hợp!”

“Có gì không thích hợp chứ, cô là bạn tôi, tôi cảm thấy thích hợp chính là thích hợp, công chúa cô nói có đúng không?” Bùi Mộng Na nói xong vẫn không quên hỏi anh trai mình “Anh, anh nói Lôi Ti mặc thế này có xinh đẹp không, người bình thường thật sự không thể so được!”

Bùi Tuấn Vũ khẽ gật đầu, nhẹ nhàng “Ừ”

Đỗ Lôi Ti còn tưởng rằng mình nghe nhầm, tổng thống “Ừ” có phải chứng minh cô thật sự xinh đẹp? Vì vậy còn ngây ngốc nhéo tay mình, cảm thấy đau đến nỗi cô phải nhúu mày.

Mẹ kiếp thật sự rất đau, có phải tổng thống ăn nhầm gì không, hôm nay lại khen cô, mặc dù giọng nói hơi nhỏ, chỉ đơn giản một chữ nhưng dù sao đối với cô như thế là rất tốt rồi.

Bùi Mộng Na đứng một bên nhìn biểu hiện của cô, khẩn trương hỏi “Lôi Ti, có phải cô cảm thấy không thoải mái chỗ nào không?”

Đỗ Lôi Ti khẽ cười “Ha ha.....ha ha.....Không có, không có!”

Bùi Tuấn Vũ nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, bày tỏ trong nhà còn có khách “Công chúa, phòng của cô đã được chuẩn bị xong, cô đi nghỉ ngơi trước đi, hy vọng những ngày ở đây cô có thể chơi một cách vui vẻ!”

“Được, cảm ơn sự chiêu đãi của tổng thống!” Nói xong nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Quản gia dẫn công chúa tới phòng dành cho khách.

81. Chương 42

Lại nghĩ đến bản thân không biết hạnh phúc của cô ở nơi đâu? Chẳng lẽ cả đời này cô phải làm người giúp việc ở phủ tổng thống sao?

“Lôi Ti, cô đang nghĩ gì vậy?” Bùi Mộng Na tò mò hỏi

“Không có, không có gì, cô chủ, bây giờ cũng đã muộn, chúng ta quay về thôi?” Đỗ Lôi Ti lảng sang chuyện khác.

Bùi Mộng Na liếc nhìn đồng hồ đeo tay “A, thật sự rất muộn rồi, chúng ta về thôi, nếu không chút nữa không biết anh tôi lại nói gì.”

Bùi Mộng Na kéo Đỗ Lôi Ti đi ra khỏi quán cà phê, lên xe quay về phủ tổng thống.....

“Bây giờ hai người mới về, chẳng lẽ không biết trong nhà có khách sao?” Bùi Tuấn Vũ chất vấn.

Hai người vừa vào phòng khách liền nghe thấy giọng nói lạnh lẽo vang lên, Bùi Mộng Na tức giận cãi lại “Anh, bọn em về muộn có liên quan gì tới khách sao?”

“Hơn nữa cho dù là khách thì sao? Cũng không phải là khách của bọn em!” Bùi Mộng Na nhìn ra chỗ khác nói.

Đỗ Lôi Ti vừa thấy vậy liền cuống quýt giải thích “Tổng thống, lần này thật không thể trách cô chủ, có trách thì trách tôi là tôi muốn ở ngoài thêm một chút!”

Lâm Thanh ngồi trên ghế sa lon, không nhanh không chậm nói “Đây là chuyện trong nhà của tổng thống một người giúp việc như cô có quyền gì lên tiếng, thật là không biết phân biệt lớn nhỏ!”

Đỗ Lôi Ti vừa nghe thấy cô ta nói như vậy, tức giận trực tiếp trả lời “Công chúa, nếu cô nói như vậy thì hình như tôi nhớ không nhầm thì cô cũng không có quyền nói? Cô là khách của phủ tổng thống, cô cũng nói đây là chuyện nhà, tôi nhớ khách cũng không có quyền can thiệp vào.”

Lâm Thanh nghiêng răng hỏi “Cô nói gì?”

Đỗ Lôi Ti không chút sợ hãi, lại nhìn cô ta nói “Cô là khách, cũng không có quyền lên tiếng!”

Bùi Mộng Na ngạc nhiên, mặt phùng phùng kia bị nghẹn họng.

Oa!!!

“Bốp” Một cái tát nặng nề rơi xuống mặt Đỗ Lôi Ti, khuôn mặt nhất thời xuất hiện năm ngón tay.

Đỗ Lôi Ti bị đánh, đôi mắt tràn đầy nước mắt nhìn người phụ nữ trước mặt, thật không ngờ người phụ nữ này lại ra tay độc ác như vậy, từ nhỏ đến lớn mẹ cô cũng chưa từng đánh cô như vậy, bây giờ lại bị người phụ nữ này đánh.....

Đỗ Lôi Ti hít một hơi dài, ngược đầu, nuốt nước mắt vào trong, lại nhìn cô ta nói “Công chúa, đây là phong cách của một công chúa sao? Đây là tư cách mà một công chúa đến nước tôi làm khách sao, thái độ của một vị khách là thế này sao? Tôi là người giúp việc không sai, nhưng người giúp việc cũng là người, thân phận của cô so với bọn tôi quả thật có cao quý hơn nhưng chuyện cô vừa làm còn không bằng tư cách của một người giúp việc.”

82. Chương 40

Sáng sớm ngày hôm sau, Bùi Tuấn Vũ đi tới bộ ngoại giao, Bùi Mộng Na chuẩn bị mọi thứ cho buổi tiệc, Đỗ Lôi Ti vẫn như mọi ngày đưa cậu chủ đi học.

Sau khi về đến phủ tổng thống, Đỗ Lôi Ti nhìn thấy công chúa Lâm Thanh đang ngồi đọc báo trên ghế salon.

Lâm Thanh nhìn thấy cô kiêu ngạo mở miệng “Đi rót cho tôi ly nước!”

“Vâng!” Đỗ Lôi Ti đi vào nhà bếp rót nước sôi để nguội, bỏ vào khay “Công chúa, nước của cô đây!”

Lâm Thanh liếc nhìn cô, bỏ tạp chí trong tay ra, bưng ly nước lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, nhíu mày nói “Cô làm việc vậy sao, nước lạnh như vậy mà cũng dám lấy cho tôi uống?”

“Vâng, vâng, là lỗi của tôi, tôi sẽ đi đổi lại!” Đỗ Lôi Ti khẩn trương nói, cầm cái ly trên bàn trà lại đi vào nhà bếp đổi ly nước khác.

Cô lại bưng một khay đựng cái ly thủy tinh khác ra “Công chúa, tôi đã đổi ly khác rồi!”

Lâm Thanh vẫn không ngừng đầu nhìn cô, một tay cầm báo, một tay cầm ly nước “A.....Thật là nóng.....” Trực tiếp ném ly nước về phía Đỗ Lôi Ti.

“A.....Thật là đau.....” Đỗ Lôi Ti bị nước nóng đột ngột dội tới, đôi tay sưng đỏ, phồng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn nhíu lại thét lên.

Quản gia cùng những người giúp việc khác nghe thấy tiếng thét liền nhanh chóng bước vào phòng khách.....

Lâm Thanh thấy tất cả người giúp việc đều đi qua, làm như chủ nhà ánh mắt lạnh lùng quát người giúp việc “ Các người không có việc gì làm sao? Đến lúc đó tổng thống đuổi các người ra ngoài, đừng có đổ thừa là do tôi!”

Tất cả người giúp việc nghe thấy vậy vội vàng tản đi, tiểu Thanh liếc mắt nhìn thấy Đỗ Lôi Ti đang khóc, hờ hững nói một câu “Đáng đời” rồi đi ra ngoài.

Tiểu Ngọc muốn mở miệng nói gì đó nhưng lại bị quản gia dùng ánh mắt ngăn lại.

Tay Đỗ Lôi Ti rất đau, rất xót, đau đến nỗi chịu không được, cô chảy nước mắt nhưng không dám nói gì, bởi vì người kia là công chúa.

Cuối cùng quản gia cũng rời đi nhưng trước khi đi khẽ nhìn Đỗ Lôi Ti, đó là ánh mắt đồng tình, bởi vì ông cũng thương nhưng không giúp được gì.

Tiểu Ngọc không hiểu nhìn quản gia, mở miệng nói “Quản gia, sao lại không giúp Lôi Ti? Ông xem tay cô ấy rộp hết rồi, thật sự rất nghiêm trọng!”

“Không phải là tôi không giúp cô ấy, mà là lúc này nếu như giúp cô ấy.....thì đồng nghĩa là hại cô ấy!” Quần gia khổ sở nói.

Lâm Thanh thấy tất cả người giúp việc đã tản đi, không hề để ý nói “Thế nào? Cô uất ức sao? Khóc cái gì mà khóc? Bây giờ lập tức đi rót cho tôi một ly nước trái cây!”

Đỗ Lôi Ti đưa tay bị phồng lau nước mắt, khi bàn tay đụng vào khuôn mặt liền cảm thấy rất đau, đau đến nỗi muốn nín thở nhưng không còn cách nào khác, ai bảo cô là người giúp việc, mà người phụ nữ kia lại là công chúa chứ?

Cô cố nhịn đau, khó khăn mở miệng “Công chúa, cô muốn uống nước trái cây gì?”

“Nước cam!”

Đỗ Lôi Ti gật đầu quay về nhà bếp.

Tiểu Ngọc nhìn thấy vội vàng đi tới khẩn trương hỏi “Lôi Ti, đau lắm phải không? Công chúa kia thật là quá đáng!”

Cô thật sự muốn đòi công lý cho Lôi Ti nhưng cô cũng không có cách nào, cô cũng chỉ là một người giúp việc bình thường, ngay sau đó dường như nghĩ tới điều gì, vui mừng nói “Lôi Ti, cô chủ về tôi sẽ nói giúp cô!”

Đỗ Lôi Ti khẩn trương nói “Nhất định không được nói cho cô chủ biết, tiểu Ngọc, làm ơn đi, đây là công chúa, tôi không muốn để cô chủ biết chuyện này!” Cố nhịn đau, lấy nước cam trong tủ lạnh ra.

Tiểu Ngọc bắt đầu đi lấy nước, không thể làm gì khác hơn là đồng ý, tiếp tục hỏi “Lôi Ti, sao cô còn lấy nước trái cây làm gì?”

Đỗ Lôi Ti nhả mặt “Công chúa muốn uống nước cam.”

“Mẹ kiếp, công chúa có bệnh à? Biết rõ tay cô bị phồng còn sai cô làm việc?”

Đỗ Lôi Ti khẽ thở dài, nhìn ra phía bên ngoài, nhỏ giọng nói “Nhỏ giọng một chút, nếu không công chúa nghe thấy thì phiền to!”

Cô vội vã lấy nước trái cây bỏ vào khay bưng ra ngoài “Công chúa, đây là nước cam mà cô muốn!”

Lâm Thanh lườm cô một cái, không thèm nhìn ly nước cam “Bây giờ tôi không muốn uống nữa, tôi muốn đi ra ngoài đi dạo một chút, cô đi cùng với tôi!”

Công chúa này thật biết đùa giỡn. Tại sao lại cứ giày vò cô như vậy? Hai tay cô đã bị phồng mà cô ta vẫn muốn cô cùng cô ta đi ra ngoài?

Bây giờ Đỗ Lôi Ti cảm thấy mình thật là bị thương, mẹ kiếp, cô thật muốn mắng người phụ nữ trước mặt này nhưng không biết phải làm gì ngoài việc gật đầu đồng ý.

83. Chương 43

Ba người đi vào trong phòng làm việc, Bùi Tuấn Vũ ngồi trên ghế trước bàn làm việc, Bùi Mộng Na kéo Đỗ Lôi Ti ngồi trên ghế sa lon.

Đỗ Lôi Ti đẩy tay Bùi Mộng Na đang kéo mình ra, đứng lên!

Bùi Mộng Na tò mò hỏi “Lôi Ti, sao cô lại đứng?”

Đỗ Lôi Ti nhìn cô nói “Cô chủ, tôi là người giúp việc nên phải đứng!”

“Nói nhảm, người giúp việc thì sao, cô là bạn tôi, bây giờ ngồi xuống!” Bùi Mộng Na ra lệnh.

Đỗ Lôi Ti thật sự không biết làm sao cho phải, nhẹ nhàng quay đầu nhìn về phía tổng thống, quả thật nếu như chỉ có một mình cô chủ thì cô sẽ ngồi xuống nhưng bây giờ đang ở trong phòng làm việc của tổng thống, cô là người hiếu quy tắc.

Bùi Tuấn Vũ hơi gật đầu ý bảo cô ngồi xuống, sau đó mở miệng nói “Mộng Na, em thật sự càng ngày càng không biết lễ phép!”

Bùi Mộng Na nhú mày “Anh, sao em lại không lễ phép, nói với công chúa như vậy là không lễ phép sao? Ở trước mặt anh lại dám đánh Lôi Ti, xem ra cô ta không xem bản thân là khách ở đây!”

“Mộng Na, nhớ kỹ, đây là lần cuối cùng em không lễ phép, nếu như còn tái phạm đừng trách anh không khách khí!” Bùi Tuấn Vũ nói.

Đỗ Lôi Tu vừa nhìn thấy mọi chuyện xảy ra dưới lầu, cô không nghĩ mình làm sai nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt mất hứng của cô chủ lại muốn mở miệng phản bác lại lời của tổng thống, hai người nhất định sẽ cãi nhau, bất đắc dĩ cô chỉ có thể đưa mình ra hứng.

“Tổng, tổng thống, thật xin lỗi, hôm nay không thể trách cô chủ, hơn nữa tôi còn chống đối công chúa, nguyên nhân thật sự là do tôi, thật sự không liên quan đến công chúa!” Đỗ Lôi Ti nhắm mắt một hơi nói hết ra.

Bùi Tuấn Vũ nhìn thấy biểu hiện của cô thiếu chút nữa bật cười, cô thật sự là một người giúp việc có nhiều tính cách, hắng giọng, cúi kính nói “Nhớ, lần sau phải nghĩ kỹ rồi hãy nói, cái gì nên nói cái gì không nên nói, như vậy đối với cô mới có lợi!”

Bùi Mộng Na đứng lên, không nhịn được nói “Anh, bọn em tới là muốn nói chuyện tổ chức tiệc, không phải tới để cho anh dạy dỗ bọn em!”

Bùi Tuấn Vũ cũng không có biện pháp đối với tính cách nóng nảy của em gái mình, chỉ có thể khẽ gật đầu, tiếp tục mở miệng “Chuyện mở tiệc hai người chuẩn bị gần xong rồi sao?”

Bùi Mộng Na vừa nghe thấy anh trai dỗi dề tài, tiến lên ôm cánh tay anh trai làm nũng “Anh, em cùng Lôi Ti đã chuẩn bị đầy đủ rồi, ngày mai là có thể mở tiệc.”

“Được!” Bùi Tuấn Vũ khẽ trả lời.

“Anh, dù sao cũng phải mời bạn, đều là người trong nhà, em muốn mời Lôi Ti được không?” Bùi Mộng Na tiếp tục nói.

84. Chương 41

“Công chúa, bây giờ tôi về phòng thay quần áo, lập tức có thể ra ngoài!” Đỗ Lôi Ti cúi đầu nói.

Lâm Thanh khinh bỉ nhìn cô một cái, giọng nói không vui “Cô chỉ là một người giúp việc còn muốn thay quần áo gì chứ?”

“Cô.....cô.... ...” Đỗ Lôi Ti tức đến mức muốn phản bác lại.

“Người cái gì mà người, cô không hài lòng sao?”

Đỗ Lôi Ti nghe thấy cô ta nói vậy không để ý đến hai bàn tay đau đớn, dần nắm chặt tay nhưng cô ta nói không sai, bây giờ cô chỉ là một người giúp việc!

“Thật xin lỗi, công chúa, là tôi không đúng!” Đỗ Lôi Ti xin lỗi.

Cô không muốn vì mình mà mang đến phiền toái cho phủ tổng thống cho nên cô nhất định phải nhẫn nhịn.

Lâm Thanh nhìn cô, khẽ hừ một tiếng, lớn tiếng gọi quản gia “Quản gia.....”

Quản gia nghe thấy công chúa gọi mình, lập tức đi tới trước mặt công chúa “Công chúa, có chuyện gì sao?”

“Bây giờ chuẩn bị xe cho tôi, tôi muốn ra ngoài đi dạo một chút!”

“Công chúa, như vậy không tốt lắm đâu? Tổng thống không có trong phủ, nếu như có chuyện gì xảy ra thì không tốt lắm.” Quản gia khuyên bảo.

Lâm Thanh nghe ông nói như vậy, nhú chặt chân mày, mắt hững nói “Sao, chỗ các người không an toàn như vậy sao?”

Quản gia vừa nghe thấy cô nói như vậy giải thích “Công chúa hiểu lầm rồi, tôi không có ý đó, tôi chỉ cảm thấy.....”

“Được rồi, tôi không muốn nghe gì hết, tôi sẽ nói với tổng thống!” Lâm Thanh không nhịn được ngắt lời ông, ngay sau đó nói “Tôi nói một lần cuối cùng, lập tức chuẩn bị xe cho tôi!”

“Vâng, công chúa, để tôi bố trí người đi cùng cô.”

“Không cần tìm, cô ta đi cùng tôi là được!”

Quan gia nhìn thấy tay Đỗ Lô Ti bị thương, giống như muốn xen phép công chúa “Công chúa, tay cô ấy bị thương, để cô ấy đi không sao chứ?”

Lâm Thanh khoanh tay trước ngực nhìn quản gia, trong lòng đầy tức giận “Tôi đường đường là một công chúa muốn đưa người giúp việc nào ra ngoài còn phải chờ sự đồng ý của ông sao?”

“Không có, quản gia không dám, tôi chỉ cảm thấy tay cô ấy bị thương thật nghiêm trọng!”

Lâm Thanh trợn to mắt, một người quản gia như vậy mà cũng che chở cho người giúp việc này, giơ tay lên, một cái tát vung tới trên mặt quản gia.

Đỗ Lô Ti nhìn thấy liền sững sờ, không ngờ quản gia vì nói thay cho cô mà bị một cái tát này, ánh mắt cô đỏ lên, ngã xuống nền đá cẩm thạch, khóc cầu xin “Công chúa, thật xin lỗi, là lỗi của tôi, bây giờ tôi sẽ đi cùng cô, tay tôi đỡ rồi, không sao hết.....”

“Thật là bực mình, sáng sớm đã gặp phải người giúp việc vô dụng như vậy!” Nói xong quay người đi ra.

Đỗ Lô Ti nhìn quản gia, muốn đi tới hỏi thăm nhưng khi nhìn thấy công chúa đã đi ra ngoài, bắt buộc phải đi theo!

85. Chương 44

Lâm Thanh nhìn hai người đi lên lầu, ánh mắt sắc lạnh, cô ta nhất định phải trở thành chủ nơi này, nhất định đuổi người giúp việc kia ra khỏi phủ tổng thống, về phần em gái tổng thống đưa đi càng xa càng tốt, tránh khỏi ở đây cản trở.

Người giúp việc tiểu Thanh đi lên lấy lòng nói: “Công chúa, tôi đưa cô về phòng nghỉ ngơi!”

Lâm Thanh nhìn cô ta rồi đi trước, đi chưa được mấy bước đột nhiên quay đầu cúi kính nói “Có biết người giúp việc kia không?”

“Biết” Tiểu Thanh trả lời.

“Cô ta là người thế nào?”

Vừa nghe thấy công chúa hỏi, cô ta đem tất cả những gì trong lòng nói ra, hơn nữa còn thêm dầu thêm mỡ “Cô ta? Cô ta mới đến phủ tổng thống chưa được mấy ngày, không biết dùng thuốc gì khiến cho tiểu thư mê mết, ngay cả cô ta làm sai chuyện tổng thống cũng không trách phạt cô ta, hơn nữa Đỗ Lô Ti còn luôn tự cho mình là đúng, cô ta lại có thể mơ tưởng tới vị trí phu nhân tổng thống.”

Lâm Thanh trợn to mắt, nhíu mày lớn tiếng hỏi “Cô.....cô nói gì?”

“Không sai, chính là những gì công chúa vừa mới nghe, tất cả mọi người đều biết, chỉ có công chúa mới xứng đáng với tổng thống, một người giúp việc nho nhỏ chỉ có thể xách dép cho công chúa!”

Ánh mắt Lâm Thanh như tóe lửa, xem ra cô ta thật sự xem thường người giúp việc kia rồi.

Lâm Thanh nhìn thấy ánh mắt công chúa cũng đã biết, những lời mà cô ta nói công chúa đều tin.

Hừ, xem sau này người giúp việc kia sẽ có kết quả thế nào!

“Cô tên gì?” Lâm Thanh hỏi ngược lại.

“Tôi tên tiểu Thanh!”

“Vậy thì tốt, trong khoảng thời gian này cô là người ở cạnh tôi trong phủ tổng thống, chuyện khác không cần làm.” Lâm Thanh nói.

“Vâng, cảm ơn công chúa, tôi nhất định sẽ làm tai mắt của công chúa!” tiểu Thanh lấy lòng.

Đi cùng công chúa vào phòng, Lâm Thanh nói “Cô ngồi đi, tôi có chuyện muốn hỏi cô!”

“Không, không cần, tôi là người giúp việc, tôi đứng là được rồi, không thể ngồi cùng chủ!”

Lâm Thanh gật đầu “Được, cô thật hiểu chuyện, tôi nói cô ngồi thì cứ ngồi đi!”

“Vâng, công chúa!” Tiểu Thanh ngồi trên ghế salon, sau đó nói tiếp “Công chúa, cô muốn hỏi chuyện gì? Tôi nhất định sẽ nói hết!”

“Được, cô biết mục đích tôi tới đây chứ?” Lâm Thanh không nhanh không chậm nói.

“Vâng, công chúa yên tâm, tôi nhất định sẽ giúp cô!” Tiểu Thanh nói.

“Nếu như chuyện này thành công, nhất định sẽ không quên cô.”

“Công chúa, cô yên tâm, tôi chắc chắn làm cô hài lòng, hơn nữa sẽ diệt trừ người giúp việc kia!” Lúc này ánh mắt tiểu Thanh cũng sắc lạnh.

Lâm Thanh nhìn thấy ánh mắt kia, thật sự không ngờ nhưng như vậy mới là thứ cô ta muốn, phải ác độc mới có thể làm chuyện lớn.

“Cô có biết mấy ngày nữa phủ tổng thống sẽ tổ chức tiệc không, cô nói xem, cô có ý tưởng gì không?” Lâm Thanh hỏi.

Tiểu Thanh từ trên ghế salon đứng lên, đi tới trước mặt công chúa, nhẹ giọng nói bên tai công chúa “.....”

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Đỗ Lôi Ti tỉnh dậy đã thấy Bùi Vũ khoanh tay trước ngực đứng ở cửa nhìn cô, cô sợ hết hồn, vội vàng lấy tay vỗ về trái tim nhòe, nói “Cậu chủ, sao cậu đứng ở ngoài mà không lên tiếng?”

Bùi Vũ ngẩng đầu nhìn cô nói “Tại sao hôm qua tôi không thấy cô?”

“A, hôm qua tôi đi ra ngoài cùng cô chủ, buổi tối mới về!” Đỗ Lôi Ti nhìn thẳng bé trả lời.

“Cô và cô tôi ra ngoài làm gì? Sao lại về trễ như vậy?” Tiểu Vũ tiếp tục hỏi.

Mẹ kiếp, đây là một đứa bé mới hơn mười tuổi sao, tại sao lại hỏi kỹ như vậy?

“Cô chủ đi ra ngoài mua đồ chuẩn bị cho bữa tiệc!”

“A, cô phải nhanh khỏi một chút, tôi còn muốn cô đưa tôi đi học, biết không?” Bùi Vũ ra lệnh.

Dựa vào cái gì chứ, thật sự chính là có ba như nào thì con sẽ như vậy, quả là không sai, sao hai cha con nhà này lại giống nhau như vậy chứ?

Sau khi nói chuyện Bùi Vũ đi ra phòng khách, ngồi lên xe hơi cao cấp, đi đến trường!

Đỗ Lôi Ti nhìn thấy bóng lưng thẳng bé bắt đầu đi lắc đầu, theo thói quen giơ tay nhìn đồng hồ, kinh ngạc “a” một tiếng, Oh my god, thời gian trôi thật nhanh, chỉ mãi nói chuyện với thẳng bé, giờ thì tốt rồi, đã đến giờ gọi tổng thống dậy.

Cô bước nhanh lên lầu, đi tới phòng tổng thống, nhìn thấy cơ thể tuyệt mỹ của người đàn ông nằm trên giường lộ ra ngoài, cô chợt nghĩ đến tình huống hôm qua lúc gọi tổng thống dậy, khuôn mặt bỗng trở nên đỏ như trái cà chua.

Bùi Tuấn Vũ giật mình tỉnh dậy nhìn thấy cô đứng đó, vẫn nhìn chăm chăm cơ thể anh, nhếch miệng “Thế nào? Hôm qua nhìn vẫn chưa đủ sao?”

Nói xong, anh cởi trần ngồi dậy nhìn cô.

Đỗ Lôi Ti đỏ mặt “Tôi.....tôi.....không có nhìn anh, tôi chỉ, chỉ muốn gọi anh dậy.....”

“Sau đó thì sao?” Bùi Tuấn Vũ tiếp tục hỏi.

Mẹ kiếp, sáng sớm hai cha con nhà này đã giống nhau như vậy!

Đỗ Lôi Ti khẩn trương nói “Không có, không có gì!” Nói xong chạy như làn khói ra khỏi phòng.

Bùi Tuấn Vũ nhìn bóng dáng chạy ra ngoài của cô mỉm cười, đi vào phòng tắm.

Bùi Mộng Na vừa mới ra khỏi phòng đã nhìn thấy cô đỏ mặt “Lôi Ti, sao mặt cô lại đỏ như vậy? Có phải lại nhìn thấy gì không?”

“Không có, không có, cô chủ, nhanh xuống ăn sáng!” Đỗ Lôi Ti cà lăm nói.

Bùi Mộng Na cười cười, rõ ràng trong lòng đã biết lại còn hỏi.

Cứ như vậy hai người vừa nói vừa cười đi xuống lầu, Đỗ Lôi Ti thấy Lâm Thanh ngồi bên bàn ăn, cung kính nói “Công chúa, chào buổi sáng!”

Lâm Thanh nhìn cô một cái, lại tiếp tục nghĩ tới kế hoạch kia.

Đỗ Lôi Ti thấy công chúa không gây rắc rối cho mình, nhìn Bùi Mộng Na nói “Cô chủ, tôi đi tới phòng ăn dành cho người giúp việc!”

Tiểu Thanh đứng sau lưng Lâm Thanh, mặt hả hê nhìn Đỗ Lôi Ti, đôi mắt lộ ra tia sắc lạnh.

“Công chúa, nếu không có chuyện gì nữa tôi cũng xin phép đi tới phòng ăn dành cho người giúp việc!” Tiểu Thanh khom người hỏi.

“Được!”

Bùi Mộng Na thật không ngờ, người giúp việc trong nhà lại gần gũi với mụ phù thủy kia như vậy, xem ra nhất định là không có chuyện gì tốt lành.

86. Chương 42

Khi tiểu Ngọc nhìn thấy công chúa đi ra khỏi phủ tổng thống, bước nhanh tới trước mặt quản gia, nhẹ nhàng hỏi “Quản gia, ông không sao chứ?”

Quản gia lắc đầu, không nói gì, xoay người trở về phòng mình.....

“Quản gia có cần nói chuyện này cho tổng thống biết không?” Tiểu Ngọc thấp thỏm hỏi.

“Không cần nói!”

Tiểu Ngọc không hiểu hỏi “Quản gia, tại sao lại không nói? Rõ ràng đây là phủ tổng thống, tại sao không thể nói? Hôm nay tay của Lôi Ti bị phỏng rất nghiêm trọng, công chúa kia còn muốn đưa cô ấy ra ngoài, bây giờ lại đánh ông, tại sao cô ta lại khinh người như vậy?”

Quản gia thở dài nói “Tiểu Ngọc, chuyện này không nên nói cho tổng thống biết, dù sao cô ta cũng là công chúa, chúng ta chỉ là người làm, lại nói, tổng thống đã bận rộn nhiều việc, tôi không muốn tổng thống bị quấy rầy chỉ vì việc này cô hiểu chưa?”

Tiểu Ngọc cũng thở dài, không nói gì, xoay người tiếp tục làm công việc của mình.

Đỗ Lôi Ti theo công chúa lên xe, tới trung tâm mua sắm phồn hoa nhất thành phố, bên trong đều là hàng cao cấp, Lâm Thanh nhìn quần áo treo đầy bên trong, còn có trang sức, không nói gì liền lấy hết bỏ vào tay Đỗ Lôi Ti, Lâm Thanh đi tới tính tiền.

Hai tay đau đến nỗi Đỗ Lôi Ti nhú chặt chân mày, công chúa bỏ hết những thứ kia vào tay cô khiến cho bàn tay rộp nước của cô vỡ ra, máu từ từ chảy ra ngoài.....

Cô thầm mắng trong lòng, mẹ kiếp, thật không ngờ công chúa kia lại độc ác như vậy, bây giờ cô không hiểu mình đắc tội với cô ta lúc nào.

Công chúa cô cứ chờ xem, thù này không trả cô không làm người!

“Cô còn đứng đó làm gì?” Lâm Thanh không vui nói.

“Hả? Không có.....không có.....không có gì.....”

Lâm Thanh lườm cô một cau, lại đi tới quầy quần áo lót xem một chút.....

Đỗ Lôi Ti cố nhin cơn đau ở hai tay, đi theo Lâm Thanh sang quầy đồ lót.

Lâm Thanh cầm một cái áo ngủ viền tơ trong suốt trong tay, khoa tay múa chân, nhân viên quầy hàng đứng một bên phục vụ.

Đỗ Lôi Ti nhìn thấy Lâm Thanh cầm áo ngủ viền tơ, lén làm mặt quỷ, cô thật sự xem thường mục phù thủy này, muốn mua áo ngủ như vậy là muốn quyến rũ ai chứ?

87. Chương 45

Đỗ Lôi Ti đi ở phía trước, tiểu Thanh bước theo sau, giọng nói quái ác vang lên “Ai, thật sự đem mình trở thành bạn của cô chủ sao? Một người làm thì làm gì có tư cách làm bạn với chủ nhân!”

Mẹ kiếp, cô thật sự không ngờ, người giúp việc này mắng chửi người cũng lòi ngay cả mình vào.

“Người làm thì sao, lại còn phỉ hỉ ý kiến cô sao? Cô đứng sau công chúa giống như một con chó, còn không bằng tôi!” Đỗ Lôi Ti chửi lại.

Tiểu Thanh nghe cô nói cả khuôn mặt đỏ bừng “Cô mới giống chó, tôi xem sau khi buổi tiệc kết thúc rồi cô còn có thể phách lối không!”

Đỗ Lôi Ti dừng bước, đứng ở đó nhìn cô ta nói “Trong giới gian này tôi đều theo khuôn khổ, tôi không làm chuyện gì sai, cũng không phách lối, cũng không lấy lòng ai!”

Nói xong Đỗ Lôi Ti không nhìn cô ta đi thẳng tới phòng ăn.

Ánh mắt ác độc của tiểu Thanh nhìn chằm chằm bóng lưng cô, để xem, nhất định cô ta sẽ khiến cô nhếch nhác rời khỏi đây.

“Công chúa, ngày mai chúng tôi sẽ tổ chức tiệc!” Bùi Mộng Na nói.

“Thật sao? Vậy thì thật là vui, tôi rất mong chờ xem buổi tiệc của đất nước cô sẽ như thế nào?” Lâm Thanh trả lời.

Khi tổng thống đi tới phòng ăn, nhìn thấy hai người phụ nữ im lặng ăn sáng, chỉ đơn giản hỏi một tiếng “Công chúa, chào buổi sáng!”

“Chào buổi sáng, tổng thống, tôi mới nghe em gái anh nói ngày mai sẽ tổ chức tiệc, tổng thống đã có bạn nhảy rồi sao?” Lâm Thanh yêu kiều nói.

“Không có!”

“Nếu tổng thống không có bạn nhảy, tôi cũng không có bạn nhảy, hay là tổng thống để tôi làm bạn nhảy của anh được không?” Lâm Thanh hỏi thăm.

“Được!” Bùi Tuấn Vũ khẽ gật đầu.

Bùi Mộng Na nghe hai người nói chuyện, thật sự rất tức giận, rõ ràng đã có chủ ý muốn làm bạn nhảy của anh trai, sao lại còn phải giả bộ hỏi như vậy chứ, người phụ nữ kia thật là ghê tởm.

“Anh, hôm nay nếu không có chuyện gì, em muốn ra ngoài cùng Lôi Ti!” Bùi Mộng Na không vui nói.

“Được, không được về quá muộn, biết chưa?”

“Được, biết rồi, thật dài dòng!” Bùi Mộng Na nói, bỏ bữa sáng xuống, đi vào phòng ăn dành cho người giúp việc.

Đỗ Lôi Ti ăn sáng xong, vừa muốn cầm chén bát vào phòng bếp liền nhìn thấy Bùi Mộng Na đi vào.

“Lôi Ti, không phải đã nói với cô, mấy ngày nay không cần làm việc, cô chuẩn bị đi ra ngoài cùng tôi?” Bùi Mộng Na đứng ở cửa nói.

“Hả? Lại đi ra ngoài? Cô chủ, cô đi một mình đi!” Đỗ Lôi Ti nhú mày nói.

“Sao vậy, Lôi Ti, đi thôi, cô quên chuyện tối hôm qua tôi nói với cô sao?” Bùi Mộng Na vừa lôi kéo cô vừa nói.

Tiểu Thanh nhìn thấy bóng lưng cô đi ra, khe hờ một tiếng “Ai u, mọi người nhìn Đỗ Lôi Ti xem, mới đến mấy ngày mà đã có thể khiến cô chủ đối xử tốt như vậy, xem ra làm người phải có một chút thủ đoạn!”

Tiểu Ngọc nghe cô ta nói, mặt ửng đỏ trả lời “Sao tôi lại nhìn không ra là Lôi Ti xu nịnh cô chủ chứ? Xem ra có một vài người thật sự ghen tỵ? Nếu như những người khác ghen tỵ cũng đi xu nịnh cô chủ sao? Hơn nữa, cô mở to mắt ra mà nhìn là cô chủ cùng cậu chủ thích Lôi Ti đấy!”

Những người giúp việc còn lại nhìn thấy tình hình không tốt cộng ngậm miệng lại không nói.

“Ở đây đến lượt cô nói chuyện sao?” Tiểu Thanh bắt mồm nói.

Tiểu Ngọc nghe cô ta nói, liền đứng dậy, cầm đĩa của mình, vừa đi vừa nói “Ai, ăn không vô nữa, ăn sáng còn phải nghe chó điên sủa lung tung!”

“Cô nói ai là chó điên?” Tiểu Thanh lớn tiếng nói, từ trên ghế đứng dậy.

Quản gia nghiêm mặt, bực mình nói “Sao, nếu không muốn ở đây thì rời khỏi phủ tổng thống đi, bằng không thì im lặng!”

Tiểu Thanh nhìn tiểu Ngọc đi vào phòng bếp, lại nhìn quản gia vừa mới mắng mình, trong lòng âm thầm nghĩ, hai người đều ức hiếp cô ta, một ngày nào đó cô ta sẽ khiến người giúp việc cùng quản gia này phải quỳ xuống cầu xin cô tha thứ!

Đỗ Lôi Ti bị Bùi Mộng Na lôi kéo quay về phòng mình, Bùi Mộng Na nóng nảy nói “Lôi Ti, nhanh lên, tìm một bộ đồ thể thao thay ra, tôi đã liên lạc với giáo viên rồi!”

Đỗ Lôi Ti mờ mịt nhìn cô, bây giờ cô bị cô chủ làm cho hồ đồ “Cô chủ, tìm giáo viên làm gì?”

Bùi Mộng Na lấy tay gõ đầu cô một cái, trợn mắt nói “Ai, tôi nói gì với cô, tối qua không phải nói hôm nay tìm giáo viên dạy cô nhảy sao, sao mới một đêm mà đã quên rồi?”

“Hả? Cô chủ, tại sao cô lại tìm giáo viên cho tôi?” Đỗ Lôi Ti vội vàng lắc đầu.

“Nhanh lên, giáo viên dạy nhảy đó rất nổi tiếng, cô nhất định phải đi, thất hẹn với người ta chẳng phải sẽ bị nói rất khó nghe sao?”

Đỗ Lôi Ti nghe cô chủ nói như vậy, không thể làm gì khác hơn là vào phòng tắm thay đồ thể thao, cả người mặc đồ thể thao màu xanh, chân đi giày thể thao, tóc cột cao đi ra.

Bùi Mộng Na nhất thời nhìn ngắc ngẩn người, cô thật không ngờ cô gái nhỏ này lại có khuôn mặt đẹp như vậy, cả người mặc đồ thể thao, chân đi giày thể thao, tóc cột cao nhìn như ánh trăng sáng rất rạng rỡ.

Xem ra thật sự cô không nhìn nhầm người, oa, bây giờ kế hoạch kia của cô xem ra ngày đó cách không xa nữa.....

Đỗ Lôi Ti thấy cô chủ nhìn chằm chằm mình, tò mò lấy tay quơ quơ trước mặt cô chủ “Cô chủ?”

Bùi Mộng Na phục hồi tinh thần, kéo tay cô đi ra khỏi phòng, nhìn thấy người ngồi trong phòng khách “Công chúa, cô nhìn xem Đỗ Lôi Ti nh2 chúng tôi có xinh đẹp hay không!”

Bùi Tuấn Vũ từ trong tờ báo ngẩng đầu lên, anh thật sự kinh hãi, mấy ngày trước mặc váy nhìn cô rất nhỏ nhắn, hôm nay mặc đồ thể thao lại tràn đầy sức sống.

Anh nhanh chóng thu hồi suy nghĩ, chỉ gật đầu nói “Được!”

88. Chương 43

Lâm Thanh cầm áo ngủ đi vào phòng thử đồ, sau khi thử xong liền đưa cho nhân viên phục vụ gói kỹ lại, trực tiếp bỏ lên tay Đỗ Lôi Ti.

Tay Đỗ Lôi Ti rất đau, hơn nữa lại cầm quá nhiều thứ, không cẩn thận tất cả đều rơi xuống đất.....

“Cô làm người giúp việc như vậy sao, ngay cả một chuyện nhỏ như vậy cũng làm không được?” Lâm Thanh khinh bỉ nói.

“Đúng.....đúng.....Thật xin lỗi, tôi lập tức nhặt lên!” Đỗ Lôi Ti áy náy, ngồi chồm hổm xuống nhặt đau nhặt đồ.

Nếu tay cô ta rộp nước lại cầm nhiều đồ như cô thử xem, mẹ kiếp, không biết nhìn có ra người ra hay không, cô chỉ có thể thảm máng trong lòng, dù sao cô ta cũng là công chúa!!!

Lâm Thanh đi dạo cả buổi chiều, khi cảm thấy mệt liền tìm một quán cà phê cao cấp vào ngồi nghỉ, gọi một ly cà phê từ từ thưởng thức.....

Bây giờ Đỗ Lôi Ti vừa khát vừa mệt nhưng bây giờ cô chỉ có thể đứng như vậy, cánh tay không còn chút sức lực nào, bây giờ tay cô rất đau, đau đến nỗi cô muốn ngắt đi.....

Mọi thứ trước mặt Đỗ Lôi Ti dần trở nên mơ hồ nhưng vẫn cố gắng mở to mắt, cuối cùng cô vẫn không thể làm được, ngã xuống đất.....

Lâm Thanh đi tới, dùng chân đá đá lên người nằm trên đất “Muốn ở đây giả chết sao?”

Đỗ Lôi Ti cảm thấy có người dùng chân đá mình, cô cố gắng nhìn xem ai đá mình nhưng chỉ cảm thấy một khuôn mặt mơ hồ, cô nghe rõ giọng nói kia, cô biết người đá mình chính là công chúa!

Khi Đỗ Lôi Ti tỉnh lại thì đã ở trong phòng của phủ tổng thống, cô chậm rãi mở mắt, nhìn Bùi Mộng Na đang ngồi ở mép giường, còn có Bùi Vũ, hai người đang nhìn cô.

Bùi Mộng Na lo lắng hỏi “Lôi Ti, sao cô lại ngất vậy? Còn nữa sao tay lại phồng nghiêm trọng như vậy?”

“Cô kia, cô nhanh khỏe một chút, nếu không tôi sẽ tức giận!” Bùi Vũ làm ra vẻ người lớn nói.

Đỗ Lôi Ti thật sự rất vui, không ngờ em gái tổng thống cùng con trai tổng thống lại đến thăm cô, cô khẽ nói “Cô chủ, cậu chủ, tôi không sao, tôi chỉ đi dạo với công chúa một chút không cẩn thận liền ngất xỉu.” Nói xong cô giơ tay lên, muốn với ly nước ở đầu giường, khi tay đụng vào cái ly cô đau đến nỗi toát mồ hôi.

“Cô xem, còn nói là không sao, sao tay cô lại bị thương?” Bùi Mộng Na khẩn trương hỏi.

“Không có, không sao cả, lúc tôi chế nước sôi không cẩn thận nên bị phỏng!” Đỗ Lôi Ti cẩn thận nói.

89. Chương 46

Lâm Thanh thật sự không ngờ, một cô gái không có sức hút lại xinh đẹp như vậy, chỉ là cô ta tự tin, bất luận ở phương diện nào, cô ta cũng là người thích hợp hơn.

Mà cô gái này căn bản cũng không thể sánh với cô ta, nếu như anh ta ở chung với một người giúp việc sẽ chỉ làm người dân cả nước phỉ nhổ anh ta, cho nên cô ta có lòng tin người đàn ông này sẽ chọn cô ta.

“Anh, nếu không có chuyện gì nữa thì em với Lôi Ti đi ra ngoài đây!” Bùi Mộng Na nhìn cô ta nói.

Lâm Thanh từ trên ghế sa lon đứng lên “Mộng Na, cô muốn đi đâu?”

Bùi Mộng Na thật sự hết ý kiến, sao cô lại phải báo cáo với mẹ phù thủy này sao?

Nhưng ngại anh trai đang ở đây, cô chỉ có thể lạnh lùng nói “Chúng tôi muốn đi học nhảy!” Sau đó lại nghĩ tới điều gì đó, nói tiếp “Đúng rồi công chúa, buổi tiệc được tổ chức vào tối ngày mai!” Nói xong, cầm tay Đỗ Lôi Ti đi ra ngoài.

“Mộng Na, chờ một chút, tôi đi cùng hai người được không?” Lâm Thanh dè dàng nói.

“Cái này.....Thân phận của cô quá cao quý, sao có thể đi chứ?” Bùi Mộng Na uyển chuyển từ chối.

Lâm Thanh đứng đó nhìn tổng thống, Bùi Tuấn Vũ mở miệng “Mộng Na, đưa công chúa đi cùng đi!”

Bùi Mộng Na không thể làm gì khác là gật đầu đồng ý “Được rồi, nếu như cô không sợ thân phận của mình bị hạ thấp thì đi cùng đi!”

“Mộng Na, có thể đợi tôi một lát được không? Tôi muốn đi thay quần áo.”

“Được, có thể!” Bùi Mộng Na trầm nghĩ thật là phiền phức.

Lâm Thanh nói xong, xoay người đi về phòng mình, thay quần áo thể thao màu trắng đi ra, nhìn thấy tiểu Thanh đang đứng bên cạnh nói “Lát nữa khi bọn tôi đi, cô lấy cơ đi quét dọn phòng, vào phòng người giúp việc hạ tiện kia xem có chuyện gì mà mọi người không biết, tôi về thì báo tôi biết, biết chưa?”

“Vâng, công chúa!” Tiểu Thanh khom người nhỏ giọng trả lời.

Lâm Thanh xoay người đi ra phòng khách, mỉm cười nói “Mộng Na, chúng ta đi thôi!” Vừa nói cánh tay vòng qua tay Mộng Na.

Bùi Mộng Na rút tay mình ra khỏi tay cô ta mỉm cười nói “Công chúa, cô là tiểu thư ngọc ngà, ôm cánh tay người khác như vậy sẽ khiến người khác hiểu nhầm.”

Ngay sau đó cô liền khoác tay Đỗ Lôi Ti nói “Lôi Ti, chúng ta đi thôi!”

Lâm Thanh đứng đó lúng túng, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, vẫn duy trì nụ cười “Mộng Na, những lời cô nói thật đúng!”

“Công chúa, nếu như không còn gì muốn nói, chúng ta phải lên đường rồi!”

“Được!”

Bùi Mộng Na nhìn về phía anh trai nói “Anh bọn em đi đây!”

Nói xong ôm tay Đỗ Lôi Ti đi ra ngoài, hai người cùng đi ra ngoài xe, mở cửa sau xe, hai người cùng ngồi vào.

Lâm Thanh cắn chặt răng, cổ nén giận, mở cửa ngồi cạnh tài xế.

90. Chương 44

“Còn nói không có gì? Cô xem tay cô bây giờ biến thành bộ dáng thế nào?” Bùi Mộng Na tức giận nói.

Đỗ Lôi Ti nâng cánh tay được băng bó thật dày lên nói đùa “Không có gì, không phải tay vẫn còn trên người tôi sao, lại nói, mặc dù hơi đau nhưng cũng không có gì lớn!”

“Cô kia, cô phải nhanh khỏe một chút, nếu không ai sẽ đưa tôi đi học?” Bùi Vũ bĩu môi.

“Được rồi, bây giờ cô nghỉ ngơi cho khỏe đi, tôi cùng Bùi Vũ đi ra ngoài!” Bùi Mộng Na bắt đầu nói.

Đỗ Lôi Ti gật đầu, một lớn một nhỏ đi ra khỏi phòng, Bùi Vũ quay về phòng mình, Bùi Mộng Na đi thẳng tới phòng làm việc của Bùi Tuấn Vũ.

Bùi Mộng Na không thèm gõ cửa trực tiếp đi vào “Anh, anh không nhìn thấy tay Lôi Ti bị thương.....” Còn chưa nói hết lời đã nhìn thấy một khách không mời mặc áo ngủ gờ cảm ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách.

“Mộng Na, càng ngày em càng không lễ phép, sao không gõ cửa?” Bùi Tuấn Vũ nhíu mày nói.

“Ai u, đây không phải công chúa sao? Đã trẻ như thế còn ăn mặc như vậy đến phòng làm việc của một người đàn ông làm gì?” Bùi Mộng Na không để ý lời anh trai nói, trực tiếp đi vào bên trong.

Lâm Thanh dĩ nhiên hiểu ý cô nói nhưng cô ta chỉ cười nói “Tôi tìm tổng thống có chút việc!”

“Có chuyện tìm anh tôi thì ngày mai tìm cũng được, sao lại phải đến vào buổi tối chứ? Hơn nữa còn ăn mặc như vậy?”

“Mộng Na, càng ngày em càng càn rỡ rồi, tại sao có thể ăn nói với công chúa như vậy?” Bùi Tuấn Vũ nhanh chóng đi đến.

“Anh, anh thật giỏi, em là em gái anh, sao anh có thể nói em trước mặt người ngoài như vậy?” Bùi Mộng Na tức giận.

“Lập tức đi ra!” Bùi Tuấn Vũ ra lệnh.

Bùi Mộng Na vừa nghe thấy anh trai mình nói như vậy, liếc mắt nhìn người phụ nữ kia, xoay người đi ra ngoài.

Người phụ nữ chết tiệt, anh trai thú tội, rõ ràng biết người phụ nữ kia không có ý tốt, tại sao đuổi em gái ngay trước mặt cô ta chứ?

Bùi Mộng Na tức giận đi tới phòng Đỗ Lôi Ti, tức giận ngồi xuống một góc giường.

“Cô chủ, sao vậy, không phải vừa rồi vẫn còn tốt sao?” Đỗ Lôi Ti nghi hoặc hỏi.

“Còn không phải do anh tôi sao, người phụ nữ đáng ghét kia mặc áo ngủ hở hang vào phòng làm việc của anh trai tôi!” Bùi Mộng Na oán trách nói.

“Áo ngủ thế nào?” Đỗ Lôi Ti hỏi.

“Chính là loại áo ngủ viền tơ.”

Đỗ Lôi Ti thật không ngờ công chúa mua áo ngủ kia về mặc để quyến rũ tổng thống, đã sớm biết người phụ nữ kia không có gì tốt.

“Lôi Ti, tôi biết tay của cô làm sao mà bị phỏng nên mới đi tìm anh trai, kết quả chưa kịp nói chuyện liền bị đuổi ra ngoài!” Bùi Mộng Na nói.

91. Chương 47

Đỗ Lôi Ti xấu hổ nhìn người đàn ông trước mặt, hơi khom người vươn tay “Xin chào, tôi là Đỗ Lôi Ti, gọi tôi Lôi Ti là được!”

Khi anh ta nắm bàn tay nhỏ bé của cô, trong lòng hơi rung động, anh ta đã không còn là xử nam, từ lâu cũng đã không có cảm giác động tình, tại sao mới vừa gặp cô lại có cảm giác đặc biệt như vậy?

“Khụ.....Khụ.....” Lâm Thanh giả bộ ho khan, không ngờ có bốn người cùng đứng một chỗ nhưng ba người kia lại làm như không thấy cô ta, từ nhỏ đến lớn, cô ta chưa bao giờ bị cư xử như vậy.

Đỗ Lôi Ti vội vàng rút tay mình ra, ngượng ngùng nói “Tên của tôi chắc rất khó nghe, nhưng không còn cách nào khác, đây là tên mẹ tôi đặt!”

“Làm sao có thể chứ? Tôi cảm thấy tên Lôi Ti này rất thú vị!” Tiểu Bằng hóa giải sự lúng túng.

“Khụ.....” Lâm Thanh lại một lần nữa lên tiếng.

Lúc này Tiểu Bằng mới đưa tay về phía cô ta “Xin chào, tôi là Tiểu Bằng, gọi tôi anh Bằng là được!”

Lâm Thanh nhìn bàn tay anh ta đưa ra chỉ thản nhiên nói “Được, biết rồi!”

Cô ta là công chúa của nước Hàn, sao có thể tùy tiện nắm tay một thường dân chứ, cho nên cô ta không vươn tay ra.

Bùi Mộng Na tức giận nhìn người phụ nữ đáng ghét trước mặt, thật là không chịu được, ở đâu cô ta cũng muốn ra dáng công chúa, chỉ sợ cả nước không biết cô ta là công chúa vậy.

Tiểu Bằng lúng túng thu tay về, nhìn về phía bạn thân “Mộng Na, ai muốn học khiêu vũ?”

“Tiểu Bằng, tối qua mình gọi cho cậu, thật là ngại quá, muộn như vậy còn gọi cho cậu, thật xin lỗi!” Bùi Mộng Na cười áy náy.

“Mộng Na, nếu cậu như vậy mình sẽ giận, chúng ta là bạn bao nhiêu năm rồi, mình chỉ giúp một chuyện nhỏ thì có là gì chứ?”

“Ha ha, cảm ơn nhiều!” Nói xong, Bùi Mộng Na cầm tay Đỗ Lôi Ti, tiếp tục nói “Tiểu Bằng, người mà tôi qua mình nói chính là cô ấy, mình muốn cô ấy tham gia bữa tiệc, cô ấy có căn bản về khiêu vũ rồi!”

“Vậy thì sẽ học rất nhanh, Mộng na, cứ để mình lo!” Tiểu Bằng vỗ ngực đảm bảo.

Mộng Na thu hồi nụ cười, không có tinh thần nói “Còn có người bên cạnh này cũng muốn bắt chước!”

Lâm Thanh vừa nghe thấy phải để người đàn ông kia chạm vào cơ thể cao quý của mình, lập tức từ chối “Không cần, tôi sẽ tự nhảy!”

Tiểu Bằng lắc đầu một cái nói “Vậy thì tốt, Mộng Na, cậu cùng cô ấy vào phòng nghỉ ngồi chờ một chút, bây giờ mình sẽ dạy Lôi Ti khiêu vũ, xế chiều mình sẽ giao cho cậu một Lôi Ti biết khiêu vũ!”

“Ha ha.....Tiểu Bằng nghe cậu nói vậy mình thật sự rất mong chờ!” Nói xong đi vào phòng nghỉ ngơi.

Lâm Thanh nhìn thấy nếu cô ta đứng đó sẽ làm mất thân phận của mình nên cũng đi theo Bùi Mộng Na vào phòng nghỉ ngơi.

92. Chương 45

“Cô chủ, chuyện tay của tôi, thật sự do tôi không cẩn thận nên mới bị thương, cô đừng tìm tổng thống làm gì!” Đỗ Lôi Ti toát mồ hôi trong lòng, công chúa kia vẫn còn ở đây, nếu nói với tổng thống, không phải công chúa kia càng hận cô thêm sao.

Bùi Mộng Na tức giận nói “Lôi Ti, sao cô lại như vậy, đây là phủ tổng thống, không phải nước Hàn, cô sợ cái gì.”

“Cô chủ.....” Đỗ Lôi Ti còn muốn khuyên liền bị cắt ngang.

“Được rồi, Lôi Ti, chuyện này tôi sẽ xử lý, tôi sẽ giúp cô đòi lại công đạo!” Nói xong liền đi ra ngoài.

Đỗ Lôi Ti nhìn thấy bóng lưng đi ra cảm thấy tính khí cô chủ thật nóng nhưng con người của cô lại rất tốt.....

Bùi Mộng Na đi tới phòng cháu mình “Tiểu Vũ, cháu đi cùng cô tới phòng làm việc, người phụ nữ kia thật ghê tởm!”

“Cô, trước khi vào cô không biết gõ cửa sao?” Bùi Vũ không quay đầu lại mà chuyên tâm làm việc.

Bùi Mộng Na nghe thấy thằng bé nói như vậy, không hổ là hai cha con, sao đến giọng nói đều giống nhau? A!

Bùi Mộng Na giơ tay khê gõ đầu thằng bé “Thằng nhóc thú vị tha, cô vào phòng cháu còn phải gõ cửa sao?”

“Cô, cô không biết phép lịch sự sao?”

“Thằng nhóc này còn nói nữa cô sẽ đánh cháu!” Nói xong, kéo tay Bùi Vũ đi ra khỏi phòng.

Bùi Mộng Na nhìn hành lang không có ai, nhỏ giọng nói vào tai Bùi Vũ “Tiểu Vũ, người phụ nữ đáng ghét kia muốn quyến rũ ba cháu, không phải chúng ta nên.....”

Bùi Vũ im lặng liếc mắt nhìn cô “Cô kêu cháu đến là vì chuyện này sao, cháu không có thời gian!” Nói xong xoay người muốn quay về phòng.

Bùi Mộng Na vội vàng nắm cánh tay thằng bé “Tiểu Vũ, nếu người phụ nữ kia trở thành mẹ cháu vậy thì sau này chúng ta sẽ sống không tốt, lại nói Lôi Ti bị chính người phụ nữ này làm cho bị phổng, còn muốn Lôi Ti đi dạo phố, sau đó Lôi Ti ngắt đi, người phụ nữ này thật sự quá ác độc!”

Bùi Vũ nghe thấy cô nói như vậy, gật đầu, cùng cô đi vào phòng làm việc.....

Hai người bên trong đang ngồi nói chuyện, nhìn thấy có người đi vào, Bùi Tuấn Vũ hơi nhú mào, mắt hứng hỏi “Mộng Na, sao em lại vào đây, bây giờ anh đang bận!”

Bùi Mộng Na thấy mũi nhọn chĩa về phía mình, vội vàng đẩy cháu mình đang đứng bên cạnh ra “Anh, tiểu Vũ có chuyện muốn tìm anh!”

Bùi Vũ xấu hổ, thật sự không nghĩ tới cô lại bán đứng mình như vậy!

Bùi Tuấn Vũ nhìn con trai mình, mặt không có biểu hiện gì “Con tìm ba có chuyện gì, mau quay về học bài đi!”

“Ba, ba kêu người phụ nữ kia đi ra ngoài đi, con có chuyện muốn nói với ba!” Bùi Vũ nhìn người phụ nữ an mặc hở hang kia nói.

93. Chương 48

Lúc Bùi Mộng Na đi vào phòng nghỉ, nhìn thấy bên trong có một máy tính đang mở, không thèm để ý tới người đi theo phía sau, trực tiếp ngồi xuống nghịch máy tính.....

Cô mở website, vào một trang blog, nhìn thấy bên trong có rất nhiều tin nhắn, cô thật sự không ngờ, mới vừa viết một tí như vậy mà đã rôm rả như vậy.

Oa!!!

Thật là vui, nếu để anh trai biết, không biết mặt anh ấy sẽ thế nào?

Lâm Thanh đi vào phòng, nhìn thấy một chiếc ghế salon, từ trong túi quần lấy ra một cái khăn tay đặt trên ghế ngồi xuống.

Bùi Mộng Na len lén liếc nhìn cô ta, thật sự là ghê tởm, thật là thích làm bộ, không phải chỉ là một công chúa thôi sao, có gì đặc biệt hone người!

Lâm Thanh Nhìn Bùi Mộng Na ngồi trước máy tính mỉm cười nói “Mộng Na, cô có chuyện gì sao?”

“Không có gì!” Bùi Mộng Na không có tinh thần trả lời.

Lâm Thanh lúng túng nở nụ cười, từ trên ghế salon đứng lên, đi tới cạnh cô nói “Mộng Na, sao cô lại chống đối tôi mãnh liệt như vậy?”

Bùi Mộng Na ngẩng đầu, mỉm cười nhìn cô nói “Tôi không có, tính tôi vẫn như vậy, nếu như cô không thích nghe, tôi cũng chỉ có thể xin lỗi!”

Nói xong lại hướng về phía bàn phím gõ.....

“Mộng Na, tôi biết rõ cô không thích tôi nhưng tôi vẫn phải nói những lời thật lòng tuy hơi khó nghe một chút, tốt nhất không nên quá thân với người giúp việc kia, như vậy sẽ làm mất thân phận của cô, còn nữa như vậy sẽ làm anh cô mất mặt!”

Bùi Mộng Na im lặng trợn mắt, lại ngẩng đầu nhìn cô ta, mẹ kiếp, cô đã xem hoàn châu cách cách nhiều lần, cũng nhớ rõ câu nói của hoàng hậu, xem ra cô ta ác độc giống như Dung ma ma!!!

“Công chúa, tôi kết bạn với ai hình như không liên quan đến cô, lại nói cô cũng không lớn hơn tôi mấy tuổi, không cần nói những lời như vậy với tôi, tôi không làm anh tôi mất mặt, để ý anh tôi làm gì, tôi kết bạn với ai là quyền của tôi!” Bùi Mộng Na không chút lưu tình nói, sau đó tiếp tục gõ bàn phím.

Bùi Mộng Na cảm thấy trên đầu đang có ánh mắt nhìn mình, nhìn màn hình máy tính nói “Công chúa, cô đứng không một sao?”

“Không một, tôi chính là muốn xem cô đang viết gì?”

Bùi Mộng Na đứng dậy che laptop nhìn cô ta “Thật xin lỗi, đây là chuyện riêng, không tiện để người khác xem!”

Lâm Thanh bị cô ta nói khuôn mặt lúc trắng lúc xanh, chỉ im lặng không nói, hai mắt đăm đăm nhìn cô, cô ta đã hạ mình nói chuyện với cô nhưng cô lại không nể tình cô ta.

Qua buổi tiệc cô ta sẽ thành nữ chủ của phủ tổng thống, đến lúc đó chờ xem!

“Cô chủ, mệt quá, tôi vào nghỉ một chút!” Đỗ Lôi Ti đẩy cửa đi vào.

Bùi Mộng Na vội vàng đứng lên, ôm tay cô “Tiểu Bằng dạy thế nào?”

“Thật sự rất tốt!”

“Ah, sao không thấy Tiểu Bằng đi vào?” Bùi Mộng Na nhìn về phía cửa.

“Thầy đi lấy nước, tôi vào nghỉ trước!” Đỗ Lôi Ti nói xong nhìn về phía Lâm Thanh đang đứng.

94. Chương 46

Bùi Mộng Na vội vàng phụ họa “Anh, tiểu Vũ nói có chuyện muốn nói với anh, công chúa, cô ăn mặc như vậy trước mặt một đứa bé không tốt lắm đâu.”

Bùi Tuấn Vũ nhìn thấy em gái cùng con trai mình quyết tâm muốn ở lại, không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía Lâm Thanh nói “Công chúa, thật xin lỗi, ngày mai chúng ta nói tiếp vậy.”

Lâm Thanh đứng dậy, người hơi khom về phía trước, thiếu chút nữa bộ ngực lộ ra ngoài “Được, tổng thống, ngày mai gặp!” Nói xong cũng không nhìn hai người còn lại trong phòng làm việc, đi thẳng ra ngoài.

Sau khi đóng cửa, Lâm Thanh trợn to mắt, đè nén cơn tức trong lòng, cứ đợi xem, đến lúc cô ta làm chủ ngôi nhà này nhất định sẽ khiến những người này không tốt đẹp gì!

“Anh, người phụ nữ kia thật sự không biết xấu hổ, tại sao lại mặc như vậy trước một đứa bé chứ?” Bùi Mộng Na bất mãn nói.

Bùi Tuấn Vũ nhìn hai người đứng trước mặt “Hai người tới đây là muốn nói chuyện này sao?”

Bùi Mộng Na im lặng, lấy cùi chỏ thúc cháu trai đứng bên cạnh, ý bảo thằng bé nói chuyện.

“Ba, người giúp việc phụ trách việc đưa đón con bị thương!”

“Một người giúp việc bị thương, chở đi bệnh viện là được rồi!” Bùi Tuấn Vũ nói xong cúi đầu nhìn tài liệu.

Bùi Mộng Na nhìn thấy anh trai không hề để ý, thật sự tức chết cô, mắt húng nói “Lôi Ti bị người phụ nữ vừa rồi làm cho bị thương, đôi tay bị phồng nổi lên rất nhiều vết nước, cái này không tính, cô ta còn không cho Lôi Ti băng bó vết thương, kéo cô ấy đi dạo phố, kết quả ngất xỉu!”

Bùi Tuấn Vũ nghe em gái nói như thế trong lòng liền cảm thấy hơi hồi hộp, anh cho rằng chỉ là một vết thương nhỏ, không nghĩ đến lại nghiêm trọng như vậy, ngay sau đó bình tĩnh lại “Hai người về phòng đi, tôi biết rồi!”

Hai người một lớn một nhỏ vừa nghe thấy anh nói như vậy, không thể làm gì khác hơn là bắt đắc dĩ đi ra ngoài.

Anh không biết tại sao lúc nghe thấy cô bị thương nghiêm trọng, trái tim liền hồi hộp, đập thành thịch, anh và cô gặp nhau chỉ mấy lần nhưng mỗi lần gặp nhau đều xảy ra chuyện, có thể nào những chuyện này ảnh hưởng đến anh không?

Còn bị tính cách cùng vẻ ngoài xinh đẹp của cô hấp dẫn sao? Bây giờ anh không biết cũng không muốn tìm đáp án, bởi vì anh cùng cô ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau cho nên anh không thể thích cô!

Nhưng mà, bây giờ anh hơi tức giận, không ngờ công chúa nước Hàn lại dám làm càn như vậy, dám làm ra loại chuyện như vậy trên địa bàn của anh, mặc dù cô chỉ là một người giúp việc nhưng dù sao cũng là người trong phủ tổng thống, xem như cô có làm sai chuyện gì cũng không tới phiên người nước Hàn quản giáo.

Anh nỗ lực tập trung xem tài liệu nhưng suy nghĩ đã sớm bay đến bên người phụ nữ đang bị thương rồi.

Anh cho mình một cái cớ, bởi vì cô là người giúp việc trong phủ tổng thống, cô lại bị thương, thân là chủ thì anh phải đi xem người giúp việc thế nào.

95. Chương 49

Đỗ Lôi Ti nhìn thấy sắc mặt Lâm Thanh rất khó coi, lúc này mới phát hiện không khí trong phòng hơi lạ, vì vậy thức thoir ngậm miệng.

“Lôi Ti, nước của cô đây!” Tiểu Bằng đi vào, đưa cho Đỗ Lôi Ti một chai nước.

Sau khi cầm chai nước cô nói: “Cảm ơn thầy Tiểu!”

Tiểu Bằng mỉm cười nhìn cô nói “Đừng khách sáo, tôi nói rồi, cô là bạn Mộng Na, cũng chính là bạn tôi.”

“Mộng Na, đây là của cô!” Nói xong đưa cho Mộng Na một chai nước.

Tiểu Bằng nhìn Lâm Thanh nói “Cô có muốn uống nước không?”

Lâm Thanh nhìn anh ta, lại nhìn hai người phụ nữ đang ngồi trên ghế, trên tay mỗi người đều cầm một chai nước, cho nên cô ta cũng cầm lấy.

“Lôi Ti, cô ngồi đây đi, tôi có chuyện muốn nói với Tiểu Bằng!” Nói xong, đứng lên, kéo tay Tiểu Bằng đi ra khỏi phòng ngủ.

Lâm Thanh thấy cửa phòng nghỉ đóng lại, cầm khăn tay đặt trên ghế sa lon, lau bàn tay vừa mới cầm nước, đi tới trước mặt Đỗ Lôi Ti.

Vươn tay, túm tóc Đỗ Lôi Ti, mặt hung dữ nói “Tôi khuyên cô nên nhanh chóng rời khỏi phủ tổng thống, nếu không cô không biết cô sẽ chết thế nào!”

Đỗ Lôi Ti trợn to mắt nhìn cô ta “Công chúa, cô phải biết, rời khỏi phủ tổng thống không phải tôi muốn là được, cái này cô hỏi tổng thống xem, nếu tổng thống đồng ý, tôi sẽ lập tức rời khỏi đây!”

Lâm Thanh dùng sức, hung hãn nói “Còn dám mặc cả?”

“Tôi không có!” Đỗ Lôi Ti bình thản nói tiếp “Công chúa, cô làm như vậy sẽ làm mất thân phận của chính mình!”

Mẹ kiếp, mụ phù thủy này có thể so sánh với Dung Ma Ma, hai người thật sự giống nhau, chuyên bắt nạt người khác???

Được rồi, cô không dám phản bác, ai nói thân phận mụ phù thủy này cao quý như vậy.

“Cô.....” Lời còn chưa nói hết, đã nghe thấy tiếng mở cửa, Lâm Thanh buông lỏng tóc cô, vừa mỉm cười vừa cầm tóc cô nói “Tóc cô rối rồi, tôi sửa lại giúp cô.”

Một bên giúp cô sửa lại tóc, vừa âm thầm giật tóc cô, Đỗ Lôi Ti đau đến nỗi muốn khóc.

Bùi Mộng Na thật sự tò mò, thật không ngờ mụ phù thủy này lại có thể hạ mình sửa tóc cho Lôi Ti.

Đánh chết cô cũng sẽ không tin cô ta tốt bụng như vậy, nhất định có gì mờ ám.

“Lôi Ti, không sao chứ?” Bùi Mộng Na không yên lòng hỏi.

“Không có, không có chuyện gì!” Đỗ Lôi Ti tránh ánh mắt cô.

Tiểu Bằng nhìn đồng hồ trên tay, mơ miệng nói “Lôi Ti, chúng ta tập một chút nữa rồi đi ăn trưa!”

“Được, phải dạy bạn tôi thật tốt, biết chưa?” Bùi Mộng Na dặn dò.

Sau khi ba người ra ngoài, tiểu Thanh lén chạy vào phòng của Đỗ Lôi Ti, cô ta vội vàng tìm kiếm mọi thứ trong phòng, đáng tiếc không thu được gì, cô ta thật sự không ngờ Lôi Ti lại bảo thủ như vậy, hình của đàn ông của không có.

Cuối cùng cô ta mở tủ quần áo, nhìn thấy bên trong có một hộp quà xinh đẹp, cô ta mở ra.....

Bên trong chính là chiếc váy mà cô chủ tặng Lôi Ti, cô ta rất thích sở mãi không buông, lấy chiếc váy ra, đi tới trước gương, để chiếc váy trên người quay tới quay lui.

Một người giúp việc mà lại được ưu ái như vậy, cô ta đã ở phủ tổng thống hơn mấy năm, chưa từng được đối xử như vậy, cô ta không cam lòng, rờ ràng dung mạo và vóc dáng cô ta đều hơn hẳn Đỗ Lô Ti, nhưng tại sao.....?

Cô ta ghen tỵ đến nỗi đỏ cả mắt, tìm trong ngăn kéo một cây kéo, hung hăng cắt chiếc váy, nhất thời, chiếc váy biến thành vô số mảnh!

Nhìn thấy trên sàn nhà rơi đầy mảnh vụn, vội vàng thu dọn, bỏ vào hộp quà, trả hộp quà về chỗ cũ, vội vàng vàng chạy ra khỏi phòng.

“Tiểu Thanh, trong phủ tổng thống chạy tới chạy lui như vậy còn ra thể thống gì?” Quản gia nói.

Tiểu Thanh bị sợ ngây ngẩn người, cố gắng điều chỉnh hô hấp “Không có, không có gì, tôi muốn xuống bếp xem một chút!”

“Được, đi đi!”

Tiểu Thanh gật đầu đi vào phòng bếp!

Trong phòng làm việc vang lên tiếng Bùi Tuấn Vũ “Tình hình nước Hàn thế nào?”

“Bây giờ nước Hàn rất bận, sau khi tôi nghe theo tổng thống để lộ tin tức kia ra ngoài, xem ra sau này nước Hàn sẽ không dám bước vào nước chúng ta!” Đường Vũ trả lời

“Được, tốt lắm, hôm nay không còn chuyện gì nữa, cậu về đi!” Bùi Tuấn Vũ như có điều suy nghĩ.

“Vâng, tổng thống!” Đường Vũ xoay người đi ra khỏi phòng.

Bây giờ công việc đã được giải quyết xong, anh không còn gì phải lo lắng, anh đứng dậy, đi tới cửa sổ nhìn cảnh tượng bên ngoài, ánh mặt trời làm anh nhớ tới người giúp việc buổi sáng, cô có nhiều tính cách co được dân được, mặc quần áo giúp việc nhìn có vẻ già nhưng mặc trang phục khác lại có thể tôn lên vóc dáng của cô, làm cho anh cảm thấy ngoài ý muốn!

Anh nghĩ lại lần đầu tiên gặp cô, trường hợp đó cũng không bình thường, bây giờ nghĩ lại cảm thấy rất buồn cười, chính anh cũng cảm thấy có hứng thú với người giúp việc này.

Chỉ là loại hứng thú này trong nháy mắt tan vỡ, anh không tin bất kỳ người phụ nữ nào, bởi vì trong lòng anh tất cả những người phụ nữ đều giống nhau “tham lam hư vinh”

Trong công việc, anh muốn nghiêm khắc, quản lý cả một đất nước nhưng trong cuộc sống anh không phải là người nghiêm khắc, chỉ là trong lòng cảm thấy âm u không thấy lối ra, vốn dĩ một nhà ba người hạnh phúc, cũng bởi vì lúc đó anh là một nghị viện nhỏ, vợ anh liền bỏ anh và con trai đi.

Những chỉ trích năm đó vẫn còn đọng bên tai anh, ngay cả có những chỉ trích này anh cũng chỉ có thể thu mình lại, mãi đến hôm nay mới có quyền lực này!

96. Chương 47

Sau khi bị đuổi ra khỏi phòng làm việc Bùi Mộng Na cùng Bùi Vũ lại đi vào phòng Đỗ Lô Ti.....

“Lô Ti, tôi cùng tiểu Vũ mới đi tìm anh trai!” Bùi Mộng Na vừa vào cửa liền nói, đi tới ngồi trên giường.

“Giúp việc, tôi cùng cô sẽ báo thù cho cô, cô chờ xem kịch vui đi!” Bùi Vũ nói những lời mà một đứa trẻ không nên nói.

Đỗ Lô Ti trợn to hai mắt, cô thật sự không thể tin được, hai người này lại vì một người giúp việc nhỏ như cô đi tìm tổng thống, nếu nói ra chỉ sợ không ai tin!

Bùi Tuấn Vũ tự nói với lòng mình, anh là chủ nơi này, đi thăm người giúp việc bị bệnh là chuyện đương nhiên, lại nói anh là tổng thống, phải an ủi một chút, vừa nghĩ vừa đi tới phòng cô.....

Khi anh đẩy cửa, không ngờ hai người kia vẫn ở đây, làm cho anh đi cũng không được mà ở lại cũng không xong!!!

“Anh? Sao anh lại tới đây?” Bùi Mộng Na từ trên giường nhảy xuống, vọt tới cửa.

Bùi Vũ nhìn ba mình, không nói gì, quay về phía người giúp việc nằm trên giường “Giúp việc, cô nhanh khỏi một chút!” Nói xong, vòng qua ba mình đang đứng ở cửa, quay về phòng.

Bùi Mộng Na tiếp tục hỏi “Anh, sao anh lại tới đây?”

Người nằm trên giường cũng hiểu kỳ, không ngờ cô chỉ bị thương nhẹ, tổng thống lại đến thăm cô?

A men!!!

Thật sự chính là kỳ tích, nghĩ đến khuôn mặt lạnh lùng của anh, thật sự khó có thể tưởng tượng anh lại có thể quan tâm đến một người giúp việc.

Bùi Tuấn Vũ nhìn hai người phụ nữ đang nhìn mình, khẽ ho khan “Anh đến thăm người giúp việc đang bị thương, an ủi một chút!”

Trên đầu Bùi Mộng Na có một đám quạ đen bay qua.....

Anh cô có nhầm hay không chứ, đây là nhà anh, không phải ra ngoài gặp dân, sao phải nghiêm túc như vậy chứ???

“Anh, đây là nhà mình, nói chuyện không cần phải nghiêm túc như vậy.” Bùi Mộng Na nói.

Đỗ Lôi Ti nghe thấy tổng thống muốn đến an ủi mình, thiếu chút nữa cô khóc lên, không phải khóc vì cảm động mà là muốn sớm thoát khỏi bể khổ này, bởi vì tổng thống trước mặt này mà cô vô duyên vô cớ bị thương, vậy sau này còn người phụ nữ nào khác đến nữa, cô không sống nổi!!!

Bùi Tuấn Vũ nhìn thấy cô muốn khóc, mắt húng hởi “Thế nào? Tổng thống tự mình đến an ủi cô.....cô đừng vẽ mặt đó tiếp đãi sao?”

“Không có, không có, không có, tay tôi hơi đau cho nên.....mới.....” Đỗ Lôi Ti dứt quãng nói.

“Được rồi, không cần nói, tôi sẽ nói với quản gia, cô tạm thời không cần làm việc, trước tiên nên dưỡng thương cho tốt!” Bùi Tuấn Vũ nghiêm mặt nói.

“Dạ, cảm ơn tổng thống!” Đỗ Lôi Ti nằm trên giường gật đầu.

Bùi Mộng Na vừa nghe lập tức đi tới bên cạnh Đỗ Lôi Ti, vui mừng nói “Thật tốt quá, Lôi Ti, bây giờ cô không cần làm việc, vừa đúng lúc tôi đang muốn tổ chức một buổi tiệc, cô có thể ra ngoài cùng tôi. Oa, nghĩ thôi cũng đã thấy vui!” Sau đó quay đầu nhìn về phía anh trai “Anh, cảm ơn nhiều!”

Bùi Tuấn Vũ bất đắc dĩ lắc đầu đi ra ngoài!

Haiz, anh thật không biết người phụ nữ này có gì tốt chứ? Có thể khiến cho em gái cùng con trai anh quan tâm cô như vậy?

Tính cách của cô rất đặc biệt, nếu không con trai luôn trầm mặc ít nói của anh lại muốn cô đưa đón đi học chứ!!!

97. Chương 50

“Tốt lắm, Lôi Ti, hôm nay đã luyện tập cả một ngày, hơn nữa còn có khả năng khiêu vũ, đây là học sinh tốt nhất của tôi!” Tiểu Bằng mỉm cười khen.

“Không phải là tôi có khả năng khiêu vũ mà là thầy giáo dạy tốt!” Đỗ Lôi Ti khách khí trả lời.

Tiểu Bằng nhìn thấy dáng vẻ xấu hổ của cô, lại có cảm giác muốn trêu chọc cô nhưng suy nghĩ lại vẫn là thôi đi, dù sao cũng là lần đầu tiên gặp mặt, nếu như dọa cô sợ sẽ không tốt “Lôi Ti, chúng ta không cần phải khen nhau như vậy, được rồi, Mộng Na đã đợi cả ngày, mọi người về nhà nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải chuẩn bị cho bữa tiệc!”

Đỗ Lôi Ti nhìn anh ta khẽ gật đầu “Được, vậy tôi đi tìm cô chủ” Nói xong đi về phía phòng nghỉ

Khi cô đẩy cửa phòng nghỉ đi vào nhìn thấy Bùi Mộng Na ngồi trước máy vi tính gõ chữ, cô đi lên trước nói “Cô chủ, cô đang làm gì thế? Chúng ta có thể đi về rồi!”

Bùi Mộng Na vừa cười vừa trả lời “Không có, không có gì, tôi đang nói chuyện với bạn thôi!” Nói xong, tắt máy tính, thủ tiêu nội dung đang xem, lúc này mới yên tâm đứng lên.

Bây giờ Lâm Thanh cảm thấy hôm nay cô ta làm mất thân phận của bản thân, cũng không thể lấy lòng em gái của tổng thống, đối với cô ta đây chính là sự sỉ nhục!

Bây giờ cô ta đầy cảm phẫn, toàn bộ đều do người giúp việc đề tiện kia, chờ xem, buổi tiệc kết thúc, người giúp việc đề tiện kia sẽ có kết quả thế nào.

Bùi Mộng Na nhìn thấy trong ánh mắt cô ta tỏa ra khí lạnh, cô thật sự xem thường người phụ nữ này rồi, xem ra, bây giờ phải cẩn thận một chút, nếu không mọi thứ sẽ đi lệch quỹ đạo mà cô thiết kế.

“Công chúa, cô ngồi đủ chưa?” Bùi Mộng Na nhìn cô ta nói.

Lâm Thanh từ trên ghế sa lon đứng lên, cầm khăn tay ném vào thùng rác, quay đầu nói “Mộng Na chúng ta về thôi!”

Bùi Mộng Na cảm thấy hết nói nổi, sao lại cảm giác giống như đó là nhf cô ta vậy? Người phụ nữ này da mặt thật dày.

“Cô chủ, chúng ta về thôi, nếu về trễ, cậu chủ sẽ tức giận!” Đỗ Lôi Ti nhỏ giọng nói, sợ mụ phù thủy kia lại ăn hiếp cô.

Nhưng rất bị kịch, thật sự khiến mụ phù thủy kia nghe thấy “Hừ, nghe cô nói những lời này sao tôi cảm giác như cô là chủ của phủ tổng thống vậy?”

Mẹ kiếp, tại sao mụ phù thủy này cứ nhắm vào cô, rõ ràng bản thân muốn ngồi lên vị trí chủ nhà lại còn cố tình vu khống cho cô.

Nhưng cô cũng không ngốc, cô hiểu, hai người ở cùng một mái nhà không tránh khỏi va chạm, cô không tin, mụ phù thủy này ở đây mãi không đi.

“Ha ha, công chúa, cô thật biết đùa, sao tôi lại dám có ý nghĩ kia chứ, cô lsf chủ nhà mới đúng!” Đỗ Lôi Ti nịnh nọt.

Bùi Mộng Na nhéo tay Đỗ Lôi Ti cười nói “Lôi Ti, chúng ta về thôi!”

Đỗ Lôi Ti bị nhéo nhịu mày, Bùi Mộng Na trừng hai mắt, ý bảo sau khi về đến nhà lại nói, cho nên cô chỉ có thể nhẫn nhịn chịu đau, đi ra khỏi phòng nghỉ.

“Tiểu Bàng, bọn tôi về đây, cảm ơn cậu, tối mai nhớ đến sớm một chút, cậu là bạn nhảy của tôi!” Bùi Mộng Na nói.

“Được, tôi nhất định đến sớm!” Nói xong vẫy tay với ba người.

Lúc người giúp việc đang dọn cơm thì ba người đi vào, Bùi Vũ đi tới trước mặt Đỗ Lôi Ti nói “Giúp việc, cô đi đâu, sao muộn như vậy mới về?”

Thằng bé đã quen gọi như vậy hơn nữa tổng thống cùng cô chủ cũng không quản cho nên thằng bé vẫn dùng cách xưng hô này.

“Tôi đi ra ngoài cùng cô chủ cho nên mới về muộn như vậy!” Đỗ Lôi Ti mỉm cười sau đó nói tiếp “Tôi về phòng thay quần áo rồi sẽ xuống nhà bếp!”

“Thôi, Lôi Ti, cô đừng vội thay quần áo, cứ như vậy ăn cơm đã, dù sao cô cũng đã mệt cả ngày, ăn cơm rồi nghỉ ngơi sớm một chút!” Bùi Mộng Na nói.

“Vâng, vậy cũng được, tôi xuống nhà bếp xem một chút!” Nói xong xoay người đi về phía nhà bếp.

“Công chúa, nếu không còn chuyện gì vậy tôi quay về phòng!” Nói xong, Bùi Mộng Na xoay người đi về phòng mình.

Cả phòng khách to như vậy chỉ còn một lớn một nhỏ đứng ở đó, Lâm Thanh cảm thấy đây là cơ hội rất tốt, nên muốn lấy lòng thằng bé này trước, vì vậy nói “Tiểu Vũ, dì thật sự rất thích cháu, dì làm mẹ cháu được không?”

Đừng xem thường thằng bé nhỏ tuổi nhưng trong lòng hiểu rất rõ, người phụ nữ này mơ tưởng làm mẹ mình, đừng hòng mong chờ.....

Bùi Vũ không để ý đến cô ta, đi tới bàn ăn ngồi xuống.

Bùi Mộng Na ở trong phòng đi ra ngoài, Bùi Tuấn Vũ nhìn thấy em gái mình đã về liền hỏi “Đi ra ngoài làm gì?”

“Anh đừng vội hỏi, ngày mai sẽ rõ!” Nói xong kéo tay anh trai tới phòng ăn.

Thức ăn liên tục được đưa lên, Đỗ Lôi Ti vừa định đi về phòng ăn dành cho người giúp việc liền bị Bùi Mộng Na kéo lại “Lôi Ti, hôm nay cô ăn cơm cùng chúng tôi đi!”

“Không, không cần, cảm ơn cô chủ, tôi phải đến phòng dành cho người giúp việc!” Đỗ Lôi Ti từ chối.

“Ngồi xuống!” Bùi Tuấn Vũ lạnh giọng.

Lâm Thanh cắn chặt răng nhìn người giúp việc này!

Bùi Vũ phát huy tính bướng bỉnh, gấp một miếng thức ăn cắn một miếng lập tức nhổ vào trong chén, dùng muỗng múc bỏ vào chén Lâm Thanh.

Sau đó mỉm cười nói “Dì ơi, không phải dì muốn làm mẹ cháu sao, lúc cháu còn nhỏ, mẹ thường ăn thức ăn thừa của cháu, dì ăn đi!”

Ba người phụ nữ ngồi ngay đó trợn to mắt, mà người đàn ông kia mặt không biến sắc ăn cơm.

Bùi Mộng Na cố nén cười nhìn tình hình trước mặt.....

Lâm Thanh che miệng lại, chán ghét nói “Tôi không muốn ăn, tôi về phòng trước!”

Bùi Mộng Na thấy công chúa quay về phòng, nhin không được phá lên cười “Tiểu Vũ, cháu thật lợi hại, cô thật bội phục!”

Đỗ Lôi Ti cảm thấy xấu hổ nhưng trong lòng cực kỳ vui sướng, choáng, rốt cuộc có người thay trời hành đạo.

Oa, nghĩ tới đây lại cảm thấy thật là vui.

Bùi Tuấn Vũ hắng giọng “Mộng Na, Tiểu Vũ, hai người hơi quá, đừng quên cô ta là công chúa, biết chưa?”

“Hừ, người phụ nữ kia muốn làm mẹ con, con không cần!” Bùi Vũ nói xong tức giận từ trên ghế nhảy xuống.

“Tổng thống, cô chủ, tôi đã no, tôi về phòng trước!” Nói xong, Đỗ Lôi Ti cũng chạy nhanh như làn khói quay về phòng mình.

Lúc này không chạy thì đợi đến bao giờ!!!

98. Chương 48

Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi giặt khăn tiểu Ngọc giúp Đỗ Lôi Ti lau mặt, nói đùa “Lôi Ti, thật sự không ngờ, hôm qua tôi nói với cô chủ chuyện tay cô bị bỏng, lúc ấy cô chủ rất tức giận, xem ra cô chủ thật sự rất thích cô, cô nói xem, có phải cô chủ cùng cậu chủ muốn cô làm nữ chủ nhân của nơi đây không?”

Đỗ Lôi Ti trợn mắt, im lặng một lúc sau nói “Tiểu Ngọc, cô thật biết tưởng tượng, tôi chỉ là một người bình thường làm sao có thể làm phu nhân tổng thống chứ? Lại nói, trai đẹp chỉ có thể đứng từ xa nhìn!”

“Nhưng.....” Tiểu Ngọc còn muốn nói gì đó liền bị cắt ngang.

Đỗ Lôi Ti lắc đầu, mở miệng nói “Được rồi, tiểu Ngọc, cô đừng đoán mò nữa, tôi muốn đi gọi tổng thống đây!” Nói xong xoay người đi ra khỏi phòng.

Khi cô đi tới phòng tổng thống, nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, nhìn thấy trên giường trống không không có một bóng người, khi cô đi vào trong thì thấy người đàn ông chỉ quấn một cái khăn tắm che bộ phận quan trọng, cầm khăn lông lau mái tóc còn ướt.....

Cô vội vã dùng đôi tay che mắt, lớn giọng kêu “Lưu manh.....”

Một bên vẫn không quên khê hở ngón tay nhìn người đàn ông mới vừa tắm xong.

Bùi Tuấn Vũ dùng tay bịt kín hai tai, không nhận được nói “Đừng kêu nữa!”

Có thể cô không phản ứng kịp, vẫn không ngừng kêu.

Bùi Tuấn Vũ đi tới lấy tay che miệng cô lại, Đỗ Lôi Ti hoảng sợ mở to mắt nhìn người đàn ông đang che miệng mình.....

Qua một lúc lâu, lúc cô lấy lại tinh thần, cô không ngừng giùng giàng, nỗ lực muốn đẩy người đàn ông trước mặt, một bên vừa đẩy vừa kêu “ô ô”

Bùi Tuấn Vũ một bên che miệng cô, vừa nói cô không cần kêu nữa nhưng rõ ràng cô gái này không nghe lời anh, bây giờ còn dùng chân đá anh.....

Hai người cứ đâm đá như vậy, Đỗ Lôi Ti không đứng vững liền ngã về phía sau.

Bùi Tuấn Vũ cũng ngã theo cô, đè lên người cô.....

Hai đôi môi dính vào nhau, mắt lớn trừng mắt nhỏ nhìn đối phương.

Đỗ Lôi Ti nhìn tổng thống nằm trên người mình, gương mặt đỏ như ớt khi!

Bùi Tuấn Vũ không tự nhiên nhìn người phụ nữ dưới người mình, người phụ nữ này rất có da có thịt.....

“Thật là đau, tay của tôi thật đau.....” Đỗ Lôi Ti nhú chặt chân mày, lấy cùi chỏ đẩy đẩy người đàn ông, mắt nhìn về hướng khác, mắt tự nhiên nói “Tổng, tổng thống, tôi tới gọi anh dậy!”

Bùi Tuấn Vũ ho khan, vội vàng đứng dậy cũng mắt tự nhiên nói “Ngày hôm qua không phải tôi đã nói cô không cần làm việc sao?”

Người đàn ông này, vừa rồi còn nằm trên người cô, bây giờ đã trở mặt. Mẹ kiếp, tốc độ thay đổi sắc mặt của người đàn ông này có thể nói giống như sự thay đổi của Tứ Xuyên!

Đỗ Lôi Ti cả lăm nói “Tôi...tôi chỉ không có làm việc trong phủ, cho nên....mới.....”

99. Chương 51

Sáng sớm ngày hôm sau, tất cả người giúp việc đều dậy sớm chuẩn bị cho bữa tiệc.

Đỗ Lôi Ti cùng tiểu Ngọc sắp xếp phòng ăn, tiểu Ngọc tò mò hỏi “Lôi Ti, hôm qua cô cùng cô chủ đi đâu vậy, sao công chúa lại muốn đi theo?”

“Cô chủ nhất định bắt tôi học khiêu vũ, tìm cho tôi một giáo viên, tại sao công chúa lại muốn đi theo tôi đoán chừng là nhìn tôi không vừa mắt?” Đỗ Lôi Ti không xác định nói.

Cứ như vậy buổi sáng trôi qua.

Bùi Mộng Na nóng nảy đi tới bên cạnh Đỗ Lôi Ti “Lôi Ti, sao cô còn ở đây làm việc, không phải nói cô không phải làm sao?” Vừa nói vừa kéo cô đi về phía phòng mình.

Đi vào phòng, Đỗ Lôi Ti liền bị kéo về phía bàn trang điểm, đầu bị đè xuống “Lôi Ti, tóc cô thật sự rất tốt!” Bùi Mộng Na than thở.

Cứ như vậy Đỗ Lôi Ti bị lay chuyển như một con mực, khi cô mở mắt, nhìn thấy mình trong gương, thật sự rất kinh ngạc.....

Cô không tin được nhìn mình được trang điểm nhẹ nhàng trong gương, tóc hơi xoăn, cực kỳ đẹp!!!

Bùi Mộng Na thở dài nói “Lôi Ti, cô thật sự là một người luôn luôn có thể thay đổi, ngày hôm qua như ánh mặt trời tràn trề sức sống, hôm nay trở nên phong tình vạn chủng, ha ha ha.....Xem ra cô thật sự chính là tài năng cần được bồi dưỡng!”

Đỗ Lôi Ti xấu hổ nói “Cô chủ, tôi xinh đẹp như vậy đều là công của cô!”

“Được rồi, cô đừng nói lời khách sáo như vậy nữa, chúng ta là bạn mà!” Nói xong đẩy cô ra khỏi phòng “Nhanh quay về phòng thay chiếc váy mà tôi tặng cô đi!” Nói xong đóng cửa lại.

Đỗ Lôi Ti đứng ở cửa cười, quay về phòng mình!

Khi cô quay về phòng mình, nhìn đồng hồ còn một tiếng nữa là buổi tiệc bắt đầu, cô mở tủ quần áo, lấy hộp quà mở ra xem, nhất thời trợn tròn mắt, sao chiếc váy lại trở thành như vậy?

Đỗ Lôi Ti đỏ mắt nhìn những mảnh vải vụn trong hộp quà, uất ức khóc.....

Lâm Thanh ở trong phòng mình thay váy xong chờ buổi tiệc bắt đầu, cô ta nhìn tiểu Thanh đang đứng một bên nói “Chuyện ngày hôm qua tôi giao cô làm thế nào rồi?”

“Công chúa, tôi không điều tra được gì, chỉ là, có chuyện cô nghe xong sẽ rất vui!” Tiểu Thanh lấy lòng nói. “Chuyện gì?”

“Người giúp việc kia tối nay sẽ không tham gia buổi tiệc được!”

Lâm Thanh cho rằng mình nghe nhầm, nhíu mày hỏi lại “Cô nói gì?”

“Tôi đem chiếc váy của cô ta cắt thành vải vụn, xem cô ta làm sao có thể tham gia buổi tiệc!” Lại nói tiếp “Người giúp việc đó nghĩ mình là ai chứ, ại dám so với công chúa!” Tiểu Thanh âm hiểm nói.

Lâm Thanh mỉm cười nhìn cô ta “Rất tốt, chỉ cần sau này cô nghe lời tôi, tương lai sẽ rất tốt!”

Tiểu Thanh thấy công chúa bắt đầu tin tưởng mình liền nhân lúc rên rỉ khi còn nóng “Công chúa, kế hoạch mà tôi nói với cô, tối nay tiến hành sao?”

“Được, nhất định không được phạm sai lầm, nếu không thì cô tự biết hậu quả!” Lâm Thanh lạnh lùng nói.

“Công chúa, vậy tôi ra ngoài chuẩn bị!”

“Được!” Lâm Thanh gật đầu.

Đỗ Lôi Ti ôm hộp quà ngồi khóc, không phải vì giá tiền của chiếc váy, cũng không phải cô tham hư vinh, mà cô cảm thấy đây là quà cô chủ tặng, cô phải có trách nhiệm quý trọng món quà này!

“Lôi Ti, thay váy xong chưa?” Bùi Mộng Na đi vào phòng.Đỗ Lôi Ti nhìn thấy cô, uất ức khóc nói “Cô chủ, chiếc váy cô tặng tôi không biết sao lại thành ra thế này, thật xin lỗi.....”

Bùi Mộng Na nhìn những mảnh vải vụn, tức giận nói “Ai dám ở phủ tổng thống làm ra chuyện này chứ?”

“Cô chủ hay là tôi không tham gia buổi tiệc nữa, cảm ơn cô chủ đã giúp đỡ tôi!” Đỗ Lôi Ti vừa khóc vừa nói.

“Lôi Ti, cô đừng khóc, buổi tiệc sắp bắt đầu, tới phòng tôi, tôi sẽ tìm một chiếc váy của tôi cho cô, cô đừng ghét bỏ là được, chuyện này cô đừng nói với ai, sau khi buổi tiệc kết thúc, tôi sẽ điều tra!” Nói xong, lặng lẽ kéo Đỗ Lôi Ti về phòng mình.

Phòng khách sang trọng lộng lẫy, những bóng đèn màu tím xảo, sáng lấp lánh, phối hợp cùng sàn nhà sáng choang, cùng những màn che màu xanh tạo cảm giác bất ngờ đối với những người đến đây.

Buổi tiệc chính thức bắt đầu, Bùi Tuấn Vũ đi lên sân khấu, đứng trước microphone nói “Hoan nghênh mọi người, bởi vì em gái mới từ nước ngoài về cho nên muốn mở tiệc ăn mừng, hy vọng mọi người chơi vui vẻ!” Lúc này, trên cầu thang có hai cô gái đi xuống, chậm rãi đi tới.

Nói xong, dưới sân khấu vang lên tiếng vỗ tay, điệu nhạc Walt vang lên, mọi người ríu rít tìm bạn nhảy.....

Lâm Thanh vừa định đi tới tìm tổng thống khiêu vũ, Bùi Mộng Na vội vàng đẩy Đỗ Lôi Ti đứng bên cạnh vào trong lòng anh, Lâm Thanh lúng túng đứng đó, sắc mặt vô cùng khó coi.

“Anh, anh còn đứng đó làm gì, mỹ nữ xinh đẹp đã ở trong lòng rồi còn muốn gì nữa chứ?” Bùi Mộng Na bắt mắt nói.

Ha ha, cô gái xinh đẹp như vậy ở trong lòng cô không tin anh cô chính là một Liễu Hạ Huệ lòng không trắc ẩn.

Bùi Tuấn Vũ nhìn thấy ánh mắt của mọi người đều chú ý tới mình, chỉ có thể nói “Công chúa, bài tiếp theo chúng ta sẽ cùng nhảy” Nói xong, hai người nhẹ nhàng tiến ra giữa phòng khách.

Anh nhìn cô gái trong ngực cười đùa giỡn “Hôm nay cô mặc chiếc váy này nhìn rất đẹp, cô muốn quyến rũ tôi sao?”

Đỗ Lôi Ti nghe anh nói liền sững sờ, cà lăm nói “Quyến rũ anh.....” Sau đó khinh thường nói “Chỉ là anh vọng tưởng rồi, đừng tưởng mình đẹp trai liền có thể khinh thường người khác!”

“A.....” Đỗ Lôi Ti cảm thấy một đám quạ bay ngang đầu.

Ngay sau đó nở nụ cười “Tổng thống.....tính cách ngang bướng của tôi lại tái phát, van xin anh tha thứ cho tôi!” Đỗ Lôi Ti nói xong mặt nhăn lại.

Cô thầm nghĩ trong lòng, tổng thống, anh đừng nhỏ mọn như vậy, nếu không cô sẽ chết chắc.

Cô đang tự trách mình, tại sao nói mà không suy nghĩ, chưa gì đã nói ra miệng?

Bùi Tuấn Vũ buồn cười nhìn cô, cô giúp việc này thật là thay đổi liên hồi, xem ra cuộc sống sau này của anh sẽ không buồn chán.

“Công chúa, chúng ta qua kia uống một ly đi!” Bùi Mộng Na mỉm cười nói.

Lâm Thanh nhìn cô nói “Mộng Na, sao tôi cảm giác buổi tiệc này căn bản không phải tổ chức vì cô?”

Bùi Mộng Na làm như không có gì trả lời “Vậy thì tổ chức vì ai chứ?”

Nói xong, đi về phía bàn rượu.

Lâm Thanh nhìn bóng hai người đang khiêu vũ, ánh mắt lạnh lùng, người giúp việc kia thật vô dụng, nói cái vớ vẩn cô ta liền không thể xuất hiện, kết quả.....

Sau khi bản nhạc kết thúc, mọi người ra nghỉ ngơi, Lâm Thanh bưng ly rượu đã sớm bỏ thuốc đi tới trước mặt tổng thống.

“Tổng thống, uống một ly chúc mừng!” Lâm Thanh giơ ly nói.

Khi cô ta nhìn cái ly đưa đến miệng anh, có âm thanh cắt ngang.....

“Anh, thư ký Đường đến rồi!”

“Được, anh đi xem một chút!” Nói xong thuận tay đưa ly rượu cho Bùi Mộng Na.

Lâm Thanh trợn to hai mắt, không ngờ người giúp việc kia lại nghĩ ra cách cùi bắp như vậy, việc hư nhiều hơn là thành công.

Mắt thấy con mồi đã đến tay lại bay đi mất, xem ra là phải dựa vào bản thân, bây giờ cô ta muốn đổi kế sách, xoay người đi vào một góc.

“Lôi Ti, ly rượu này cho cô, cô cùng anh tôi nhảy thật đẹp!” Bùi Mộng Na vui vẻ nói.

Đỗ Lôi Ti vừa uống rượu vừa mỉm cười nói “Cô chủ, cô quá khen!”

Bởi vì công hiệu của thuốc, Đỗ Lôi Ti cảm thấy cả người nóng ran, cô lấy tay lau mồ hôi trên trán nói “Cô chủ, tôi vào nhà vệ sinh một lát!”

Khi cô đi vào nhà vệ sinh dùng nước lạnh rửa mặt, cảm giác thật thoải mái.....

Bùi Tuấn Vũ nói mấy câu với thư ký, vốn dĩ phải quay về phòng làm việc nhưng khi đi ngang qua nhà vệ sinh nghe thấy ở trong phát ra âm thanh, anh đi vào vừa nhìn.....

Người mới vừa cùng anh khiêu vũ đang ngồi dưới đất, đôi chân dài trắng như tuyết lộ ra ngoài. Khuôn mặt đỏ bừng mê sảng “Nóng quá.....Thật khó chịu.....” Vừa nói vừa không ngừng kéo chiếc váy trên người.

Bất đắc dĩ, Bùi Tuấn Vũ không thể làm gì khác hơn là ôm cô từ nhà vệ sinh vội vàng quay rời khỏi lầu một.

Đi tới phòng anh, nhẹ nhàng đặt cô lên giường, Đỗ Lôi Ti vòng tay ôm cổ anh “Thật thoải mái.....”

Anh nhúu mày, nhìn cô gái trước mặt, rõ ràng vừa rồi vẫn còn tốt, sao bây giờ lại trở thành bộ dáng như thế này?

Nhìn khuôn mặt đỏ ửng của cô anh cảm thấy có gì đó không đúng, vì vậy, giơ tay sờ trán cô.....

Đỗ Lôi Ti bỗng có cảm giác có cái gì đó chạm vào mình, cô cảm thấy thật sự rất thoải mái, đôi tay đặt lên tay anh.

Bùi Tuấn Vũ muốn rút tay ra nhưng cô gái nằm trên giường nắm mãi không buông.

Anh đưa bàn tay còn lại muốn kéo tay cô ra nhưng đúng lúc đó.....

Đỗ Lôi Ti vòng tay ôm chắc cổ anh, kéo thấp đầu xuống, dùng cái miệng nhỏ nhắn của mình kề sát đôi môi mỏng của anh.

Anh sững sờ, thật sự không ngờ cô gái nhỏ này lại có đôi môi mềm mại như vậy, anh theo bản năng chìm sâu vào nụ hôn này.....

Cô gái nằm dưới cảm thấy sự đụng chạm này vẫn chưa thỏa mãn cô, dùng tay xé rách áo anh nhưng tiếc rằng cô vẫn chưa hài lòng, bàn tay trượt xuống phía dưới.....

A?

Đây là cái gì?

Tại sao lại cứng như vậy?

Bùi Tuấn Vũ tối sầm mặt!

“Dừng tay!” Bùi Tuấn Vũ lạnh giọng quát.

Bởi vì thuốc phát huy tác dụng rất nhanh, thân thể Đỗ Lôi Ti càng ngày càng nóng, cô thu hồi bàn tay nhỏ bé của mình, tự xé rách váy mình đang mặc, chiếc váy dần dần tụt xuống, đôi chân trắng nõn của cô dần dần lộ ra ngoài.....

100. Chương 49

Bùi Tuấn Vũ nhúu mày lạnh giọng nói “Mới cái gì?”

“Mới.....mới.....” Lúc Đỗ Lôi Ti ngẩng đầu lên muốn nói, nhìn thấy cơ thể người đàn ông trước mặt lộ ra ngoài, lại nhìn khăn tắm rơi trên mặt đất, nhắm chặt hai mắt kêu lên “A.....”

Hiện tại anh không còn lời nào để nói, người phụ nữ này chưa từng nhìn thấy cơ thể của đàn ông sao? Bây giờ lại trở nên cả lăm như vậy, anh cúi kính nói “Nói nhanh một chút!”

Đỗ Lôi Ti bị anh dọa sợ nhanh chóng nói “Mới đến gọi anh dậy!”

Bùi Tuấn Vũ cúi người nhặt khăn tắm rơi trên mặt đất vẩy lấy bộ phận quan trọng, dềnh dặc mở miệng “Mở mắt, đi ra ngoài!”

Khi cô nghe thấy lời anh nói, giống như nghe thấy tin vui, chạy nhanh như làn khói ra ngoài, chạy đến cửa vẫn không quên quay đầu lại nói “Tổng thống, dáng người của anh rất đẹp.....” Đỏ mặt đóng cửa chạy nhanh xuống lầu.

Trên đầu Bùi Tuấn Vũ có một đàn quạ đen bay qua!!!

Bùi Mộng Na ngồi trên bàn ăn nhìn Đỗ Lôi Ti đỏ mặt đi xuống lầu, cô vẫy tay “Lôi Ti, tới đây.....”

Lâm Thanh ngồi đó khinh thường “Ai u, thật sự không ngờ, em gái tổng thống lại muốn ngồi chung với một người giúp việc, nếu để cho người ngoài nhìn thấy không sợ sẽ bị nói xấu sao?”

Bùi Mộng Na đổi tư thế ngồi, hai chân bắt chéo, đùa giỡn hỏi lại “Ha ha, tôi không đồng ý với lời của công chúa. Ngồi chung với người giúp việc sao lại bị nói xấu chứ?”

Lâm Thanh làm dáng vẻ chủ nhân, giảng dạy “Cô là chủ.....” Sau đó lại nhìn Đỗ Lôi Ti đang đứng bên cạnh nói “Cô ta là người giúp việc, thân phận hai người khác xa nhau, người ngoài nếu biết cô không phân biệt được chủ tớ, như vậy thì chính là một sự sỉ nhục lớn!”

Đỗ Lôi Ti đứng một bên nghe thấy những lời đó như là sỉ nhục cô, cũng là một loại tổn thương, càng chà đạp tự ái của cô, nước mắt trực tuôn, cô cắn môi, không muốn cho nước mắt rơi xuống.....

Người giúp việc thì sao, chủ nhân thì sao, chủ là người, người giúp việc không phải là người sao? Công chúa cho rằng người giúp việc kém người một bậc sao? Ha ha.....Bây giờ cô nhìn lại, cảm thấy công chúa trước mặt này càng thêm buồn cười.... ..

Bùi Mộng Na nhìn Đỗ Lôi Ti đứng bên cạnh đang nhẩn nhẩn, lại nhìn công chúa kiêu ngạo, lạnh lùng cười hỏi “Công chúa, ở đất nước chúng tôi không phân biệt chủ tớ, tôi muốn làm bạn với ai không liên quan đến cô. Hơn nữa, chủ nhân là người, người giúp việc không phải là người sao? Trong mắt tôi, đất nước cô cũng chẳng có gì đặc biệt!”

101. Chương 52

Sáng sớm ngày hôm sau, Đỗ Lôi Ti bị ánh nắng mặt trời làm cho tỉnh giấc, cô dùng tay che mắt!

Cô cố gắng mở mắt, nhìn thấy cách bố trí của căn phòng liền hoảng hốt, cô chợt ngồi dậy.....

“A.....Thật là đau.....” Đỗ Lôi Ti khe hô, cơ thể giống như bị xé nát, eo cô rất đau, nhìn xuống dưới, cô lại đang khóa thân.....

Nhìn xuống chút nữa lại thấy có một bàn tay đang đặt trên bụng cô!

Cô đột nhiên nhìn sang, lại là.....lại là tổng thống!!!

Nhìn lại một đồng hồ loạn trên giường, rõ ràng đã từng xảy ra “cuộc chiến xác thịt”

Oh my god!!!

Cô vẫn không thể tin, cho rằng bản thân đang nằm mơ, kết quả dùng tay hung hăng nhéo cánh tay mình, cô khe khẽ “Thật là đau.....”

Mẹ kiếp, cô lại ngủ cùng tổng thống.....?

Thật là kinh thiên động địa!

Cô dường như luôn có nghiệt duyên với tổng thống.

Cô.....cô lại đem tổng thống ăn sạch sẽ.....

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Ai có thể nói cho cô biết?

“Tôi hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao lại không thể nhớ ra chứ?” Đỗ Lôi Ti ngồi trên giường tự trách bản thân.

Sao cô lại ăn sạch tổng thống chứ?

Người đàn ông này cả ngày lạnh lùng, mặt lạnh như băng, có thể trở thành tổng thống nhất định không phải người đơn giản, tại sao cô có thể làm chuyện tày đình như vậy chứ?

Lần này thì tốt rồi, tổng thống không chinh cô mới lạ, cả đời này phải tự lo liệu rồi!

Tại sao lại là tổng thống chứ???

Bây giờ ai có thể cho cô phép thuật chứ, đem tất cả những gì trước mặt xóa hết.

Vì sao những chuyện như vậy luôn rơi vào người cô chứ? Ai có thể nói cho cô biết vì sao chứ?

Chuyện như vậy chỉ có thể nhìn thấy trong truyện hoặc trên phim, sao lại có thể xảy ra trên người cô chứ?

Cô cố gắng nghĩ lại chuyện tối qua nhưng vừa nghĩ tới đầu liền đau, chỉ có những mảnh vụn lẻ tẻ xuất hiện.....

Cô loáng thoáng nhớ tới ngày hôm qua, đầu mình choáng váng, cơ thể cực nóng, muốn tìm thứ gì đó giải nhiệt.

Trong trí nhớ, người đàn ông kia một mực từ chối, cô đụng chạm, sau đó bàn tay chạm vào vùng cấm địa của người đàn ông.....

“Đây chính là do cô tự làm.” Một người đàn ông khốn khổ nhìn người phụ nữ nhỏ nhắn trước mặt!

Hai cơ thể, quấn lấy nhau.....

Đỗ Lôi Ti, vô ý kêu lên “Anh là ai? Sao cơ thể của anh lại mát như vậy, thật thoải mái!”

Vì muốn xua tan cơn nóng trong người, người phụ nữ quấn chặt lấy vật mình tìm thấy, cơ thể mát lạnh của người đàn ông, vui vẻ cọ lên người đàn ông!

Cô nhất thời nổi tính háo sắc, hướng về phía người đàn ông, sờ “Cái gì vậy? Sao lại có một miếng vải che ở đây chứ.” Lầm bầm, đưa tay liền kéo xuống.

Cô giống như đang đi thăm bảo tàng, tiếp tục thăm dò.

Ai ngờ sau một lúc thăm dò, một người đàn ông không nhận được sự trêu đùa của người phụ nữ liền lật người lại đè cô ở phía dưới.

Người đàn ông hung hăng hôn đôi môi của cô gái, không có một chút thương hoa tiếc ngọc.

Cơ thể Đỗ Lôi Ti tràn đầy dầu dầu tây.

Tay của cô đang nghỉ ngơi một lát lại làm loạn “Bắt được rồi, đây là gì vậy, thật to!!!”

Đầu Đỗ Lôi Ti đã bị vấn đục, chỉ có cảm giác mình bị đè ở dưới, không thể hít thở được.

“Anh thật nặng, tôi không muốn ở dưới, tôi cũng muốn ở trên anh.” Nghĩ tới đây cô muốn khóc.

Ông trời sao ông không đánh chết cô đi!

Hu hu hu.....

Sao cô lại xui xẻo như vậy chứ?

Lúc cô yêu anh Bàn, nhiều lần anh Bàn mmuoons cô đều không đồng ý, cô cảm thấy lần đầu tiên phải để dành cho đêm tân hôn, hoặc là dưới một buổi tối lãng mạn.....

Lần này thì tốt rồi, cái gì cũng không có.

Bây giờ cô phải làm sao, nếu lát nữa tổng thống tỉnh dậy, thật sự rất phiền toái, phải làm sao, cô nhăn mặt.

Chợt hai mắt tỏa sáng, hay là trốn đi, miễn sao đừng để cho tổng thống bắt là được.

Cô nhìn tổng thống đang ngủ bên cạnh, thấy anh đang ngủ, cô rón rén vén chăn, đi xuống giường.

“A.....” Đỗ Lôi Ti không đứng vững, ngã nhào trên sàn nhà, cô che miệng khe khẽ.

Cô theo bản năng nhìn người đàn ông đang nằm trên giường, kết quả lại nhìn thấy cơ thể trần truồng của tổng thống.....

Gò má Đỗ Lôi Ti đỏ lên, lập tức lấy tay che mắt, ngón tay len lén tạo ra khe hở.

Cô thâm mắng bản thân trong lòng, đến lúc nào rồi mà còn háo sắc như vậy!

Cô cuống quýt nhặt chiếc váy gần giống miếng vải rách, miễn cưỡng mặc lên người.

Đỗ Lôi Ti vừa mặc váy vừa suy nghĩ phải lấy gì bồi thường cho tổng thống?

Dường như không nghĩ ra gì để bồi thường!

Đúng rồi! Đỗ Lôi Ti nghĩ đến gì lắm bầm “Trong ví còn ít tiền nhưng bây giờ lại không mang ví! Nếu như có đem theo cũng chỉ có mấy trăm đồng, không có tác dụng gì?”

Thôi, hay là trước tiên tránh đi đã, tránh cho một hồi tổng thống tỉnh lại nhìn thấy cô đang muốn trốn.

Cô giống như ăn trộm lén lút cầm giày của mình, đi về phía trước cửa, từ từ di chuyển, trong miệng còn lắm bầm “Ngàn vạn lần không được tỉnh, không nên tỉnh lại.....”

Mắt thấy cửa đã gần ngay trước mắt.

Đỗ Lôi Ti mừng rỡ, nhanh chân bước tới.

Oa, chỉ cần đi ra khỏi cánh cửa này, sẽ không ai có thể phát hiện ra cô phạm tội.

Nhưng ông trời không cho cô toại nguyện.....

Cửa phòng ngủ bị người ngoài đẩy vào, hai lớn một nhỏ đứng trước cửa, trừng mắt nhìn người trong phòng.....

Đỗ Lôi Ti ngậy người nhìn bọn họ, há to miệng nhưng không thể nói gì.

Lâm Thanh tức giận giơ tay, tát Đỗ Lôi Ti một cái “Giúp việc đề tiện lại dám làm ra chuyện như vậy!”

Đỗ Lôi Ti bị đánh ngậy ngẩn người, cô cũng cảm thấy uất ức, rõ ràng tối qua vẫn còn tốt, sao lại có thể xảy ra chuyện như vậy chứ?

Bùi Mộng Na nhú mày “Công chúa, sao cô lại đánh người?” Nói xong liền đi tới bên cạnh Đỗ Lôi Ti.

“Sao tôi không thể đánh người giúp việc đề tiện kia?” Lâm Thanh không hiểu hỏi.

Bùi Mộng Na khe hờ “Công chúa, hình như cô hiểu lắm rồi? Đây là chuyện của nhà chúng tôi, cô chỉ là khách, tôi nhớ rõ cô không có quyền can thiệp.”

Lâm Thanh hung hăng trừng mắt nhìn bọn họ, xoay người đi ra khỏi phòng.

Bùi Mộng Na liếc cô ta một cái, nhìn về phía Đỗ Lôi Ti cười nói “Lôi Ti, cả đêm tôi tìm cô không thấy, thì ra là ở đây.”

Đỗ Lôi Ti nhìn thấy thằng bé, đôi mắt ngấn nước, hai mắt nhìn chằm chằm cô.

102. Chương 50

“Mộng Na, nhanh xin lỗi công chúa!” Giọng nói lạnh lùng phát ra từ người đàn ông đang đi từ trên lầu xuống.

Bùi Mộng Na nhìn anh trai mình, im lặng hỏi “Anh, tại sao em phải xin lỗi?”

Lâm Thanh nhìn người đàn ông trước mặt thay mình nói chuyện, rộng lượng nói “Tổng thống, không quan trọng, em gái còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện, tôi sẽ không so đo với cô ấy!”

Bùi Mộng Na liếc cô ta, khinh thường trả lời “Công chúa, tôi không có người chị gái như cô, tôi gánh không nổi, lại nói chúng ta cũng không có quan hệ gì.”

“Nói xin lỗi!” Giọng nói lạnh lẽo lại vang lên.

“Tại sao em phải xin lỗi? Em không làm gì sai?” Bùi Mộng Na bất mãn trả lời.

Bùi Tuấn Vũ nhìn em gái mình “Bởi vì cô ấy là khách quý!”

Lúc anh ra những lời này có hai nghĩa, một là muốn nhân cơ hội này để em gái mình khiêm tốn một chút, hai là muốn cho công chúa nghe rõ, cô ta chỉ là khách ở đây, không phải chủ nhân nơi này!

Đỗ Lôi Ti nhìn thấy cô chủ như vậy vội vàng mở miệng “Cô chủ, chúng ta ra ngoài đi?”

“Chỗ này cô có quyền nói sao? Một người giúp việc nho nhỏ lại dám làm càn như vậy.” Lâm Thanh không coi ai ra gì nói.

Bùi Mộng Na tức giận nhìn người phụ nữ đối diện mình.....

“Mộng Na, em ra ngoài trước đi, anh có chuyện muốn nói với công chúa!” Bùi Tuấn Vũ nhìn em gái nói.

Bùi Mộng Na tức giận ném dao nĩa lên bàn, kéo Đỗ Lôi Ti, trực tiếp đi ra ngoài phủ tổng thống!

Bùi Tuấn Vũ nhìn hai người, lại quay đầu nói “Công chúa, đây là phủ tổng thống, không phải là đất nước cô, tôi không muốn khách ở trong nhà lại tự quản lý người giúp việc của tôi.”

Lâm Thanh hừ nhẹ trả lời “Tổng thống, đất nước anh không giống đất nước tôi, tôi cảm thấy người giúp việc trong phủ của anh không biết phân biệt lớn nhỏ, lại có thể cùng chủ đi ra ngoài? Còn nữa, người giúp việc mới vừa đi ra ngoài đó tay chân rất vụng về.”

“Công chúa, người giúp việc đó là tôi thuê, còn phải hỏi cô sao? Mặc dù cô là khách ở đây nhưng mà hãy có bộ dáng của một người khách, bằng không mời trở về!” Bùi Tuấn Vũ không khách khí nói.

Lâm Thanh thật sự không ngờ, tổng thống lại bao che cho một người giúp việc, điều này làm cô ta thật mất mặt. Cô ta đã nhắm vào vị trí nữ chủ nhân nơi này, cô ta nhất định phải lấy được!

Vì muốn cứu vãn một chút mặt mũi, Lâm Thanh hạ giọng nói “Tổng thống, sao lại có thể như vậy chứ, tôi vẫn cho rằng đất nước anh không giống đất nước tôi. Cho nên thật xin lỗi, sẽ không có lần sau.”

Bùi Tuấn Vũ vừa ăn sáng vừa nhìn người phụ nữ trước mặt “Nhớ là tốt rồi!”

103. Chương 53

Bùi Vũ khóc nói “Người phụ nữ xấu xa lại dám đi quyến rũ ba tôi? Ba tôi sẽ không yêu loại phụ nữ như cô, bởi vì trong lòng ba chỉ thích mẹ tôi!” Nói xong xoay người chạy ra khỏi phòng.

Bùi Mộng Na nghe cháu mình chỉ trích cô cũng cảm thấy hơi áy náy, những chuyện này đều là do cô gián tiếp bày kế nhưng bây giờ cô không thể nói ra, chỉ có thể đợi sau này, tất cả mọi chuyện phát triển theo hướng mà cô đoán.

Đỗ Lôi Ti uất ức nhìn cô “Cô chủ, thật xin lỗi, tôi làm ra chuyện như vậy còn để cậu chủ biết, nhất định sẽ rất hận tôi.”

Bùi Mộng Na an ủi cô “Không sao, sau này thằng bé sẽ hiểu, cô đừng lo lắng!” Nói xong nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

“Cô muốn chạy trốn sao?” Bùi Tuấn Vũ lạnh giọng nói.

Ngay từ lúc cô tỉnh lại Bùi Tuấn Vũ cũng đã tỉnh, anh chỉ muốn xem cô sẽ làm thế nào, chỉ là, thật sự để cho anh nhìn thấy một mặt khác của cô, để anh suy nghĩ xem nên dùng từ ngữ nào để hình dung?

Đỗ Lôi Ti nghe thấy âm thanh vang lên từ phía sau, sững sờ, từ từ quay đầu, nhìn sang.....

Người đàn ông nằm trên giường tỉnh lại, híp mắt nhìn cô.

Đỗ Lôi Ti run rẩy nói “Tổng, tổng, tổng thống, anh tỉnh rồi?”

Bùi Mộng Na nhìn thấy cách cô nói, còn có biểu hiện của cô, không nhịn được cười.

“Mộng Na, em ra đi ra ngoài trước đi, anh có chuyện muốn nói với cô ấy!” Bùi Tuấn Vũ ra lệnh đuổi khách.

Đỗ Lôi Ti kéo tay Bùi Mộng Na không tha, nhỏ giọng nói “Cô chủ, can xin cô, ngàn vạn lần đừng đi, tôi.....thật sự rất sợ!”

“Mộng Na, em muốn đến Châu Phi sao?” Bùi Tuấn Vũ uy hiếp.

Bùi Mộng Na vừa nghe thấy “Châu Phi”, rất không có nghĩa khí quay về phía Đỗ Lô Ti nhỏ giọng nói “Lôi Ti, lúc này tôi không giúp cô được rồi, bây giờ tôi phải bảo vệ bản thân tôi đã, cô chỉ cần nói chuyện đàng hoàng với anh trai tôi, sẽ không có việc gì, tin tôi đi!” Nói xong, chạy nhanh như làn khói ra ngoài, cửa phòng bị khóa lại.

Đỗ Lô Ti hướng về phía cửa phòng gọi “Cô chủ, cô chủ.....”

Cô chủ thật là không có nghĩa khí, tổng thống như vậy khiến cô sợ, cô chủ cứ như vậy bỏ cô lại một mình chiến đấu.

A!!!

“Thế nào, vẫn còn đứng đó sao?” Bùi Tuấn Vũ không nhanh không chậm nói.

“Hả?” Đỗ Lô Ti vô cùng thấp thỏm.

Người đàn ông trên giường lộ ra khuôn mặt yêu nghiệt “Cô Đỗ, ngủ với tôi không lại muốn đi sao? Đúng rồi, không phải là đi mà là muốn chạy trốn, đúng, chính là chạy trốn!”

Người đàn ông nằm trên giường lẩm bẩm như đang nói cho Đỗ Lô Ti nghe.

Người đàn ông yêu nghiệt lại nói tiếp “Cô còn muốn đưa số tiền còn lại bồi thường cho tôi, hay là dùng số tiền đó để mua vẹt đi. Tôi nói này, số tiền này hình như không đủ, cô biết giá cơ thể tôi sao? Cứ như vậy muốn chạy án sao?”

Đỗ Lô Ti nghe anh nói như vậy, trong lòng lạnh toát, cô tò mò hỏi “Tổng, tổng thống, sao anh biết ý nghĩ của tôi?”

“Được rồi, tổng thống không cần phải nói nữa, tôi biết rõ anh có thể đọc được ý nghĩ của người khác!” Đỗ Lô Ti lạnh chạnh nói.

Dù sao cũng sẽ chết.

Đỗ Lô Ti lộ ra khuôn mặt dạ xoa lớn tiếng nói “Tôi là cái gì chứ, tôi ở trong phòng anh, ngủ trên giường anh, ngủ cùng anh, anh là đồ bại hoại, lưu manh, anh trả phí lần đầu tiên cho tôi, sau này tôi còn phải lập gia đình! Anh trả chi phí tổn thất tinh thần cho tôi, nếu không, tôi sẽ làm cho anh thân bại danh liệt không được làm tổng thống nữa.....”

Sau khi cô nói những lời này mới phát hiện tổng thống đã từ trên giường đứng dậy, lộ ra cơ thể cường tráng, nhìn xuống chút nữa, bộ phận quan trọng đều lộ hết ra ngoài, vội vàng dùng tay che hai mắt, ngón giữa khe mở, muốn nhìn nhưng lại xấu hổ, vội vàng xoay người “Anh thật lưu manh, sao không mặc quần áo?”

Xoay người thầm nghĩ “Tổng thống, van xin anh, nhanh mặc quần áo đi, nếu không tôi sợ mình không cẩn thận sẽ nhào tới anh.”

Cho đến khi tổng thống lạnh lùng nói “Còn đứng ngây ngốc ở đó làm gì, chúng ta nên nói chuyện một chút, cô muốn bồi thường tôi thế nào!”

“Cái gì.....cái gì?” Cô cà lăm.

“Chuyện đã xảy ra, cô phải bồi thường tôi thế nào.....mặc dù tôi không là xử nam nữa nhưng không phải người phụ nữ nào muốn lên là lên, còn muốn dùng tiền vũ nhục tôi, tôi là tổng thống, cô hãy suy nghĩ cho kỹ, làm sao bồi thường tổn thất tinh thần cùng phí sử dụng cơ thể, cô thử tính đi!” Anh cười.

“.....”

Rất cuộc tình huống này là thế nào.....

Anh lại tiếp tục nói “Tôi giúp cô tính sơ một chút, tôi dùng thân phận cô để tính, ít nhất cô phải bồi thường tôi một tỷ?”

“Hơn.....một tỷ?” Cô kinh ngạc.

“Tại.....tại sao phải bồi thường anh một tỷ?” Đỗ Lôi Ti lớn tiếng hỏi.

“Rõ ràng là tôi mất đi sự trinh trắng, tôi còn chưa hỏi anh bồi thường cho tôi, anh thật ác độc.” Cô chống nạnh mở to mắt nhìn.

Đỗ Lôi Ti thầm nghĩ trong lòng “Tại sao người có tiền lại hẹp hòi như vậy chứ? Nhất là người đàn ông đem mình ăn sạch đang đứng trước mặt!”

Đỗ Lôi Ti nhìn người đàn ông hẹp hòi trước mặt, nhất thời nóng giận, không biết lấy dũng khí đâu ra, tay nắm chặt thành nắm đấm, cà lăm nói “Tổng thống, tôi có câu này cần phải nói!”

“Nói” Bùi Tuấn Vũ khề nhếch miệng, từ trên giường đứng dậy.

Thật là hèn hạ, muốn đứng dậy dùng chiều cao áp chế cô sao? Hơn nữa còn lưu manh không chịu mặc quần áo!

Đỗ Lôi Ti mặt đỏ bừng, đưa ánh mắt liếc về nơi nào đó lại cà lăm “Tổng thống, anh có thể mặc quần áo vào không, coi chừng bị cảm lạnh đấy!!!”

Người đàn ông này cơ thể trần truồng nói chuyện với cô, không thấy ngượng sao? Anh ta hẳn rất là kiêu ngạo?

“Tổng thống, anh muốn bồi thường, tôi không thể nào trả cho anh cũng không có cách nào bồi thường, tôi không có tiền bồi thường.” Cô kiên định nói.

“Được, cô không có tiền bồi thường cũng được, còn một cách khác không cần trả tiền, cô có đồng ý không?” Người đàn ông yêu nghiệt tiếp tục nói.

Đỗ Lôi Ti nhú chặt chân mày suy nghĩ “Không cần trả tiền còn có chuyện tốt như vậy sao? Đó cũng không phải là số tiền nhỏ, mấy đời sau cô cũng trả không nổi, có thể nào là anh ta giảng dạy cho cô nhảy vào không?”

Đỗ Lôi Ti suy nghĩ một lát sau đó gật đầu, lại lắc đầu, như đang suy nghĩ lời đề nghị của tổng thống.

Người đàn ông yêu nghiệt khề nhếch miệng trong chớp mắt liền biến mất “Suy tính thế nào, bây giờ tôi nói thẳng với cô đi, cách không cần bồi thường chính là kết hôn, cô thấy đề nghị này thế nào!”

“Cái.....cái gì? Kết.....kết hôn?” Lúc này cô choáng váng suýt nữa ngã xuống đất.

“Tổng.....tổng thống, anh đừng làm tôi sợ” Như vậy trái tim nhỏ bé của cô không chịu được.

Tổng thống nhìn mặt Đỗ Lôi Ti như gặp ma nói “Sao vậy, cô muốn trốn tránh không chịu trách nhiệm với tôi sao?”

“.....”

“Chịu trách nhiệm?”

Đỗ Lôi Ti mặt xanh như tàu lá chuối nhìn tổng thống yêu nghiệt “Vậy tôi phải tìm ai để chịu trách nhiệm, đã chiếm tiện nghi còn ra vẻ đứng đó giảng đạo.”

Những lời này cô chỉ có thể nói trong lòng.

Vậy mà Đỗ Lôi Ti ngẩng đầu lên nhìn thấy tổng thống đang dùng một ánh mắt quái dị nhìn mình.

Trên mặt cô có dính gì sao?

Đỗ Lôi Ti dùng tay lau mặt, chẳng có gì cả, xem như cô chưa rửa mặt cũng không khiến cho tổng thống lộ ra ánh mắt như vậy!

.....

.....

Không đúng, bây giờ còn quan tâm ánh mắt của tổng thống làm gì “Bây giờ là thế kỷ hai mươi rồi, phụ nữ cũng có thể làm chủ gia đình, tuyệt đối không thể để những người đàn ông xấu xa áp chế mình.”

104. Chương 51

Bùi Mộng Na cùng Đỗ Lôi Ti đi đến vườn hoa, Bùi Mộng Na tức giận nói “tại sao anh có thể như vậy chứ? Tại sao lại giúp người phụ nữ kia nói chuyện chứ? Rõ ràng là lỗi của cô ta, sao lại trách tôi chứ?”

Đỗ Lôi Ti cười cười nói “Cô chủ, tổng thống cũng chỉ vì muốn tốt cho cô, dù sao công chúa cũng là khách, cô chống đối cô ấy như vậy là không được!”

“Haix!” Bùi Mộng Na thở dài, cô giống như 7nghe4 tới điều gì, cầm tay Đỗ Lôi Ti đi về phía nhà để xe.

“A!” Đỗ Lôi Ti nhú mày kêu.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, Lôi Ti, thật sự xin lỗi.....” Bùi Mộng Na vội vàng buông tay cô ra.

“Không sao cô chủ, không đau!” Đỗ Lôi Ti nhìn vẻ mặt tự trách mình của cô chủ, lại nói tiếp “Thật sự không đau, bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Tôi muốn đưa cô ra ngoài chuẩn bị đồ cho bữa tiệc, dù sao anh trai cũng cho cô nghỉ, cô ở nhà một mình tôi sợ mụ phù thủy kia lại gây rắc rối cho cô!” Bùi Mộng Na nói xong mở cửa xe, hai người cùng ngồi vào xe.

Khi xe chạy ra khỏi phủ tổng thống, ở phía sau có mấy chiếc xe bảo vệ đi theo!

Bùi Mộng Na dắt tay Đỗ Lôi Ti đi dạo phố, hai tiếng sau Bùi Mộng Na nói “Lôi Ti, chúng ta tìm một quán cà phê ngồi nghỉ đi!”

Đỗ Lôi Ti gật đầu “Được!”

Hai người vừa cười vừa nói đi tới một quán cà phê, Đỗ Lôi Ti vừa mới đi vào quán cà phê liền nói “Tôi xỉu tại quán cà phê này!”

Bùi Mộng Na đi tới vị trí gần cửa xe ngồi xuống, cầm menu lên nhìn, sau đó hỏi “Cô muốn uống gì?”

Đỗ Lôi Ti vội vàng trả lời “Cô chủ, không cần, tôi không khát!”

Bùi Mộng Na từ trên bàn ăn ngẩng đầu lên nhìn thấy Đỗ Lôi Ti đứng một bên, không vui nói “Lôi Ti, sao cô không ngồi?”

Đỗ Lôi Ti trả lời “Cô chủ, như vậy không tốt đâu!”

Bùi Mộng Na hết ý kiến, không vui “Cái gì không tốt, cô vẫn để ý lời mụ phù thủy kia nói sao?”

“Cô chủ, tôi chỉ cảm thấy công chúa nói rất đúng, dù sao tôi cũng là người giúp việc, không nên ngồi ăn cùng chủ!”

Bùi Mộng Na tức giận nói “Cô nghe lời cô ta làm gì? Vậy thì cô căn bản không xem tôi là bạn rồi?”

Đỗ Lôi Ti vội vàng khua tay, lo lắng nói “Không có, không có, cô chủ tôi thật sự xem cô là bạn.”

“Nếu xem tôi là bạn vậy thì ngồi xuống nghỉ ngơi cùng tôi!”

Đỗ Lôi Ti thật sự không còn cách nào khác, không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống, mở miệng nói “Cô chủ, cảm ơn!”

Bùi Mộng Na nghiêng đầu nhìn cô “Cảm ơn lông mao à? Nhanh lên, muốn uống gì?”

Đỗ Lôi Ti tối sầm mặt, cô thật sự không ngờ, em gái tổng thống lại nói tục.....

Oa, cô thật sự rất thích tính cách của cô chủ.

“Cho tôi một ly nước trái cây là được rồi!”

Bùi Mộng Na hướng về phía người phục vụ bên cạnh nói “Cho tôi một cà phê, một nước ép trái cây, cùng một ít bánh ngọt!”

Phục vụ viết thực đơn xong lễ phép nói “Xin chờ một chút!”

105. Chương 54

Bùi Tuấn Vũ buồn cười nhìn cô nói “Sao vậy? Cô không định nhận mệnh lệnh sao?”

“Hả?” Đỗ Lôi Ti giả ngu cười nói “Tổng, tổng thống, anh nói nhận mệnh lệnh gì? Nếu không còn chuyện gì nữa thì tôi đi trước!” Nói xong, không đợi người đàn ông phía sau nói chuyện, mặc chiếc váy giống như giẻ rách chạy ra khỏi phòng.

Đúng lúc Đỗ Lôi Ti khóa cửa, cô thở một hơi dài, ngay lúc đó gỡ bỏ nụ cười lúc nãy, lấy tay gõ đầu mình, trong lòng oán giận mình nhưng chuyện đã xảy ra, cô tự nhủ trong lòng “sẽ không sao đâu”

Đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, thay quần áo người giúp việc, đi ra ngoài.

Bùi Mộng Na nhìn thấy Đỗ Lôi Ti đi tới, vội vàng đi tới hỏi “Anh tôi không làm khó cô chứ, cô đừng thấy bình thường anh trai tôi lạnh lùng nhưng rất dễ nói chuyện đấy!”

Bùi Tuấn Vũ nhìn thấy cô chạy ra khỏi phòng, khoe miệng khê nhếch, nếu ba mẹ nhất định bắt anh kết hôn, bây giờ có người phụ nữ này sau này anh sẽ bớt đi ít phiền toái.

Anh đi vào phòng tắm, tắm rửa, thay quần áo đi ra khỏi phòng ngủ.

Khi Đỗ Lôi Ti nhìn thấy anh xuất hiện tại phòng khách, vội vàng trốn vào trong bếp.

Bùi Tuấn Vũ không nhìn cô, đi tới ghế sa lon ngồi xuống hỏi “Mộng Na, mẹ gọi điện thoại cho em không?”

Bùi Mộng Na giả bộ ngu nói “Không có, ba mẹ đi du lịch vòng quanh thế giới làm gì có thời gian gọi điện thoại cho em chứ!”

“Thật sự chưa gọi cho em?”

“Không có, thật sự không có!” Bùi Mộng Na mặt không đỏ nói.

Oa, xem ra mẹ thật sự gọi điện thoại.

Lâm Thanh tức giận quay về phòng mình, ngồi trước bàn trang điểm, hai tay siết chặt, dùng sức đập lên mặt bàn trang điểm.

“Cốc cốc cốc.....” Tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi!” Lâm Thanh lạnh giọng nói.

Tiểu Thanh đi vào, mặt áy náy nói “Công chúa, xin lỗi, việc cô giao tôi không thể hoàn thành!”

“Cô nói gì?” Lâm Thanh nhú mày lớn tiếng hỏi.

Lâm Thanh khom người nói “Xin lỗi công chúa, ngày hôm qua vốn dĩ tôi muốn làm theo kế hoạch, tôi đã chuẩn bị thuốc, kết quả cô chủ xuất hiện lấy đi chai thuốc trong tay cho nên không thể bỏ thuốc!”

Lâm Thanh nghe cô ta nói liền tức giận “Đúng là đồ vô dụng, chuyện nhỏ như vậy cũng làm không xong, xem ra, tôi thật sự không nên nghe theo kế hoạch của cô! Bây giờ thì tốt rồi, cô đã giúp người giúp việc đề tiện kia được như ý!”

“Cái gì? Công chúa nói gì?” Tiểu Thanh cho rằng mình nghe nhầm, không xác định hỏi.

“Đồ vô dụng!Được rồi, bây giờ lập tức biến khỏi mắt tôi”

“Vâng, công chúa!” Nói xong, tiểu Thanh đi ra khỏi phòng.

Sau khi khóa cửa cô ta suy nghĩ không biết chuyện gì xảy ra? Cô chủ thật sự.....

Ngay sau đó cô ta lại lắc đầu, không thể nào, cô chủ không thể làm chuyện đó, dù cô chủ có thích người giúp việc đề tiện kia thế nào cũng không thể làm chuyện như vậy.

106. Chương 52

Qua một lúc lâu, phục vụ bưng cà phê cùng nước trái cây ra, hai người ngồi uống nước, nhìn ra ngoài cửa sổ, Bùi Mộng Na liền nghĩ tới điều gì đó, tò mò hỏi “Lôi Ti, buổi sáng sao cô lại đổ mặt từ trên lầu đi xuống?”

Đỗ Lôi Ti vừa mới uống nước trái cây không phòng bị liền bị sặc, khẽ ho “Khụ khụ khụ.....khụ” vừa khua tay nói “Không có, khụ khụ, không có, khụ khụ.....không có gì!”

Bùi Mộng Na liếc cô “Cô lừa ai vậy? Tôi không tin đâu, nếu như không có gì, tại sao vừa nghe tôi hỏi cô lại trở thành bộ dáng thế này?”

Đỗ Lôi Ti bị nói trúng tim đen, cà lăm nói “Không có, thật sự không có gì, cô chủ, cô đừng đoán mò!”

Bùi Mộng Na dùng khổ nhục kế, giả bộ tức giận nói “Lôi Ti, thì ra cô vẫn không xem tôi là bạn?”

“Cô chủ, cô thật sự hiểu lầm rồi, tôi làm sao có thể không xem cô là bạn chứ, thật mà!” Đỗ Lôi Ti lo lắng giải thích.

“Cô xem tôi là bạn sao? Trong mắt tôi, bạn tốt chính là không giấu nhau bất cứ điều gì không phải sao?”

Đỗ Lôi Ti toát mồ hôi!!!

Thật sự cảm thấy bị kích.

Phải nói thế nào?

Phải nói hết toàn bộ sao?

Nếu thật sự nói hết, với tính cách của cô chủ, không cười nguyên ngày mới lạ.

“Lôi Ti, lúc này tôi rất tức giận, không nói thì thôi, sao lại biểu hiện như thế kia chứ?” Bùi Mộng Na bắt măn nói.

Không còn cách nào khác, Đỗ Lôi Ti không thể làm gì khác hơn là trả lời “Cô chủ, nếu tôi nói thật, cô không được cười, nếu không tôi sẽ tức giận.”

Bùi Mộng Na tò mò gật đầu xem như đồng ý, ngay sau đó lo lắng hỏi “Lôi Ti, nhanh nói đi!”

Oh my god, không ngờ em gái tổng thống lại nhiều chuyện như vậy.

Bất đắc dĩ, Đỗ Lôi Ti không thể làm gì khác hơn là nói hết mọi chuyện xảy ra lúc sáng.

Bùi Mộng Na vừa nghe cô nói xong, cố nén cười đến nổi mặt đỏ bừng, nhưng vẫn nhịn không được mà cười “Lôi Ti, cô thật hài hước, tôi thật sự muốn xem khuôn mặt luôn lạnh lùng của anh trai biểu hiện như thế nào?”

“Cô chủ, không được cười, nếu cô còn cười nữa tôi sẽ tức giận, rõ ràng đã nói không cười rồi, sao lại cười phô trương như vậy chứ?” Đỗ Lôi Ti bắt măn nói.

Cô phát hiện ra mình nói sai, vội vàng cúi đầu, không ngừng áy náy “Cô chủ, thật xin lỗi, tôi nói sai, lần sau tôi không dám nữa.”

Bùi Mộng Na thu hồi nụ cười, nghiêm mặt nói “Lôi Ti, chúng ta là bạn bè, không cần quan tâm tới quan hệ chủ tớ biết không? Cô chính là bạn tôi!!!”

Đỗ Lôi Ti thật sự cảm động với cô chủ này, không có một chút đáng về tiểu thư nào, hơn nữa còn rất biết chăm sóc người khác, nếu như ai cười được cô sẽ rất hạnh phúc.

107. Chương 55

Lúc đi tới nhà bếp thấy mọi người đang bận rộn, lại thấy Đỗ Lôi Ti đang lén lút nhìn gì đó, cô ta mở miệng nói “Thật là không ngờ, tôi sớm đã nói rồi, người giúp việc này không đơn giản, các người còn không tin, tôi vừa nghe được một tin nóng, tối qua người giúp việc này ngủ với tổng thống của chúng ta!”

Nhóm người đang bận rộn nghe thấy tin tức nóng hổi liền xoay đầu lại, trợn mắt há miệng nhìn cô.

Đỗ Lôi Ti không ngờ tin tức lan nhanh như vậy, cô nhìn mọi người, hai mắt đỏ ối giải thích “Không phải, tôi không phải loại người đó, tôi cũng không biết tại sao lại xảy ra chuyện đó.”

“Bây giờ muốn dùng bộ mặt đáng yêu lấy sự thương hại của mọi người sao?” Tiểu Thanh khinh bỉ nói.

“Tôi.....tôi không có, thật không có.....”

“Không có gì?” Tiểu Thanh nói xong đi về phía cô.

“Có phải các người quá rảnh rồi rồi hay không?” Bùi Tuấn Vũ đứng ở cửa phòng bếp lạnh giọng nói.

“Tổng thống!”

“Tổng thống!”

“Tổng thống!”

Tất cả nhân viên trong phòng bếp đều cúi chào tổng thống.

Bùi Tuấn Vũ liếc nhìn mọi người nói “Đây là lần cuối cùng tôi nghe mọi người nói về chuyện này!” Nói xong, kéo Đỗ Lôi Ti đi ra ngoài.

“Tổng, tổng thống, anh muốn làm gì?” Đỗ Lôi Ti sợ hỏi.

“Im miệng!”

Đỗ Lôi Ti cảm thấy tổng thống lại lên cơn giận, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn im miệng, tránh cho bản thân phải chịu khổ.

Hai người đi đến phòng làm việc liền đóng cửa lại, Bùi Tuấn Vũ đi tới bàn làm việc, mở ngăn kéo lấy ra một tập tài liệu “Ký hợp đồng này!”

Đỗ Lôi Ti cũng sờ nhận tài liệu, càng bất ngờ hơn khi nhìn thấy trên đó viết “Hợp Đồng Hôn Nhân”, cô nhún mày nhìn nội dung hợp đồng, lại nhìn tổng thống.

“Kết hôn? Hợp đồng hôn nhân?” Đỗ Lôi Ti trợn mắt đọc

“Tổng thống, ý anh là sao?”

Bùi Tuấn Vũ nhìn cô, khuôn mặt không có bất kỳ biểu hiện nào “Không có ý gì?”

“Không có ý gì? Anh đã nói không có ý gì, tại sao còn đưa cái này cho tôi?” Đỗ Lôi Ti mơ hồ hỏi.

“Cô bây giờ không cần quan tâm gì cả, chỉ cần ký hợp đồng này thôi!”

Mẹ kiếp, đây là lý luận kiểu gì chứ, nếu muốn cô ký hợp đồng này sao lại không cho cô biết nguyên nhân chứ?

“Tổng thống, có phải nào anh có vấn đề gì không?” Đỗ Lôi Ti nói xong, một tay áp lên trán anh.

Bùi Tuấn Vũ dùng bàn tay to của mình đẩy tay cô ra “Ký tên!”

Đỗ Lôi Ti lúng túng thu tay về, để hợp đồng lên bàn, chống nạnh nói “Tại sao tôi lại phải ký tên, rõ ràng tôi là người mất đi lần đầu tiên quý giá, anh không lỗ gì, tại sao lại muốn làm cho phức tạp như vậy?”

“Đừng quên là cô đem tôi.....”

“Không cần, không nên nói nữa!” Đỗ Lôi Ti vừa che lỗ tai vừa nói.

Vừa nghe thấy anh muốn nói chuyện tới qua, cô liền hối hận, nghĩ đến cơ thể trần truồng của người đàn ông này, khuôn mặt cô lại đỏ bừng như trái cà chua.

Đỗ Lôi Ti thấy tổng thống đã quyết, không thể làm gì khác hơn là đổi cách khác, giả bộ đáng yêu nói “Tổng thống, làm ơn, đời tôi thật sự rất cô đơn, nếu như ký vào hợp đồng này, sau này làm sao có thể gặp người nhà? Lại nói, người nhà tôi.....”

“Được rồi, cô nói nhảm nhiều quá, bây giờ cô nhất định phải ký hợp đồng này!” Bùi Tuấn Vũ nghiêm mặt nói.

Thật sự là nói chưa được mấy câu nhẹ nhàng liền chuyển sang loại lạnh lùng.

Mẹ kiếp, nhìn thấy tổng thống đã quyết, xem ra thật sự không biết tổng thống nghĩ gì. Được, ký thì ký, có gì đặc biệt hơn người!

Nghĩ tới đây, cô cầm bút trên bàn vừa định ký liền nghĩ thấy lấy tổng thống có lợi chỗ nào? Tổng thống đã nói sẽ không bạc đãi cô, nghĩ đến sau này muốn ly hôn, tối thiểu cô cũng phải nuôi sống được bản thân.

Cô ngẩng đầu híp mắt tò mò hỏi “Tổng thống, anh nói xem tôi ký có lợi gì?”

“Tôi sẽ chia một nửa tài sản cho cô!”

“Một nửa?” Đỗ Lôi Ti trợn to hai mắt.

Bùi Tuấn Vũ gật đầu.

“Tổng thống, tài sản của anh một nửa là bao nhiêu?” Đỗ Lôi Ti tò mò hỏi.

“Không nhiều lắm, chỉ có mấy chục vạn?” Bùi Tuấn Vũ không xác định nói.

Đỗ Lôi Ti kinh ngạc nói “Cái gì? Mấy chục vạn?”

Bùi Tuấn Vũ khoanh tay trước ngực nhìn cô gật đầu.

“Anh lừa ai vậy? Anh quản lý cả một đất nước mà tài sản mà chỉ có mấy chục vạn?”

“Cô Đỗ, cô hiểu lầm rồi, tôi là người quản lý cả một đất nước nhưng tiền lại thuộc về nhà nước, không phải của riêng tôi!”

Thật là không ngờ, tổng thống lại thanh liêm như vậy, tài sản chỉ có mấy chục vạn.

Cô suy nghĩ mấy chục vạn chia một nửa cho cô cũng được, nếu ly hôn thật, số tiền này cũng có tác dụng, cuộc sống sau này không phải lo lắng.

Nghĩ tới đây, cô cầm bút ký tên lên hợp đồng, đưa tay ra trước mặt nói “Tổng thống, sau này xin hãy quan tâm chăm sóc!”

Bùi Tuấn Vũ nhìn cô, cảm thấy không thể giải thích được, không biết kết cấu trong đầu cô thế nào, rất nhiều ý tưởng.

Đỗ Lôi Ti duỗi tay một lúc lâu, cánh tay ê ẩm, không thể làm gì khác là thu tay lại nói “Nếu không còn chuyện gì nữa thì tôi ra ngoài làm việc!”

“Đã xem qua hợp đồng rồi chứ?” Bùi Tuấn Vũ tò mò hỏi.

Không phải là đang nói nhảm sao, rõ ràng anh vẫn đang xem sao lại hỏi cô chứ?

Nhưng không có cách nào khác, ai bảo anh là tổng thống, không thể làm gì khác hơn là trả lời “Không xem!”

“Vậy thì tốt, tôi nói sơ qua về điều khoản trong hợp đồng với cô!”

Lúc này Đỗ Lôi Ti gật đầu.

“Điều thứ nhất, không được yêu tôi, tôi là người bắt đầu trò chơi, vậy thì tôi cũng sẽ là người kết thúc!”

“Anh hãy yên tâm đi, loại người như anh, dù anh có yêu tôi, tôi cũng sẽ không yêu anh, anh yên tâm đi!” Đỗ Lôi Ti nói.

“Vậy được, cô cũng yên tâm, tôi không thích người như cô!” Bùi Tuấn Vũ nói.

108. Chương 53

Lại nghĩ đến bản thân không biết hạnh phúc của cô ở nơi đâu? Chẳng lẽ cả đời này cô phải làm người giúp việc ở phủ tổng thống sao?

“Lôi Ti, cô đang nghĩ gì vậy?” Bùi Mộng Na tò mò hỏi

“Không có, không có gì, cô chủ, bây giờ cũng đã muộn, chúng ta quay về thôi?” Đỗ Lôi Ti lảng sang chuyện khác.

Bùi Mộng Na liếc nhìn đồng hồ đeo tay “A, thật sự rất muộn rồi, chúng ta về thôi, nếu không chút nữa không biết anh tôi lại nói gì.”

Bùi Mộng Na kéo Đỗ Lôi Ti đi ra khỏi quán cà phê, lên xe quay về phủ tổng thống.....

“Bây giờ hai người mới về, chẳng lẽ không biết trong nhà có khách sao?” Bùi Tuấn Vũ chất vấn.

Hai người vừa vào phòng khách liền nghe thấy giọng nói lạnh lẽo vang lên, Bùi Mộng Na tức giận cãi lại “Anh, bọn em về muộn có liên quan gì tới khách sao?”

“Hơn nữa cho dù là khách thì sao? Cũng không phải là khách của bọn em!” Bùi Mộng Na nhìn ra chỗ khác nói.

Đỗ Lôi Ti vừa thấy vậy liền cuống quýt giải thích “Tổng thống, lần này thật không thể trách cô chủ, có trách thì trách tôi là tôi muốn ở ngoài thêm một chút!”

Lâm Thanh ngồi trên ghế sa lon, không nhanh không chậm nói “Đây là chuyện trong nhà của tổng thống một người giúp việc như cô có quyền gì lên tiếng, thật là không biết phân biệt lớn nhỏ!”

Đỗ Lôi Ti vừa nghe thấy cô ta nói như vậy, tức giận trực tiếp trả lời “Công chúa, nếu cô nói như vậy thì hình như tôi nhớ không nhầm thì cô cũng không có quyền nói? Cô là khách của phủ tổng thống, cô cũng nói đây là chuyện nhà, tôi nhớ khách cũng không có quyền can thiệp vào.”

Lâm Thanh nghiêng răng hỏi “Cô nói gì?”

Đỗ Lôi Ti không chút sợ hãi, lại nhìn cô ta nói “Cô là khách, cũng không có quyền lên tiếng!”

Bùi Mộng Na ngạc nhiên, mặt phùng phồng kia bị nghẹn họng.

Oa!!!

“Bốp” Một cái tát nặng nề rơi xuống mặt Đỗ Lôi Ti, khuôn mặt nhất thời xuất hiện năm ngón tay.

Đỗ Lôi Ti bị đánh, đôi mắt tràn đầy nước mắt nhìn người phụ nữ trước mặt, thật không ngờ người phụ nữ này lại ra tay độc ác như vậy, từ nhỏ đến lớn mẹ cô cũng chưa từng đánh cô như vậy, bây giờ lại bị người phụ nữ này đánh.....

Đỗ Lôi Ti hít một hơi dài, ngược đầu, nuốt nước mắt vào trong, lại nhìn cô ta nói “Công chúa, đây là phong cách của một công chúa sao? Đây là tư cách mà một công chúa đến nước tôi làm khách sao, thái độ của một vị khách là thế này sao? Tôi là người giúp việc không sai, nhưng người giúp việc cũng là người, thân phận của cô so với bọn tôi quả thật có cao quý hơn nhưng chuyện cô vừa làm còn không bằng tư cách của một người giúp việc.”

109. Chương 56

Đỗ Lôi Ti tối sầm mặt, bất mãn nói “Tôi là loại phụ nữ thế nào? Tôi là loại phụ nữ đó thì sao, anh tưởng tôi sẽ thích loại người như anh sao, xem như anh đưa hết toàn bộ tài sản cho tôi thì tôi cũng sẽ không thích anh!”

Vừa nói xong, Đỗ Lôi Ti phát hiện ra mình lại nhanh miệng nói vậy, nhìn sắc mặt tổng thống tối sầm, xong rồi, cái tính này của cô vẫn không thể nào thay đổi.

“Tổng thống, tính tôi nói mà không suy nghĩ, anh đừng tức giận, nếu không còn chuyện gì thì tôi đi trước, những lời anh nói tôi sẽ ghi nhớ trong lòng!” Nói xong, chạy nhanh ra ngoài.

Mẹ kiếp, mặt tổng thống đen thui như cục than, nếu còn ở lại đó không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Lúc cô đóng cửa, chợt đụng phải cái gì hét lớn “A.....Gì vậy? Làm tôi giật mình!” Nói xong, xoa xoa trái tim bé nhỏ của mình.

Bùi Mộng Na che miệng cô, dùng ngón trỏ che miệng “Nhỏ giọng một chút!”

Đỗ Lôi Ti gật đầu “Cô chủ, cô muốn hù chết người à?”

Bùi Mộng Na nhanh tay kéo cô về phòng mình.

Bùi Tuấn Vũ ở trong phòng làm việc nghe thấy bên ngoài có tiếng nói, không cần đứng dậy cũng biết là em gái nghịch ngợm của mình.

Bùi Mộng Na kéo Đỗ Lôi Ti đi vào phòng mình, ngồi trên giường lớn, tò mò hỏi “Lôi Ti, anh tìm cô làm gì?”

Đỗ Lôi Ti nghĩ lại những lời tổn thương mà tổng thống nói, trong lòng không biết là cảm giác gì.

Vừa rồi cô cố tỏ ra kiên cường trước mặt tổng thống để cho anh nhìn thấy rõ bản thân cô thế nào, chỉ là câu cuối cùng mà anh nói thật sự chạm vào lòng tự ái của cô.

“Lôi Ti?” Bùi Mộng Na giờ tay quơ quơ trước mặt cô.

Đỗ Lôi Ti phục hồi tinh thần, nhìn cô nói “Không có, không có gì!”

“Lôi Ti, về mặt cô bây giờ không lừa được tôi đâu!” Bùi Mộng Na nói.

“Cô chủ, bây giờ tôi thật sự không biết mình là loại người thế nào, tại sao mọi người đều không thích tôi? Bây giờ ngay cả cậu chủ.....”

Bùi Mộng Na nhìn khuôn mặt bi thương của cô an ủi “Lôi Ti, chuyện tiểu Vũ cô không cần lo lắng, tôi sẽ nói với tiểu Vũ, những người giúp việc kia là ghen tỵ với cô.....cô đừng để trong lòng.”

“Được rồi, Lôi Ti bây giờ cô đừng nghĩ gì, đúng rồi, cô và anh tôi ở trong phòng thương lượng chuyện gì, lúc ở phòng khách tôi nhìn thấy anh kéo cô vào phòng làm việc!” Bùi Mộng Na lộ ra tính tò mò.

“Cô chủ, tôi cảm thấy không thể nói, cái này.....” Đỗ Lôi Ti khó xử.

Bùi Mộng Na giả bộ tức giận “Lôi Ti, xem ra cô thật sự không xem tôi là bạn, tôi thật đau lòng!”

Đỗ Lôi Ti nhìn thấy vẻ mặt đau lòng của cô vội vàng nói “Cô chủ, đừng tức giận, chỉ là chuyện này rất khó nói.”

Bùi Mộng Na thấy cô lo lắng liền bật cười “Lôi Ti, tôi lừa cô thôi, cô là bạn tôi, sao tôi có thể giận cô chứ, cô nói đi, tôi sẽ giúp cô nghĩ cách.”

Đỗ Lôi Ti than thở “Tại sao khi sinh ra tôi lại có thân phận như vậy chứ?”

“Tại sao lại nói như vậy?” Bùi Mộng Na không hiểu.

“Tôi nghĩ nếu có một người có thân phận giống cô, có phải tổng thống sẽ không đưa ra yêu cầu vô lễ như vậy?” Đỗ Lôi Ti bi thương nói.

“Lôi Ti, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao cô lại như vậy? Rõ ràng cô không phải là người như vậy?”

“Tôi cũng không muốn như vậy nhưng có một số việc thật sự.....” Đỗ Lôi Ti nói xong hai mắt đỏ hoe.

Bùi Mộng Na ôm cô vào ngực, nhẹ nhàng an ủi “Lôi Ti, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nếu cô xem tôi là bạn thì có thể nói tôi nghe, có lẽ tôi có thể giúp cô!”

Đỗ Lôi Ti nhìn cô nói “Tổng thống vừa gọi tôi vào phòng làm việc để ký một hợp đồng!”

“Hợp đồng gì? Tại sao?”

Cô cố gắng không rơi nước mắt, hít mũi “Cô chủ, khẳng định cô sẽ không biết đó là loại hợp đồng gì!”

Bùi Mộng Na gấp gấp hỏi “Rất cuộc là hợp đồng gì? Nói nhanh xem nào!”

“Cô chủ, tôi chỉ có thể nói đến đây, những thứ khác tôi đã đồng ý với tổng thống không thể nói ra!”

“Cô ngốc sao? Cô nói với tôi, tôi không nói với ai, hơn nữa anh ấy là anh trai tôi.” Bùi Mộng Na im lặng dùng ngón tay ấn vào trán cô.

Đỗ Lôi Ti thấy cô chủ lo lắng cho mình, dù sao việc cũng đã đến nước này, bắt lực mở miệng nói.

“Hợp đồng hôn nhân!”

“Cái gì? Cô nói lại xem?” Bùi Mộng Na hoảng sợ.

Đỗ Lôi Ti vội vàng che miệng cô lại “Cô chủ, nhỏ giọng một chút, nếu để người khác nghe thấy tôi sẽ rất thắm.”

Bùi Mộng Na theo bản năng gật đầu “Lôi Ti, yaij sao lại phải ký hợp đồng?”

“Tôi không biết, tổng thống là anh cô, cô phải biết anh ta suy nghĩ gì chứ?”

Bùi Mộng Na tiếp tục hỏi “Trên hopej đồng viết gì, tại sao cô lại đau lòng như vậy?”

Đỗ Lôi Ti cúi đầu, nước mắt khế rơi “Chỉ là kết hôn giả, tôi không được yêu anh, anh cũng sẽ không yêu loại phụ nữ như tôi.”

Cô nhẹ nhàng lau nước mắt của mình tiếp tục nói “Giống như tôi mới nói, nếu là người có thân phận giống cô, tôi nghĩ tổng thống sẽ không nói những lời làm tổn thương như vậy.”

Bùi Mộng Na tức giận “Không biết anh tôi nghĩ gì, Lôi Ti, cô đừng để trong lòng, tôi sẽ giúp cô!”

“cảm ơn cô chủ!” Đỗ Lôi Ti nhìn cô nói.

“Lôi Ti, tôi nghĩ ra cách này.....” Bùi Mộng Na cười nói.

110. Chương 54

Lâm Thanh giễu cợt nói “Thật không ngờ, người giúp việc trong phủ tổng thống lại có thể chửi khách, xem ra tôi thật sự xem thường người giúp việc trong phủ tổng thống rồi!”

Bùi Mộng Na đỡ Đỗ Lôi Ti vừa bị đánh, mắt nhìn chằm chằm Lâm Thanh, sau đó quay sang anh trai mình, tức giận nói “Anh, đây là khách mà anh mời về nhà sao? Xem ra cô ta thật sự xem đây là nhà mình rồi!”

Bùi Tuấn Vũ đưa tay lên hung hăng đập lên bàn “Mộng Na, không được vô lễ, cô ấy là khách!” Sau đó quay đầu nhìn Lâm Thanh nói “Công chúa, đánh người của tôi trước mặt tôi, xem ra những lời tôi nói cô đều không để vào tai phải không?”

Lâm Thanh không hài lòng nói “Tổng thống, là do người giúp việc trong phủ của anh không biết phân biệt chủ tớ

Đỗ Lôi Ti nghe thấy cuộc đối thoại của hai người xoay quanh mình, bây giờ cô thật sự hối hận tại sao vừa rồi lại nổi nóng như vậy? Cúi đầu nói “Thật xin lỗi, xin công chúa tha lỗi, là tôi không phân biệt rõ chủ tớ, thật xin lỗi!”

Bùi Mộng Na đứng đó nhíu mày “Lôi Ti, sao cô lại xin lỗi? Rõ ràng không phải lỗi của cô, hơn nữa cô ta còn đánh cô?”

Đỗ Lôi Ti trừng mắt nhìn cô, ý bảo cô không cần nói gì.

Bùi Tuấn Vũ thật sự không nghĩ tới hôm nay lại có thể thấy được mặt khác của người giúp việc này, xem ra anh thật sự xem thường cô rồi, cô thật sự là co được dân được!

Lâm Thanh nghe thấy cô nói xin lỗi, cười cười “Tôi tiếp nhận lời xin lỗi của cô!” Quay đầu nhìn về phía Bùi Tuấn Vũ “Tổng thống, người giúp việc của anh đã nhận lỗi, tôi cũng không so đo với cô ấy nữa!”

Đỗ Lôi Ti bề ngoài áy náy nhưng trong lòng lại thầm mắng người phụ nữ này.

Mẹ kiếp, nếu không phải cô là khách của tổng thống, hơn nữa lại là một công chúa thì sẽ còn những lời nói cay nghiệt hơn đang chờ cô.

Bùi Mộng Na nghĩ thầm, nhanh chóng mở tiệc thôi, sau khi kết thúc bữa tiệc để cho cô ta đi sớm một chút, nghĩ tới đây, vội vàng quay về phía anh trai “Anh, hay là ngày mai chúng ta mở tiệc đi, hôm nay em cùng Lôi Ti đã đi mua đồ chuẩn bị cho buổi tiệc hết rồi.”

Anh cũng biết em gái mình nghĩ gì, không khí đang như thế này con bé lại nói chuyện đó, không thể làm gì khác là gật đầu.

“Công chúa, người giúp việc đã xin lỗi, xem như chuyện này chưa từng xảy ra, cô đi nghỉ đi!” Bùi Tuấn Vũ lạnh giọng nói, lại quay đầu về phía em gái “Mộng Na, em và Lôi Ti vào phòng làm việc của anh!”

111. Chương 57

Đỗ Lôi Ti lau khô nước mắt, nghe nói có cách, lập tức trở lại tính cách nhí nhảnh, kéo tay Bùi Mộng Na nói “Cô chủ, biện pháp gì?”

“Ha ha ha.....ha ha ha, Lôi Ti, tôi chọc cô thôi, mặc dù bây giờ chưa nghĩ ra cách gì nhưng cô yên tâm, tôi nhất định sẽ giúp cô!” Bùi Mộng Na thu hồi nụ cười, nghiêm túc nói.

“Cảm ơn cô chủ, tôi ra ngoài trước, nếu không lát nữa những người giúp việc kia lại bàn tán!” Nói xong từ trên giường đứng lên đi ra khỏi phòng.

Bùi Mộng Na nhìn bóng lưng cô đi ra khỏi phòng, xem ra chuyện này vượt xa dự đoán của cô, nhưng mà lại phát triển theo hướng tốt, ha ha.....ông trời thật sự giúp cô!!!

Ha ha ha!!!

Đỗ Lôi Ti đi tới phòng khách, nhìn thấy người giúp việc đang bàn tán gì đó, nhìn thấy sự xuất hiện của cô, lập tức chuyển tâm làm việc.

Tiểu Ngọc đi tới trước kéo Đỗ Lôi Ti ra một góc, nhìn xung quanh không có ai mới nhỏ giọng hỏi “Lôi Ti, những lời tiểu Thanh đáng ghét kia nói có đúng không?”

Đỗ Lôi Ti gật đầu, ngay sau đó mở miệng “Tiểu Ngọc, có một số việc nhất thời không thể nói rõ ràng, xin hãy tin tôi.....tôi không phải loại người mà bọn họ nói.”

“A, Lôi Ti cô yên tâm, tôi tin cô!” Tiểu Ngọc nghiêm túc gật đầu.

Lúc này Đường Vũ đi tới, Đỗ Lôi Ti lễ phép gật đầu “Chào thư ký Đường!”

Đường Vũ gật đầu, đi thẳng lên phòng làm việc trên lầu.

“Cốc cốc cốc.....”

“Vào đi!” Bùi Tuấn Vũ lạnh giọng nói.

Đường Vũ đẩy cửa đi vào “Tổng thống, anh tìm tôi có chuyện gì?”

“Chuẩn bị hôn lễ, nửa tháng sau sẽ tổ chức!”

Đường Vũ tò mò hỏi “Tổng thống, là hôn lễ của ai?”

“Tôi!”

“Nhanh vậy sao? Tổng thống hôm qua tôi mới nói chuyện với bà chủ rằng vẫn chưa biết, nửa tháng sau lập tức tiến hành hôn lễ sao?” Đường Vũ không xác định hỏi.

Bùi Tuấn Vũ mặt không biểu tình gì nói “Hỏi nhiều quá!”

“Vâng, tôi biết sai rồi, tôi sẽ chuẩn bị cẩn thận!”

“Được rồi, nếu không có chuyện gì thì tôi ra ngoài trước!”

“Đúng, tổng thống!” Nói xong, thư ký Đường xoay người đi ra ngoài.

Lúc thư ký Đường đóng cửa, Bùi Tuấn Vũ mở miệng nói “Gọi quản gia tới đây!”

“Vâng!” thư ký Đường gật đầu, đóng cửa đi ra ngoài.

Lúc đi xuống lầu, nhìn thấy quản gia đang phân việc liền nói “Quản gia, tổng thống muốn gặp ông!”

“Vâng!” Sau đó quản gia đi tới phòng làm việc trên lầu.

“Cốc cốc cốc.....” Cửa thư phòng lại một lần nữa vang lên.

Bùi Tuấn Vũ vẫn lạnh lùng như cũ mở miệng “Vào đi!”

Quản gia đi vào, đứng trước bàn làm việc nói “Tổng thống, ngài gọi tôi có việc gì không ạ?”

“Thông báo với những người trong phủ tổng thống nửa tháng sau chuẩn bị hôn lễ, còn có tìm giáo viên dạy tất cả nghi lễ cơ bản cho cô Đỗ, không nên để xảy ra chuyện gì trong hôn lễ, bây giờ ngừng hết tất cả của cô Đỗ, biết chưa?”

Quản gia vừa nghe thấy tin tức này liền ngậy ngẩn người, không ngờ những lời người giúp việc kia nói là thật, vì vậy mở miệng “Tổng thống, ý của ngài là ngài muốn kết hôn với cô Đỗ sao?”

Bùi Tuấn Vũ nhìn ông, mở miệng nói “Sao ông với thư ký Đường lại giống nhau như vậy, đối với chuyện gì cũng hiểu kỳ như vậy?”

“Quản gia biết sai rồi, sẽ không có lần sau, tổng thống, nếu không còn chuyện gì vậy tôi xin phép!”

Bùi Tuấn Vũ xoay ghế về phía cửa sổ nhìn ra ngoài nói “Đi ra ngoài đi!”

Quản gia cung kính đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Khi ông đi tới lầu một, triệu tập toàn bộ người giúp việc ở phòng khách, mỗi lần triệu tập có chuyện gì cần tuyên bố người giúp việc đều đứng xếp thành ba hàng, , tất cả mọi người đều ríu rít bàn tán.

“Yên lặng! Tôi có việc muốn tuyên bố!” Quản gia nghiêm túc nói.

Lâm Thanh từ phòng mình đi ra, nhìn thấy vậy tò mò hỏi quản gia “Có chuyện gì vậy?”

Quản gia cung kính nói “Tổng thống muốn tuyên bố nửa tháng sau tổ chức hôn lễ!”

“Cái gì?” Lâm Thanh không tin hỏi.

Có phải là do sợ chuyện đó truyền ra ngoài làm mất danh dự của tổng thống cho nên phải tìm người kết hôn, vậy người cùng anh kết hôn có phải là cô ta hay không?

Nếu đúng như cô ta nghĩ.....vậy thì thật là tốt, việc này sẽ giảm đi rất nhiều phiền toái, mặc dù xảy ra một số chuyện không vui nhưng tối thiểu cô ta cũng đã có được thứ mà mình muốn.

Vì vậy Lâm Thanh lại mỉm cười mở miệng nói “Tổng thống muốn kết hôn, vậy cô dâu là ai?”

Cô ta đang đợi quản gia nói ra tin tức mà mình muốn nghe.

Đỗ Lôi Ti đứng cùng người giúp việc nghe thấy cuộc nói chuyện của quản và công chúa, trong lòng hết sức lo sợ, cô không biết sau khi chuyện này được tuyên bố sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng ngay từ lúc đầu đã định cô không phải là người tự do, thân phận phụ nhân tổng thống của cô sau này sẽ bị trói buộc!!

Quản gia nhìn mọi người, lại nhìn công chúa mở miệng nói “Nửa tháng sau tổng thống sẽ kết hôn cùng cô Đỗ!”

“Cái gì?”

“Cái gì?”

“Cái gì?”

Mọi người nghe thấy tin tức này lập tức liền bàn tán.

Lâm Thanh phục hồi tinh thần, tức giận đi về phía phòng làm việc trên lầu, không gõ cửa trực tiếp đi vào phòng.

Bùi Tuấn Vũ nhìn cô ta, giọng nói lạnh lùng “Công chúa, gõ cửa là phép lịch sự tối thiểu!”

Lâm Thanh nhìn anh tức giận hỏi “Tổng thống, thân phận anh cao quý như vậy tại sao lại cười người giúp việc đê tiện kia?”

“Công chúa, cô nói chuyện phải chú ý một chút, người giúp việc đê tiện mà cô nói nửa tháng sau sẽ là vợ của tôi!” Bùi Tuấn Vũ lạnh giọng nói.

“Tổng thống, anh cười người giúp việc kia sẽ chỉ đem lại ảnh hưởng trái ngược, anh nên tìm một người có cùng thân phận để kết hôn!” Lâm Thanh nén giận nói.

Bùi Tuấn Vũ nhìn cô ta nói “Công chúa, cha cô đã gọi điện thoại muốn cô quay ề, cô đã ở đây cũng lâu rồi, cũng đến lúc phải về rồi!”

“Được, ngày mai tôi sẽ quay về nhưng tôi sẽ còn quay lại!” Lâm Thanh khẳng định hoặc đang tự tìm cho bản thân một lý do.

Nói xong, xoay người đi ra ngoài, đi tới phòng khách, nhìn thấy người giúp việc đứng xếp thành hàng, cô ta đi lên trước kéo cánh tay Đỗ Lôi Ti đi về phía phòng mình, sau đó nói “Tiểu Thanh cô cũng vào đây!”

Tiểu Thanh đi theo công chúa vào phòng.

Lúc cửa phòng đóng lại, Lâm Thanh hất tay đẩy Đỗ Lôi Ti ngã trên mặt đất.

Đỗ Lôi Ti nhìn cô ta nói “Công chúa, cô muốn làm gì?”

“Cô có tư cách gì mà muốn biết tôi muốn làm gì? Cô thật không biết điều, không yên phận lại đi quyến rũ tổng thống!” Nói xong nhìn tiểu Thanh lại mở miệng “Dạy dỗ cô ta một chút, nếu không cô ta sẽ không biết cái gì không nên làm và cái gì nên làm!”

Tiểu Thanh nghe công chúa nói, khẽ hử lạnh trong lòng, rốt cuộc cô cũng rơi vào tay cô ta.

Nhưng bây giờ cô đã là người của tổng thống, không thể tùy tiện ra tay, nếu không không biết cô ta sẽ nhận hậu quả thế nào.

Vì vậy, cô ta thử dò xét “Công chúa, không được đâu, quản gia vừa mới nói rồi, cô ta sẽ là phu nhân tổng thống, nếu muốn ra tay, chuyện này.....”

“Nhiều lời làm gì, dù có chuyện gì cũng sẽ không tìm cô, có tôi ở đây rồi!” Lâm Thanh khẳng định nói.

Cô ta đã bị cơn tức chiếm hết não bộ, cô ta không biết hậu quả thế nào chỉ cần dạy dỗ cô.

Tiểu Thanh được sự khẳng định của công chúa, lộ ra nụ cười ác độc đi tới, ngồi chồm hổm, nắm tóc Đỗ Lôi Ti, lôi cô từ trên sàn nhà đứng dậy, giơ tay hung hăng tát lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Đỗ Lôi Ti.

Đỗ Lôi Ti nhất thời choáng váng, cô cố gắng lắc đầu, khi cảm giác choáng váng qua đi, cô giơ tay hung hăng tát lên mặt tiểu Thanh.

“Cô có quyền gì đánh tôi?” Đỗ Lôi Ti chất vấn.

Tiểu Thanh bị đánh đến ngẩn người, ôm mặt, uất ức nhìn về phía công chúa “Công chúa, cô ta dám đánh trả.....”

Lâm Thanh lườm cô ta “Thật vô dụng!” Nói xong, hung hăng tát lên mặt Đỗ Lôi Ti.

Đỗ Lôi Ti bị đánh, cô biết có vài người cô có thể đánh trả, có vài người cô chỉ có thể chịu đựng.

Cửa phòng chợt bị đẩy ra, Bùi Mộng Na đi vào phòng.

Cô đi về phía Đỗ Lôi Ti, thấy hai má sưng đỏ, tức giận hỏi “Là ai đánh?” Nói xong nhìn hai người trong phòng.

Lâm Thanh cười nói “Người giúp việc này làm sai chuyện, tôi chỉ giúp cô dạy dỗ một chút!”

Bùi Mộng Na nở nụ cười nói “Dạy dỗ người giúp việc nhà tôi? Công chúa, xem ra cô không xem mình là người ngoài? Vậy tôi có phải cảm ơn cô đã dạy dỗ chị dâu tôi không?”

“Lôi Ti, còn có ai đánh cô nữa?” Bùi Mộng Na nhìn cô hỏi

“Không có!”

“Lôi Ti, hai má cô sưng đỏ, hơn nữa đầu tay không giống nhau, nhanh nói xem còn có ai nữa?”

“Thật không có!” Đỗ Lôi Ti nhìn cô nói.

Không phải cô sợ Tiểu Thanh, cô chỉ nghĩ nhiều thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, dù sao cũng ở chung một mái nhà, không muốn mọi chuyện trở nên phức tạp.

“Mộng Na, nếu cô ta đã nói không có, vậy thì đừng ở đây đi!” Lâm Thanh mở miệng nói.

“Chuyện cứ như vậy đừng sao? Sao có thể chịu như vậy chứ? Cô ấy là chị dâu tôi, lại có thể dễ dàng bị bắt nạt ngay trong nhà mình như vậy sao?” Bùi Mộng Na tức giận nói.

“Chị dâu, nói nhanh một chút, rốt cuộc là ai?”

Đỗ Lôi Ti thấy không thể can được cô, không thể làm gì khác hơn là mở miệng “Tiểu Thanh!”

Bùi Mộng Na không chút nghĩ ngợi trực tiếp tát Tiểu Thanh, lại nói “Cô dám ở trong phủ tổng thống ra oai đánh người?”

Tiểu Thanh ôm khuôn mặt bị đánh, vội vàng cúi người xin lỗi “Cô chủ, tôi không dám nữa!”

“Mộng Na, đánh chó cũng phải nể mặt chủ đấy!” Lâm Thanh đứng một bên nói.

Bùi Mộng Na nghe cô ta nói giống như đang nghe chuyện cười “Công chúa, cô không lắm đấy chứ, cô là chủ của cô ta?”

“Im miệng!” Bùi Tuấn Vũ lạnh lùng nói.

“Anh, sao anh tới đây?” Bùi Mộng Na hỏi.

“Trong phủ của tôi lại có thể xảy ra chuyện như vậy, các người nói tôi có thể không đến sao?”

“Anh, Lôi Ti bị hai người này đánh!” Bùi Mộng Na kiện.

“Công chúa, có vẻ như cô hơi quá mức cho phép rồi? Tôi nhớ cô đã biết người mà cô vừa đánh là vợ tôi, cô lại vẫn dám đánh, xem ra cô xem tôi không ra gì!” Bùi Tuấn Vũ lạnh lùng đi tới.

Anh dùng tay bóp cổ cô ta, càng ngày càng dùng sức.....

Lâm Thanh đỏ bừng mặt “Khụ...khụ...khụ...khụ.....khụ.....”

Bùi Tuấn Vũ chợt buông tay ra, cô ta ngã trên mặt đất, nhếch nhác hồn hển thở.

“Ngày mai thu dọn đồ đạc cút khỏi đây!” Bùi Tuấn Vũ ra lệnh đuổi khách

Từ nhỏ đến lớn Lâm Thanh chưa bao giờ nhếch nhác như vậy, hôm nay lại biến thành bộ dáng như vậy, cô ta nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt nói “Anh dám đối xử với tôi như vậy? Tôi sẽ khiến anh trả giá đắt!”

Bùi Tuấn Vũ căn bản không thèm đếm xỉa đến lời cô ta nói, vì vậy quay về phía người giúp việc của mình “Cô cũng ra tay?”

Tiểu Thanh hoảng sợ vội vàng quỳ trên mặt đất khóc nói “Tổng thống, tôi biết sai rồi, lần sau tôi không dám nữa, đều là công chúa bắt tôi làm!”

“Tối gặp quân gia lấy tiền lương!” Nói xong muốn đi ra ngoài.

Tiểu Thanh khóc cầu xin “Tổng thống, tôi biết sai rồi, van xin ngài đừng đuổi việc tôi.”

Đỗ Lôi Ti nhìn cô ta khóc đến đau lòng, đi tới bên cạnh Bùi Tuấn Vũ “Tổng thống, đừng đuổi việc cô ấy được không?”

Bùi Mộng Na nghe cô nói vậy, thật không còn gì để nói “Lôi Ti, đầu cô hư rồi sao? Cô ta vừa mới đánh cô!”

“Cô chủ, tôi cảm thấy cô ta không dễ kiếm việc, lại nói cô ấy nghe công chúa mới đánh người!” Sau đó lại xoay người nhìn Bùi Tuấn Vũ “Tổng thống, anh đừng đuổi cô ấy được không?”

Bùi Tuấn Vũ nhìn cô, thật sự không biết cô nghĩ gì, sao lại tốt như vậy, nhưng như vậy cũng tốt, tránh sau này khỏi phiền toái.

Vì vậy gật đầu, nhìn tiểu Thanh mở miệng “Nhớ, sau này không được tái phạm nữa!” Nói xong xoay người đi ra ngoài.

Bùi Mộng Na trợn mắt nhìn hai người phụ nữ trong phòng, kéo Đỗ Lôi Ti theo anh trai đi ra ngoài.

“Anh?” Bùi Mộng Na kêu

Bùi Tuấn Vũ quay lại nhíu mày “Chuyện gì?”

“Anh, anh thật sự muốn kết hôn sao?” Bùi Mộng Na không xác định hỏi.

“Ừ!” Bùi Tuấn Vũ hừ nhẹ, liếc mắt nhìn cô gái đứng bên cạnh.

Nhìn thấy hai gò má cô sưng đỏ, không ngờ cô lại đơn thuần như vậy.

Bùi Tuấn Vũ quay người đi về phòng làm việc.

Bùi Mộng Na kéo Đỗ Lôi Ti vào phòng mình, ngồi xuống giường, cô lấy hộp thuốc trong ngăn kéo ra, tìm thuốc bôi lên mặt Đỗ Lôi Ti.

Vừa bôi vừa lẩm nhẩm “Lôi Ti, tôi chưa từng thấy ai ngốc như cô, rõ ràng tiểu Thanh đánh cô, vậy mà cô vẫn nói giúp cô ta, cô nghĩ gì vậy?”

Đỗ Lôi Ti than thở “Tiểu Thanh tát tôi một cái tôi liền tát trả cô ta một cái, tôi cầu cạnh chẳng qua là cảm thấy không muốn làm lớn chuyện, như vậy đối với phủ tổng thống không tốt!”

“Chị dâu, thật biết suy nghĩ cho chồng, xem ra anh tôi chọn không nhầm người!” Bùi Mộng Na đùa

“Cô chủ, cô đừng cười nhạo tôi, đúng rồi, sao cô biết tôi ở trong phòng công chúa?” Đỗ Lôi Ti tò mò.

“Tiểu Ngọc vội vàng tới tìm tôi nói công chúa và tiểu Thanh dẫn cô vào phòng, tôi vừa nghe liền biết công chúa tìm cô không có chuyện gì tốt, kết quả khi vào phòng đã thấy gò má cô sưng đỏ, liền biết là kiệt tác của người phụ nữ ác độc kia!” Bùi Mộng Na càng nói càng cảm thấy tức giận, dậm ở trong phủ tổng thống đánh người.

Bùi Tuấn Vũ quay lại phòng làm việc, vốn định xem tài liệu nhưng tâm tư của anh không ở đây, anh đặt tài liệu sang một bên, đầu tựa vào ghế, nghĩ không biết quyết định của mình là đúng hay sai?

Anh nghe theo ba mẹ kết hôn lần nữa, nhưng cuộc hôn nhân này không có tình yêu, đối với anh mà nói tình yêu của anh đã tan vỡ từ lâu.

Chỉ là anh kết hôn với cô rất đơn giản, vì cô không giống những người phụ nữ khác, không toan tính, nếu một ngày nào đó hôn nhân tan vỡ hai người có thể dễ dàng tách ra, anh vẫn là tổng thống mà cô cũng có thân phận khác, vẫn có thể tiếp tục sống.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Thanh xách hành lý của mình đi ra phòng khách, nhìn những người đứng trong phòng khách “Tôi sẽ khiến các người hối hận!”

Bùi Mộng Na cười “Công chúa, cô muốn đi sao? Sao không ở lại uống rượu mừng?”

Ánh mắt Lâm Thanh sắc lẹm nhìn cô rồi đi ra ngoài.

“Không tiễn!” Bùi Mộng Na vui mừng nói.

“Lôi Ti, xem ra anh tôi thật có lòng, tìm cho cô nhiều giáo viên như vậy, thật là tốt!” Bùi Mộng Na cười nói.

Đỗ Lôi Ti tối sầm mặt “Không phải tổng thống sợ tôi làm anh ấy thể diện sao?”

“Không phải, nếu anh tôi đã chọn cô, tôi nghĩ anh ấy phải có lòng tin ở cô chứ?” Bùi Mộng Na không xác định nói.

112. Chương 55

Ba người đi vào trong phòng làm việc, Bùi Tuấn Vũ ngồi trên ghế trước bàn làm việc, Bùi Mộng Na kéo Đỗ Lôi Ti ngồi trên ghế sa lon.

Đỗ Lôi Ti đẩy tay Bùi Mộng Na đang kéo mình ra, đứng lên!

Bùi Mộng Na tò mò hỏi “Lôi Ti, sao cô lại đứng?”

Đỗ Lôi Ti nhìn cô nói “Cô chủ, tôi là người giúp việc nên phải đứng!”

“Nói nhảm, người giúp việc thì sao, cô là bạn tôi, bây giờ ngồi xuống!” Bùi Mộng Na ra lệnh.

Đỗ Lôi Ti thật sự không biết làm sao cho phải, nhẹ nhàng quay đầu nhìn về phía tổng thống, quả thật nếu như chỉ có một mình cô chủ thì cô sẽ ngồi xuống nhưng bây giờ đang ở trong phòng làm việc của tổng thống, cô là người hiểu quy tắc.

Bùi Tuấn Vũ hơi gật đầu ý bảo cô ngồi xuống, sau đó mở miệng nói “Mộng Na, em thật sự càng ngày càng không biết lễ phép!”

Bùi Mộng Na nhú mày “Anh, sao em lại không lễ phép, nói với công chúa như vậy là không lễ phép sao? Ở trước mặt anh lại dám đánh Lôi Ti, xem ra cô ta không xem bản thân là khách ở đây!”

“Mộng Na, nhớ kỹ, đây là lần cuối cùng em không lễ phép, nếu như còn tái phạm đừng trách anh không khách khí!” Bùi Tuấn Vũ nói.

Đỗ Lôi Ti vừa nhìn thấy mọi chuyện xảy ra dưới lầu, cô không nghĩ mình làm sai nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt mất hứng của cô chủ lại muốn mở miệng phản bác lại lời của tổng thống, hai người nhất định sẽ cãi nhau, bất đắc dĩ cô chỉ có thể đưa mình ra hứng.

“Tổng, tổng thống, thật xin lỗi, hôm nay không thể trách cô chủ, hơn nữa tôi còn chống đối công chúa, nguyên nhân thật sự là do tôi, thật sự không liên quan đến công chúa!” Đỗ Lôi Ti nhắm mắt một hơi nói hết ra.

Bùi Tuấn Vũ nhìn thấy biểu hiện của cô thiếu chút nữa bật cười, cô thật sự là một người giúp việc có nhiều tính cách, hắng giọng, cúi kính nói “Nhớ, lần sau phải nghĩ kỹ rồi hãy nói, cái gì nên nói cái gì không nên nói, như vậy đối với cô mới có lợi!”

Bùi Mộng Na đứng lên, không nhịn được nói “Anh, bọn em tới là muốn nói chuyện tổ chức tiệc, không phải tới để cho anh dạy dỗ bọn em!”

Bùi Tuấn Vũ cũng không có biện pháp đối với tính cách nóng nảy của em gái mình, chỉ có thể khẽ gật đầu, tiếp tục mở miệng “Chuyện mở tiệc hai người chuẩn bị gần xong rồi sao?”

Bùi Mộng Na vừa nghe thấy anh trai đổi đề tài, tiến lên ôm cánh tay anh trai làm nũng “Anh, em cùng Lôi Ti đã chuẩn bị đầy đủ rồi, ngày mai là có thể mở tiệc.”

“Được!” Bùi Tuấn Vũ khẽ trả lời.

“Anh, dù sao cũng phải mời bạn, đều là người trong nhà, em muốn mời Lôi Ti được không?” Bùi Mộng Na tiếp tục nói.

113. Chương 58

“Cô Đỗ, giáo viên dạy lễ nghi đợi đã lâu, mời cô đi học!” Quản gia nói.

Đỗ Lôi Ti thấp thỏm đi theo quản gia tới trước mặt giáo viên dạy lễ nghi, Đỗ Lôi Ti nhìn thấy khuôn mặt nghiêm túc của giáo viên, hai chân liền lảo đảo.

“Đây là cô Đỗ!” Quản gia giới thiệu.

Sau khi quản gia dẫn người tới liền rời đi.

Giáo viên dạy lễ nghi giới thiệu “Xin chào cô Đỗ, gọi tôi Anna là được, nhiệm vụ lần này của chúng ta.....”

Đỗ Lôi Ti nghe cô nói một chuỗi sự việc, đầu óc choáng váng, học lễ nghi có rất nhiều yêu cầu, xem ra lần này cô phải chịu khó rồi.

Đầu tiên Đỗ Lôi Ti bị hai cô gái đưa tới phòng tắm, Anna đứng một bên nói cái này không thể, cái kia không thể, cô cảm thấy một nửa chính là hưởng thụ, một nửa là tội lỗi.

Thật ra thì Đỗ Lôi Ti vẫn hiểu một chút, bởi vì khi học đại học giáo viên có nói qua, đơn giản là cách cô ăn nói, cách cười, cách đi đứng, phải im lặng thế nào, thậm chí cả nói dối, tóm tắt chính là ưu nhã, ưu nhã, ưu nhã!

Dĩ nhiên, phải học hết trong một ngày.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua rất nhanh, hiện tại Đỗ Lôi Ti gặp phải vấn đề rất lớn, mặc dù đã từng đeo giày cao gót nhưng chỉ trong một thời gian ngắn trong buổi tiệc mà cô đã không chịu nổi, bây giờ lại cầm đôi giày cao gót mười mấy phân cho cô đi, không phải giống như đưa cà kheo cho cô đi sao.

Anna thật không hổ là giáo viên dạy lễ nghi, đối với khóa học lễ nghi tương đối kỹ càng.

Lúc này hai cô gái đi tới, giữ chặt eo cô, giúp cô thay một chiếc váy dài, đeo giày cao mười mấy tấc cho cô.....

Thật sự rất đẹp.

Đỗ Lôi Ti đi đôi giày cao gót kia trong nháy mắt có cảm giác xiêu vẹo như muốn té.

Cô đang suy nghĩ không biết có phải cô giáo này điên rồi không? Hay đầu bị nước vào? Mặc chiếc váy dài lại đeo thêm đôi giày cao gót, rốt cuộc có muốn cô đi nữa hay không?

Đỗ Lôi Ti đứng tại chỗ, cô gian nan cất bước đi, Anna nhìn thấy bộ dáng của cô, lạnh giọng nói “Ồ trong phòng khách này đi năm vòng, sau đó đi tới phòng ăn, cô Đỗ chúng tôi ở đó chờ cô, ngàn vạn lần không được đi chân đất, khi cô đến phòng ăn chúng tôi sẽ kiểm tra xem chân cô có bẩn hay không, nếu như bẩn thì xin lỗi cô không được ăn tối!”

“Cái gì?” Đỗ Lôi Ti không thể tin được, tròn to mắt nhìn giáo viên trước mặt, trong lòng bất mãn “Mẹ kiếp, đây là muốn bức cô chết sao?”

“Bây giờ bắt đầu, tôi đã tính qua thời gian, cô phải dùng thời gian đi bộ đi tới phòng ăn, nên còn có thể ăn tối, nếu như chậm một chút, cô chỉ có thể ăn đồ nguội!” Anna nói xong dẫn hai cô gái đi ra khỏi phòng khách.

Vừa nhìn thấy ba người trước mặt rời đi, Đỗ Lôi Ti ở phía sau kêu to “A??? Mọi người khoan hãy đi? Mặc cái váy dài như vậy, lại đi đôi giày cao gót thế này, làm sao tôi có thể đi chứ.....?” Bọn họ không quan tâm tới cô cứ như vậy đi.

Khi đi tới cửa, Anna dừng lại “Cô Đỗ, tốt nhất là cô đi mà không dừng lại, nếu như bị người khác nhìn thấy, bữa tối của cô sẽ bị hủy bỏ!”

Nói xong ba người liền đi ra ngoài.

Đỗ Lôi Ti buồn bực trong lòng nhưng không còn cách nào khác, người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, đạo lý này cô vẫn hiểu, cô đưa tay nâng váy, để tránh trong lúc đi dẫm lên váy bị ngã, cô hít sâu một hơi, nhớ lại lúc ở trường giáo viên dạy đi như thế nào, bước chân không yên ổn đi về phía trước.....

Cô vừa đi vừa thề, đợi đến một ngày nào đó phải rời đi cô sẽ không lưu luyến mà rời khỏi đây.....

Tối nào cũng vậy, cô đều rất mệt, chỉ cần nằm lên giường, hai mí mắt liền đánh nhau, không tới hai phút liền ngủ.....

Cứ như vậy, thoáng cái đã qua mười ngày, cách hôn lễ chỉ còn năm ngày, sau khi hôn lễ được quyết định cô liền trở nên bận rộn, hôm nay mới có thể nghỉ ngơi.

Có lẽ là Đỗ Lôi Ti mơ mộng hão huyền quá rồi, ngày thứ năm là hôn lễ, còn lại bốn ngày, cô cũng không thể nghỉ ngơi, mỗi ngày không ngừng bị người ta dùng thước đo người, giống như con rối mặc cho người khác định đoạt.

Thư ký Đường đứng trước phòng làm việc, nhẹ nhàng gõ cửa.

“Cốc cốc cốc.....”

“Vào đi!” Bùi Tuấn Vũ cúi đầu nhìn tài liệu trong tay mở miệng nói.

Đường Vũ đi vào “Tổng thống, đây là bản thảo mới viết xong, mời anh xem qua!”

Bùi Tuấn Vũ ngẩng đầu lên, nhận lấy bài viết xem, gật đầu, mở miệng nói “Còn bốn ngày nữa là tới hôn lễ, ngày mai cậu mở họp báo thông báo với mọi người!”

“Vâng, không biết sẽ có phản ứng thế nào?” Đường Vũ mở miệng nói.

Bùi Tuấn Vũ nhìn anh, cúi đầu tiếp tục xem tài liệu trong tay “Đi ra ngoài đi!”

Đường Vũ nhìn tổng thống sau đó xoay người đi ra ngoài, quay về phòng làm việc của mình gọi điện thoại thông báo cho tất cả nhà báo tham gia buổi họp báo ngày mai.

Mất thấy hôn lễ càng ngày càng gần, Đỗ Lôi Ti càng cảm thấy hoang mang trong lòng, Bùi Mộng Na an ủi “Lôi Ti, cô làm sao vậy, tại sao mấy ngày nay mặt mày cô luôn ủ dột?”

Đỗ Lôi Ti nhú mày nhìn cô “Mộng Na, tôi cũng không biết thế nào, trong lòng luôn cảm thấy có việc gì đó sắp xảy ra?”

“Lôi Ti, tôi thấy đây giống như là bệnh sợ hãi trước hôn nhân!” Bùi Mộng Na khẳng định.

“Tôi cũng không biết, có lẽ đúng như cô nói.”

“Được rồi, Lôi Ti, cô nghỉ ngơi sớm đi, không cần phải quá lo lắng, biết chưa?” Bùi Mộng Na nói xong xoay người đi ra khỏi phòng.

Ngay từ lúc quyết định kết hôn, dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Bùi Mộng Na, Đỗ Lôi Ti đành phải thỏa hiệp kêu cô ấy là Mộng Na!

Kể từ mấy ngày trước Đỗ Lôi Ti đã dọn vào phòng của tổng thống, hai người trải qua cuộc sống mới, cô vừa mới nghĩ tới lời Mộng Na nói, vì vậy liền ngồi vào máy tính, tìm kiếm thông tin kiểm tra thông tin về triệu chứng sợ hãi trước hôn nhân, chỉ là, xem chưa được mấy phút, cô liền ngủ gục trên bàn.

Lúc Bùi Tuấn Vũ đi vào phòng ngủ liền nhìn thấy cảnh tượng đó.

Anh nhẹ nhàng đi tới, nhìn thấy khuôn mặt mệt mỏi của cô đang ngủ thiếp đi.

Anh nhẹ nhàng kéo bả vai cô vào lòng mình, một tay khác bế cô lên, đặt lên giường, vén chăn trùm lên người cô.....

Anh ngồi trên giường nhìn cô ngủ rồi suy nghĩ, có lẽ cô thật sự mệt mỏi, nếu không sao có thể ngủ gục trên bàn chứ!

Bùi Tuấn Vũ thuận tay tắt đèn bàn, ngồi trước máy tính, nhìn thấy dòng chữ “bệnh sợ hãi trước khi kết hôn” hiện lên.....

Hiện tại thì anh không biết thế nào, có lẽ đồng tình với cô? Hay là có cùng ý nghĩ với cô khi thay đổi cuộc sống bình thường?

Bây giờ anh thật sự không biết, chỉ có thể vô lực lắc đầu, không để mình suy nghĩ quá nhiều.

Bùi Tuấn Vũ tắt máy tính, đi vào phòng tắm rửa, sau đó nằm lên giường lớn, nhẹ nhàng kéo cô gái nằm trên giường vào lòng, có lẽ đã quen với việc ngủ chung, anh luôn luôn là không ý thức được trong lòng lại có thêm một người.

Ngủ đi.....ngủ đi.....Qua tối nay, đem hết tự do cùng quyền lợi, đem thân phận của cô thông báo với trước mặt của mọi người, chỉ là không biết mọi người có thể thích ứng hay không hay là có thái độ thế nào?

Anh nhắm mắt, ôm cô gái trong lòng dần dần chìm vào giấc ngủ.....

Sáng sớm ngày hôm sau, Bùi Tuấn Vũ dậy trước, thả cô gái trong lòng về vị trí cũ, anh xuống giường, rửa mặt, đi xuống lầu.

Vốn dĩ Bùi Tuấn Vũ có thói quen ngủ nướng, bởi vì mấy ngày nay công việc bận bịu, không có thời gian nghỉ nên mấy ngày nay rạng sáng anh đều tỉnh dậy.

Anh ngồi ăn sáng, lại nhìn đồng hồ “Tiểu Ngọc, lên gọi phu nhân rời giường, tám giờ phải họp báo rồi!”

“Vâng, tổng thống!” Nói xong tiểu Ngọc đi lên lầu.

Tiểu Ngọc mở cửa phòng đi vào, nhẹ nhàng kêu “Phu nhân.....phu nhân.....?”

Đỗ Lôi Ti dụi mắt, nhìn thấy có người gọi mình dậy “Thật xin lỗi, còn bắt cô phải đi gọi tôi dậy!”

Tiểu Ngọc nhìn cô nói “Đây là chuyện tôi nên làm, lại nói chúng ta là bạn, được rồi, nếu cô đã dậy thì tôi đi ra ngoài trước!”

Đỗ Lôi Ti nhìn bóng dáng tiểu Ngọc đi ra, nở nụ cười, kể từ khi tới phủ tổng thống, chỉ có tiểu Ngọc là tốt với cô, xem cô như bạn!

Đột nhiên, Đỗ Lôi Ti thấy mình ngồi trên giường lớn, rõ ràng tối qua cô nằm gục trên bàn máy tính, sao có thể lên giường chứ, có lẽ nào.....

Nghĩ tới đây, Đỗ Lôi Ti liền cảm thấy vui trong lòng, nhảy xuống giường, rửa mặt, thay quần áo đi xuống lầu!

“Phu nhân, bữa sáng đã sẵn sàng!” Quấn gia cung kính nói

“Quấn gia, đừng khách khí như vậy!” Đỗ Lôi Ti cười nói.

“Còn không mau qua ăn sáng?” Bùi Tuấn Vũ không có bất kỳ biểu hiện gì nói.

Đỗ Lôi Ti vừa nghĩ tới hôm qua anh ôm cô lên giường, khuôn mặt liền đỏ bừng, ngồi cạnh bàn ăn, mỉm cười nhỏ giọng nói “Tối qua cảm ơn nhiều!”

Bùi Tuấn Vũ ăn sáng, không liếc nhìn cô nói “Nhớ sau này chú ý một chút, đây là lần đầu tiên, nếu lại có lần sau, vậy thì cô cũng chỉ có thể ngủ ở bàn!”

Đỗ Lôi Ti nghe anh nói thiếu chút nữa tức đến phun máu!!!

Không thể nói vài lời ngọt ngào sao?

Mặc dù là kết hôn giả nhưng cũng không cần phải nói những lời khó nghe như vậy?

Vì vậy liếc nhìn tổng thống bên cạnh, hận đến nổi so tài ăn sáng với anh.

“Được rồi, đã đến giờ, quấn gia, cho người chuẩn bị xe!” Bùi Tuấn Vũ lạnh giọng nói.

Đỗ Lôi Ti dùng khăn giấy lau miệng, đứng lên nói “Tổng thống, anh nói buổi họp báo đó thật sự tôi không cần nói gì sao?”

“Đúng, cô chỉ cần ngồi đó, những thứ còn lại giao cho Đường Vũ là được!” Bùi Tuấn Vũ lại nói “Đừng có gọi tổng thống, phải gọi Tuấn Vũ hoặc là Vũ, không được phạm lỗi biết không?”

“Biết!” Đỗ Lôi Ti nhẹ giọng trả lời.

Đỗ Lôi Ti nhìn anh đi phía trước, cô ở phía sau làm mặt quỷ, lẩm bẩm “Sáng sớm đã nhìn thấy khuôn mặt lạnh như băng!”

“Cô nói gì?” Bùi Tuấn Vũ xoay người nói.

Đỗ Lôi Ti cười khúc khích nói “Không có, không có, không có gì.....”

“Không có gì còn không mau đi?”

“Biết rồi!”

Nói xong, Đỗ Lôi Ti hấp tấp đi theo tổng thống lên xe.

Khi cô ngồi trong xe, liền có cảm giác khẩn trương, đôi tay không ngừng run, hai tay nắm chặt, bàn tay trắng bệch.

Bùi Tuấn Vũ thấy vẻ mặt khẩn trương của cô, đưa bàn tay của mình ra nắm bàn tay nhỏ bé của cô, lạnh giọng mở miệng “Đừng hiểu lầm, tôi chỉ không muốn người khác nhìn thấy bộ dáng khẩn trương bây giờ của cô!”

Khi bàn tay anh nắm bàn tay cô, trái tim nhỏ bé của cô không ngừng đập loạn, trong cuộc sống chung này, lần đầu tiên tuy anh nói hơi khó nghe nhưng vẫn tỏ rõ sự quan tâm, thật sự rất dịu dàng, chỉ là hình ảnh như thế này chỉ tồn tại trong cuộc hôn nhân giả này!

Chỉ cần nhìn anh dịu dàng, cô luôn tự nói với bản thân mình, ngàn vạn lần

không được yêu người đàn ông này, không được yêu người đàn ông này.....

Sự dịu dàng đó chỉ có trong hợp đồng, không muốn cho bất kỳ ai biết cuộc hôn nhân này là giả, cho nên, sự dịu dàng này không thuộc về cô.

Một hàng dài xe dừng lại tại trước trung tâm triển lãm.

Hơn ngàn nhà báo đứng trước xe, vệ sĩ xuống xe trước, ngăn cản nhà báo ở phía trước.

Có một nhà báo cố gắng hỏi “Tổng thống, nghe nói ngài muốn kết hôn, không biết tin tức này có chính xác không?”

Dưới sự bảo vệ của vệ sĩ, đoàn người đi đến phòng nghỉ trong trung tâm triển lãm, Đỗ Lôi Ti nhỏ giọng nói với người đàn ông bên cạnh “Tổng thống.....”

Bùi Tuấn Vũ lộ ánh mắt nghiêm nghị, Đỗ Lôi Ti biết mình gọi sai, vì vậy áy náy “Thật xin lỗi, thật xin lỗi..... Tuấn Vũ, bây giờ tôi thật hồi hộp.....”

Không có gì phải hồi hộp, cô nên biết nếu đã lựa chọn chơi, nhất định phải trả giá!

Đỗ Lôi Ti nghe anh nói, nhất thời ỉu xiu, đứng, chỉ có thể trách cô lúc đó nhất thời hồ đồ, tìm người đàn ông này kết hôn.

Hu hu.....

Bây giờ cô thật sự hối hận, phải làm sao?

Ai có thể nói cho cô biết?

“Tổng thống đã đến giờ!” Đường Vũ khom người nói.

Bùi Tuấn Vũ nắm tay người vợ trên danh nghĩa của mình, đi vào phòng hội nghị.

Đúng lúc đi lên, Đỗ Lôi Ti khẩn trương vấp chân cô cảm thấy đau.....

Bùi Tuấn Vũ ôm cô mỉm cười nói “Vợ à, cẩn thận chút!”

Đỗ Lôi Ti sững sờ nhìn anh, bên tai không ngừng vang lên hai chữ “Vợ à”

Bùi Tuấn Vũ đỡ cô đến ghế ngồi.

“Buổi họp báo chính thức bắt đầu!” Đường Vũ thông báo.

Tất cả nhà báo đều rất tò mò về thân phận của phu nhân tổng thống, có lời đồn cô ấy chỉ là một người bình thường nhưng vẫn chưa có đáp án chính xác nên không dám viết lung tung.

“Xin hỏi tổng thống, tin tức anh sắp kết hôn có chính xác không?” Nhà báo A ở dưới hỏi.

“Đúng, cô gái ngồi cạnh tôi chính là vợ tôi, bốn ngày sau sẽ tiến hành hôn lễ!”

Nhà báo B hỏi “Tổng thống có tin đồn rằng vợ anh là người bình thường đúng không?”

“Đúng!”

Nhà báo C hỏi “Tổng thống, vậy tình yêu của anh thật sự giống như hoàng tử yêu lọ lem sao?”

“Tôi cảm thấy định nghĩa này không tốt lắm!”

Đỗ Lôi Ti nghe những câu hỏi này giống như giáo viên hỏi, học sinh trả lời.

“Tổng thống, anh tìm một cô gái bình thường làm bạn, không sợ sẽ bị người khác chỉ trích sao?” Nhà báo D hỏi.

“Tôi muốn mọi người tôn trọng quyết định của tôi, tôi chỉ tìm người tôi yêu!” Bùi Tuấn Vũ khẳng định.

“Nghe nói trước khi tranh cử tổng thống anh đã ly hôn, còn có một đứa con, tôi muốn hỏi, đứa bé cùng phu nhân quan hệ thế nào?” Nhà báo A một lần nữa hỏi.

“Quan hệ của con trai tôi cùng cô ấy rất tốt, hơn nữa, cô ấy chăm sóc con trai tôi rất tốt, tôi tin bọn họ sẽ rất hòa hợp!”

Đường Vũ đứng một bên nhìn đồng hồ “Họp báo kết thúc, hoan nghênh mọi người tới tham dự hôn lễ của tổng thống!”

Bùi Tuấn Vũ cùng Đỗ Lôi Ti từ này đến giờ vẫn không lên tiếng đi ra ngoài.

Đỗ Lôi Ti sững sờ nhìn anh “Tuấn Vũ, hôn lễ của chúng ta thật sự muốn cho nhiều người như vậy tham gia sao?”

“Đúng, còn có người nhà cô!”

114. Chương 56

“Cái gì?” Đỗ Lôi Ti giống như nghe nhầm, lớn tiếng hỏi.

“Không muốn sao?” Bùi Mộng Na quay sang.

Đỗ Lôi Ti nhìn tổng thống rồi lại nhìn cô chủ, khản trương nói “Cô chủ, tôi thật sự không có ý đó, dù sao tôi cũng là người giúp việc trong phủ tổng thống, nếu như làm theo lời cô thì thật sự là không tốt!”

“Có cái gì không tốt, tôi muốn cô làm bạn tôi, lại còn phải hỏi ý kiến của người giúp việc sao?”

“Nhưng nhưng.....tôi thật sự không muốn gây chú ý, dù sao tôi cũng chỉ là một người giúp việc!”

Bùi Mộng Na nghe cô nói, thiếu chút nữa tức giận, Lôi Ti này thật sự quá ngây thơ, rõ ràng đây là cơ hội tốt, tại sao lại muốn từ chối chứ?

Cô không còn cách nào khác là quay về phía anh trai “Anh, anh xem Lôi Ti thật sự quá ngang bướng!”

Anh đã nhìn thấy nhiều tính cách của cô, bộ dáng phiền phức có, nét mặt đau thương có, dũng cảm có còn có ngang bướng, anh thật sự muốn xem rốt cuộc tính cách cô thế nào “Cô chủ nói cô tham gia thì cô hãy đi đi, chỉ cần đừng làm mất mặt là được!”

Đỗ Lôi Ti nhìn thấy bộ dáng kia thật sự tức giận đến nổi nghiêng rằng, mẹ kiếp, nếu sợ cô làm mất mặt vậy thì đừng cho cô tham gia?

Bùi Tuấn Vũ vẫn ung dung nhìn cô nói “Thế nào, không dám sao?”

Đỗ Lôi Ti nổi tính bướng bỉnh, mặc kệ hậu quả thế nào, trực tiếp nói “Có gì mà không dám!”

“Vậy thì tốt, tôi chờ xem biểu hiện của cô tại buổi tiệc!”

Bùi Mộng Na vui mừng ôm Đỗ Lôi Ti “Lôi Ti, thật là tốt, nếu như cô không tham gia, vậy thì tôi sẽ không có bạn, như vậy sẽ bị người khác cười!” Lại quay đầu về phía anh trai “Anh, chuyện đã được giải quyết vậy bọn em ra ngoài đây!” Nói xong nhanh như chớp kéo tay Đỗ Lôi Ti đi ra khỏi phòng làm việc.

Bùi Tuấn Vũ hình hai bóng lưng đi ra, trong lòng có cảm giác thấp thỏm, anh không biết dùng từ nào để hình dung cảm giác đó!!!

Hai người vừa mới đi ra khỏi phòng làm việc, Bùi Mộng Na vui mừng ôm tay cô nói “Thật tốt, Lôi Ti, nếu cô không tham gia, tôi thật sự không có bạn để nói chuyện!”

“Cô chủ, phải cảm ơn cô, tôi ở đây làm người giúp việc lại có thể có một người bạn như cô!” Đỗ Lôi Ti chân thành nói.

“Lôi Ti, váy cùng giày của cô không phải tôi đã chuẩn bị xong rồi sao? Tôi đang nghĩ xem phải chuẩn bị gì cho cô nữa?” Bùi Mộng Na vừa nói vừa suy nghĩ.

Đỗ Lôi Ti vội vàng nói “Cô chủ, tôi không cần gì hết, cô đã giúp tôi chuẩn bị váy và giày rồi, tôi không muốn thêm gì nữa.”

Bùi Mộng Na giống như đang suy nghĩ gì “Lôi Ti, cô biết khiêu vũ không?”

“Hả?” Đỗ Lôi Ti bị hỏi đến ngây người!

“Tôi hỏi cô có biết khiêu vũ hay không?” Bùi Mộng Na hỏi lại.

Đỗ Lôi Ti hồi phục tinh thần nói “Tôi chỉ biết một chút kiến thức cơ bản.”

“Vậy được, ngày mai tôi giúp cô tìm một giáo viên, tôi muốn cô trở thành tiêu điểm của buổi tiệc!”

“Không.....Không nên. Cô chủ, như vậy thật không tốt!” Đỗ Lôi Ti từ chối.

115. Chương 59

Đỗ Lôi Ti nghe thấy anh nói “Còn có người nhà cô!” cả người giống như bị điện giật, ngây ngẩn người, để mặc cho người đàn ông bên cạnh nắm tay dắt lên xe.

Đây là lần thứ hai Bùi Tuấn Vũ nhìn thấy vẻ mặt này của cô, lần đầu tiên là ngày anh gọi cô đến phủ tổng thống, còn lần này nhắc đến người nhà cô lại lộ ra vẻ mặt này, chuyện này rất khó với cô sao?

Lúc này trong xe trở nên yên lặng, yên lặng đến nỗi có thể nghe tiếng tim đập thành thịch.....

Quay lại phủ tổng thống, Đỗ Lôi Ti xuống xe trước, im lặng quay về phòng.

Bùi Tuấn Vũ đứng trước xe, nhìn bóng lưng cô đơn của cô biến mất sau hành lang, anh nhắc chân đi theo quay về phòng.

Anh đứng trước cửa nhìn thấy cô đứng bên cửa sổ lau nước mắt, đi lên trước hỏi “Cô làm sao vậy?”

“Không có, không sao cả.....” Đỗ Lôi Ti vội vàng lau nước mắt.

Bùi Tuấn Vũ nhìn cô lạnh giọng nói “Tại sao khi nhắc đến người nhà cô lại trở nên như vậy? Tôi nhớ lần đầu tiên khi cô đến đây cũng xuất hiện vẻ mặt như thế này?”

Đỗ Lôi Ti nhìn anh nói “Người nhà của tôi có thể không tham gia không?”

“Cho một lý do!” Bùi Tuấn Vũ bình thản nói.

“Tôi không muốn người nhà của tôi bị cuốn vào trò chơi này, tôi không muốn mất người nhà tôi, tôi không muốn người nhà tôi mất tự do, anh hiểu chưa?” Đỗ Lôi Ti hít mũi nói.

“Cô phải biết, nếu như cô đã lựa chọn trò chơi này, như vậy thì người nhà cô sẽ bị dính vào, cô biết không?”

“Anh biết không? Lúc nhỏ tôi rất thích ba tôi, mẹ tôi còn có em trai, ba tôi là một tài xế lái taxi bình thường, lúc tôi và em trai còn nhỏ, không dám làm ba phải một mội, tôi sẽ chơi với em trai, mẹ tôi là một người lương thiện, cả nhà tôi bốn người đều rất vui vẻ, rất cố gắng để có cuộc sống tốt hơn.” Đỗ Lôi Ti cố gắng ngăn không cho nước mắt trào ra.

Bùi Tuấn Vũ vẫn bình thản như cũ hỏi “Cái này có liên quan gì đến hôn lễ của cô?”

Đỗ Lôi Ti cười khổ nói “Anh thật sự chính là.....” Sau đó lại tiếp tục nói “Lúc tôi mười lăm tuổi, ba tôi bị hiểu lầm là hung thủ giết người, bởi vì bệnh tật cứ như vậy mà qua đời nhưng tôi không tin ba tôi là hung thủ, sau khi ba qua đời, mẹ không chịu được sự dè bieu của hàng xóm nên đưa tôi cùng em trai rời khỏi thành phố, tới một nơi xa lạ sinh sống, mẹ tôi vất vả từ sáng đến tối để nuôi tôi và em trai, còn có tiền học, bởi vì tôi chứng kiến hết tất cả nên tôi rất thương mẹ, tôi không muốn mẹ tôi chịu cực khổ nữa nên tôi không muốn bọn họ bị cuốn vào”

Bùi Tuấn Vũ nhìn cô gái trước mặt rơi nước mắt, từ từ kéo cô vào lòng an ủi “Được, tôi nghe cô, tôi sẽ không đưa người nhà của cô ra giới truyền thông, cô nghỉ ngơi đi!” Nói xong đỡ cô đến bên giường.

Anh đi ra khỏi phòng, không muốn quấy rầy cô nên đến phòng làm việc.

Anh ngồi trên ghế thờ dài, anh đã sớm xem qua tài liệu về cô, chỉ là không nói cho cô biết mà thôi nhưng khi chính miệng nghe thấy cô nói, trong lòng không khỏi khó chịu.

Anh tự nói với lòng, chỉ có thể mềm lòng lần này, tuyệt đối sẽ không có lần tiếp theo, bởi vì anh cùng cô chỉ là hai nhân vật trong trò chơi này mà thôi.

“Cốc cốc cốc.....” Cửa phòng làm việc vang lên.

“Mời vào!” Bùi Tuấn Vũ nhìn về phía cửa “Sao cô không nghỉ ngơi?”

Đỗ Lôi Ti nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, đi tới bàn làm việc nhìn anh nói “Tuấn Vũ, ngày mai tôi muốn về thăm mẹ có được không?”

Bùi Tuấn Vũ nhìn cô “Cô nên biết thân phận của cô bây giờ, nếu cô thật sự không muốn làm liên lụy đến người nhà, tốt nhất cô không đi!”

“Van xin anh, tôi biết lúc này không thích hợp nhưng đã lâu tôi chưa về nhà, tôi muốn nhân dịp này về thăm nhà, thăm mẹ cùng em trai tôi, không biết sau này khi nào tôi mới có cơ hội về thăm nhà, van xin anh.....” Đỗ Lôi Ti thỉnh cầu.

“Được, chỉ có thể ở một tối!”

Đỗ Lôi Ti lau nước mắt “Cảm ơn, thật cảm ơn Tuấn Vũ!”

Nói xong Đỗ Lôi Ti quay về phòng mình.

Cả buổi tối Đỗ Lôi Ti không ngủ được, cho đến tờ mờ sáng hôm sau mới ngủ.

Cô mơ một giấc mơ, chợt thức dậy, cả người toát mồ hôi, cô khẽ thở phào, cũng may chỉ là một giấc mơ.....

Nhìn thấy người đàn ông bên cạnh đang nằm ngủ, cô rón rén đi xuống giường, thay quần áo bình thường, đi xuống lầu, nhìn thấy quần gia đã sớm đứng đó đợi.

“Phu nhân, hôm qua tổng thống đã dặn tôi chuẩn bị xe đưa cô đến trạm xe buýt gần đây nhất, khi nào cô có thể lên đường?”

Đỗ Lôi Ti nhìn quần gia nói “Bây giờ có thể đi không?”

“Được, đi thôi phu nhân!” Quần gia đi tới cửa xe, mở cửa, mời cô lên xe.

Đỗ Lôi Ti khom người chào “Quần gia, cảm ơn ông!”

“Phu nhân xin đừng nói vậy, đây là việc tôi phải làm!”

Đỗ Lôi Ti nhìn ông gật đầu, xoay người lên xe.

Bùi Tuấn Vũ đứng trước cửa sổ, nhìn chiếc xe bên ngoài đã đi xa, lại quay về giường.

Xe hơi dừng lại trước trạm xe buýt, Đỗ Lôi Ti xuống xe, đi về phía xe buýt.

Đỗ Lôi Ti ngồi xe buýt đến bến tàu, cô xuống xe mua vé tàu, sau khi mua vé cô lên tàu ngồi.

Nhà của cô nằm trên một hòn đảo nhỏ, một năm bốn mùa thời tiết đều là nắng ấm, không khí trong lành, dĩ nhiên cũng có lúc có bão nhưng không bị ảnh hưởng nhiều.

Mặc dù cô mặc đồ bình thường nhưng vừa nghĩ tới rất nhanh có thể gặp mẹ, liền hưng phấn huơ tay múa chân.

Mặc dù chỉ là động tác bình thường nhưng vẫn thu hút nhiều sự chú ý, có một anh đẹp trai nhìn cô chăm chăm, không chớp mắt.

Đỗ Lôi Ti ngồi cạnh lan can, phờ phạc nhìn những gợn sóng lăn tăn trên mặt nước.

Buổi sáng sau khi tỉnh dậy, cô biết rõ tổng thống đã dậy, vẫn còn giả bộ ngủ, liền gọi nhỏ “hẹn gặp lại” nhưng không có tiếng trả lời, cô cảm thấy hơi buồn.

“Chào cô?”

“Chào cô?” Chàng tai quơ tay trước mặt cô.

“Xin chào, chỗ cạnh cô không có ai ngồi chứ?” Chàng trai tiếp tục nói.

Đỗ Lôi Ti phục hồi tinh thần, nhìn chàng trai trước mặt há to miệng, kinh ngạc “Sao lại là anh?”

Tiểu Bằng cười nhìn cô nói “Sao lại không thể là tôi? Xem ra chúng ta thật có duyên!”

“Tiểu Bằng, sao anh lại ở đây?” Đỗ Lôi Ti tò mò hỏi.

“Tôi muốn nghỉ ngơi nên đi chơi mấy ngày!” Tiểu Bằng nhìn cô nói.

“Ồ!”

“Sao cô lại ở đây?” Tiểu Bằng hỏi.

“Tôi?” Đỗ Lôi Ti nhìn anh nói “Tôi về nhà thăm mẹ cùng em trai!”

“Lôi Ti, tôi có thể đi cùng cô không?”

“Hả? Cái này không được đâu?”

“Sao lại không được, chúng ta là bạn mà!” Tiểu Bằng cười nói tiếp “Lôi Ti, buổi tiệc hôm đó sau khi nhảy xong cô cùng tổng thống đi đâu vậy, tại sao tôi không tìm thấy cô?”

Đỗ Lôi Ti nghe anh hỏi nhất thời lúng túng nhưng bây giờ cô không thể nói gì, chỉ có thể cười xí xóa “Không đi đâu, chẳng qua là hơi mệt nên về phòng nghỉ ngơi!”

“Buổi họp báo ngày hôm qua là thật sao?” Tiểu Bằng nhún mày hỏi.

Đỗ Lôi Ti vội vàng che miệng anh, thở dài, nhỏ giọng nói “Tiểu Bằng, nói nhỏ một chút, để người khác nghe thấy sẽ rất phiền!”

“Đã thông báo rồi, sẽ không ai không biết cô!” Tiểu Bằng nhìn cô nói.

Đỗ Lôi Ti nhìn chung quanh sau đó nói “Tôi chỉ muốn về thăm nhà, thăm mẹ cùng em trai, tôi không muốn bọn họ bị quấy nhiễu!”

Tiểu Bằng gật đầu “Cũng đúng, nếu không sẽ có rất nhiều phiền toái!”

Thuyền rất nhanh liền cập bến, người trên thuyền rời rít đi xuống, Tiểu Bằng xuống trước sau đó đưa tay cầm bàn tay nhỏ bé của Đỗ Lôi Ti, hai người đi về phía bờ.

Nhìn thấy có taxi, Đỗ Lôi Ti đưa tay vẫy, cô ngồi vào phía sau, Tiểu Bằng cũng theo cô vào ngồi.

Tài xế nhìn vào trong gương mở miệng hỏi “Anh chị muốn đi đâu ạ?”

“Tới số 166, đường Đất Tinh” Đỗ Lôi Ti trả lời.

“Sao nhìn cô có vẻ quen nhỉ?” Tài xế vừa lái xe vừa hỏi.

“Hình như chúng ta chưa từng gặp mặt?”

“Không đúng, hôm qua tôi xem buổi họp báo, phu nhân tổng thống hình như là cô, bảo sao tôi lại nhìn có vẻ quen, thì ra là cô?” Tài xế mở miệng nói.

“Sao, tại sao có thể là tôi chứ? Bác tài, bác nhìn nhầm rồi, có rất nhiều người giống nhau, nhiều người đều nói tôi giống cô ấy, hơn nữa nếu tôi là phu nhân tổng thống sẽ rất phiền toái, ha ha.....” Đỗ Lôi Ti chột dạ giải thích.

Tài xế nhìn cô tiếp tục hỏi “Làm phu nhân tổng thống có gì phiền toái?”

“Bác tài không biết chứ? Tôi cảm thấy nếu thật sự là phu nhân tổng thống sẽ không có tự do, mỗi ngày đều phải gặp truyền thông còn có rất nhiều nghi lễ phức tạp!”

“Thật sao? Thật sự không phải cô sao?” Tài xế không xác định hỏi.

“Bác tài, cháu nghĩ bác nhớ nhầm rồi, đây là bạn gái cháu, sao có thể là phu nhân tổng thống chứ?” Tiểu Bằng giơ tay khoác lên vai cô mở miệng nói.

Đỗ Lôi Ti trợn to mắt nhìn cánh tay trên bả vai, không tự chủ hơi dịch ra một chút.

Tiểu Bằng tăng lực ở cánh tay, kéo cô vào lòng, một tay khác nhéo mũi cô, cưng chiều nói “Bảo bối, em nói thật hay!”

Bác tài nhìn hình ảnh trong gương, lắc đầu cười “Hai người thật hạnh phúc?”

Đỗ Lôi Ti đỏ mặt nhìn người đàn ông bên cạnh, thật sự không biết phải nói gì, chỉ có thể để mặc.

Cứ như vậy xe đã đến nơi, Tiểu Bằng xuống xe trước, thanh toán tiền xe.

Đỗ Lôi Ti ngượng ngùng nói “Nếu đến nhà tôi sẽ không tốt lắm đâu?”

“Lôi Ti, cô thật khách khí!” Tiểu Bằng cười nói.

Đỗ Lôi Ti không nói gì nữa, đi tới trước cửa, gõ cửa “Cốc cốc cốc.....Mẹ là con, Lôi Ti!”

Lý Ái Hoa nghe tiếng gõ liền ra mở cửa, nhìn con gái “Lôi Ti, con về rồi à, mẹ rất nhớ con!”

Đỗ Lôi Ti ôm mẹ, khóc nói “Mẹ, con cũng rất nhớ mẹ và em!”

“Ngốc, đừng khóc, không phải đã về rồi sao, còn khóc cái gì?” Lý Ái Hoa nhẹ nhàng kéo con gái ra, dùng tay lau nước mắt cho con gái.

“Đúng rồi, Lôi Ti, con tự về sao? Sao Bân không đi chung với con, con vừa đi đã nửa năm, mẹ rất nhớ con!” Lý Ái Hoa nói.

Đỗ Lôi Ti buông tay, giới thiệu “Mẹ, đây là bạn con, cậu ấy tới đây tham quan, muốn ở nhờ nhà chúng ta.”

“Chào dì, cháu là Tiểu Bằng, gọi cháu tiểu Bằng là được!” Tiểu Bằng lễ phép vươn tay thân thiện nói.

Lý Ái Hoa vươn tay nói “Hoan nghênh tới nhà nhà chúng tôi, Lôi Ti, nhanh mời bạn con vào nhà đi!”

“Đi thôi, mẹ bảo anh vào nhà!” Đỗ Lôi Ti nhìn anh nói.

Tiểu Bằng nhỏ giọng nói bên tai cô “Mẹ cô rất nhiệt tình.”

“Mẹ tôi chính là như vậy!” Đỗ Lôi Ti nói xong theo mẹ vào nhà.

Ba người đi vào nhà, Đỗ Lôi Ti ngồi trên ghế sa lon “Mẹ, em trai đâu?”

Lý Ái Hoa lấy nước nói “Em trai con đi làm, chưa về!” Nói xong, bưng nước về phía Đỗ Lôi Ti.

“Dì, Lôi Ti, tôi có thể đi tham quan một chút không?” Tiểu Bằng hỏi.

“Có thể, chỉ cần anh đừng chê nhà chúng tôi đơn sơ là được!” Lý Ái Hoa cười.

Tiểu Bằng nhìn xung quanh, gian phòng này không lớn lắm nhưng có vẻ rất ấm áp, anh ta đi vào vườn hoa, nhìn thấy có trồng rất nhiều loại rau.

Anh quay về phòng khách mỉm cười nói “Dì, rau trong vườn hoa thật tươi!”

“Ha ha, thật sao?”

“vâng!”

“vậy thì tốt, bây giờ dì đi nấu bữa tối, lát nữa sẽ cho cháu những món ngon!”

Nói xong đi vào phòng bếp.

Đỗ Lôi Ti ngồi trên ghế sa lon cười nói “Tiểu Bằng, thật không ngờ miệng anh lại ngọt như vậy?”

“vậy sao, tôi chỉ nói thật mà thôi!” Tiểu Bằng nghiêm túc nói.

“Chị, chị về rồi à?” Đỗ Lôi mở miệng.

Đỗ Lôi Ti đứng dậy ôm chặt em trai “Em trai, nghe mẹ nói em đã tìm được việc?”

“Đúng, là một công ty đầu tư!” Nói xong nhìn người đàn ông đứng bên cạnh “Chị, đây là.....”

Đỗ Lôi Ti quay đầu nhìn Tiểu Bằng đứng bên cạnh “Đây là bạn chị, tên Tiểu Bằng!”

Đỗ Lôi gật đầu, lễ phép “Chào anh!”

“Xin chào, cậu gọi tôi là tiểu Bằng giống chị cậu là được!”

“Chị, sao anh rể không tới?” Đỗ Lôi hỏi.

Đỗ Lôi Ti thu nụ cười trên môi “Chị cùng anh Bàn đã chia tay!”

“Cái gì?”

“Cái gì?”

Lý Ái Hoa cùng con trai đồng thanh hỏi.

“Mẹ, em trai, không cần kinh ngạc như vậy, bọn con chia tay đã được mấy tháng rồi!” Đỗ Lôi Ti lại nở nụ cười.

Cô không muốn làm cho mẹ lo lắng nên chỉ có thể mỉm cười.

Lý Ái Hoa kéo tay con gái ngồi lên ghế sa lon hỏi “Lôi Ti, vừa rồi ở cửa mẹ hỏi sao Bàn không tới sao con không trả lời mẹ?”

“mẹ, con không nói là vì không muốn mẹ lo lắng, cuộc sống của con bây giờ rất tốt, công việc ổn định, nên mẹ không cần lo lắng cho con!” Đỗ Lôi Ti an ủi, đẩy mẹ vào bếp “Mẹ, nhanh lên, con rất đói!”

Lý Ái Hoa đối với con gái bất đắc dĩ không còn cách nào.

Đỗ Lôi Ti cười ngây ngô “Mẹ tôi luôn cầu nhàu như vậy”

“Chị, sao lâu như vậy chị mới về? Mẹ thường nói chị muốn học đến hết chữ rồi!”

Đỗ Lôi Ti nhún mày “Em trai, em thật sự quá kho trương rồi!”

“Chị, nét mặt chị bây giờ thật sự quá xấu!” Đỗ Lôi đùa.

Cô giả bộ tức giận “Oắt con, em muốn chết sao?”

Hai người cứ như vậy rượt đuổi nhau trong phòng khách.

Tiểu Bằng nhìn thấy như vậy cười nói “Lôi Ti, tôi cảm thấy cô thật hạnh phúc!”

Đỗ Lôi Ti dừng lại, sững sờ nhìn anh “Không phải anh cũng rất may mắn sao? Bây giờ anh cũng đã là diễn viên múa nổi tiếng!”

“Lôi Ti, tôi hâm mộ cô có em trai đáng yêu, còn có mẹ hết mực thương yêu, tôi cảm thấy cuộc sống cùng địa vị không có liên quan đến nhau!” Tiểu Bằng nói.

Đỗ Lôi Ti đi tới cạnh anh ta ngồi nói “Mẹ anh đối với anh không tốt sao?”

116. Chương 57

Lâm Thanh nhìn hai người đi lên lầu, ánh mắt sắc lạnh, cô ta nhất định phải trở thành chủ nơi này, nhất định đuổi người giúp việc kia ra khỏi phủ tổng thống, về phần em gái tổng thống đưa đi càng xa càng tốt, tránh khỏi ở đây cản trở.

Người giúp việc tiểu Thanh đi lên lấy lòng nói: “Công chúa, tôi đưa cô về phòng nghỉ ngơi!”

Lâm Thanh nhìn cô ta rồi đi trước, đi chưa được mấy bước đột nhiên quay đầu cúi kính nói “Có biết người giúp việc kia không?”

“Biết” Tiểu Thanh trả lời.

“Cô ta là người thế nào?”

Vừa nghe thấy công chúa hỏi, cô ta đem tất cả những gì trong lòng nói ra, hơn nữa còn thêm dầu thêm mỡ “Cô ta? Cô ta mới đến phủ tổng thống chưa được mấy ngày, không biết dùng thuốc gì khiến cho tiểu thư mê mết, ngay cả cô ta làm sai chuyện tổng thống cũng không trách phạt cô ta, hơn nữa Đỗ Lôi Ti còn luôn tự cho mình là đúng, cô ta lại có thể mơ tưởng tới vị trí phu nhân tổng thống.”

Lâm Thanh trợn to mắt, nhú mày lớn tiếng hỏi “Cô.....cô nói gì?”

“Không sai, chính là những gì công chúa vừa mới nghe, tất cả mọi người đều biết, chỉ có công chúa mới xứng đáng với tổng thống, một người giúp việc nho nhỏ chỉ có thể xách dép cho công chúa!”

Ánh mắt Lâm Thanh như tóe lửa, xem ra cô ta thật sự xem thường người giúp việc kia rồi.

Lâm Thanh nhìn thấy ánh mắt công chúa cũng đã biết, những lời mà cô ta nói công chúa đều tin.

Hừ, xem sau này người giúp việc kia sẽ có kết quả thế nào!

“Cô tên gì?” Lâm Thanh hỏi ngược lại.

“Tôi tên tiểu Thanh!”

“Vậy thì tốt, trong khoảng thời gian này cô là người ở cạnh tôi trong phủ tổng thống, chuyện khác không cần làm.” Lâm Thanh nói.

“Vâng, cảm ơn công chúa, tôi nhất định sẽ làm tai mắt của công chúa!” tiểu Thanh lấy lòng.

Đi cùng công chúa vào phòng, Lâm Thanh nói “Cô ngồi đi, tôi có chuyện muốn hỏi cô!”

“Không, không cần, tôi là người giúp việc, tôi đứng là được rồi, không thể ngồi cùng chủ!”

Lâm Thanh gật đầu “Được, cô thật hiểu chuyện, tôi nói cô ngồi thì cứ ngồi đi!”

“Vâng, công chúa!” Tiểu Thanh ngồi trên ghế salon, sau đó nói tiếp “Công chúa, cô muốn hỏi chuyện gì? Tôi nhất định sẽ nói hết!”

“Được, cô biết mục đích tôi tới đây chứ?” Lâm Thanh không nhanh không chậm nói.

“Vâng, công chúa yên tâm, tôi nhất định sẽ giúp cô!” Tiểu Thanh nói.

“Nếu như chuyện này thành công, nhất định sẽ không quên cô.”

“Công chúa, cô yên tâm, tôi chắc chắn làm cô hài lòng, hơn nữa sẽ diệt trừ người giúp việc kia!” Lúc này ánh mắt tiểu Thanh cũng sắc lạnh.

Lâm Thanh nhìn thấy ánh mắt kia, thật sự không ngờ nhưng như vậy mới là thứ cô ta muốn, phải ác độc mới có thể làm chuyện lớn.

“Cô có biết mấy ngày nữa phủ tổng thống sẽ tổ chức tiệc không, cô nói xem, cô có ý tưởng gì không?” Lâm Thanh hỏi.

Tiểu Thanh từ trên ghế salon đứng lên, đi tới trước mặt công chúa, nhẹ giọng nói bên tai công chúa “.....”

117. Chương 60

“Ở nhà cô tôi cảm thấy rất ấm áp, ở nhà tôi, cả năm không nhìn thấy bóng dáng mẹ tôi đâu, tôi tự chuyển ra ngoài ở, rất ít khi về nhà.”

“Ăn cơm, Lôi Ti, con và bạn nhanh vào đây.” Mẹ Đỗ vừa bưng đồ ăn vừa nói.

Đỗ Lôi Ti mỉm cười nói “Đi thôi, mẹ tôi gọi ăn cơm, anh nên nếm thử tay nghề mẹ tôi thế nào!”

“Được!” Tiểu Bằng từ trên ghế sa lon đứng dậy đi vào phòng ăn.

“Ăn nhiều một chút!” Lý Ái Hoa nói rồi gấp rau cho con gái và Tiểu bằng.

Tiểu Bằng ăn thử một miếng, cười nói “Dì à, dì nấu ăn thật là ngon!”

Lý Ái Hoa cười nói “Tiểu bằng, cháu thật khoa trương, nào có ngon như vậy!”

“Thật, không tin dì hỏi Lôi Ti xem, xem cháu nói đúng hay không?”

“Mẹ thật thiên vị, sao chỉ gấp thức ăn cho chị mà không gấp cho con?” Đỗ Lôi Ti giả bộ ghen tỵ.

Lý Ái Hoa nhìn con trai mình nói “Con trai, ngày nào con cũng được ăn cơm mẹ nấu, chị của con đã lâu chưa về, mẹ đương nhiên phải chăm sóc chị con rồi!”

Đỗ Lôi Ti làm mặt quỷ nói “Chị, sau này chị ít về đi, nếu không mẹ sẽ quên mất mình còn có một con trai!”

Một bữa cơm cứ như vậy riu rít kết thúc.

Đỗ Lôi Ti ngồi cạnh Tiểu Bằng nói “Nhà tôi rất ít phòng, anh ngủ phòng tôi đi, tôi qua ngủ với mẹ!” Nói xong liền dắt Tiểu Bằng vào phòng mình.

Mở cửa phòng, Đỗ Lôi Ti đi vào trước, mở đèn, bên trong bố trí rất đơn giản.....

“Lôi Ti, không ngờ phòng cô trang trí đơn giản như vậy? Nhưng mà thoát nhìn rất sạch sẽ!” Tiểu Bằng nhìn xung quanh phòng ngủ.

“Đã lâu tôi không về, đều là mẹ tôi dọn dẹp, anh ở tạm đêm nay đi!” Đỗ Lôi Ti nói.

“Được, tôi rất thích phòng cô!”

Đỗ Lôi Ti nghe anh ta nói, xấu hổ cười “Được, vậy tôi ra ngoài trước!” Nói xong đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Tiểu Bằng ở bên trong thưởng thức cách trang trí đơn giản trong phòng, anh thật không ngờ, cô lại không giống với những cô gái mà trước kia anh ta từng quen, trong phòng cô không có giường lớn, chỉ có một chiếc giường nhỏ với một con gấu ở trên.

Mặc dù căn phòng rất đơn giản nhưng anh ta rất thích, căn phòng rất thoải mái, không có trời buộc, chỉ cần tự do, anh thật sự rất thích cuộc sống như vậy, chỉ là thân phận không cho phép.

Đỗ Lôi Ti quay về phòng mẹ, sau khi rửa mặt, lên giường nằm gối lên cánh tay mẹ, nhìn mẹ làm nũng “Mẹ, con rất nhớ cánh tay mẹ.....”

Lý Ái Hoa nhẹ nhàng vuốt tóc cô, cưng chiều nói “Con gái ngốc, ngày nghỉ con có thể về thăm mẹ mà!”

“Mẹ, con rất nhớ mẹ!”

“Lôi Ti, lúc con quay về mẹ hỏi con sao Bân không về cùng, con không trả lời mẹ, lúc em trai con về con cũng không nói, bây giờ có lẽ nên nói với mẹ, không cần giấu diếm!” Mẹ ý vị sâu xa nói.

Đỗ Lôi Ti không muốn làm mẹ lo lắng, không thể làm gì hơn nữa là nói ra “Sau khi chúng con tốt nghiệp, chúng con ra ngoài tìm việc, anh Bân tìm được việc, sau ba tháng, anh Bân gọi điện thoại cho con nói muốn chia tay, cho nên liền tách ra!”

“Tại sao chia tay, không có nguyên nhân sao?” Lý Ái Hoa không hiểu hỏi.

“Mẹ, còn không phải là do cái tên cổ quái mà ba với mẹ đặt cho con sao!” Đỗ Lôi Ti vừa nói vừa làm nũng.

“Tại vì ba con cảm thấy cái tên này nghe rất êm tai nên mẹ mới đặt!” Lý Ái Hoa cười nói.

Đỗ Lôi Ti chợt thu hồi nụ cười nghiêm chỉnh nói “Mẹ, một thời gian dài nữa con sẽ không về thăm mẹ được, công ty muốn cử con đi công tác nước ngoài cho nên điện thoại cũng không thể gọi!”

Lý Ái Hoa nhìn vẻ mặt nghiêm chỉnh của con gái nên khẩn trương nói “Lôi Ti, công ty con là công ty nào, sao đi công tác cũng không được gọi điện thoại? Làm sao ngay cả điện thoại cũng không cho gọi chứ?”

Đỗ Lôi Ti nhìn thấy mẹ khẩn trương liền đùa “Mẹ, không cần khẩn trương như vậy, con chỉ cảm thấy ở nước ngoài chi phí rất đắt, con chỉ muốn tiết kiệm của hồi môn cho mình.”

“Con gái mẹ đã nhanh muốn lập gia đình như vậy sao, mẹ giúp con chọn người khác tốt hơn, không cần phải suy nghĩ về Bân nữa, là Bân không có phúc cưới được con!”

Đỗ Lôi Ti tối sầm mặt “Mẹ, mẹ đừng tìm người làm vật thí nghiệm nữa, bây giờ con còn trẻ, con chỉ muốn từ từ kiếm của hồi môn nhưng không muốn kết hôn sớm như vậy, con còn muốn ở cạnh mẹ!”

Cứ như vậy hai mẹ con trò chuyện rồi ngủ thiếp đi, Đỗ Lôi Ti từ từ mở mắt nhìn mẹ đang ngủ say, trên khuôn mặt mẹ đã có nhiều nếp nhăn, tóc đã bắt đầu bạc, mẹ, thật cảm ơn mẹ, cảm ơn mẹ đã chăm sóc con cùng em trai.....

Cô biết trò chơi này sẽ không có lợi cho mình, dù sao trò chơi cũng đã bắt đầu, cô vẫn phải cố bước lên, vẫn cứ phải là bản thân mình.

Nhưng gặp phải người đàn ông yêu nghiệt đó, đầu tiên là nợ tiền sửa xe, bây giờ lại là tài sản mấy trăm nghìn.....

Đỗ Lôi Ti chợt từ trên giường ngồi dậy, lẩm bẩm “Đúng, còn nợ tiền sửa xe?”

Cô chợt nghĩ tới điều gì, nhìn mẹ nằm bên cạnh vẫn ngủ say, khẽ thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ trái tim bé nhỏ, rón rén đi xuống giường cầm điện thoại đi ra khỏi phòng.

Đỗ Lôi Ti khẽ đi tới vườn hoa, ngồi trên ghế, mở điện thoại cũ kỹ bấm số “Alo.....”

Đầu dây bên kia vang lên tiếng đàn ông trầm thấp “Có chuyện gì không?”

Đỗ Lôi Ti bị hỏi sững sờ không biết nên nói gì.

Đầu dây bên kia cũng im lặng nhưng cũng không có ý muốn cúp máy.

“Tôi.....tôi.....tôi chỉ muốn hỏi một chuyện!” Đỗ Lôi Ti khẽ nói.

“Chuyện gì?” Vẫn là giọng nói trầm thấp như cũ.

“Cái đó.....cái đó.....”

“Có cần tôi tìm giáo viên dạy lễ nghi về dạy lại cho cô cách nói chuyện không?”

Đỗ Lôi Ti nghe anh nói làm mặt quỷ với điện thoại, người đàn ông đáng chết, trong điện thoại cũng không sửa được cái tính kiêu ngạo kia.

“Tôi đột nhiên nhớ tới một chuyện?” Đỗ Lôi Ti yếu ớt hỏi.

“Nói!” Đầu dây bên kia vẫn đơn giản hỏi như cũ.

“Chính là chuyện tôi vẫn còn nợ anh tiền sửa xe không phải sao? Có thể xóa bỏ không?”

“Không thể!”

“Cái gì?” Đỗ Lôi Ti lớn tiếng kêu.

Bùi Tuấn Vũ cầm điện thoại để ra xa lỗ tai, lại nói “Dịu dàng một chút, nhớ thân phận cô bây giờ!”

Đỗ Lôi Ti giống như không nghe thấy lời anh nói, tiếp tục hỏi “Tổng thống, anh nói lại xem?”

“Không thể!”

Đỗ Lôi Ti chưa từ bỏ ý định hỏi “Tại sao không thể?”

“Không có tại sao!”

“Không phải đến bây giờ tôi vẫn chưa nhận được tiền sao, làm sao có thể bỏ?”

Đỗ Lôi Ti nghe anh nói, thiếu chút nữa tức hộc máu, cúp điện thoại, thầm mắng, đây là loại đàn ông gì chứ? Sao bụng dạ lại hẹp hòi như vậy? Không đáng là đàn ông.

Máu chốt là cô không thể nói không thể, lúc ly hôn số tài sản cô có được cũng không thể bù số nợ này sao, mẹ kiếp!

Đỗ Lôi Ti nhìn món đồ chơi trong lòng, hung hăng tát hai cái, vừa tát vừa nói “Đánh chết anh người đàn ông chết tiệt, đánh chết quỷ hẹp hòi, đánh chết người đàn ông yêu nghiệt.....”

Sau khi phát tiết, Đỗ Lôi Ti bình tĩnh lại, ngược đầu nhìn bầu trời đầy sao, ba, bây giờ ba ở một thế giới khác không có con, mẹ cùng em trai, có hạnh phúc không? Không có mẹ cùng bọn con làm bạn ba cũng nhất định phải hạnh phúc!

Đỗ Lôi Ti đứng lên, ôm con rồi, cầm điện thoại chuẩn bị đi vào phòng ngủ liền bị bóng đèn trước mặt làm giật mình “A.....”

Âm thanh còn chưa phát ra liề bị chặn lại!

Tiểu Bằng buông lỏng bàn tay che miệng cô, nhỏ giọng nói “Lôi Ti, sao cô còn chưa ngủ?”

“Hả?” Đỗ Lôi Ti đang suy nghĩ, không biết cô vừa mới nói điện thoại có bị anh ta nghe thấy hay không, nghe thấy bao nhiêu, hay là nghe thấy toàn bộ?

Đỗ Lôi Ti nhú mày nhìn anh ta thử hỏi “Tiểu Bằng, anh vừa nghe tôi nói chuyện điện thoại sao?”

“Không có, tôi chỉ là không ngủ được cho nên muốn ra ngoài đi dạo một chút, không ngờ nhìn thấy cô liền đi tới bên này cho nên muốn trêu cô một chút!”

“Một chút cũng không vui, anh có biết không?” Đỗ Lôi Ti nhìn anh ta nói.

Tiểu Bằng cầm tay Đỗ Lôi Ti đi tới ghế ngồi xuống.

Đỗ Lôi Ti sững sờ không biết anh ta muốn nói gì với mình.

“Tôi ngược cổ nói chuyện với cô, cô cảm thấy như vậy không phải là không lịch sự sao?” Tiểu Bằng đùa.

“Hả? A.....” Ngay sau đó Đỗ Lôi Ti ngồi xuống cạnh anh ta.

Tiểu Bằng tò mò hỏi “Lôi Ti, lúc nãy dì có nhắc đến bạn trai cô?”

Đỗ Lôi Ti gật đầu trả lời “Đúng!”

“Bạn trai của đâu?”

“Chia tay rồi!”

Tiểu Bằng tò mò nhìn cô hỏi “Sao tôi chưa từng nhìn thấy cô đau lòng?”

Đỗ Lôi Ti nghi hoặc nhìn anh ta nói đùa “Sao tôi phải đau lòng? Là anh ấy không biết quý trọng tôi, để cho anh ấy hối hận đi, tôi xinh đẹp thế này sợ không tìm được trai đẹp sao?”

Tiểu Bằng nhìn cô mỉm cười “Có thể nói một chút nguyên nhân tại sao không? Nếu không thể nói cũng không sao!”

Đỗ Lôi Ti nhìn anh tức giận nói “Có thể, tôi cùng Bân là bạn học, lúc tốt nghiệp ra ngoài tìm việc, tôi nhận được điện thoại của anh ấy nói muốn chia tay, tôi hỏi nguyên nhân thì anh ấy nói khi anh ấy giới thiệu tên tôi với bạn thì bạn anh ấy nói giống như anh ấy bán bao cao su, anh nói xem có tức không chứ?”

Tiểu Bằng nhìn thấy cô tức giận, không kiềm được dùng tay xoa đầu cô “Được rồi, quả thật hơi đáng giận, may là cô đã chia tay, nếu không.... ..”

Đỗ Lôi Ti thấy động tác của anh ta không tự chủ được né tránh, lúng túng khom người mở miệng “Đây là cái gì?” Chỉ vào đám cỏ trên tảng đá nói.

Tiểu Bằng thu tay về, anh biết cô mâu thuẫn với sự đụng chạm của anh ta, cô sắp trở thành phu nhân tổng thống, vậy anh còn cơ hội không?”

Đỗ Lôi Ti cuống quýt đứng lên mở miệng “Tiểu Bằng, tôi đi ngủ trước, anh cũng ngủ sớm đi!” Nói xong cầm đồ chạy nhanh như làn khói vào phòng.

Tiểu Bằng nhìn theo cho tới khi bóng dáng cô biến mất vào trong bóng tối.....

Bùi Tuấn Vũ nghe tiếng “tút tut tut.....” cũng biết điện thoại đã cúp, anh cầm di động nhìn, lại nghĩ đến những lời cô nhóc kia vừa mới nói, thật sự cho anh mở rộng tầm mắt, anh có thể thấy nhiều tính cách của cô.

Rạng sáng lại gọi điện thoại hỏi vấn đề này, cái này đúng là cho anh thêm kiến thức, chỉ là với tính cách này của cô, nếu có một ngày nào đó có người bán đứng cô, cô có giúp người đó kiếm tiền hay không đây?

Anh để điện thoại xuống, nhìn đồng hồ, đã là rạng sáng, thu thập tài liệu, quay về phòng ngủ.

Anh mở cửa phòng, thấy trong phòng tối thui, không một ánh sáng, nhẹ nhàng ấn công tắc, đèn trong phòng bật sáng.

Anh có thói quen đi tắm trước khi ngủ, vì vậy liền đi vào phòng tắm, sau đó quần khăn đi ra.

Anh ngồi trên ghế sa lon, nhìn giường lớn trống rỗng, hình như thiếu gì đó, anh liền châm thuốc hút.....

Ngồi suy nghĩ một lúc, sau đó nằm lên giường, theo thói quen vòng tay muốn ôm người bên cạnh ngủ mới phát hiện ra trống không.....

Anh nghiêng người nằm, nhìn vị trí trống không bên cạnh, trong đầu không ngừng xuất hiện khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, thỉnh thoảng là khuôn mặt đáng yêu, khuôn mặt dí dỏm, khuôn mặt không ngừng biến đổi trong đầu.....

Bùi Tuấn Vũ ngồi dậy, lắc đầu, sao lúc này anh muốn ôm cô chứ? Anh đã tự nói với mình, tất cả phụ nữ trên thế giới đều không thể tin, lý do chọn cô rất đơn giản, cô không giống những người phụ nữ khác lúc nào cũng chỉ biết đòi hỏi!!!

Anh lại nằm trên giường, ngủ lúc nào không hay.

“Anh.....?” Bùi Mộng Na ở ngoài cửa hỏi.

Bùi Tuấn Vũ nhú mày “Vào đi!”

Bùi Mộng Na đẩy cửa đi vào, tò mò hỏi “Anh, Lôi TI đâu?”

“Về nhà thăm mẹ rồi!”

“Tại sao anh không đi?” Bùi Mộng Na tức giận nói.

“Anh phải làm việc, em biết không? Em cho rằng anh đang chơi sao?” Bùi Tuấn Vũ tức giận dựa vào đầu giường nói.

Bùi Mộng Na thấy anh trai muốn nổi giận, vì vậy, dịu dàng nói “Anh, không nên tức giận, em cảm thấy, anh để Lôi Ti đi một mình sẽ không an toàn!”

“Mộng Na, em nghĩ anh là đứa bé ba tuổi sao?” Bùi Tuấn Vũ nói.

“Không có, không có, sao có thể chứ? Anh là tổng thống, sao em dám xem anh là đứa bé ba tuổi chứ?” Nói xong, chạy nhanh như làn khói.

Bùi Tuấn Vũ bắt đắc dĩ, nhìn đầu giường, mới ngủ chỉ có ba tiếng, bị cô quấy rối, anh chỉ còn cách mặc quần áo đi ra ngoài.

Đi tới phòng ăn, cầm báo lên xem.

Bùi Vũ bỏ miếng sandwich trong tay nói “Ba, ba không cần mẹ nữa sao? Ba thật sự muốn kết hôn với người phụ nữ kia sao?”

Anh vẫn xem báo “Đúng!”

“Vậy mẹ phải làm sao? Con không muốn ba bỏ mẹ!” Bùi Vũ khóc.

“Mẹ con sẽ không về nữa, nhớ, từ giờ trở đi, cô Đỗ sẽ là mẹ con, biết chưa?” Bùi Tuấn Vũ lạnh giọng nói.

Bùi Vũ nghe ba nói như vậy liền khóc chạy vào phòng cô mình.

Bùi Tuấn Vũ nhìn con trai vừa chạy vừa khóc liền lắc đầu.

“Cô, cô đi nói với ba cháu đừng kết hôn đi, cháu không muốn ba kết hôn, nếu mẹ cháu quay về thì phải làm sao?” Bùi Vũ khóc.

Bùi Mộng Na nhìn cháu trai khóc liền ai ủi “Tiểu Vũ, cháu là con trai không được khóc có biết không? Sao cháu không thích ba kết hôn?”

Bùi Vũ khóc nói “Cháu muốn mẹ quay về, nếu ba kết hôn vậy thì mẹ sẽ không về được!”

“Tiểu Vũ, chẳng lẽ cháu không thích dì Lôi Ti sao?”

“Bây giờ cháu rất không thích người phụ nữ đó, cháu ghét cô ấy!” Bùi Vũ càng khóc to nói.

118. Chương 58

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Đỗ Lôi Ti tỉnh dậy đã thấy Bùi Vũ khoanh tay trước ngực đứng ở cửa nhìn cô, cô sợ hết hồn, vội vàng lấy tay vỗ về trái tim nhò, nói “Cậu chủ, sao cậu đứng ở ngoài mà không lên tiếng?”

Bùi Vũ ngẩng đầu nhìn cô nói “Tại sao hôm qua tôi không thấy cô?”

“A, hôm qua tôi đi ra ngoài cùng cô chủ, buổi tối mới về!” Đỗ Lôi Ti nhìn thẳng bé trả lời.

“Cô và cô tôi ra ngoài làm gì? Sao lại về trễ như vậy?” Tiểu Vũ tiếp tục hỏi.

Mẹ kiếp, đây là một đứa bé mới hơn mười tuổi sao, tại sao lại hỏi kỹ như vậy?

“Cô chủ đi ra ngoài mua đồ chuẩn bị cho bữa tiệc!”

“A, cô phải nhanh khỏi một chút, tôi còn muốn cô đưa tôi đi học, biết không?” Bùi Vũ ra lệnh.

Dựa vào cái gì chứ, thật sự chính là có ba như nào thì con sẽ như vậy, quả là không sai, sao hai cha con nhà này lại giống nhau như vậy chứ?

Sau khi nói chuyện Bùi Vũ đi ra phòng khách, ngồi lên xe hơi cao cấp, đi đến trường!

Đỗ Lôi Ti nhìn thấy bóng lưng thẳng bé bắt đắc dĩ lắc đầu, theo thói quen giơ tay nhìn đồng hồ, keng ngạc “a” một tiếng, Oh my god, thời gian trôi thật nhanh, chỉ mãi nói chuyện với thẳng bé, giờ thì tốt rồi, đã đến giờ gọi tổng thống dậy.

Cô bước nhanh lên lầu, đi tới phòng tổng thống, nhìn thấy cơ thể tuyệt mỹ của người đàn ông nằm trên giường lộ ra ngoài, cô chợt nghĩ đến tình huống hôm qua lúc gọi tổng thống dậy, khuôn mặt bỗng trở nên đỏ như trái cà chua.

Bùi Tuấn Vũ giật mình tỉnh dậy nhìn thấy cô đứng đó, vẫn nhìn chằm chằm cơ thể anh, nhếch miệng “Thế nào? Hôm qua nhìn vẫn chưa đủ sao?”

Nói xong, anh cúi trần ngồi dậy nhìn cô.

Đỗ Lôi Ti đỏ mặt “Tôi.....tôi.....không có nhìn anh, tôi chỉ, chỉ muốn gọi anh dậy.....”

“Sau đó thì sao?” Bùi Tuấn Vũ tiếp tục hỏi.

Mẹ kiếp, sáng sớm hai cha con nhà này đã giống nhau như vậy!

Đỗ Lôi Ti khấn trương nói “Không có, không có gì!” Nói xong chạy như làn khói ra khỏi phòng.

Bùi Tuấn Vũ nhìn bóng dáng chạy ra ngoài của cô mỉm cười, đi vào phòng tắm.

Bùi Mộng Na vừa mới ra khỏi phòng đã nhìn thấy cô đỏ mặt “Lôi Ti, sao mặt cô lại đỏ như vậy? Có phải lại nhìn thấy gì không?”

“Không có, không có, cô chủ, nhanh xuống ăn sáng!” Đỗ Lôi Ti cà lăm nói.

Bùi Mộng Na cười cười, rõ ràng trong lòng đã biết lại còn hỏi.

Cứ như vậy hai người vừa nói vừa cười đi xuống lầu, Đỗ Lôi Ti thấy Lâm Thanh ngồi bên bàn ăn, cung kính nói “Công chúa, chào buổi sáng!”

Lâm Thanh nhìn cô một cái, lại tiếp tục nghĩ tới kế hoạch kia.

Đỗ Lôi Ti thấy công chúa không gây rắc rối cho mình, nhìn Bùi Mộng Na nói “Cô chủ, tôi đi tới phòng ăn dành cho người giúp việc!”

Tiểu Thanh đứng sau lưng Lâm Thanh, mặt hỏ hê nhìn Đỗ Lôi Ti, đôi mắt lộ ra tia sắc lạnh.

“Công chúa, nếu không có chuyện gì nữa tôi cũng xin phép đi tới phòng ăn dành cho người giúp việc!” Tiểu Thanh khom người hỏi.

“Được!”

Bùi Mộng Na thật không ngờ, người giúp việc trong nhà lại gần gũi với mục phu thủy kia như vậy, xem ra nhất định là không có chuyện gì tốt lành.

119. Chương 61

Sáng ngày hôm sau, Đỗ Lôi Ti đầu tóc rối bời, vẫn vờn buồn ngủ đi ra ngoài “Mẹ, mẹ đâu rồi?”

Lý Ái Hoa từ trong phòng bếp thò đầu ra nói “Lôi Ti, nhanh đi rửa mặt, bữa sáng đã xong rồi!”

“Dạ!” Đỗ Lôi Ti nói xong đi tới phòng tắm rửa mặt.

Đỗ Lôi Ti đi tới phòng khách không nhìn thấy Tiểu Bằng liền hỏi “Me, Tiểu Bằng chưa dậy sao?”

Lý Ái Hoa bê đồ ăn tới bàn nhìn cô nói “Đúng rồi, Lôi Ti, hình như bạn con đã đi rồi, sáng dậy mẹ thấy trên bàn có một tờ giấy” Nói xong, từ trong túi móc ra một tờ giấy.

Đỗ Lôi Ti nhìn mẹ, đi tới ghế sa lon ngồi xuống, mở giấy nhìn nội dung bên trong “Lôi Ti, xin lỗi tôi chưa nói gì mà đã đi, tôi quấy rầy nhà em một đêm rồi cho nên phải đi thôi, mặc dù chúng ta chỉ mới gặp vài lần nhưng tôi lại có tình cảm với em, tôi biết em sắp kết hôn hơn nữa lại là tổng thống quyền cao chức trọng, tôi sẽ chúc phúc cho em, yêu em, Tiểu Bằng!”

Đỗ Lôi Ti nhìn tờ giấy, trong lòng rất phức tạp, sao chỉ mới gặp hai lần mà anh ta lại thích cô? Cái này thật sự.....

Đỗ Lôi Ti đứng lên, quay trở về phòng mình, mở cửa nhìn thấy chăn gối được xếp gọn gàng, cô để tờ giấy lên mặt bàn.

“Lôi Ti, nhanh ăn sáng đi, nếu không sẽ nguội!” Lý Ái Hoa gọi

Đỗ Lôi Ti đi ra khỏi phòng.....

“Lôi Ti, sao bạn con đi vậy?” Lý Ái Hoa nhìn con gái hỏi

“A, không có gì, anh ấy đi du lịch, tham quan xung quanh, hơn nữa ở gần nhà mình cũng không có gì đẹp!”
Đỗ Lôi Ti đổi đề tài.

Đỗ Lôi Ti vừa ăn sáng vừa hỏi mẹ “Mẹ, mẹ vẫn làm gấu bông sao?”

“Ừ!”

“Mẹ, mẹ không cần làm nữa, con với em trai đã đi làm rồi, mẹ không cần phải cực khổ nữa!” Đỗ Lôi Ti mở miệng nói.

Lý Ái Hoa liếc mắt nhìn con gái mình, mỉm cười nói “Em trai con phải kết hôn còn phải chuẩn bị đồ cưới, mẹ muốn kiếm thêm một chút, làm gấu cũng không có gì mệt!”

“Mẹ.....” Đỗ Lôi Ti làm nũng đi tới trước mặt mẹ, ôm cổ nói.

Lý Ái Hoa khẽ xoay đầu, vỗ vỗ tay con gái “Con gái ngọc, lớn như vậy còn không nhẽo, không sợ không có ai lấy sao?”

“Làm sao có thể chứ, con xinh đẹp như vậy sao lại không có ai lấy chứ, mẹ yên tâm đi!” Nói xong đi tới cửa, quay đầu lại “Mẹ, con ra ngoài đi dạo một chút, có thể về muộn một chút!”

“Được, đi, cẩn thận một chút!” Mẹ Đỗ gật đầu.

Đỗ Lôi Ti đi ra ngoài, đi ra chợ, đã nửa năm không về, vẫn như xưa không có gì thay đổi, nhìn đám đông chật chội, hàng xóm thân thiện, cô cười nhìn những người ở đây.....

Trời gần tối, Đỗ Lôi Ti quay về nhà, đây là đêm cuối cô ở đây, không biết sau này khi nào mới có thể quay về thăm mẹ cùng em trai, trong lòng không khỏi khó chịu.

Cô đẩy cửa đi vào, mỉm cười nói “Mẹ, con đã về!”

“Lôi Ti, con về rồi à, nhanh qua ăn cơm!” Mẹ Đỗ gọi.

“Mẹ, con đã ăn rồi, con muốn quay về phòng nghỉ ngơi, mẹ cũng nghỉ ngơi sớm một chút” Nói xong quay về phòng.

Mẹ Đỗ nhìn bóng lưng con gái, mỉm cười lắc đầu.

“Cốc cốc cốc.....” Cửa phòng vang lên.

Đỗ Lôi Ti đi tới mở cửa, nhìn thấy mẹ “Mẹ, trẻ thế này sao mẹ còn chưa ngủ?”

“Mẹ thấy tối con còn chưa ăn nên mẹ nấu ít chè, con ăn một chút rồi nghỉ đi!”

Đỗ Lôi Ti nhận chè, kéo mẹ tới giường ngồi, nhìn mẹ nói “Mẹ, mai con phải quay về rồi!”

“Nhanh vậy sao, con mới về có hai ngày, mẹ không nỡ để con đi!” Mẹ Đỗ nhìn con gái nói.

“Mẹ, con chỉ quay về làm, không phải đi luôn không về, mẹ đừng lo lắng, con ở ngoài rất tốt!” Đỗ Lôi Ti mỉm cười nói.

“Lôi Ti, con đã chia tay với Bân, một mình ở bên ngoài, mẹ thật sự lo lắng, không có ai chăm sóc con.....”
Mẹ Đỗ hai mắt đỏ hoe nói.

“Mẹ, yên tâm đi, con sẽ tự chăm sóc mình!”

“Được, chỉ cần con tự chăm sóc tốt bản thân là mẹ yên tâm, con cũng nghỉ ngơi sớm đi, mẹ đi ra ngoài!”
Nói xong, mẹ Đỗ đứng dậy đi ra ngoài.

“Dạ, mẹ cũng nghỉ ngơi đi!”

“Ừ, mẹ đi ra ngoài, con cũng nghỉ sớm đi, biết chưa?” Mẹ Đỗ đi tới cửa nói.

Đỗ Lôi Ti bất đắc dĩ lắc đầu “Mẹ, thật dài dòng, con biết rồi!”

Mẹ Đỗ nhìn vẻ mặt con gái lắc đầu, mở miệng nói “Đừng quên ăn chè!” Nói xong đóng cửa lại.

Đỗ Lôi Ti nhìn mẹ đóng cửa, lại nhìn chén chè trong tay, nước mắt chảy ra.....

Vừa nghĩ tới sẽ rất lâu không được thấy mẹ, trong lòng thật sự khó chịu, nhưng cô cũng vui vì còn có em trai bên cạnh chăm sóc mẹ nên cô cũng yên tâm!

Sau khi ăn chè, cô đi vào phòng tắm, quần khăn tắm đi ra, cô nhẹ nhàng mở cửa sổ, nằm trên bệ cửa, nhìn bầu trời đầy sao.....

Đỗ Lôi Ti nhìn bầu trời đầy sao rồi ngủ thiếp đi.....

120. Chương 59

Đỗ Lôi Ti đi ở phía trước, tiểu Thanh bước theo sau, giọng nói quái ác vang lên “Ai, thật sự đem mình trở thành bạn của cô chủ sao? Một người làm thì làm gì có tư cách làm bạn với chủ nhân!”

Mẹ kiếp, cô thật sự không ngờ, người giúp việc này mắng chửi người cũng lời ngay cả mình vào.

“Người làm thì sao, lại còn phỉ hỉ ý kiến cô sao? Cô đứng sau công chúa giống như một con chó, còn không bằng tôi!” Đỗ Lôi Ti chửi lại.

Tiểu Thanh nghe cô nói cả khuôn mặt đỏ bừng “Cô mới giống chó, tôi xem sau khi buổi tiệc kết thúc rồi cô còn có thể phách lối không!”

Đỗ Lôi Ti dừng bước, đứng ở đó nhìn cô ta nói “Trong giới gian này tôi đều theo khuôn khổ, tôi không làm chuyện gì sai, cũng không phách lối, cũng không lấy lòng ai!”

Nói xong Đỗ Lôi Ti không nhìn cô ta đi thẳng tới phòng ăn.

Ánh mắt ác độc của tiểu Thanh nhìn chằm chằm bóng lưng cô, để xem, nhất định cô ta sẽ khiến cô nhếch nhác rời khỏi đây.

“Công chúa, ngày mai chúng tôi sẽ tổ chức tiệc!” Bùi Mộng Na nói.

“Thật sao? Vậy thì thật là vui, tôi rất mong chờ xem buổi tiệc của đất nước cô sẽ như thế nào?” Lâm Thanh trả lời.

Khi tổng thống đi tới phòng ăn, nhìn thấy hai người phụ nữ im lặng ăn sáng, chỉ đơn giản hỏi một tiếng “Công chúa, chào buổi sáng!”

“Chào buổi sáng, tổng thống, tôi mới nghe em gái anh nói ngày mai sẽ tổ chức tiệc, tổng thống đã có bạn nhảy rồi sao?” Lâm Thanh yêu kiều nói.

“Không có!”

“Nếu tổng thống không có bạn nhảy, tôi cũng không có bạn nhảy, hay là tổng thống để tôi làm bạn nhảy của anh được không?” Lâm Thanh hỏi thăm.

“Được!” Bùi Tuấn Vũ khẽ gật đầu.

Bùi Mộng Na nghe hai người nói chuyện, thật sự rất tức giận, rõ ràng đã có chủ ý muốn làm bạn nhảy của anh trai, sao lại còn phả giã bộ hời hợt như vậy chứ, người phụ nữ kia thật là ghê tởm.

“Anh, hôm nay nếu không có chuyện gì, em muốn ra ngoài cùng Lôi Ti!” Bùi Mộng Na không vui nói.

“Được, không được về quá muộn, biết chưa?”

“Được, biết rồi, thật dài dòng!” Bùi Mộng Na nói, bỏ bữa sáng xuống, đi vào phòng ăn dành cho người giúp việc.

Đỗ Lôi Ti ăn sáng xong, vừa muốn cầm chén bát vào phòng bếp liền nhìn thấy Bùi Mộng Na đi vào.

“Lôi Ti, không phải đã nói với cô, mấy ngày nay không cần làm việc, cô chuẩn bị đi ra ngoài cùng tôi?” Bùi Mộng Na đứng ở cửa nói.

“Hà? Lại đi ra ngoài? Cô chủ, cô đi một mình đi!” Đỗ Lôi Ti nhún mày nói.

“Sao vậy, Lôi Ti, đi thôi, cô quên chuyện tối hôm qua tôi nói với cô sao?” Bùi Mộng Na vừa lôi kéo cô vừa nói.

Tiểu Thanh nhìn thấy bóng lưng cô đi ra, khẽ hừ một tiếng “Ai u, mọi người nhìn Đố Lôi Ti xem, mới đến mấy ngày mà đã có thể khiến cô chủ đối xử tốt như vậy, xem ra làm người phải có một chút thủ đoạn!”

121. Chương 62

Người đàn ông đi vào phòng, nhẹ nhàng ôm cô gái đang ngủ đặt lên giường.....

Lúc đang kê lại đầu cô lên gối, cô chợt mở mắt, muốn kêu to nhưng chỉ có thể phát ra tiếng “Ồ ô.....ô ô.....”

Căn phòng đóng kín, chỉ có một chút ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào phòng, Đố Lôi Ti muốn nhìn rõ khuôn mặt người đàn ông này nhưng không thể nào nhìn rõ được.....

Người đàn ông trầm giọng nói “Nhỏ giọng một chút, chẳng lẽ muốn đánh thức tất cả mọi người sao?”

Đố Lôi Ti hoảng sợ nhìn người đàn ông trước mặt nhưng cũng im lặng, bởi vì phòng mẹ ngay sát bên cạnh.

Người đàn ông thấy cô nghe lời liền buông tay, nhỏ giọng nói “Là tôi!”

Đố Lôi Ti nghe thấy giọng người đàn ông, trừng mắt nhìn, cô dụi hai mắt, nhờ ánh trăng ngoài cửa sổ cô thấy rõ khuôn mặt người đàn ông, giật mình “Tổng thống.....”

Người đàn ông nhìn cô nói “Ngực của cô thật nhỏ!”

Đố Lôi Ti nghe anh nói, cúi đầu nhìn ngực mình, hai tay che ngực, tức giận nói “Lưu manh!”

“Hung khí đó của cô thật sự đối với tôi mà nói không có hứng thú gì!” Nói xong, anh nằm lên giường.

Đố Lôi Ti cắn răng, tức giận, rõ ràng ngực cô có thể ví như bánh bao, bị anh nói như vậy chẳng lẽ ngực cô không to bằng bánh bao sao?

Đố Lôi Ti tức giận ngồi dậy, mở đèn đầu giường, hai tay chống nạnh, ưỡn ngực, nhìn người đàn ông nằm bên cạnh nói “Ngực tôi rất lớn, là anh không có mắt nhìn, mới nói như vậy.....”

“Tôi nói đều là thật, ngực của cô rất nhỏ!” Bùi Tuấn Vũ nhìn cô.

“Tổng thống, anh có từng nghe người ta nói chưa? Ngực to nhưng lại không có đầu óc?” Đố Lôi Ti cười nói.

Bùi Tuấn Vũ nhìn mặt cô, lại nhìn ngực cô “Ngực cô nhỏ nhưng đầu óc cô cũng không tốt hơn là bao nhiêu!”

Đố Lôi Ti thấy anh nhìn ngực mình, vội vàng cầm gối che ngực, nhíu mày hỏi “Sao anh lại tới đây, hơn nữa sao anh lại biết nhà tôi?”

“Bí mật!” Bùi Tuấn Vũ nói xong kéo cô nằm xuống giường, kéo lại gần trong ngực.

Đố Lôi Ti khấn trương nhỏ giọng hỏi “Không được.....anh nhanh đi đi, nếu không lát nữa mẹ tôi đi vào thì rất phiền toái!” Vừa nói vừa đẩy người đàn ông bên cạnh.

“Để tôi nghỉ ngơi một chút, tôi mệt quá!” Bùi Tuấn Vũ nhẹ giọng nói.

Đố Lôi Ti nhìn thấy khuôn mặt mệt mỏi của anh, không thể làm gì khác là để mặc cho anh nằm trên giường mình, cứ như vậy ngủ thiếp đi.....

Ngày hôm sau tỉnh dậy nhìn thấy cửa sổ đã đóng, cô cũng biết chuyện xảy ra hôm qua là thật, nhưng mà sao sáng ra lại không có ai?

Đố Lôi Ti dậy xếp chăn gối, đi ra khỏi phòng.....

“Lôi Ti, dậy rồi sao!” Mẹ Đố nói.

“Dạ, mẹ, trưa nay con phải quay về rồi, nếu không ông chủ sẽ mắng!” Đố Lôi Ti nói với mẹ.

“Uhm, mẹ chuẩn bị bữa sáng rồi, ăn thôi!” Nói xong cầm tay con gái đi tới bàn ăn.

Bùi Tuấn Vũ tự hỏi lòng rất nhiều lần, tại sao lại tới đây nhưng không ai có thể trả lời anh, anh muốn tìm ra đáp án, anh đã nghĩ ra rất nhiều ý nhưng vẫn không có kết quả.....

Bùi Tuấn Vũ nhìn cô gái bên cạnh đang ngủ say, thật không biết nguy hiểm là gì, buổi tối lại mở cửa sổ, chỉ quần khăn tắm nằm trên bệ cửa ngủ, thật to gan.

May mà anh tới, nếu không sẽ làm người khác lo lắng, anh nhẹ nhàng kéo chăn, trùm lên người cô, anh đứng dậy đi ra khỏi phòng, lên máy bay trực thăng.....

“Tổng thống, chúng ta quay về sao?” Đường Vũ hỏi.

Bùi Tuấn Vũ bóp trán, ngược đầu, tựa lưng vào ghế “Quay về đi!”

Đường Vũ đi tới buồng lái, nói với phi công, máy bay lập tức cất cánh.

Đỗ Lôi Ti ăn sáng, cầm túi xách của mình “Mẹ, con phải đi rồi, mẹ phải tự chăm sóc mình thật tốt, mẹ nói với em đừng con, có thời gian con sẽ về thăm mọi người!” Nói xong, quay về phía mẹ phất tay, xoay người đi ra ngoài.

Đỗ Lôi Ti ngồi trên thuyền, suy nghĩ về chuyện tối ngày hôm qua, cô thật không hiểu, sao tổng thống lại tới nhà cô?

Rõ ràng đã nói không muốn cô yêu anh nhưng sao anh lại làm vậy? Bây giờ cô đối với anh thật sự hơi rung động.....

Lúc vừa quay về tới phủ tổng thống, Bùi Mộng Na đi tới ôm cô, oán trách “Lôi Ti, cô thật không tốt, tại sao về nhà mà không nói với tôi, tôi cũng muốn đến thăm nhà cô?”

Đỗ Lôi Ti nhìn cô xin lỗi “Cô chủ, thật xin lỗi, tôi nghĩ đến thân phận cô nên mới không nói, hơn nữa hôm đó tôi cũng đi sớm, cho nên.....”

Bùi Mộng Na cảm thấy hết ý kiến, liếc cô nói “Lôi Ti, nếu tôi ghét bỏ gia đình cô, tôi sẽ không làm bạn với cô, haiz, thật sự chọn nhầm bạn rồi.....”

Đỗ Lôi Ti cười, ôm tay cô, làm nũng “Lần sau, nhất định tôi sẽ đưa cô đi cùng, cô chủ không nên tức giận, được không.....”

Bùi Mộng Na nhìn cô nói “Nhớ, lần sau nhất định phải gọi tôi!”

“Được, nhất định sẽ kêu cô!” Đỗ Lôi Ti gật đầu nói.

Vừa lúc đó Bùi Vũ tan học về, nhìn thấy cô đứng đó, tức giận nói “Giúp việc, mời ra khỏi nhà tôi, tôi ghét cô!”

Đỗ Lôi Ti nghe thẳng bệ nói liền giải thích “Tiểu Vũ, chuyện mà cháu nhìn thấy thật sự là hiểu lầm.....”

“Hiểu lầm gì, rõ ràng ba nói muốn kết hôn với cô, thật không biết xấu hổ, cô lại dám cướp vị trí của mẹ tôi!” Bùi Vũ trách

Bùi Mộng Na thấy cháu mình nói như vậy, nghiêm mặt nói “Tiểu Vũ, sao cháu có thể nói như vậy? Bây giờ cháu đã lớn, không được nói như vậy!”

Bùi Vũ đau lòng nhìn cô, khóc lớn, vừa khóc vừa nói “Cô hư, cô cũng giúp người giúp việc này, cháu không thích cô!” Nói xong chạy về phòng mình.

Đỗ Lôi Ti áy náy nhìn bóng lưng thẳng bệ, quay đầu nói “Cô chủ, tiểu Vũ còn nhỏ, chúng ta phải giải thích thẳng bệ mới hiểu chứ?”

“Không sao, chỉ là một đứa trẻ, qua một thời gian sẽ không sao!” Bùi Mộng Na nói xong lại nói tiếp “Lôi Ti, bây giờ cô đã là chị dâu của tôi, sao lại gọi tôi là cô chủ?”

“Cô chủ, cô cũng không phải không biết tình hình của tôi thế nào!” Đỗ Lôi Ti nói.

Bùi Mộng Na nói “Dù gì bây giờ cô cũng là chị dâu của tôi, cô biết không?”

“Đã biết, vậy bây giờ tôi về phòng thay đồ đây cô!” Đỗ Lôi Ti trợn mắt

Bùi Vũ chạy về phòng, đóng cửa, nằm lên giường khóc, tại sao cô lại giúp người giúp việc kia chứ? Nếu mẹ cậu quay về thì phải làm sao?

Mặc dù cậu hận mẹ nhưng không hy vọng người khác thay thế vị trí của mẹ, nghĩ tới đây, cậu dùng tay lau nước mắt, cô cùng ba giúp đỡ cô ta, cậu cũng sẽ có cách chinh cô ta.....

Nghĩ tới đây Bùi Vũ chạy ra khỏi phòng.....

“Quản gia, ông có keo 502 không, tôi muốn dùng một chút!” Bùi Vũ nở nụ cười như thiên sứ hỏi.

“Cậu chủ, cậu dùng cái đó làm gì, tôi giúp cậu làm!” Quản gia nói.

“Quản gia tôi có thể tự làm, tôi muốn bản thân tự làm việc của mình!” Bùi Vũ cười ngọt ngào nói.

“Vậy thì được, cậu chủ, chờ một chút, tôi đi lấy cho cậu!” Nói xong quản gia đi tới kho tìm.

Qua một lúc lâu quản gia đi tới nói “Cậu chủ, của cậu đây!” Nói xong đưa cho cậu.

Bùi Vũ vui mừng nhận lấy “Cảm ơn quản gia, đúng rồi, quản gia, khi nào thì ăn cơm?”

“Nửa tiếng nữa sẽ ăn tối!” Quản gia cung kính trả lời.

“Biết rồi, vậy tôi về phòng trước!” Nói xong lắc mông chạy về phòng mình.

Bùi Mộng Na đi vào phòng Đỗ Lôi Ti mở miệng “Chị dâu, mấy ngày nay chị ở với anh trai em thế nào?”

“Còn thế nào chứ, vẫn như cũ, chỉ là tổng thống thật sự rất đẹp trai.....”

Bùi Mộng Na nghe vậy cười xấu xa nói “Sao, chị thích anh em rồi sao?”

Đỗ Lôi Ti hoảng hốt “Sao có thể, sao tôi thích anh cô chứ? Lại nói, hợp đồng rõ ràng đã ghi.....”

“Quan tâm tới hợp đồng đó làm gì? Anh tôi là loại người gì chứ? Bùi Mộng Na nói.

Đỗ Lôi Ti nghiêm túc nghĩ “Tổng thống đẹp trai nhưng quá keo kiệt, hơn nữa lại lạnh lùng, còn có những lúc hơi khó hiểu!”

“Ha ha ha.....Lôi Ti, chị rất hiểu rõ anh em, em là em gái anh ấy nhưng vẫn còn không hiểu, xem ra, chị.....”

Đỗ Lôi Ti nhìn khuôn mặt cười xấu xa của cô nói “Mộng Na, sau này không được hỏi nữa!”

“Được rồi, không đùa chị nữa, chúng ta đi ăn cơm!” Nói xong kéo Đỗ Lôi Ti ra khỏi phòng.

Bùi Vũ nhìn cô cùng người giúp việc sắp trở thành mẹ mình đi xuống, cười đi tới “Dì à, thật xin lỗi, cháu biết sai rồi, cô nói đúng, đây là sự lựa chọn của ba, dì đừng giận cháu được không?”

Đỗ Lôi Ti nghe thằng bé nói vậy, mỉm cười ôm thằng bé vào lòng, vui mừng nói “Dì không giận!”

“Cảm ơn dì, lát nữa ăn cơm, dì ngồi cạnh cháu được không?” Bùi Vũ hỏi.

122. Chương 60

Tiểu Ngọc nghe cô ta nói, mat61h ứng trả lời “Sao tôi lại nhìn không ra là Lôi Ti xu nịnh cô chủ chứ? Xem ra có một vài người thật sự ghen tỵ? Nếu như những người khác ghen tỵ cũng đi xu nịnh cô chủ sao? Hơn nữa, cô mở to mắt ra mà nhìn là cô chủ cùng cậu chủ thích Lôi Ti đấy!”

Những người giúp việc còn lại nhìn thấy tình hình không tốt cụng ngậm miệng lại không nói.

“Ở đây đến lượt cô nói chuyện sao?” Tiểu Thanh bắt mẫn nói.

Tiểu Ngọc nghe cô ta nói, liền đứng dậy, cầm đĩa của mình, vừa đi vừa nói “Ai, ăn không vô nữa, ăn sáng còn phải nghe chó điên sủa lung tung!”

“Cô nói ai là chó điên?” Tiểu Thanh lớn tiếng nói, từ trên ghế đứng dậy.

Quản gia nghiêm mặt, bực mình nói “Sao, nếu không muốn ở đây thì rời khỏi phủ tổng thống đi, bằng không thì im lặng!”

Tiểu Thanh nhìn tiểu Ngọc đi vào phòng bếp, lại nhìn quản gia vừa mới mắng mình, trong lòng âm thầm nghĩ, hai người đều ức hiếp cô ta, một ngày nào đó cô ta sẽ khiến người giúp việc cùng quản gia này phải quỳ xuống cầu xin cô tha thứ!

Đỗ Lôi Ti bị Bùi Mộng Na lôi kéo quay về phòng mình, Núi Mộng Na nóng nảy nói “Lôi Ti, nhanh lên, tìm một bộ đồ thể thao thay ra, tôi đã liên lạc với giáo viên rồi!”

Đỗ Lôi Ti mờ mịt nhìn cô, bây giờ cô bị cô chủ làm cho hồ đồ “Cô chủ, tìm giáo viên làm gì?”

Bùi Mộng Na lấy tay gõ đầu cô một cái, trợn mắt nói “Ai, tôi nói gì với cô, tối qua không phải nói hôm nay tìm giáo viên dạy cô nhảy sao, sao mới một đêm mà đã quên rồi?”

“Hả? Cô chủ, tại sao cô lại tìm giáo viên cho tôi?” Đỗ Lôi Ti vội vàng lắc đầu.

“Nhanh lên, giáo viên dạy nhảy đó rất nổi tiếng, cô nhất định phải đi, thất hẹn với người ta chẳng phải sẽ bị nói rất khó nghe sao?”

Đỗ Lôi Ti nghe cô chủ nói như vậy, không thể làm gì khác hơn là vào phòng tắm thay đồ thể thao, cả người mặc đồ thể thao màu xanh, chân đi giày thể thao, tóc cột cao đi ra.

Bùi Mộng Na nhất thời nhìn ngây ngẩn người, cô thật không ngờ cô gái nhỏ này lại có khuôn mặt đẹp như vậy, cả người mặc đồ thể thao, chân đi giày thể thao, tóc cột cao nhìn như ánh trăng sáng rất rạng rỡ.

Xem ra thật sự cô không nhìn nhầm người, oa, bây giờ kế hoạch kia của cô xem ra ngày đó cách không xa nữa.....

Đỗ Lôi Ti thấy cô chủ nhìn chằm chằm mình, tò mò lấy tay quơ quơ trước mặt cô chủ “Cô chủ?”

Bùi Mộng Na phục hồi tinh thần, kéo tay cô đi ra khỏi phòng, nhìn thấy người ngồi trong phòng khách “Công chúa, cô nhìn xem Đỗ Lôi Ti ntrong chúng tôi có xinh đẹp hay không!”

Bùi Tuấn Vũ từ trong tờ báo ngẩng đầu lên, anh thật sự kinh hãi, mấy ngày trước mặc váy nhìn cô rất nhỏ nhắn, hôm nay mặc đồ thể thao lại tràn đầy sức sống.

Anh nhanh chóng thu hồi suy nghĩ, chỉ gật đầu nói “Được!”

123. Chương 63

Đỗ Lôi Ti vui mừng gật đầu mỉm cười nói “Được, dì cũng thích tiểu Vũ!”

Bùi Vũ rời khỏi ngực cô, kéo cô đi về phía bàn ăn.

Bùi Mộng Na nhìn thấy vậy rất vui, cô không ngờ, tiểu Vũ có thể tiếp nhận Lôi Ti nhanh như vậy, cô cũng theo sau đi tới bàn ăn.

“Dì ơi, dì ngồi đây đi, như vậy dì cũng có thể gấp thức ăn cho cháu!” Nói xong Bùi Vũ cũng ngồi trên ghế.

“Ba, ba về rồi sao?” Bùi Vũ nói xong chạy tới cạnh ba.

“Ừ!” Bùi Tuấn Vũ đơn giản trả lời.

“Anh, bây giờ một nhà chúng ta rất vui vẻ, bây giờ tiểu Vũ đã tiếp nhận chị dâu cho nên bây giờ thật hạnh phúc!” Bùi Mộng Na vui mừng nói.

Bùi Tuấn Vũ cầm tay con trai đi tới bàn ăn ngồi xuống, Bùi Mộng Na nhìn thấy Đỗ Lôi Ti còn đứng, vì vậy mở miệng “Chị dâu, nhanh ngồi đi, chúng ta ăn cơm!”

Trong lúc nói chuyện Bùi Tuấn Vũ cũng không nhìn cô, Đỗ Lôi Ti ngồi xuống.....

Lúc Đỗ Lôi Ti ngồi xuống, cảm thấy dưới móng có gì đó nhưng thấy tất cả mọi người đã ngồi nên cô không dám mở miệng.

Bùi Vũ nhìn cô, nở nụ cười, vừa cười vừa nói “Dì ơi, có phải dì ngồi cảm thấy không thoải mái không?”

Đỗ Lôi Ti đỏ bừng mặt, không dám mở miệng.

“Tiểu Vũ, cháu cười gì vậy?” Bùi Mộng Na tò mò hỏi.

“Không có gì, chỉ là cháu cảm thấy rất vui!” Bùi Vũ cười nói.

Cứ như vậy bữa ăn tối kết thúc.

Bùi Tuấn Vũ quay về phòng làm việc!

Đỗ Lôi Ti cũng muốn đứng lên nhưng cô làm thế nào cũng không thể nào đứng dậy được.

“Chị dâu, sao chị vẫn còn ngồi đó, mau về phòng nghỉ ngơi cho khỏe đi, nếu không sẽ không có sức chuẩn bị cho hôn lễ!” Bùi Mộng Na nhìn cô nói.

“Ha ha ha ha.....cô lên trước đi, tôi ngồi đây một lát nữa sẽ lên!” Đỗ Lôi Ti nhìn cô nói.

“Vậy cũng được, em về phòng đây!” Nói xong, Bùi Mộng Na đứng dậy quay về phòng.

Cả phòng lớn chỉ còn lại một lớn một nhỏ ngồi đó, Bùi Vũ vui vẻ nói “Dì à, sao dì không quay về phòng?”

Choáng, thằng bé này biết rõ còn hỏi, rõ ràng đây chính là kiệt tác của thằng bé vậy mà vẫn giả bộ tốt bụng hỏi.

Đỗ Lôi Ti tức giận mồm miệng “Vậy sao cháu còn chưa đi?”

“Dì à, cháu muốn đi cùng dì cho nên mới ngồi đây chờ dì?” Bùi Vũ chậm rãi nói.

Đỗ Lôi Ti chợt nghĩ, cô đang mặc áo khoác, vì vậy cô cởi áo khoác, buộc lên eo, cô dùng sức từ trên ghế đứng dậy, mảnh vải dưới hông dính trên ghế còn hông được áo khoác che lại, cô đi tới cạnh Bùi Vũ mỉm cười nói “Tiểu Vũ, sau này đừng làm những trò thế này nữa!”

Nói xong xoay người đi về phòng, mở tủ lấy quần áo đi tắm.

Xem ra cô thật sự xem thường thằng bé này rồi, sau này phải làm sao chứ??

“Cô ngủ trong đó sao?” Bùi Tuấn Vũ hỏi.

“A! Tôi ra ngay!” Đỗ Lôi Ti thay đồ ngủ đi ra.

Khi ra ngoài nhìn thấy anh, Đỗ Lôi Ti không tự chủ được nghĩ tới chuyện tới qua, khuôn mặt lập tức nóng bừng.

Bùi Tuấn Vũ nhìn cô rồi đi vào phòng tắm.

Đỗ Lôi Ti ngồi trước bàn trang điểm sấy khô tóc sau đó mở máy tính đọc tiểu thuyết.

Hả? Sao giới thiệu văn tắt câu chuyện lại giống chuyện đã xảy ra với cô vậy?

Tác giả truyện này có bút danh thật kỳ quái, sao lại gọi Bà Mai chứ, ha ha.....

Đỗ Lôi Ti vừa xem vừa cười.

Bùi Tuấn Vũ từ trong phòng tắm đi ra, nhìn thấy cô cười, mở miệng nói “Không nên cười làm người khác sợ như vậy!”

Đỗ Lôi Ti ngừng tiếng cười, nhìn bóng lưng anh, lén làm mặt quỷ, quay đầu tiếp tục nhìn máy tính, một lúc sau tắt máy, lên giường, vươn tay tắt đèn bàn.

Bùi Tuấn Vũ từ trong ngăn kéo lấy ra một cái hộp đưa cho cô “Cầm lấy!”

Đỗ Lôi Ti ngồi dậy, nhận lấy cái hộp, nhất thời trợn to mắt, điện thoại cảm ứng mới nhất, thật sự rất đẹp, Đỗ Lôi Ti nhìn người đàn ông trước mặt “Cảm ơn!”

Bùi Tuấn Vũ lạnh giọng nói “Tôi không muốn người khác nói, phu nhân tổng thống mà lại dùng một chiếc điện thoại cũ!”

“Điện thoại của tôi cũng rất tốt, chỉ là, so với điện thoại của anh thì hơi cũ một chút nhưng dùng vẫn rất tốt!” Đỗ Lôi Ti nói.

Bùi Tuấn Vũ vươn tay muốn lấy lại “Không cần thì trả lại đây!”

Đỗ Lôi Ti lo lắng ôm trước ngực “Không lấy mới phí, tôi sẽ dùng!”

Nói xong, mở hộp ra, cầm điện thoại mãi không buông.

Bùi Tuấn Vũ nằm dài trên giường, tắt đèn, cả phòng tối đen, cô đưa tay đặt điện thoại lên đầu giường, đưa lưng về phía anh ngủ.

Đỗ Lôi Ti thật không ngờ, tổng thống lại tặng quà cho cô, bây giờ thấy tổng thống quan tâm cô như vậy liền lén nở nụ cười.

124. Chương 61

Lâm Thanh thật sự không ngờ, một cô gái không có sức hút lại xinh đẹp như vậy, chỉ là cô ta tự tin, bất luận ở phương diện nào, cô ta cũng là người thích hợp hơn.

Mà cô gái này căn bản cũng không thể sánh với cô ta, nếu như anh ta ở chung với một người giúp việc sẽ chỉ làm người dân cả nước phải nhớ anh ta, cho nên cô ta có lòng tin người đàn ông này sẽ chọn cô ta.

“Anh, nếu không có chuyện gì nữa thì em với Lôi Ti đi ra ngoài đây!” Bùi Mộng Na nhìn cô ta nói.

Lâm Thanh từ trên ghế sa lon đứng lên “Mộng Na, cô muốn đi đâu?”

Bùi Mộng Na thật sự hết ý kiến, sao cô lại phải báo cáo với mẹ phù thủy này sao?

Nhưng ngại anh trai đang ở đây, cô chỉ có thể lạnh lùng nói “Chúng tôi muốn đi học nhảy!” Sau đó lại nghĩ tới điều gì đó, nói tiếp “Đúng rồi công chúa, buổi tiệc được tổ chức vào tối ngày mai!” Nói xong, cầm tay Đỗ Lôi Ti đi ra ngoài.

“Mộng Na, chờ một chút, tôi đi cùng hai người được không?” Lâm Thanh dịu dàng nói.

“Cái này.....Thân phận của cô quá cao quý, sao có thể đi chứ?” Bùi Mộng Na vội chuyển từ chối.

Lâm Thanh đứng đó nhìn tổng thống, Bùi Tuấn Vũ mở miệng “Mộng Na, đưa công chúa đi cùng đi!”

Bùi Mộng Na không thể làm gì khác là gật đầu đồng ý “Được rồi, nếu như cô không sợ thân phận của mình bị hạ thấp thì đi cùng đi!”

“Mộng Na, có thể đợi tôi một lát được không? Tôi muốn đi thay quần áo.”

“Được, có thể!” Bùi Mộng Na thầm nghĩ thật là phiền phức.

Lâm Thanh nói xong, xoay người đi về phòng mình, thay quần áo thể thao màu trắng đi ra, nhìn thấy tiểu Thanh đang đứng bên cạnh nói “Lát nữa khi bọn tôi đi, cô lấy cơ đi quét dọn phòng, vào phòng người giúp việc hạ tiện kia xem có chuyện gì mà mọi người không biết, tôi về thì báo tôi biết, biết chưa?”

“Vâng, công chúa!” Tiểu Thanh khom người nhỏ giọng trả lời.

Lâm Thanh xoay người đi ra phòng khách, mỉm cười nói “Mộng Na, chúng ta đi thôi!” Vừa nói cánh tay vòng qua tay Mộng Na.

Bùi Mộng Na rút tay mình ra khỏi tay cô ta mỉm cười nói “Công chúa, cô là tiểu thư ngọc ngà, ôm cánh tay người khác như vậy sẽ khiến người khác hiểu nhầm.”

Ngay sau đó cô liền khoác tay Đỗ Lôi Ti nói “Lôi Ti, chúng ta đi thôi!”

Lâm Thanh đứng đó lúng túng, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, vẫn duy trì nụ cười “Mộng Na, những lời cô nói thật đúng!”

“Công chúa, nếu như không còn gì muốn nói, chúng ta phải lên đường rồi!”

“Được!”

Bùi Mộng Na nhìn về phía anh trai nói “Anh bọn em đi đây!”

Nói xong ôm tay Đỗ Lôi Ti đi ra ngoài, hai người cùng đi ra ngoài xe, mở cửa sau xe, hai người cùng ngồi vào.

Lâm Thanh cắn chặt răng, cổ nén giận, mở cửa ngồi cạnh tài xế.

125. Chương 64

Buổi sáng sau khi thức dậy, Đỗ Lôi Ti vội vàng đi tới phòng Bùi Mộng Na, cầm điện thoại mới vui vẻ nói “Mộng Na, mau xem, đây là điện thoại tổng thống mới mua cho chị!”

Bùi Mộng Na còn ngái ngủ mở mắt, không còn sức nói “Lôi Ti, em còn muốn ngủ, tí nữa nhìn.”

“Mộng Na, mau dậy đi, đừng ngủ nữa, mặt trời chiếu tới mông rồi!” Nói xong lôi kéo cô.

Bùi Mộng Na không thể làm gì khác hơn là ngồi dậy, tựa vào đầu giường “Chuyện gì mà gấp như vậy?”

“Mộng Na, em xem chiếc điện thoại này đi, tối qua tổng thống đưa cho chị!” Đỗ Lôi Ti cầm điện thoại nói.

“Một chuyện nhỏ như vậy mà chị cũng gọi em dậy, chỉ là một cái điện thoại thôi mà!” Nói xong lại nằm xuống giường.

“Mộng Na, Mộng Na xinh đẹp, đừng ngủ nữa, lát nữa chị còn phải thử áo cưới, em đi cùng chị đi?” Đỗ Lôi Ti làm nũng.

Bùi Mộng Na nhìn Đỗ Lôi Ti, híp mắt hỏi “Lôi Ti, em phát hiện ra chị có chút thay đổi.....!”

“Thay đổi gì?” Đỗ Lôi Ti không hiểu hỏi.

“Em cảm thấy chị ngày càng gấp gáp!” Bùi Mộng Na nhìn cô nói.

“Làm gì có, sao chị có thể gấp gáp chứ?” Đỗ Lôi Ti bác bỏ.

Bùi Mộng Na cười, từ từ đến gần cô nói “Có phải chị thích anh trai em không?”

Đỗ Lôi Ti bị nói sững sờ, ngay sau đó phản ứng lại “Làm sao có thể, chị không thích anh ấy, cả ngày nhăn nhó như một tờ giấy, lạnh lùng như băng!”

“Thật sự không thích?” Bùi Mộng Na không tin hỏi lại lần nữa.

“Thật, thật, làm sao chị có thể thích người đàn ông lạnh lùng đó chứ?” Đỗ Lôi Ti nói, khuôn mặt cũng đỏ lên.

“Chị nhìn xem, chị nhìn xem.....”

“Thì sao, nhìn cái gì chứ?”

“Chị còn nói chị không yêu anh em? Nếu thật sự không yêu, em hỏi chị một vấn đề, sao lúc nói chuyện lại cà lăm như vậy, hơn nữa khuôn mặt lại đỏ như mông khỉ!” Bùi Mộng Na nói xong càng tiến gần hơn.

“Chị.....chị.....chị thật sự không có!” Đỗ Lôi Ti khản trương.

“Lôi Ti, nếu chị yêu anh em thì thổ lộ đi, không cần phải yêu đơn phương như vậy, nếu anh trai em cũng yêu chị, vậy thì hợp đồng kia có thể hủy bỏ, như vậy không phải rất tốt sao?”

“Nhưng mà.....” Đỗ Lôi Ti muốn phản bác nhưng cô lại cảm thấy cô ấy nói đúng.

Bùi Mộng Na hưng phấn nói “Lôi Ti, đừng nhưng gì nữa, ngàn vạn lần không được bỏ qua cơ hội này nếu không chị sẽ hối hận, chị biết không?”

“Nhưng lỡ tổng thống không thích chị thì phải làm sao?”

“Vậy còn có thể làm sao, chị phải khiến anh ấy thích chị, chị phải cố gắng, em tin anh em sẽ yêu chị!” Bùi Mộng Na khẳng định.

Cô đang suy nghĩ không biết cô thích tổng thống từ lúc nào? Cô thật sự muốn biết nhưng không có ai cho cô biết đáp án, là ở buổi họp báo hay là lúc công chúa đánh cô, hay là khi về phủ tổng thống anh tặng cô chiếc điện thoại?

Vừa nghe những gì Mộng Na, cô thật sự đồng lòng nhưng nếu như tổng thống không thích cô, vậy cô phải làm sao? Sau này làm sao nhìn mặt tổng thống chứ?

Bùi Mộng Na nhìn thấy cô do dự liền khuyên “Lôi Ti, chị phải thử một lần, nếu không chị làm sao biết kết quả sẽ thế nào chứ?”

Đỗ Lôi Ti vẫn im lặng không nói gì, nhìn chiếc điện thoại nghĩ tới vẻ mặt của tổng thống.....

“Chị tự mình suy nghĩ đi!” Nói xong Bùi Mộng Na từ trên giường đi vào phòng tắm.

Trong đầu Đỗ Lôi Ti đều là những lời Mộng Na nói, thôi vậy chết thì chết, thích chính là thích, tại sao lại phải giấu, nếu bị tổng thống từ chối cô liền nói là cô đùa thôi, cũng sẽ không lúng túng.

Nhưng bây giờ cô thật sự lo lắng thằng bé kia, hôm qua thằng bé dính keo lên ghế cô ngồi, xem ra cuộc sống sau này của cô sẽ không dễ dàng.

Đỗ Lôi Ti quay về phòng mình, lấy giấy bút, ngồi trước bàn trang điểm viết thư “Anh như mặt trời còn em như một chú dê con trên cánh đồng cỏ xanh! Anh là hướng tây em như mặt trời! Em thích anh!!! Anh là hướng bắc còn em như cơn gió Bắc Hợp! Anh là hướng nam em chính là cô gái trong lòng anh! Đông Nam Tây Bắc, anh là người em yêu! Em thích anh, có chừng mực, tiết chế, anh, em thích anh! Tổng thống, em biết như vậy là vi phạm điều khoản trong hợp đồng, cũng là điều cấm kỵ của anh, nhưng mà thích chính là thích!”

Cô viết xong, kiểm tra lại lần nữa, cô lẩm bẩm “Oa, mình thật tài, viết thư giống như thơ, ha ha.....”

Đỗ Lôi Ti bỏ thư vào phong bì, đi tới phòng ăn hỏi “Tiểu Ngọc, tổng thống chưa xuống sao?”

“Thưa phu nhân, tổng thống chưa xuống!” Tiểu Ngọc mở miệng.

Đỗ Lôi Ti cười nói “Tiểu Ngọc, đừng nói chuyện với tôi như vậy, tôi không quen lắm, chúng ta là bạn mà!”

“Phu nhân, như vậy không tốt đâu, dù sao.....” Tiểu Ngọc khổ sở nói.

“Được rồi, tiểu Ngọc, tôi cũng không làm khó cô nhưng mà tôi không thích cô đối với tôi quá xa lạ, đúng rồi bữa sáng đã xong chưa?” Đỗ Lôi Ti hỏi.

“Dạ đã chuẩn bị xong!”

“Tiểu Ngọc, cô chuẩn bị bữa sáng của tổng thống cho tôi, tôi sẽ đưa lên!”

“Vâng, xin chờ một chút!”

Đỗ Lôi Ti nhìn thấy tiểu Ngọc bê bữa sáng đi tới, đưa tay nhận lấy “Đưa tôi!”

Xoay người đi về phía phòng làm việc của tổng thống.

“Cốc cốc cốc.....”

“Vào đi!”

Đỗ Lôi Ti bê bữa sáng vào, mỉm cười nói “Tuấn Vũ, bữa sáng của anh đây.

Bùi Tuấn Vũ khoanh tay trước ngực nhìn cô.

Cô đem bữa sáng đặt trên bàn làm việc, từ trong túi lấy ra phong thư, để trước mặt tổng thống “Tổng thống, cái này của anh, tôi đi ra anh hãy xem!” Nói xong, chạy nhanh như làn khói.

Bùi Tuấn Vũ đứng dậy, ba bước cũng thành hai bước, đuổi theo kéo cô vào lòng.

Đỗ Lôi Ti giùng giàng nhưng cô càng giãy giụa Bùi Tuấn Vũ càng siết chặt tay, trong lúc nhất thời, hai người sát gần nhau, đầu của cô tựa vào ngực anh.

Cách một lớp áo sơ mi mỏng cô có thể cảm thấy thân nhiệt trên cơ thể anh, không tự chủ được nhích lại gần.

Đỗ Lôi Ti cảm thấy tư thế này thật mập mờ, cô không giãy giụa nữa, ngược mắt nhìn người đàn ông trước mặt, khuôn mặt bóng loáng lộ ra nét nam tính, bây giờ cô rất kích động, muốn đưa tay chạm vào.....

“Cô muốn làm gì?” Bùi Tuấn Vũ lạnh giọng nói.

“Không có, không có gì.....” Đỗ Lôi Ti dùng hết hơi sức đẩy người đàn ông trước mặt ra chạy ra ngoài.

“Lôi Ti, sao chị hốt hoảng như vậy? Có ai đuổi theo chị sao?” Bùi Mộng Na nhìn cô nói.

Đỗ Lôi Ti kéo Bùi Mộng Na vào phòng mình đóng cửa lại, Đỗ Lôi Ti khẩn trương nói “Mộng Na, chị nghe lời em, vừa mới thổ lộ với anh trai em!”

Bùi Mộng Na lộ ra khuôn mặt vui mừng “Có thật không?”

Đỗ Lôi Ti gật đầu “Thật!”

“Vậy chị nói với anh em thế nào? Anh trai em trả lời thế nào?” Bùi Mộng Na vội hỏi.

“Chị không nói với anh trai em!” Đỗ Lôi Ti trả lời.

Bùi Mộng Na nhất thời tối sầm mặt “Vậy chị thổ lộ thật sao?”

“Thật!”

“Chị đã thổ lộ sao lại không biết anh em nói gì?” Bùi Mộng Na sốt ruột.

Đỗ Lôi Ti nhìn cô nói “Chị viết thư, chị mới đưa cho anh ấy rồi chạy ra ngoài.”

Bùi Mộng Na cảm thấy không còn gì để nói “Sao chị phải chạy chứ, anh em cũng sẽ không ăn thịt chị, hơn nữa thời đại nào rồi mà còn viết thư? Có gì thì cứ nói thẳng là được, sao lại phải tốn sức như vậy?”

“Chị cảm thấy viết thư tỏ tình sẽ tình cảm hơn, hơn nữa nếu trực tiếp thổ lộ chị làm không được!”

Bùi Mộng Na tối sầm mặt.....

.....

“Tình cảm gì chứ? Có phải chị từ thời cổ đại xuyên tới đây không vậy?”

“Mộng Na, dịu dàng một chút, không được như vậy, như vậy rất không dịu dàng!” Đỗ Lôi Ti cười nói.

Lúc này Bùi Mộng Na không còn gì để nói, trợn mắt “Em như vậy không phải do chị sao?”

Đỗ Lôi Ti mím môi nói “Mộng Na, đừng tức giận. Bây giờ phải làm sao?”

“Mặc kệ!”

“Đừng như vậy. Chị biết sai rồi, làm ơn, bây giờ phải làm sao?” Đỗ Lôi Ti nài nỉ.

Bùi Tuấn Vũ nhìn cô cuống quýt chạy ra ngoài, cầm phong thư trên bàn lên xem.

Anh nhú mày xem thư, vo tròn là thư ném vào thùng rác.

Xem ra anh khiến cô có ảo tưởng mới có thể phát sinh ra chuyện này.

Bùi Tuấn Vũ đứng lên đi ra khỏi phòng làm việc, đi về phía phòng ngủ.

Anh đẩy cửa đi vào, nhú mày lạnh giọng “Mộng Na, em ra ngoài đi!”

Bùi Mộng Na cảm thấy có chuyện gì đó, đi tới hỏi “Anh, sao vậy?”

“Đi ra ngoài!” Bùi Tuấn Vũ đuổi khách.

Đỗ Lôi Ti khẩn trương từ trên giường đứng dậy, lạnh lùng nhìn người đàn ông đang tức giận trước mặt.....

“Anh, rốt cuộc là có chuyện gì?” Bùi Mộng Na vẫn như cũ hỏi.

“Đi ra ngoài!” Bùi Tuấn Vũ nói xong đẩy cô ra ngoài cửa, sau đó đóng cửa lại.

“Tuấn Vũ, anh.....anh, anh.....” Đỗ Lôi Ti vừa nói vừa lui về phía sau.

Bùi Tuấn Vũ nhìn cô chằm chằm, từ từ đi tới, kéo cô về phía mình, giọng nói lạnh lẽo “Sao? Yêu tôi?”

Bây giờ Đỗ Lôi Ti cảm thấy rất kỳ quái, rõ ràng lúc này cô vào phòng anh vẫn bình thường, sao giờ lại trở nên thế này?”

Nguyên nhân là tại lá thư sao?

126. Chương 62

Xe rời khỏi phủ tổng thống, phía sau có năm chiếc xe hộ tống, chiếc xe chạy trên đường nửa tiếng thì dừng lại.

Bùi Mộng Na mở cửa dắt tay Đỗ Lôi Ti xuống, không để ý Lâm Thanh ngồi cạnh tài xế.

“Lôi Ti, tòa nhà này đẹp không?” Bùi Mộng Na mỉm cười nói.

Đỗ Lôi Ti trợn mắt, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy tòa nhà lớn như vậy.

“Lôi Ti, không phải bây giờ cô rất tò mò bên trong thế nào sao?”

“Đúng, rất tò mò!” Đỗ Lôi Ti nói.

Lâm Thanh xuống xe đi tới bên cạnh hai người, không nhanh không chậm nói “Hừ, thật đúng là quê mùa, tòa nhà lớn như vậy mà chưa bao giờ thấy!”

Bùi Mộng Na nghe cô ta nói, không hài lòng trả lời “Công chúa, thân phận của cô cao quý mà có thể nói những lời như vậy, thật là làm tôi phải thay đổi cách nhìn của mình!”

“Cô?” Lâm Thanh đang muốn trút giận nhưng cô ta không chế được, bây giờ không phải lúc nổi giận, ngay sau đó đổi giọng “Mộng Na, thật xin lỗi, vừa rồi tôi lỡ lời, đừng buồn nha, còn có Đỗ Lôi Ti, đừng để bụng những lời tôi vừa nói nhé!”

Đỗ Lôi Ti gật đầu “Không sao, công chúa!”

“Cô chủ, tổng thống yêu cầu chúng tôi hộ tống cô vào!” Ba hộ vệ đi theo cạnh ba người.

“Không cần, các người về trước đi, khi nào chúng tôi về sẽ gọi các anh!” Bùi Mộng Na không có dáng vẻ tiểu thư nói.

“Vâng, cô chủ!”

Sau đó hộ vệ ngồi lên xe, một hàng sáu chiếc quay về phủ tổng thống.

Ba người cùng đi vào tòa nhà, sau khi đi vào, Đỗ Lôi Ti bị choáng ngợp bởi cách bài trí bên trong.

“Cô chủ, nơi này thật sự rất xinh đẹp!” Đỗ Lôi Ti vui mừng nói.

“Lôi Ti, nơi này không phải để ngắm, hôm nay chúng ta tới đây là có chuyện cần làm!”

Lâm Thanh đứng bên cạnh dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn hai người, một là quê mùa, một là em gái tổng thống, hai người không khác nhau là mấy.

“Lôi Ti, chúng ta đi thôi!” Nói xong cầm tay Đỗ Lôi Ti, đi về phía thang máy.

Sau khi đi vào thang máy, Bùi Mộng Na ấn lầu hai mươi sáu, ba người im lặng đứng trong thang máy.

“Ding ding.....” Thang máy dừng lại ở lầu hai mươi sáu, ba người cùng ra khỏi thang máy.

Bùi Mộng Na đi tới trước cửa kính thì dừng lại, cánh cửa kính này căn bản là người bên ngoài không thể nhìn thấy bên trong.

Cô đẩy cửa đi vào, nhìn thấy người đàn ông đang khiêu vũ bên trong nói “Anh Bằng, tôi tới đây!”

Người đàn ông đang luyện nhảy dừng lại, nhẹ nhàng tắt nhạc, đi tới trước mặt cô nói “Mộng Na cô đến rồi, thật là sớm!”

“Đến sớm một chút không được sao? Ngày mai nhà tôi tổ chức tiệc cho nên ,ôi muốn anh dạy bạn tôi nhảy!” Bùi Mộng Na nói xong kéo Đỗ Lôi Ti đang đứng bên cạnh tới.

Tiểu Bằng mỉm cười, vươn tay “Xin chào, tôi là Tiểu Bằng, Mộng Na gọi tôi anh Bằng, cô cũng gọi giống Mộng Na là được!”

127. Chương 65

Lúc này Đỗ Lôi Ti vừa khấn trương vừa sợ, mở to mắt nhìn anh “Anh.....anh.....anh làm sao vậy?”

”Lúc ký hợp đồng tôi đã nói rõ với cô không được yêu tôi nhưng hình như cô đã quên mất thân phận của cô thì phải, cô nhập vai hơi sâu rồi đấy?” Hai người nhìn nhau, ánh mắt Bùi Tuấn Vũ khẽ thoáng kinh ngạc chỉ mấy giây sau đó là giọng nói lạnh lẽo.

”Cái gì?” Đỗ Lôi Ti phục hồi tinh thần, trong khoảng thời gian ngắn vẫn chưa thể tiêu hóa hết những lời anh nói.

”Nhớ, quan hệ của cô bây giờ chỉ là hợp đồng!” Nói xong anh đưa lưng về phía cô đi tới cửa sổ!

”Cô chỉ là một thể thân, quan hệ chỉ có trong hợp đồng!” Hai câu này không ngừng vang lên bên tai cô, giống như chậu nước đá trong mùa đông khắc nghiệt, xối lên người cô, khiến cô lạnh đến không thở nổi.

Anh thật sự vẫn khinh thường cô, cứ như vậy đả kích cô.

Tức giận, thật là quá đáng, hiện tại dùng hai từ này không đủ để diễn tả tâm trạng trong lòng cô, nên dùng là tức giận mới có thể biểu đạt tâm tình của cô bây giờ.

Cô phần nộ không phải bởi vì anh từ chối cô, cũng không phải bởi vì sự đả kích của anh mà bởi vì câu nói quan hệ trên hợp đồng kia.

Bất cứ ai cũng có thể xem thường cô nhưng chỉ có duy nhất anh là không thể, thân phận của cô bây giờ là do anh tạo thành, là anh ép cô ký bản hợp đồng kia.

Thật ra bây giờ cô cũng đang tự trách mình, tại sao chỉ vì một số tiền sau khi chia tay mà ký cái hợp đồng kia?

Đỗ Lôi Ti thầm mắng mình: đáng đời, bây giờ thì tốt rồi, để người ta đào hố cho mình nhảy xuống, chỉ thiếu là người chưa đẩy vết thương nữa mà thôi.

Đỗ Lôi Ti đỏ hoe hai mắt nhìn lưng anh ”Bùi Tuấn Vũ, anh thật là khốn khiếp, anh cho rằng tôi viết lá thư này cho anh sao? Anh cho rằng tôi sẽ thích một người khốn khiếp như anh sao? Anh quá đề cao bản thân rồi, không biết thẹn là gì!”

Nói xong Đỗ Lôi Ti nghênh ngang rời khỏi phòng.

Không khí trong phòng quá yên tĩnh, yên tĩnh đến kỳ lạ, Bùi Tuấn Vũ chậm rãi xoay người lại, nhìn cửa phòng đã đóng, vì vậy cũng đi về phòng làm việc.

Lúc đi vào phòng làm việc, Bùi Tuấn Vũ nhìn tờ giấy viết thư màu hồng bị vò nát nằm trong sọt rác.

Đỗ Lôi Ti chạy ra khỏi phòng, đi tới vườn hoa ngồi xuống khóc ”Hu Hu, tên đàn ông chết tiệt không có lương tâm, không thích tôi thổ lộ thì cũng không nên nói khó nghe như vậy? Bây giờ thì tốt rồi, mất thể diện, sau này làm sao đối diện với tên đàn ông chết tiệt kia chứ?”

Cô thật là bi thương khi gặp phải người đàn ông như vậy!

Bùi Tuấn Vũ từ chối gây đả kích cho cô rất lớn, cô ngồi trên xích đu không ngừng lau nước mắt nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi.

Phải làm sao đây?

Đúng rồi, cô chợt nghĩ tới, đã từng xem trên ti vi, có một người đàn ông đẹp trai an ủi một cô gái vừa mới bị từ chối "Đừng khóc, được không?"

Cô gái nói "Tôi cũng không muốn khóc nhưng nước mắt cứ không ngừng rơi!"

"Vậy lúc cô khóc hãy ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh, nước mắt sẽ không rơi nữa!"

Lúc nghe cuộc đối thoại này, cô còn nói cô gái kia quá khoa trương, nghĩ lại thì phát hiện ra tình trạng lúc này của mình cũng giống như cô gái kia.

Cho nên, Đỗ Lôi Ti cũng ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, kết quả vừa ngẩng đầu, ông trời cũng không giúp cô, sao lại đen thui như vậy.

Điều này lại càng làm cho cô khóc lớn hơn.

Tiểu Thanh đứng một bên trộm nhìn, nở nụ cười âm hiểm "Hừ, đáng đời, mày cũng có ngày hôm nay, ngày đó mày cầu xin cho tao sẽ càng làm cho tao hận mày mà thôi!"

"Lôi Ti, đã xảy ra chuyện gì?" Bùi Mộng Na bước nhanh đến hỏi.

Đỗ Lôi Ti nhìn cô, càng khóc to hơn, vừa lau nước mắt, vừa nức nở "Mộng Na...hu hu...."

Vừa mới gọi nước mắt lại rơi xuống.

Bùi Mộng Na đứng đó, hoảng hốt, lại mở miệng hỏi "Lôi Ti, rốt cuộc có chuyện gì, anh em làm gì chị?"

"Tổng, tổng thống.....anh....." Đỗ Lôi Ti nức nở.

Bùi Mộng Na trợn mắt "Lôi Ti, chị có thể nói hết cho em nghe không, thật là sốt ruột?"

Đỗ Lôi Ti uất ức nhìn cô, khẽ nói "Mộng Na, chị bị tổng thống mắng, cũng chính vì em....."

"Nói trọng điểm!" Bùi Mộng Na tức giận lớn tiếng.

Đỗ Lôi Ti nhìn thấy cô muốn nổi giận, lo lắng mở miệng "Anh em từ chối chị!" Nói xong lại gào khóc.

Bùi Mộng Na tối sầm mặt, im lặng một lúc rồi mở miệng "Anh em vừa rồi nổi nóng như vậy, chị lại khóc thành như thế này chỉ vì chuyện này sao?"

"Anh trai khốn kiếp của em nói chị chỉ là thể thân, nói quan hệ của anh ấy và chị chỉ là trên hợp đồng!"

"Chị nói gì? Anh em thật sự nói như vậy sao?" Bùi Mộng Na không tin lớn tiếng hỏi.

Đỗ Lôi Ti than thở "Thật, em không biết anh ấy nói khó nghe thế nào đâu!"

"Có phải đầu óc anh em có vấn đề rồi không, tại sao lại như vậy chứ?" Bùi Mộng Na không tin nói.

"Anh ấy chính là một người đàn ông chết tiệt!" Đỗ Lôi Ti nói.

Đỗ Lôi Ti ngẩng đầu nhìn Bùi Mộng Na đứng bên cạnh nói "Thật xin lỗi, chị lỡ lời, chị chỉ nhất thời nóng nảy, mới gọi anh trai em là một tên khốn kiếp!"

Bùi Mộng Na gật đầu "Em đồng ý với lời chị nói, anh trai em thật khốn kiếp, như thế này không đau lòng sao được!"

Chỉ là Bùi Mộng Na tò mò về nội dung bức thư nên mở miệng hỏi "Lôi Ti, nội dung bức thư mà chị viết cho anh trai em là gì? Em thật sự muốn biết? Chị nói cho em nghe đi?" Cô làm nũng.

Đỗ Lôi Ti lau khô nước mắt, xấu hổ cười "Không có gì, chị cũng không viết gì nhiều!"

Bùi Mộng Na bĩu môi, mặt không tin nói "Em không tin chị không viết gì nhiều, nhanh khai báo!" Nói xong, cô muốn làm Đỗ Lôi Ti nhột.

Đỗ Lôi Ti dậy muốn bỏ chạy, nhưng không thể thoát khỏi tay cô, cho nên cuối cùng chỉ có thể cầu xin "Chị nói, chị nói, đừng làm chị nhột....."

Lúc này Bùi Mộng Na mới thu tay lại, hai người ngồi trên xích đu, Đỗ Lôi Ti nhìn cô nói "Trước tiên nói rõ, chị nói em không được cười chị!"

"Được, em sẽ không cười chị, nhanh nói đi!" Bùi Mộng Na thúc giục.

Đỗ Lôi Ti mở miệng "Anh như mặt trời còn em như một chú dê con trên cánh đồng cỏ xanh! Anh là hướng tây em như mặt trời! Em thích anh!!! Anh là hướng bắc còn em như cơn gió Bắc Hợp! Anh là hướng nam em chính là cô gái trong lòng anh! Đông Nam Tây Bắc, anh là người em yêu! Em thích anh, có chừng mực, tiết chế, anh, em thích anh! Tổng thống, em biết như vậy là vi phạm điều khoản trong hợp đồng, cũng là điều cấm kỵ của anh, nhưng mà thích chính là thích!"

Bùi Mộng Na vừa nghe cô nói xong, trợn to mắt, miệng há hốc, kinh ngạc nhìn cô "Lôi Ti, đây chính là thư tỏ tình chị viết cho anh trai em?"

Đỗ Lôi Ti nhìn cô gật đầu "Đúng, em không cảm thấy rất tình cảm sao?"

Bùi Mộng Na đưa tay gõ đầu cô, tức giận nói "Tình cảm gì chứ, mẹ kiếp, đây là lần đầu tiên em nghe thấy có người viết thư tỏ tình như vậy!"

Đỗ Lôi Ti vừa xoa đầu vừa nói "Chị cảm thấy rất được!"

"Mẹ kiếp, được cái gì chứ? Không trách được anh trai em lại tức giận như vậy, nếu là em thì em cũng sẽ tức giận như vậy, chị thật là hài hước!" Bùi Mộng Na nói xong im lặng lắc đầu.

Đỗ Lôi Ti không hiểu hỏi "Vậy phải viết như thế nào?"

"Lúc trước chị chưa học qua cách viết thư tỏ tình sao?" Bùi Mộng Na hỏi.

"Không có, chị từng quen một người, lúc học đại học, là anh ấy tỏ tình, kết quả trước khi tới phủ tổng thống hai ngày anh ấy gọi điện thoại chia tay chị!"

"Tại sao?" Bùi Mộng Na nhìn cô hỏi.

"Anh ấy nói mỗi lần anh ấy giới thiệu tên chị với bạn bè, ai cũng nghĩ anh ấy bán bao cao su!" Đỗ Lôi Ti như không có chuyện gì nói.

"Phụt.....Bạn trai trước đây của chị thật khôi hài!"

"Mộng Na, em mới nói không nên viết thư như vậy, thế phải viết như thế nào?"

Bùi Mộng Na nhìn cô, ra vẻ tiền bối "Thư tình, đơn giản chỉ là tỏ tình, càng buồn càng tốt!"

"Phu nhân, tổng thống nói cô đi thử áo cưới!" Tiểu Ngọc cung kính nói.

"Cô đi xuống trước đi!" Bùi Mộng Na nói.

Đỗ Lôi Ti vẫn còn sợ hãi nói "Mộng Na, chị không dám đi, vừa rồi tổng thống thật sự rất đáng sợ.

"Có gì mà không dám, anh em cũng sẽ không ăn thịt chị!"

"Mộng Na, vậy em đi cùng chị đi!" Đỗ Lôi Ti làm nũng, không ngừng lắc tay Bùi Mộng Na.

Bùi Mộng Na không thể làm gì khác hơn là gật đầu đồng ý, hai người đi vào phòng.

Tiểu Thanh thấy hai người đi xa, né ra chỗ khác, buồn bực nghĩ "Sao vừa rồi cô ta lại khóc đến đau lòng như vậy? Rốt cuộc cô chủ nói với cô ta viết cái gì?"

Cô ta cảm thấy thật cổ quái nhưng cô ta không thể đắc tội với những người này.....

Đỗ Lôi Ti đi theo Bùi Mộng Na vào phòng khách.

Bên trong phòng khách cũng không nhìn thấy bóng dáng tổng thống, lúc này Đỗ Lôi Ti mới yên tâm, thở phào nhẹ nhõm, trong lòng nghĩ thật may tên khốn kia không ở đây, nếu không cô không biết phải đối mặt với anh ta thế nào!

"Lôi Ti, chị đang làm gì vậy?" Bùi Mộng Na nhìn cô nói.

"Không có, không có gì....." Đỗ Lôi Ti vừa cười vừa nói.

128. Chương 63

Đỗ Lô Ti xấu hổ nhìn người đàn ông trước mặt, hơi khom người vươn tay “Xin chào, tôi là Đỗ Lô Ti, gọi tôi Lô Ti là được!”

Khi anh ta nắm bàn tay nhỏ bé của cô, trong lòng hơi rung động, anh ta đã không còn là xử nam, từ lâu cũng đã không có cảm giác động tình, tại sao mới vừa gặp cô lại có cảm giác đặc biệt như vậy?

“Khụ.....Khụ.....” Lâm Thanh giả bộ ho khan, không ngờ có bốn người cùng đứng một chỗ nhưng ba người kia lại làm như không thấy cô ta, từ nhỏ đến lớn, cô ta chưa bao giờ bị cư xử như vậy.

Đỗ Lô Ti vội vàng rút tay mình ra, ngượng ngùng nói “Tên của tôi chắc rất khó nghe, nhưng không còn cách nào khác, đây là tên mẹ tôi đặt!”

“Làm sao có thể chứ? Tôi cảm thấy tên Lô Ti này rất thú vị!” Tiểu Bằng hóa giải sự lúng túng.

“Khụ.....” Lâm Thanh lại một lần nữa lên tiếng.

Lúc này Tiểu Bằng mới đưa tay về phía cô ta “Xin chào, tôi là Tiểu Bằng, gọi tôi anh Bằng là được!”

Lâm Thanh nhìn bàn tay anh ta đưa ra chỉ thản nhiên nói “Được, biết rồi!”

Cô ta là công chúa của nước Hàn, sao có thể tùy tiện nắm tay một thường dân chứ, cho nên cô ta không vươn tay ra.

Bùi Mộng Na tức giận nhìn người phụ nữ đáng ghét trước mặt, thật là không chịu được, ở đâu cô ta cũng muốn ra dáng công chúa, chỉ sợ cả nước không biết cô ta là công chúa vậy.

Tiểu Bằng lúng túng thu tay về, nhìn về phía bạn thân “Mộng Na, ai muốn học khiêu vũ?”

“Tiểu Bằng, tối qua mình gọi cho cậu, thật là ngại quá, muộn như vậy còn gọi cho cậu, thật xin lỗi!” Bùi Mộng Na cười áy náy.

“Mộng Na, nếu cậu như vậy mình sẽ giận, chúng ta là bạn bao nhiêu năm rồi, mình chỉ giúp một chuyện nhỏ thì có là gì chứ?”

“Ha ha, cảm ơn nhiều!” Nói xong, Bùi Mộng Na cầm tay Đỗ Lô Ti, tiếp tục nói “Tiểu Bằng, người mà tối qua mình nói chính là cô ấy, mình muốn cô ấy tham gia bữa tiệc, cô ấy có căn bản về khiêu vũ rồi!”

“Vậy thì sẽ học rất nhanh, Mộng na, cứ để mình lo!” Tiểu Bằng vỗ ngực đảm bảo.

Mộng Na thu hồi nụ cười, không có tinh thần nói “Còn có người bên cạnh này cũng muốn bắt chước!”

Lâm Thanh vừa nghe thấy phải để người đàn ông kia chạm vào cơ thể cao quý của mình, lập tức từ chối “Không cần, tôi sẽ tự nhảy!”

Tiểu Bằng lắc đầu một cái nói “Vậy thì tốt, Mộng Na, cậu cùng cô ấy vào phòng nghỉ ngồi chờ một chút, bây giờ mình sẽ dạy Lô Ti khiêu vũ, xế chiều mình sẽ giao cho cậu một Lô Ti biết khiêu vũ!”

“Ha ha.....Tiểu Bằng nghe cậu nói vậy mình thật sự rất mong chờ!” Nói xong đi vào phòng nghỉ ngơi.

Lâm Thanh nhìn thấy nếu cô ta đứng đó sẽ làm mất thân phận của mình nên cũng đi theo Bùi Mộng Na vào phòng nghỉ ngơi.

129. Chương 66: Chương 66

130. Chương 64

Trong phòng khiêu vũ chỉ còn lại bóng dáng hai người, Đỗ Lô Ti không tự nhiên, bàn tay toát ra mồ hôi lạnh.

Tiểu Bằng thấy cô không tự nhiên, mỉm cười nói “Cô đã là bạn của Mộng Na vậy cô cũng chính là bạn tôi, không cần khấn trương như vậy, thả lỏng một chút, bây giờ chúng ta bắt đầu luyện tập, tôi vừa mới đảm bảo với Mộng Na đó!”

Nói xong, kéo tay Đỗ Lô Ti, đi về phía trước, vừa giảng giải kỹ càng, vừa ấn máy, tiếng nhạc liền vang lên.

Tôi chờ đợi cho đến khi đêm mùa thu yên tĩnh

Vẫn không đủ thời gian tua lại nỗi nhớ

Như kết thúc cuối cùng của một bộ phim

Những hình ảnh phai mờ dần

Ký ức vẫn còn đọng lại như mới ngày hôm qua

Tôi vẫn có thể cảm thấy

Ngẩng đầu vẫn không thể nhìn thấy gì

Dưới mái hiên sau cơn mưa

Đỏ thành vàng xanh, tôi không thể tìm thấy ngày xanh

Kể từ đó hai chúng ta ở hai thế giới

Trong màu xám dần quên đi tất cả mọi thứ về anh

Trong những năm qua đối với tôi

Khi cầu vồng xuất hiện tôi không thể tìm thấy một điệu nhảy đẹp

Nhưng không thể bay lên trời

Đối với những nỗi nhớ về anh

Mãi trong thế giới của anh

Địa chỉ chính là tạm biệt

Tiểu Bằng vòng tay ôm eo cô, một tay nắm bàn tay nhỏ bé của cô nói “Lôi Ti, walt có bảy điệu nhảy, chúng ta phải biểu hiện chính xác biết không?”

Đỗ Lô Ti đỏ mặt gật đầu “Biết!”

Cô lớn như vậy nhưng đây là lần thứ hai bị người khác ôm như vậy, lần đầu tiên là tổng thống ôm, nếu so sánh hai người, cô vẫn thích tổng thống ôm trong lòng hơn, mặc dù chỉ là tình huống ngoài ý muốn.

Tiểu Bằng tiếp tục giảng giải “Cách đếm nhịp, lấy hai tiểu tiết làm đơn vị (123 456), phải chú ý nhảy, bắt luận là lúc bắt đầu hay đang trong lúc khiêu vũ, quẹo phải nhất định phải 123.”

Đỗ Lô Ti nghe anh ta giảng giải, thầm đếm trong lòng.

“Lôi Ti, tổng thể mà nói chính là bước đầu tiên là đi ra, bước thứ hai thẳng lên, bước thứ ba không chuyển, bước thứ ba bạn nhảy nam từ từ quay về hướng bạn nhảy nữ, sau ba bước cơ hồ là không có chuyển đổi, đây là lực muốn đi về phía người bạn nhảy. Trước giảm xuống, phải tránh lúc đang giảm xuống múa ra, sau đó đồng thời tại lúc cơ thể đi lên trước múa ra, không thể quay chân, trong đó cần phải chú ý nhất là quy tắc của chân đến cơ thể, sau khi hoàn thành động tác bước chân, thân thể tiếp tục đi lên trước. Nếu như theo loại này thì thời gian thực hiện có thể là một phút rưỡi. Trước tiên quẹo phải sau đó quẹo trái, dùng vai phải biểu diễn động tác, dĩ nhiên thời gian rất ngắn, lại từ phần hông đi ra, khi chuyển động, bả vai phải đưa ra trước, chân phải kéo ra cùng lúc.”

Tiểu Bằng nhìn cô dịu dàng nói “Khi nhảy điệu walt, cơ thể phải chuyển động trước chân, hơn nữa còn phải không ngừng chuyển động. Chú ý phải để lưng bàn chân xinh đẹp, bó sát lại, bề ngoài nhìn có vẻ không động, bên trong lại có lực chuyển động mình. Một là 123 sau đó chuyển, duỗi thẳng cơ thể mới tới 456, hơn

nữa 456 lui một bước nhỏ, phía sau căn bản cũng bắt động. Hiểu rõ điều này, lúc chuyển, chân dưới bắt động, lúc múa thân thể không chuyển, nguyên lý này của walt, dane, điệu tango đều có thể dùng.”

“Hai là, trong ý thức chỉ muốn cơ thể đi tới, không muốn xoay tròn, như vậy sẽ không ngắt. Nếu như cảm thấy choáng váng, vậy là bạn đã sai! Ha ha...”

“Ba là, điệu walt lên xuống không lớn, đó là điệu nhảy hiện đại được cải biến từ điệu tango, là loại khiêu vũ nhẹ nhàng nhất, nhất là ở bước thứ sáu phải kéo chân lên, không cần phải chậm như điệu walt.”

Đỗ Lôi Ti nghe anh ta giảng giải, nhớ điểm mấu chốt, đi theo bước chân anh ta, nhẹ nhàng múa.....

131. Chương 67: Chương 67

132. Chương 65

Lúc Bùi Mộng Na đi vào phòng nghỉ, nhìn thấy bên trong có một máy tính đang mở, không thềm để ý tới người đi theo phía sau, trực tiếp ngồi xuống nghịch máy tính.....

Cô mở website, vào một trang blog, nhìn thấy bên trong có rất nhiều tin nhắn, cô thật sự không ngờ, mới vừa viết một tí như vậy mà đã rôm rả như vậy.

Oa!!!

Thật là vui, nếu để anh trai biết, không biết mặt anh ấy sẽ thế nào?

Lâm Thanh đi vào phòng, nhìn thấy một chiếc ghế salon, từ trong túi quần lấy ra một cái khăn tay đặt trên ghế ngồi xuống.

Bùi Mộng Na len lén liếc nhìn cô ta, thật sự là ghê tởm, thật là thích làm bộ, không phải chỉ là một công chúa thôi sao, có gì đặc biệt hone người!

Lâm Thanh Nhìn Bùi Mộng Na ngồi trước máy tính mỉm cười nói “Mộng Na, cô có chuyện gì sao?”

“Không có gì!” Bùi Mộng Na không có tinh thần trả lời.

Lâm Thanh lúng túng nở nụ cười, từ trên ghế salon đứng lên, đi tới cạnh cô nói “Mộng Na, sao cô lại chống đối tôi mãnh liệt như vậy?”

Bùi Mộng Na ngẩng đầu, mỉm cười nhìn cô nói “Tôi không có, tính tôi vẫn như vậy, nếu như cô không thích nghe, tôi cũng chỉ có thể xin lỗi!”

Nói xong lại hướng về phía bàn phím gõ.....

“Mộng Na, tôi biết rõ cô không thích tôi nhưng tôi vẫn phải nói những lời thật lòng tuy hơi khó nghe một chút, tốt nhất không nên quá thân với người giúp việc kia, như vậy sẽ làm mất thân phận của cô, còn nữa như vậy sẽ làm anh cô mất mặt!”

Bùi Mộng Na im lặng trợn mắt, lại ngẩng đầu nhìn cô ta, mẹ kiếp, cô đã xem hoàn châu cách cách nhiều lần, cũng nhớ rõ câu nói của hoàng hậu, xem ra cô ta ác độc giống như Dung ma ma!!!

“Công chúa, tôi kết bạn với ai hình như không liên quan đến cô, lại nói cô cũng không lớn hơn tôi mấy tuổi, không cần nói những lời như vậy với tôi, tôi không làm anh tôi mất mặt, để ý anh tôi làm gì, tôi kết bạn với ai là quyền của tôi!” Bùi Mộng Na không chút lưu tình nói, sau đó tiếp tục gõ bàn phím.

Bùi Mộng Na cảm thấy trên đầu đang có ánh mắt nhìn mình, nhìn màn hình máy tính nói “Công chúa, cô đứng không một sao?”

“Không một, tôi chính là muốn xem cô đang viết gì?”

Bùi Mộng Na đứng dậy che laptop nhìn cô ta “Thật xin lỗi, đây là chuyện riêng, không tiện để người khác xem!”

Lâm Thanh bị cô ta nói khuôn mặt lúc trắng lúc xanh, chỉ im lặng không nói, hai mắt đăm đăm nhìn cô, cô ta đã hạ mình nói chuyện với cô nhưng cô lại không nể tình cô ta.

Qua buổi tiệc cô ta sẽ thành nữ chủ của phủ tổng thống, đến lúc đó chờ xem!

“Cô chủ, mệt quá, tôi vào nghỉ một chút!” Đỗ Lôi Ti đẩy cửa đi vào.

Bùi Mộng Na vội vàng đứng lên, ôm tay cô “Tiểu Bằng dạy thế nào?”

“Thật sự rất tốt!”

“Ah, sao không thấy Tiểu Bằng đi vào?” Bùi Mộng Na nhìn về phía cửa.

“Thầy đi lấy nước, tôi vào nghỉ trước!” Đỗ Lôi Ti nói xong nhìn về phía Lâm Thanh đang đứng.

133. Chương 68: Chương 68

134. Chương 66

Đỗ Lôi Ti nhìn thấy sắc mặt Lâm Thanh rất khó coi, lúc này mới phát hiện không khí trong phòng hơi lạ, vì vậy thức thoir ngậm miệng.

“Lôi Ti, nước của cô đây!” Tiểu Bằng đi vào, đưa cho Đỗ Lôi Ti một chai nước.

Sau khi cầm chai nước cô nói: “Cảm ơn thầy Tiểu!”

Tiểu Bằng mỉm cười nhìn cô nói “Đừng khách sáo, tôi nói rồi, cô là bạn Mộng Na, cũng chính là bạn tôi.”

“Mộng Na, đây là của cô!” Nói xong đưa cho Mộng Na một chai nước.

Tiểu Bằng nhìn Lâm Thanh nói “Cô có muốn uống nước không?”

Lâm Thanh nhìn anh ta, lại nhìn hai người phụ nữ đang ngồi trên ghế, trên tay mỗi người đều cầm một chai nước, cho nên cô ta cũng cầm lấy.

“Lôi Ti, cô ngồi đây đi, tôi có chuyện muốn nói với Tiểu Bằng!” Nói xong, đứng lên, kéo tay Tiểu Bằng đi ra khỏi phòng ngủ.

Lâm Thanh thấy cửa phòng nghỉ đóng lại, cầm khăn tay đặt trên ghế sa lon, lau bàn tay vừa mới cầm nước, đi tới trước mặt Đỗ Lôi Ti.

Vươn tay, túm tóc Đỗ Lôi Ti, mặt hung dữ nói “Tôi khuyên cô nên nhanh chóng rời khỏi phủ tổng thống, nếu không cô không biết cô sẽ chết thế nào!”

Đỗ Lôi Ti trợn to mắt nhìn cô ta “Công chúa, cô phải biết, rời khỏi phủ tổng thống không phải tôi muốn là được, cái này cô hỏi tổng thống xem, nếu tổng thống đồng ý, tôi sẽ lập tức rời khỏi đây!”

Lâm Thanh dùng sức, hung hãn nói “Còn dám mặc cả?”

“Tôi không có!” Đỗ Lôi Ti bình thản nói tiếp “Công chúa, cô làm như vậy sẽ làm mất thân phận của chính mình!”

Mẹ kiếp, mụ phù thủy này có thể so sánh với Dung Ma Ma, hai người thật sự giống nhau, chuyên nạt nạt người khác???

Được rồi, cô không dám phản bác, ai nói thân phận mụ phù thủy này cao quý như vậy.

“Cô.....” Lời còn chưa nói hết, đã nghe thấy tiếng mở cửa, Lâm Thanh buông lỏng tóc cô, vừa mỉm cười vừa cầm tóc cô nói “Tóc cô rối rồi, tôi sửa lại giúp cô.”

Một bên giúp cô sửa lại tóc, vừa âm thầm giật tóc cô, Đỗ Lôi Ti đau đến nỗi muốn khóc.

Bùi Mộng Na thật sự tò mò, thật không ngờ mụ phù thủy này lại có thể hạ mình sửa tóc cho Lôi Ti.

Đánh chết cô cũng sẽ không tin cô ta tốt bụng như vậy, nhất định có gì mờ ám.

“Lôi Ti, không sao chứ?” Bùi Mộng Na không yên lòng hỏi.

“Không có, không có chuyện gì!” Đỗ Lôi Ti tránh ánh mắt cô.

Tiểu Bằng nhìn đồng hồ trên tay, mớ miệng nói “Lôi Ti, chúng ta tập một chút nữa rồi đi ăn trưa!”

“Được, phải dạy bạn tôi thật tốt, biết chưa?” Bùi Mộng Na dặn dò.

135. Chương 69: Chương 69

136. Chương 67

Sau khi ba người ra ngoài, tiểu Thanh lén chạy vào phòng của Đỗ Lôi Ti, cô ta vội vàng tìm kiếm mọi thứ trong phòng, đáng tiếc không thu được gì, cô ta thật sự không ngờ Lôi Ti lại bảo thủ như vậy, hình của đàn ông của không có.

Cuối cùng cô ta mở tủ quần áo, nhìn thấy bên trong có một hộp quà xinh đẹp, cô ta mở ra.....

Bên trong chính là chiếc váy mà cô chủ tặng Lôi Ti, cô ta rất thích sờ mãi không buông, lấy chiếc váy ra, đi tới trước gương, để chiếc váy trên người quay tới quay lui.

Một người giúp việc mà lại được ưu ái như vậy, cô ta đã ở phủ tổng thống hơn mấy năm, chưa từng được đối xử như vậy, cô ta không cam lòng, rõ ràng dung mạo và vóc dáng cô ta đều hơn hẳn Đỗ Lôi Ti, nhưng tại sao.....?

Cô ta ghen tỵ đến nổi đỏ cả mắt, tìm trong ngăn kéo một cây kéo, hung hăng cắt chiếc váy, nhất thời, chiếc váy biến thành vô số mảnh!

Nhìn thấy trên sàn nhà rơi đầy mảnh vụn, vội vàng thu dọn, bỏ vào hộp quà, trả hộp quà về chỗ cũ, vội vàng vàng chạy ra khỏi phòng.

“Tiểu Thanh, trong phủ tổng thống chạy tới chạy lui như vậy còn ra thể thống gì?” Quản gia nói.

Tiểu Thanh bị sợ ngây ngẩn người, cố gắng điều chỉnh hô hấp “Không có, không có gì, tôi muốn xuống bếp xem một chút!”

“Được, đi đi!”

Tiểu Thanh gật đầu đi vào phòng bếp!

Trong phòng làm việc vang lên tiếng Bùi Tuấn Vũ “Tình hình nước Hàn thế nào?”

“Bây giờ nước Hàn rất bận, sau khi tôi nghe theo tổng thống để lộ tin tức kia ra ngoài, xem ra sau này nước Hàn sẽ không dám bước vào nước chúng ta!” Đường Vũ trả lời

“Được, tốt lắm, hôm nay không còn chuyện gì nữa, cậu về đi!” Bùi Tuấn Vũ như có điều suy nghĩ.

“Vâng, tổng thống!” Đường Vũ xoay người đi ra khỏi phòng.

Bây giờ công việc đã được giải quyết xong, anh không còn gì phải lo lắng, anh đứng dậy, đi tới cửa sổ nhìn cảnh tượng bên ngoài, ánh mặt trời làm anh nhớ tới người giúp việc buổi sáng, cô có nhiều tính cách co được dân được, mặc quần áo giúp việc nhìn có vẻ già nhưng mặc trang phục khác lại có thể tôn lên vóc dáng của cô, làm cho anh cảm thấy ngoài ý muốn!

Anh nghĩ lại lần đầu tiên gặp cô, trường hợp đó cũng không bình thường, bây giờ nghĩ lại cảm thấy rất buồn cười, chính anh cũng cảm thấy có hứng thú với người giúp việc này.

Chỉ là loại hứng thú này trong nháy mắt tan vỡ, anh không tin bất kỳ người phụ nữ nào, bởi vì trong lòng anh tất cả những người phụ nữ đều giống nhau “tham lam hư vinh”

Trong công việc, anh muốn nghiêm khắc, quản lý cả một đất nước nhưng trong cuộc sống anh không phải là người nghiêm khắc, chỉ là trong lòng cảm thấy âm u không thấy lối ra, vốn dĩ một nhà ba người hạnh phúc, cũng bởi vì lúc đó anh là một nghị viện nhỏ, vợ anh liền bỏ anh và con trai đi.

Những chỉ trích năm đó vẫn còn đọng bên tai anh, ngay cả có những chỉ trích này anh cũng chỉ có thể thu mình lại, mãi đến hôm nay mới có quyền lực này!

137. Chương 70: Chương 70

138. Chương 68

“Tốt lắm, Lôi Ti, hôm nay đã luyện tập cả một ngày, hơn nữa còn có khả năng khiêu vũ, đây là học sinh tốt nhất của tôi!” Tiểu Bằng mỉm cười khen.

“Không phải là tôi có khả năng khiêu vũ mà là thầy giáo dạy tốt!” Đỗ Lôi Ti khách khí trả lời.

Tiểu Bằng nhìn thấy dáng vẻ xấu hổ của cô, lại có cảm giác muốn trêu chọc cô nhưng suy nghĩ lại vẫn là thôi đi, dù sao cũng là lần đầu tiên gặp mặt, nếu như dọa cô sợ sẽ không tốt “Lôi Ti, chúng ta không cần phải khen nhau như vậy, được rồi, Mộng Na đã đợi cả ngày, mọi người về nhà nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải chuẩn bị cho bữa tiệc!”

Đỗ Lôi Ti nhìn anh ta khẽ gật đầu “Được, vậy tôi đi tìm cô chủ” Nói xong đi về phía phòng nghỉ

Khi cô đẩy cửa phòng nghỉ đi vào nhìn thấy Bùi Mộng Na ngồi trước máy vi tính gõ chữ, cô đi lên trước nói “Cô chủ, cô đang làm gì thế? Chúng ta có thể đi về rồi!”

Bùi Mộng Na vừa cười vừa trả lời “Không có, không có gì, tôi đang nói chuyện với bạn thôi!” Nói xong, tắt máy tính, thủ tiêu nội dung đang xem, lúc này mới yên tâm đứng lên.

Bây giờ Lâm Thanh cảm thấy hôm nay cô ta làm mất thân phận của bản thân, cũng không thể lấy lòng em gái của tổng thống, đối với cô ta đây chính là sự sỉ nhục!

Bây giờ cô ta đầy cảm phẫn, toàn bộ đều do người giúp việc đề tiện kia, chờ xem, buổi tiệc kết thúc, người giúp việc đề tiện kia sẽ có kết quả thế nào.

Bùi Mộng Na nhìn thấy trong ánh mắt cô ta tỏa ra khí lạnh, cô thật sự xem thường người phụ nữ này rồi, xem ra, bây giờ phải cẩn thận một chút, nếu không mọi thứ sẽ đi lệch quỹ đạo mà cô thiết kế.

“Công chúa, cô ngồi đủ chưa?” Bùi Mộng Na nhìn cô ta nói.

Lâm Thanh từ trên ghế sa lon đứng lên, cầm khăn tay ném vào thùng rác, quay đầu nói “Mộng Na chúng ta về thôi!”

Bùi Mộng Na cảm thấy hết nói nổi, sao lại cảm giác giống như đó là nhc cô ta vậy? Người phụ nữ này da mặt thật dày.

“Cô chủ, chúng ta về thôi, nếu về trễ, cậu chủ sẽ tức giận!” Đỗ Lôi Ti nhỏ giọng nói, sợ mụ phù thủy kia lại ăn hiếp cô.

Nhưng rất bị kích, thật sự khiến mụ phù thủy kia nghe thấy “Hừ, nghe cô nói những lời này sao tôi cảm giác như cô là chủ của phủ tổng thống vậy?”

Mẹ kiếp, tại sao mụ phù thủy này cứ nhắm vào cô, rõ ràng bản thân muốn ngồi lên vị trí chủ nhà lại còn cố tình vu khống cho cô.

Nhưng cô cũng không ngốc, cô hiểu, hai người ở cùng một mái nhà không tránh khỏi va chạm, cô không tin, mụ phù thủy này ở đây mãi không đi.

“Ha ha, công chúa, cô thật biết đùa, sao tôi lại dám có ý nghĩ kia chứ, cô là chủ nhà mới đúng!” Đỗ Lôi Ti nịnh nọt.

Bùi Mộng Na nhéo tay Đỗ Lôi Ti cười nói “Lôi Ti, chúng ta về thôi!”

Đỗ Lôi Ti bị nhéo nhịu mày, Bùi Mộng Na trừng hai mắt, ý bảo sau khi về đến nhà lại nói, cho nên cô chỉ có thể nhẫn nhịn chịu đau, đi ra khỏi phòng nghỉ.

“Tiểu Bằng, bọn tôi về đây, cảm ơn cậu, tối mai nhớ đến sớm một chút, cậu là bạn nhảy của tôi!” Bùi Mộng Na nói.

“Được, tôi nhất định đến sớm!” Nói xong vẫy tay với ba người.

139. Chương 71: Chương 71

140. Chương 69

Lúc người giúp việc đang dọn cơm thì ba người đi vào, Bùi Vũ đi tới trước mặt Đỗ Lô Ti nói “Giúp việc, cô đi đâu, sao muộn như vậy mới về?”

Thằng bé đã quen gọi như vậy hơn nửa tổng thống cùng cô chủ cũng không quản cho nên thằng bé vẫn dùng cách xưng hô này.

“Tôi đi ra ngoài cùng cô chủ cho nên mới về muộn như vậy!” Đỗ Lô Ti mỉm cười sau đó nói tiếp “Tôi về phòng thay quần áo rồi sẽ xuống nhà bếp!”

“Thôi, Lô Ti, cô đừng vội thay quần áo, cứ như vậy ăn cơm đã, dù sao cô cũng đã mệt cả ngày, ăn cơm rồi nghỉ ngơi sớm một chút!” Bùi Mộng Na nói.

“Vâng, vậy cũng được, tôi xuống nhà bếp xem một chút!” Nói xong xoay người đi về phía nhà bếp.

“Công chúa, nếu không còn chuyện gì vậy tôi quay về phòng!” Nói xong, Bùi Mộng Na xoay người đi về phòng mình.

Cả phòng khách to như vậy chỉ còn một lớn một nhỏ đứng ở đó, Lâm Thanh cảm thấy đây là cơ hội rất tốt, nên muốn lấy lòng thằng bé này trước, vì vậy nói “Tiểu Vũ, dì thật sự rất thích cháu, dì làm mẹ cháu được không?”

Đừng xem thường thằng bé nhỏ tuổi nhưng trong lòng hiểu rất rõ, người phụ nữ này mơ tưởng làm mẹ mình, đừng hòng mong chờ.....

Bùi Vũ không để ý đến cô ta, đi tới bàn ăn ngồi xuống.

Bùi Mộng Na ở trong phòng đi ra ngoài, Bùi Tuấn Vũ nhìn thấy em gái mình đã về liền hỏi “Đi ra ngoài làm gì?”

“Anh đừng vội hỏi, ngày mai sẽ rõ!” Nói xong kéo tay anh trai tới phòng ăn.

Thức ăn liên tục được đưa lên, Đỗ Lô Ti vừa định đi về phòng ăn dành cho người giúp việc liền bị Bùi Mộng Na kéo lại “Lô Ti, hôm nay cô ăn cơm cùng chúng tôi đi!”

“Không, không cần, cảm ơn cô chủ, tôi phải đến phòng dành cho người giúp việc!” Đỗ Lô Ti từ chối.

“Ngồi xuống!” Bùi Tuấn Vũ lạnh giọng.

Lâm Thanh cắn chặt răng nhìn người giúp việc này!

Bùi Vũ phát huy tính bướng bỉnh, gấp một miếng thức ăn cắn một miếng lập tức nhỏ vào trong chén, dùng muỗng múc bỏ vào chén Lâm Thanh.

Sau đó mỉm cười nói “Dì ơi, không phải dì muốn làm mẹ cháu sao, lúc cháu còn nhỏ, mẹ thường ăn thức ăn thừa của cháu, dì ăn đi!”

Ba người phụ nữ ngồi ngay đó trợn to mắt, mà người đàn ông kia mặt không biến sắc ăn cơm.

Bùi Mộng Na cố nén cười nhìn tình hình trước mặt.....

Lâm Thanh che miệng lại, chán ghét nói “Tôi không muốn ăn, tôi về phòng trước!”

Bùi Mộng Na thấy công chúa quay về phòng, nhìn không được phá lên cười “Tiểu Vũ, cháu thật lợi hại, cô thật bội phục!”

Đỗ Lôi Ti cảm thấy xấu hổ nhưng trong lòng cực kỳ vui sướng, choáng, rốt cuộc có người thay trời hành đạo.

Oa, nghĩ tới đây lại cảm thấy thật là vui.

Bùi Tuấn Vũ hăng giọng “Mộng Na, Tiểu Vũ, hai người hơi quá, đừng quên cô ta là công chúa, biết chưa?”

“Hừ, người phụ nữ kia muốn làm mẹ con, con không cần!” Bùi Vũ nói xong tức giận từ trên ghế nhảy xuống.

“Tổng thống, cô chủ, tôi đã no, tôi về phòng trước!” Nói xong, Đỗ Lôi Ti cũng chạy nhanh như làn khói quay về phòng mình.

Lúc này không chạy thì đợi đến bao giờ!!!

141. Chương 72: Chương 72

142. Chương 70

Sáng sớm ngày hôm sau, tất cả người giúp việc đều dậy sớm chuẩn bị cho bữa tiệc.

Đỗ Lôi Ti cùng tiểu Ngọc sắp xếp phòng ăn, tiểu Ngọc tò mò hỏi “Lôi Ti, hôm qua cô cùng cô chủ đi đâu vậy, sao công chúa lại muốn đi theo?”

“Cô chủ nhất định bắt tôi học khiêu vũ, tìm cho tôi một giáo viên, tại sao công chúa lại muốn đi theo tôi đoán chừng là nhìn tôi không vừa mắt?” Đỗ Lôi Ti không xác định nói.

Cứ như vậy buổi sáng trôi qua.

Bùi Mộng Na nóng nảy đi tới bên cạnh Đỗ Lôi Ti “Lôi Ti, sao cô còn ở đây làm việc, không phải nói cô không phải làm sao?” Vừa nói vừa kéo cô đi về phía phòng mình.

Đi vào phòng, Đỗ Lôi Ti liền bị kéo về phía bàn trang điểm, đầu bị đè xuống “Lôi Ti, tóc cô thật sự rất tốt!” Bùi Mộng Na than thở.

Cứ như vậy Đỗ Lôi Ti bị lay chuyển như một con mực, khi cô mở mắt, nhìn thấy mình trong gương, thật sự rất kinh ngạc.....

Cô không tin được nhìn mình được trang điểm nhẹ nhàng trong gương, tóc hơi xoăn, cực kỳ đẹp!!!

Bùi Mộng Na thở dài nói “Lôi Ti, cô thật sự là một người luôn luôn có thể thay đổi, ngày hôm qua như ánh mặt trời tràn trẻ sức sống, hôm nay trở nên phong tình vạn chủng, ha ha ha.....Xem ra cô thật sự chính là tài năng cần được bồi dưỡng!”

Đỗ Lôi Ti xấu hổ nói “Cô chủ, tôi xinh đẹp như vậy đều là công của cô!”

“Được rồi, cô đừng nói lời khách sáo như vậy nữa, chúng ta là bạn mà!” Nói xong đẩy cô ra khỏi phòng “Nhanh quay về phòng thay chiếc váy mà tôi tặng cô đi!” Nói xong đóng cửa lại.

Đỗ Lôi Ti đứng ở cửa cười, quay về phòng mình!

Khi cô quay về phòng mình, nhìn đồng hồ còn một tiếng nữa là buổi tiệc bắt đầu, cô mở tủ quần áo, lấy hộp quà mở ra xem, nhất thời tròn tròn mắt, sao chiếc váy lại trở thành như vậy?

Đỗ Lôi Ti đỏ mắt nhìn những mảnh vải vụn trong hộp quà, uất ức khóc.....

Lâm Thanh ở trong phòng mình thay váy xong chờ buổi tiệc bắt đầu, cô ta nhìn tiểu Thanh đang đứng một bên nói “Chuyện ngày hôm qua tôi giao cô làm thế nào rồi?”

“Công chúa, tôi không điều tra được gì, chỉ là, có chuyện cô nghe xong sẽ rất vui!” Tiểu Thanh lấy lòng nói.

“Chuyện gì?”

“Người giúp việc kia tối nay sẽ không tham gia buổi tiệc được!”

Lâm Thanh cho rằng mình nghe nhầm, nhíu mày hỏi lại “Cô nói gì?”

“Tôi đem chiếc váy của cô ta cắt thành vải vụn, xem cô ta làm sao có thể tham gia buổi tiệc!” Lại nói tiếp “Người giúp việc đó nghĩ mình là ai chứ, ại dám so với công chúa!” Tiểu Thanh âm hiểm nói.

Lâm Thanh mỉm cười nhìn cô ta “Rất tốt, chỉ cần sau này cô nghe lời tôi, tương lai sẽ rất tốt!”

Tiểu Thanh thấy công chúa bắt đầu tin tưởng mình liền nhân lúc rên rỉ khi còn nóng “Công chúa, kế hoạch mà tôi nói với cô, tối nay tiến hành sao?”

“Được, nhất định không được phạm sai lầm, nếu không thì cô tự biết hậu quả!” Lâm Thanh lạnh lùng nói.

“Công chúa, vậy tôi ra ngoài chuẩn bị!”

“Được!” Lâm Thanh gật đầu.

143. Chương 73: Chương 73

144. Chương 71

Đỗ Lôi Ti ôm hộp quà ngồi khóc, không phải vì giá tiền của chiếc váy, cũng không phải cô tham hư vinh, mà cô cảm thấy đây là quà cô chủ tặng, cô phải có trách nhiệm quý trọng món quà này!

“Lôi Ti, thay váy xong chưa?” Bùi Mộng Na đi vào phòng. Đỗ Lôi Ti nhìn thấy cô, uất ức khóc nói “Cô chủ, chiếc váy cô tặng tôi không biết sao lại thành ra thế này, thật xin lỗi.....”

Bùi Mộng Na nhìn những mảnh vải vụn, tức giận nói “Ai dám ở phủ tổng thống làm ra chuyện này chứ?”

“Cô chủ hay là tôi không tham gia buổi tiệc nữa, cảm ơn cô chủ đã giúp đỡ tôi!” Đỗ Lôi Ti vừa khóc vừa nói.

“Lôi Ti, cô đừng khóc, buổi tiệc sắp bắt đầu, tới phòng tôi, tôi sẽ tìm một chiếc váy của tôi cho cô, cô đừng ghét bỏ là được, chuyện này cô đừng nói với ai, sau khi buổi tiệc kết thúc, tôi sẽ điều tra!” Nói xong, lặng lẽ kéo Đỗ Lôi Ti về phòng mình.

Phòng khách sang trọng lộng lẫy, những bóng đèn màu tinh xảo, sáng lấp lánh, phối hợp cùng sàn nhà sáng choang, cùng những màn che màu xanh tạo cảm giác bất ngờ đối với những người đến đây.

Buổi tiệc chính thức bắt đầu, Bùi Tuấn Vũ đi lên sân khấu, đứng trước microphone nói “Hoan nghênh mọi người, bởi vì em gái mới từ nước ngoài về cho nên muốn mở tiệc ăn mừng, hy vọng mọi người chơi vui vẻ!” Lúc này, trên cầu thang có hai cô gái đi xuống, chậm rãi đi tới.

Nói xong, dưới sân khấu vang lên tiếng vỗ tay, điệu nhạc Walt vang lên, mọi người ríu rít tìm bạn nhảy.....

Lâm Thanh vừa định đi tới tìm tổng thống khiêu vũ, Bùi Mộng Na vội vàng đẩy Đỗ Lôi Ti đứng bên cạnh vào trong lòng anh, Lâm Thanh lúng túng đứng đó, sắc mặt vô cùng khó coi.

“Anh, anh còn đứng đó làm gì, mỹ nữ xinh đẹp đã ở trong lòng rồi còn muốn gì nữa chứ?” Bùi Mộng Na bắt mắt nói.

Ha ha, cô gái xinh đẹp như vậy ở trong lòng cô không tin anh cô chính là một Liễu Hạ Huệ lòng không trắc ẩn.

Bùi Tuấn Vũ nhìn thấy ánh mắt của mọi người đều chú ý tới mình, chỉ có thể nói “Công chúa, bài tiếp theo chúng ta sẽ cùng nhảy” Nói xong, hai người nhẹ nhàng tiến ra giữa phòng khách.

Anh nhìn cô gái trong ngực cười đùa giỡn “Hôm nay cô mặc chiếc váy này nhìn rất đẹp, cô muốn quyến rũ tôi sao?”

Đỗ Lôi Ti nghe anh nói liền sững sờ, cà lăm nói “Quyến rũ anh.....” Sau đó khinh thường nói “Chỉ là anh vọng tưởng rồi, đừng tưởng mình đẹp trai liền có thể khinh thường người khác!”

“A.....” Đỗ Lôi Ti cảm thấy một đám quạ bay ngang đầu.

Ngay sau đó nở nụ cười “Tổng thống.....tính cách ngang bướng của tôi lại tái phát, van xin anh tha thứ cho tôi!” Đỗ Lôi Ti nói xong mặt nhăn lại.

Cô thầm nghĩ trong lòng, tổng thống, anh đừng nhỏ mọn như vậy, nếu không cô sẽ chết chắc.

Cô đang tự trách mình, tại sao nói mà không suy nghĩ, chưa gì đã nói ra miệng?

Bùi Tuấn Vũ buồn cười nhìn cô, cô giúp việc này thật là thay đổi liên hồi, xem ra cuộc sống sau này của anh sẽ không buồn chán.

“Công chúa, chúng ta qua kia uống một ly đi!” Bùi Mộng Na mỉm cười nói.

Lâm Thanh nhìn cô nói “Mộng Na, sao tôi cảm giác buổi tiệc này căn bản không phải tổ chức vì cô?”

Bùi Mộng Na làm như không có gì trả lời “Vậy thì tổ chức vì ai chứ?”

Nói xong, đi về phía bàn rượu.

Lâm Thanh nhìn bóng hai người đang khiêu vũ, ánh mắt lạnh lùng, người giúp việc kia thật vô dụng, nói cất vấy cô ta liền không thể xuất hiện, kết quả.....

Sau khi bản nhạc kết thúc, mọi người ra nghỉ ngơi, Lâm Thanh bưng ly rượu đã sớm bỏ thuốc đi tới trước mặt tổng thống.

“Tổng thống, uống một ly chúc mừng!” Lâm Thanh giơ ly nói.

Khi cô ta nhìn cái ly đưa đến miệng anh, có âm thanh cất ngang.....

“Anh, thư ký Đường đến rồi!”

“Được, anh đi xem một chút!” Nói xong thuận tay đưa ly rượu cho Bùi Mộng Na.

Lâm Thanh trợn to hai mắt, không ngờ người giúp việc kia lại nghĩ ra cách cùi bắp như vậy, việc hư nhiều hơn là thành công.

Mắt thấy con mồi đã đến tay lại bay đi mất, xem ra là phải dựa vào bản thân, bây giờ cô ta muốn đổi kế sách, xoay người đi vào một góc.

“Lôi Ti, ly rượu này cho cô, cô cùng anh tôi nhảy thật đẹp!” Bùi Mộng Na vui vẻ nói.

Đỗ Lôi Ti vừa uống rượu vừa mỉm cười nói “Cô chủ, cô quá khen!”

Bởi vì công hiệu của thuốc, Đỗ Lôi Ti cảm thấy cả người nóng ran, cô lấy tay lau mồ hôi trên trán nói “Cô chủ, tôi vào nhà vệ sinh một lát!”

Khi cô đi vào nhà vệ sinh dùng nước lạnh rửa mặt, cảm giác thật thoải mái.....

Bùi Tuấn Vũ nói mấy câu với thư ký, vốn dĩ phải quay về phòng làm việc nhưng khi đi ngang qua nhà vệ sinh nghe thấy ở trong phát ra âm thanh, anh đi vào vừa nhìn.....

Người mới vừa cùng anh khiêu vũ đang ngồi dưới đất, đôi chân dài trắng như tuyết lộ ra ngoài. Khuôn mặt đỏ bừng mê sảng “Nóng quá.....Thật khó chịu.....” Vừa nói vừa không ngừng kéo chiếc váy trên người.

Bất đắc dĩ, Bùi Tuấn Vũ không thể làm gì khác hơn là ôm cô từ nhà vệ sinh vội vàng quay rời khỏi lầu một.

Đi tới phòng anh, nhẹ nhàng đặt cô lên giường, Đỗ Lôi Ti vòng tay ôm cổ anh “Thật thoải mái.....”

Anh nhíu mày, nhìn cô gái trước mặt, rõ ràng vừa rồi vẫn còn tốt, sao bây giờ lại trở thành bộ dáng như thế này?

Nhìn khuôn mặt đỏ ửng của cô anh cảm thấy có gì đó không đúng, vì vậy, giơ tay sờ trán cô.....

Đỗ Lôi Ti bỗng có cảm giác có cái gì đó chạm vào mình, cô cảm thấy thật sự rất thoải mái, đôi tay đặt lên tay anh.

Bùi Tuấn Vũ muốn rút tay ra nhưng cô gái nằm trên giường nắm mãi không buông.

Anh đưa bàn tay còn lại muốn kéo tay cô ra nhưng đúng lúc đó.....

Đỗ Lôi Ti vòng tay ôm chắc cổ anh, kéo thấp đầu xuống, dùng cái miệng nhỏ nhắn của mình kề sát đôi môi mỏng của anh.

Anh sững sờ, thật sự không ngờ cô gái nhỏ này lại có đôi môi mềm mại như vậy, anh theo bản năng chìm sâu vào nụ hôn này.....

Cô gái nằm dưới cảm thấy sự đụng chạm này vẫn chưa thỏa mãn cô, dùng tay xé rách áo anh nhưng tiếc rằng cô vẫn chưa hài lòng, bàn tay trượt xuống phía dưới.....

A?

Đây là cái gì?

Tại sao lại cứng như vậy?

Bùi Tuấn Vũ tối sầm mặt!

“Dừng tay!” Bùi Tuấn Vũ lạnh giọng quát.

Bởi vì thuốc phát huy tác dụng rất nhanh, thân thể Đỗ Lôi Ti càng ngày càng nóng, cô thu hồi bàn tay nhỏ bé của mình, tự xé rách váy mình đang mặc, chiếc váy dần dần tụt xuống, đôi chân trắng nõn của cô dần dần lộ ra ngoài.....

145. Chương 74: Chương 74

146. Chương 72

Sáng sớm ngày hôm sau, Đỗ Lôi Ti bị ánh nắng mặt trời làm cho tỉnh giấc, cô dùng tay che mắt!

Cô cố gắng mở mắt, nhìn thấy cách bố trí của căn phòng liên hoảng hốt, cô chợt ngồi dậy.....

“A.....Thật là đau.....” Đỗ Lôi Ti khe hô, cơ thể giống như bị xé nát, eo cô rất đau, nhìn xuống dưới, cô lại đang khóa thân.....

Nhìn xuống chút nữa lại thấy có một bàn tay đang đặt trên bụng cô!

Cô đột nhiên nhìn sang, lại là.....lại là tổng thống!!!

Nhìn lại một đồng hồ loạn trên giường, rõ ràng đã từng xảy ra “cuộc chiến xác thịt”

Oh my god!!!

Cô vẫn không thể tin, cho rằng bản thân đang nằm mơ, kết quả dùng tay hung hăng nhéo cánh tay mình, cô khe kêu “Thật là đau.....”

Mẹ kiếp, cô lại ngủ cùng tổng thống.....?

Thật là kinh thiên động địa!

Cô dường như luôn có nghiệt duyên với tổng thống.

Cô.....cô lại đem tổng thống ăn sạch sẽ.....

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Ai có thể nói cho cô biết?

“Tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao lại không thể nhớ ra chứ?” Đỗ Lôi Ti ngồi trên giường tự trách bản thân.

Sao cô lại ăn sạch tổng thống chứ?

Người đàn ông này cả ngày lạnh lùng, mặt lạnh như băng, có thể trở thành tổng thống nhất định không phải người đơn giản, tại sao cô có thể làm chuyện tà đình như vậy chứ?

Lần này thì tốt rồi, tổng thống không chinh cô mới lạ, cả đời này phải tự lo liệu rồi!

Tại sao lại là tổng thống chứ???

Bây giờ ai có thể cho cô phép thuật chứ, đem tất cả những gì trước mặt xóa hết.

Vì sao những chuyện như vậy luôn rơi vào người cô chứ? Ai có thể nói cho cô biết vì sao chứ?

Chuyện như vậy chỉ có thể nhìn thấy trong truyện hoặc trên phim, sao lại có thể xảy ra trên người cô chứ?

Cô cố gắng nghĩ lại chuyện tối qua nhưng vừa nghĩ tới đầu liền đau, chỉ có những mảnh vụn lẻ tẻ xuất hiện.....

Cô loáng thoáng nhớ tới ngày hôm qua, đầu mình choáng váng, cơ thể cực nóng, muốn tìm thứ gì đó giải nhiệt.

Trong trí nhớ, người đàn ông kia một mực từ chối, cô đụng chạm, sau đó bàn tay chạm vào vùng cấm địa của người đàn ông.....

“Đây chính là do cô tự làm.” Một người đàn ông khốn khổ nhìn người phụ nữ nhỏ nhắn trước mặt!

Hai cơ thể, quấn lấy nhau.....

Đỗ Lôi Ti, vô ý kêu lên “Anh là ai? Sao cơ thể của anh lại mát như vậy, thật thoải mái!”

Vì muốn xua tan cơn nóng trong người, người phụ nữ quấn chặt lấy vật mình tìm thấy, cơ thể mát lạnh của người đàn ông, vui vẻ cọ lên người đàn ông!

Cô nhất thời nổi tính háo sắc, hướng về phía người đàn ông, sờ “Cái gì vậy? Sao lại có một miếng vải che ở đây chứ.” Lắm bầm, đưa tay liền kéo xuống.

Cô giống như đang đi thăm bảo tàng, tiếp tục thăm dò.

Ai ngờ sau một lúc thăm dò, một người đàn ông không nhận được sự trêu đùa của người phụ nữ liền lật người lại đè cô ở phía dưới.

Người đàn ông hung hăng hôn đôi môi của cô gái, không có một chút thương hoa tiếc ngọc.

Cơ thể Đỗ Lôi Ti tràn đầy dấu dẫu tây.

Tay của cô đang nghỉ ngơi một lát lại làm loạn “Bất được rồi, đây là gì vậy, thật to!!!”

Đầu Đỗ Lôi Ti đã bị vấn đục, chỉ có cảm giác mình bị đè ở dưới, không thể hít thở được.

“Anh thật nặng, tôi không muốn ở dưới, tôi cũng muốn ở trên anh.” Nghĩ tới đây cô muốn khóc.

Ông trời sao ông không đánh chết cô đi!

Hu hu hu.....

Sao cô lại xui xẻo như vậy chứ?

Lúc cô yêu anh Bân, nhiều lần anh Bân mmuoons cô đều không đồng ý, cô cảm thấy lần đầu tiên phải để dành cho đêm tân hôn, hoặc là dưới một buổi tối lãng mạn.....

Lần này thì tốt rồi, cái gì cũng không có.

Bây giờ cô phải làm sao, nếu lát nữa tổng thống tỉnh dậy, thật sự rất phiền toái, phải làm sao, cô nhăn mặt.

Chợt hai mắt tỏa sáng, hay là trốn đi, miễn sao đừng để cho tổng thống bắt là được.

Cô nhìn tổng thống đang ngủ bên cạnh, thấy anh đang ngủ, cô rón rén vén chăn, đi xuống giường.

“A.....” Đỗ Lôi Ti không đứng vững, ngã nhào trên sàn nhà, cô che miệng khe khẽ.

Cô theo bản năng nhìn người đàn ông đang nằm trên giường, kết quả lại nhìn thấy cơ thể trần truồng của tổng thống.....

Gò má Đỗ Lôi Ti đỏ lên, lập tức lấy tay che mắt, ngón tay len lén tạo ra khe hở.

Cô thầm mắng bản thân trong lòng, đến lúc nào rồi mà còn háo sắc như vậy!

Cô cuống quýt nhặt chiếc váy gần giống miếng vải rách, miễn cưỡng mặc lên người.

Đỗ Lôi Ti vừa mặc váy vừa suy nghĩ phải lấy gì bồi thường cho tổng thống?

Dường như không nghĩ ra gì để bồi thường!

Đúng rồi! Đỗ Lôi Ti nghĩ đến gì lắm bầm “Trong ví còn ít tiền nhưng bây giờ lại không mang ví! Nếu như có đem theo cũng chỉ có mấy trăm đồng, không có tác dụng gì?”

Thôi, hay là trước tiên tránh đi đã, tránh cho một hồi tổng thống tỉnh lại nhìn thấy cô đang muốn trốn.

Cô giống như ăn trộm lén lút cầm giày của mình, đi về phía trước cửa, từ từ di chuyển, trong miệng còn lẩm bầm “Ngàn vạn lần không được tỉnh, không nên tỉnh lại.....”

Mắt thấy cửa đã gần ngay trước mắt.

Đỗ Lôi Ti mừng rỡ, nhanh chân bước tới.

Oa, chỉ cần đi ra khỏi cánh cửa này, sẽ không ai có thể phát hiện ra cô phạm tội.

Nhưng ông trời không cho cô toại nguyện.....

Cửa phòng ngủ bị người ngoài đẩy vào, hai lớn một nhỏ đứng trước cửa, trừng mắt nhìn người trong phòng.....

Đỗ Lôi Ti ngây người nhìn bọn họ, há to miệng nhưng không thể nói gì.

Lâm Thanh tức giận giơ tay, tát Đỗ Lôi Ti một cái “Giúp việc đề tiện lại dám làm ra chuyện như vậy!”

Đỗ Lôi Ti bị đánh ngây ngẩn người, cô cũng cảm thấy uất ức, rõ ràng tối qua vẫn còn tốt, sao lại có thể xảy ra chuyện như vậy chứ?

Bùi Mộng Na nhíu mày “Công chúa, sao cô lại đánh người?” Nói xong liền đi tới bên cạnh Đỗ Lôi Ti.

“Sao tôi không thể đánh người giúp việc đề tiện kia?” Lâm Thanh không hiểu hỏi.

Bùi Mộng Na khe hờ “Công chúa, hình như cô hiểu lầm rồi? Đây là chuyện của nhà chúng tôi, cô chỉ là khách, tôi nhớ rõ cô không có quyền can thiệp.”

Lâm Thanh hung hăng trừng mắt nhìn bọn họ, xoay người đi ra khỏi phòng.

Bùi Mộng Na liếc cô ta một cái, nhìn về phía Đỗ Lôi Ti cười nói “Lôi Ti, cả đêm tôi tìm cô không thấy, thì ra là ở đây.”

Đỗ Lôi Ti nhìn thấy thằng bé, đôi mắt ngấn nước, hai mắt nhìn chăm chăm cô.

147. Chương 75: Chương 75

148. Chương 73

Bùi Vũ khóc nói “Người phụ nữ xấu xa lại dám đi quyến rũ ba tôi? Ba tôi sẽ không yêu loại phụ nữ như cô, bởi vì trong lòng ba chỉ thích mẹ tôi!” Nói xong xoay người chạy ra khỏi phòng.

Bùi Mộng Na nghe cháu mình chỉ trích cô cũng cảm thấy hơi áy náy, những chuyện này đều là do cô gián tiếp bày kế nhưng bây giờ cô không thể nói ra, chỉ có thể đợi sau này, tất cả mọi chuyện phát triển theo hướng mà cô đoán.

Đỗ Lôi Ti uất ức nhìn cô “Cô chủ, thật xin lỗi, tôi làm ra chuyện như vậy còn để cậu chủ biết, nhất định sẽ rất hận tôi.”

Bùi Mộng Na an ủi cô “Không sao, sau này thằng bé sẽ hiểu, cô đừng lo lắng!” Nói xong nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

“Cô muốn chạy trốn sao?” Bùi Tuấn Vũ lạnh giọng nói.

Ngay từ lúc cô tỉnh lại Bùi Tuấn Vũ cũng đã tỉnh, anh chỉ muốn xem cô sẽ làm thế nào, chỉ là, thật sự để cho anh nhìn thấy một mặt khác của cô, để anh suy nghĩ xem nên dùng từ ngữ nào để hình dung?

Đỗ Lôi Ti nghe thấy âm thanh vang lên từ phía sau, sững sờ, từ từ quay đầu, nhìn sang.....

Người đàn ông nằm trên giường tỉnh lại, híp mắt nhìn cô.

Đỗ Lôi Ti run rẩy nói “Tổng, tổng, tổng thống, anh tỉnh rồi?”

Bùi Mộng Na nhìn thấy cách cô nói, còn có biểu hiện của cô, không nhịn được cười.

“Mộng Na, em ra đi ra ngoài trước đi, anh có chuyện muốn nói với cô ấy!” Bùi Tuấn Vũ ra lệnh đuổi khách.

Đỗ Lôi Ti kéo tay Bùi Mộng Na không tha, nhỏ giọng nói “Cô chủ, can xin cô, ngàn vạn lần đừng đi, tôi.....thật sự rất sợ!”

“Mộng Na, em muốn đến Châu Phi sao?” Bùi Tuấn Vũ ụ hiếp.

Bùi Mộng Na vừa nghe thấy “Châu Phi”, rất không có nghĩa khí quay về phía Đỗ Lôi Ti nhỏ giọng nói “Lôi Ti, lúc này tôi không giúp cô được rồi, bây giờ tôi phải bảo vệ bản thân tôi đã, cô chỉ cần nói chuyện đàng hoàng với anh trai tôi, sẽ không có việc gì, tin tôi đi!” Nói xong, chạy nhanh như làn khói ra ngoài, cửa phòng bị khóa lại.

Đỗ Lôi Ti hướng về phía cửa phòng gọi “Cô chủ, cô chủ.....”

Cô chủ thật là không có nghĩa khí, tổng thống như vậy khiến cô sợ, cô chủ cứ như vậy bỏ cô lại một mình chiến đấu.

A!!!

“Thế nào, vẫn còn đứng đó sao?” Bùi Tuấn Vũ không nhanh không chậm nói.

“Hả?” Đỗ Lôi Ti vô cùng thấp thỏm.

Người đàn ông trên giường lộ ra khuôn mặt yêu nghiệt “Cô Đỗ, ngủ với tôi không lại muốn đi sao? Đúng rồi, không phải là đi mà là muốn chạy trốn, đúng, chính là chạy trốn!”

Người đàn ông nằm trên giường lăm bắm như đang nói cho Đỗ Lôi Ti nghe.

Người đàn ông yêu nghiệt lại nói tiếp “Cô còn muốn đưa số tiền còn lại bồi thường cho tôi, hay là dùng số tiền đó để mua vẹt đi. Tôi nói này, số tiền này hình như không đủ, cô biết giá cơ thể tôi sao? Cứ như vậy muốn chạy án sao?”

Đỗ Lôi Ti nghe anh nói như vậy, trong lòng lạnh toát, cô tò mò hỏi “Tổng, tổng thống, sao anh biết ý nghĩ của tôi?”

“Được rồi, tổng thống không cần phải nói nữa, tôi biết rõ anh có thể đọc được ý nghĩ của người khác!” Đỗ Lôi Ti lạnh chanh nói.

Dù sao cũng sẽ chết.

Đỗ Lôi Ti lộ ra khuôn mặt dạ xoa lớn tiếng nói “Tôi là cái gì chứ, tôi ở trong phòng anh, ngủ trên giường anh, ngủ cùng anh, anh là đồ bại hoại, lưu manh, anh trả phí lần đầu tiên cho tôi, sau này tôi còn phải lập gia đình! Anh trả chi phí tổn thất tinh thần cho tôi, nếu không, tôi sẽ làm cho anh thân bại danh liệt không được làm tổng thống nữa.....”

Sau khi cô nói những lời này mới phát hiện tổng thống đã từ trên giường đứng dậy, lộ ra cơ thể cường tráng, nhìn xuống chút nữa, bộ phận quan trọng đều lộ hết ra ngoài, vội vàng dùng tay che hai mắt, ngón giữa khẽ mở, muốn nhìn nhưng lại xấu hổ, vội vàng xoay người “Anh thật lưu manh, sao không mặc quần áo?”

Xoay người thầm nghĩ “Tổng thống, van xin anh, nhanh mặc quần áo đi, nếu không tôi sợ mình không cần thận sẽ nhào tới anh.”

Cho đến khi tổng thống lạnh lùng nói “Còn đứng ngây ngốc ở đó làm gì, chúng ta nên nói chuyện một chút, cô muốn bồi thường tôi thế nào!”

“Cái gì.....cái gì?” Cô cà lăm.

“Chuyện đã xảy ra, cô phải bồi thường tôi thế nào.....mặc dù tôi không là xử nam nữa nhưng không phải người phụ nữ nào muốn lên là lên, còn muốn dùng tiền vũ nhục tôi, tôi là tổng thống, cô hãy suy nghĩ cho kỹ, làm sao bồi thường tổn thất tinh thần cùng phí sử dụng cơ thể, cô thử tính đi!” Anh cười.

“.....”

Rất cuộc tình huống này là thế nào.....

Anh lại tiếp tục nói “Tôi giúp cô tính sơ một chút, tôi dùng thân phận cô để tính, ít nhất cô phải bồi thường tôi một tỷ?”

“Hơn.....một tỷ?” Cô kinh ngạc.

“Tại.....tại sao phải bồi thường anh một tỷ?” Đỗ Lôi Ti lớn tiếng hỏi.

“Rõ ràng là tôi mất đi sự trinh trắng, tôi còn chưa hỏi anh bồi thường cho tôi, anh thật ác độc.” Cô chống nạnh mở to mắt nhìn.

Đỗ Lôi Ti thầm nghĩ trong lòng “Tại sao người có tiền lại hẹp hòi như vậy chứ? Nhất là người đàn ông đem mình ăn sạch đang đứng trước mặt!”

Đỗ Lôi Ti nhìn người đàn ông hẹp hòi trước mặt, nhất thời nóng giận, không biết lấy dũng khí đâu ra, tay nắm chặt thành nắm đấm, cà lăm nói “Tổng thống, tôi có câu này cần phải nói!”

“Nói” Bùi Tuấn Vũ khê nhếch miệng, từ trên giường đứng dậy.

Thật là hèn hạ, muốn đứng dậy dùng chiều cao áp chế cô sao? Hơn nữa còn lưu manh không chịu mặc quần áo!

Đỗ Lôi Ti mặt đỏ bừng, đưa ánh mắt liếc về nơi nào đó lại cà lăm “Tổng thống, anh có thể mặc quần áo vào không, coi chừng bị cảm lạnh đấy!!!”

Người đàn ông này cơ thể trần truồng nói chuyện với cô, không thấy ngượng sao? Anh ta hẳn rất là kiêu ngạo?

“Tổng thống, anh muốn bồi thường, tôi không thể nào trả cho anh cũng không có cách nào bồi thường, tôi không có tiền bồi thường.” Cô kiên định nói.

“Được, cô không có tiền bồi thường cũng được, còn một cách khác không cần trả tiền, cô có đồng ý không?” Người đàn ông yêu nghiệt tiếp tục nói.

Đỗ Lôi Ti nhú chặt chân mày suy nghĩ “Không cần trả tiền còn có chuyện tốt như vậy sao? Đó cũng không phải là số tiền nhỏ, mấy đời sau cô cũng trả không nổi, có thể nào là anh ta giảng dạy cho cô nhảy vào không?”

Đỗ Lôi Ti suy nghĩ một lát sau đó gật đầu, lại lắc đầu, như đang suy nghĩ lời đề nghị của tổng thống.

Người đàn ông yêu nghiệt khê nhếch miệng trong chớp mắt liền biến mất “Suy tính thế nào, bây giờ tôi nói thẳng với cô đi, cách không cần bồi thường chính là kết hôn, cô thấy đề nghị này thế nào!”

“Cái.....cái gì? Kết.....kết hôn?” Lúc này cô choáng váng suýt nữa ngã xuống đất.

“Tổng.....tổng thống, anh đừng làm tôi sợ” Như vậy trái tim nhỏ bé của cô không chịu được.

Tổng thống nhìn mặt Đỗ Lôi Ti như gặp ma nói “Sao vậy, cô muốn trốn tránh không chịu trách nhiệm với tôi sao?”

“.....”

“Chịu trách nhiệm?”

Đỗ Lôi Ti mặt xanh như tàu lá chuối nhìn tổng thống yêu nghiệt “Vậy tôi phải tìm ai để chịu trách nhiệm, đã chiếm tiện nghi còn ra vẻ đứng đó giảng đạo.”

Những lời này cô chỉ có thể nói trong lòng.

Vậy mà Đỗ Lôi Ti ngẩng đầu lên nhìn thấy tổng thống đang dùng một ánh mắt quái dị nhìn mình.

Trên mặt cô có dính gì sao?

Đỗ Lôi Ti dùng tay lau mặt, chẳng có gì cả, xem như cô chưa rửa mặt cũng không khiến cho tổng thống lộ ra ánh mắt như vậy!

.....

.....

Không đúng, bây giờ còn quan tâm ánh mắt của tổng thống làm gì “Bây giờ là thế kỷ hai mươi rồi, phụ nữ cũng có thể làm chủ gia đình, tuyệt đối không thể để những người đàn ông xấu xa áp chế mình.”

149. Chương 76: Chương 76

150. Chương 77: Chương 77

151. Chương 78: Chương 78

152. Chương 79: Chương 79

153. Chương 80: Chương 80

154. Chương 81: Chương 81

155. Chương 82: Chương 82

156. Chương 83: Chương 83

157. Chương 84: Chương 84

158. Chương 85: Chương 85

159. Chương 86: Chương 86

160. Chương 87: Chương 87

161. Chương 88: Chương 88

162. Chương 89: Chương 89

163. Chương 90: Chương 90

164. Chương 91: Chương 91

165. Chương 92: Chương 92

166. Chương 93: Chương 93

167. Chương 94: Chương 94

168. Chương 95: Chương 95

169. Chương 96: Chương 96

170. Chương 97: Chương 97

171. Chương 98: Chương 98

172. Chương 99: Chương 99

173. Chương 100: Chương 100

174. Chương 101: Chương 101

175. Chương 102: Chương 102

176. Chương 103: Chương 103